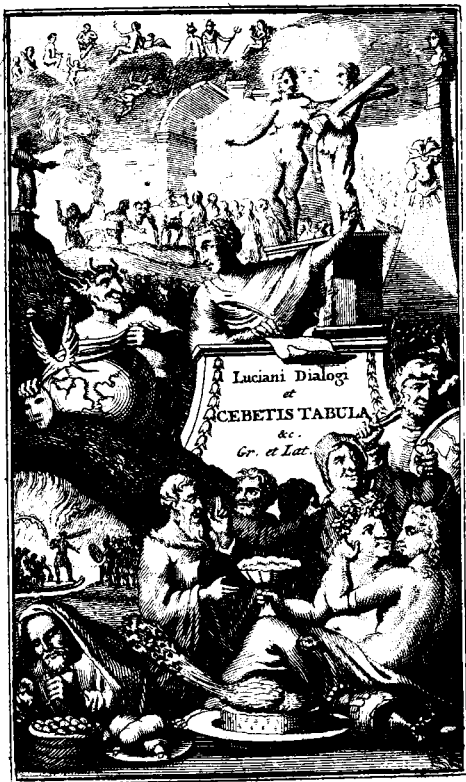

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
COLLOQUIA

Selecta, & Timon.

CEBETIS THEBANI

Tabula.

MENANDRI

Sententiæ Morales.

Græce & Latine.

Colloquia Luciani & Timonem Notis
illustravit

BERIUS HEMSTERHUIS.

Editio Tertia.

LUGDUNI BATAVORUM,

S. ET J. LUCHTMANS,

MDCCLXXVII.

LECTORI BENEVOLO S. D.

TIB. HEMSTERHUIS.

Quid in hac Luciani Dialogorum præstitum sit editione, paucis accipe. R. WETSTENIUS Ejusque filius JACOBUS, ac Gener G. SMITHUS, qui, præstantissimis Scriptoribus prælo renovatis, paternum avitumque juvandæ eruditionis atque ornandæ studium imitantur, in rem esse Scholarum existimarunt delecta Luciani Colloquia luci donare, quorum natiyo lepore, & facilitate venustissima capti pueri libentio rem Græcæ linguæ operam navarent. Præiverant hoc institutum non sine publica laude David Sertorius, Ingolstadii CIOIOXCIII, Stephanus Moquot Niverensis, qui ad usum collegiorum Ignatianæ Societatis sæpius Auctoris nostri dialogos exquisitos recudi curavit, Henricus Stephanus, Gulielmus Du Gardus Londini, & plures alii, quorum plerorumque nomina in obscuro latentia tanti non est commemorare. Hujus autem editionis quum cura mihi fuerit commissa, secutus sum editionem Stephani Moquot Lugdunensem, Colloquiorumque ordinem, quem ille probaverat, expressi, quoniam parum interesse arbitrabar, qua serie dialogi ponerentur: verum ne mendæ priorum Editionum, satis interdum graves, moram & difficultates legentibus objicerent, veras Lectiones in Lucianum revocare consul-

P R Æ F A T I O.

tum duxi, quæ vel Codicum auctoritate, vel judicio Virorum Eruditissimorum fuerant probatæ. Adjunxi Timonem Luciani, Cebetis Tabulam, quam ad perfectissimum editionis Gronovianæ exemplar repræsentavi, & arguta brevitate commendabiles Menandri sententias, quas aliorumque Comicorum uno volumine Henr. Stephanus collegit. Quæ quidem omnia nemo inficias eat esse perutilia cum ad cognoscendum Græcæ linguæ ingenium, tum ad formando puerorum mores. Separata est a Græcis Latina versio, ne laboris, ut fieri solet, fugientes pueri interpretationem ex adverso positam adhibendo suam ipsi utilitatem defraudent: eam, in Dialogis præsertim, ferme novam confeci: quamquam enim laudandæ Benedicti aliorumque industriæ multum deberi confitear, quot tamen errores illi commiserint, præter alios eximie commonstravit Doctiss. Jensus. Ad finem denique subjeci Notas, quibus Lucianum qua correxì, qua illustravi: si quid in iis, quod alii ante me præceperint, reperias, velim tamen existimes B. L. nullius me scrinia compilasse: illorum enim summo opere mores abhorreo, qui ut inertes fieri indecoro eruditionis alienæ furto partas opes ostentare non erubescunt: omnia vero posse perscrutari terminos humanæ vitæ multum superat. Vale.

I N D E X

DIALOGORUM LUCIANI.

- Æacus. Protefilaus. Menelaus. Paris.
p. 59. lat. p. 61.
Agamemnon. Ajax. 21. 22.
Alexander. Annibal. Minos. Scipio. 36. 38.
Antilochus. Achilles. 22. 23.
Apollo. Mercurius. 83. 86.
Charon. Menippus. Mercurius. 14. 15.
Charon. Mortui. Mercurius. Menippus.
Charmolaus &c. 44. 46.
Cnemon. Damippus. 18. 19. *
Crates. Diogenes. 9. 10.
Cræsus. Pluto. Menippus. Midas. Sar-
danapalus 1. 1.
Cyclops. Neptunus. 85. 88.
Diogenes. Alexander. 34. 35.
Diogenes. Antisthenes. Crates. Pauper.
50. 52.
Diogenes. Mausolus. 19. 20.
Diogenes. Pollux. 30. 32.
Doris. Thetis. 95. 92.
Iris. Neptunus. 93. 96.
Juno. Jupiter. 75. 77.
Juno. Latona. 73. 75.
Jupiter. Æsculapius. Hercules. 70. 72.
Jupiter. Mercurius. 64. 66.
Jupiter. Sol. 81. 84.
Mars. Mercurius. 71. 81.
Menelaus. Proteus. 87. 90.

Index Dialogorum Luciani.

Menippus. Æacus. Pythagoras. Empedocles. Socrates. 41. 43.

Menippus. Amphiloehus. Trophonius. 55. 57.

Menippus. Cerberus. 13. 14.

Menippus. Chiron. 62. 64.

Menippus. Mercurius. 12. 13.

Menippus. Tantalus. 27. 28.

Mercurius. Apollo. 71. 74.

Mercurius. Charon. 2. 3.

Mercurius. Maja. 79. 82.

Minos. Sostratus. 28. 30.

Neptunus. Delphines. 90. 93.

Neptunus. Nereides. 91. 94.

Nireus. Therfites. Menippus. 60. 63.

Panope. Galene. 88. 91.

Philippus. Alexander. 56. 58.

Pluto. Mercurius. 4. 4.

Protesilaus. Pluto. Proserpina. 16. 17.

Simylus. Polystratus. 7. 7.

Terpsion. Pluto. 24. 25.

Timon. 99. 103.

Triton. Nereides. Iphianassa. 97. 100.

Venus. Cupido. 68. 70.

Venus. Cupido. 76. 79.

Vulcanus. Apollo. 65. 67.

Vulcanus. Jupiter. 67. 69.

Xanthus. Mare. 94. 97.

Zenophantes. Callidemides. 5. 6.

Cebetis Tabula. 132. 137.

Gnomæ Menandri Morales. 156. 160.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΝΕΚΡΩΝ.

Διάλογος α.

Κροῖσος, Πλάτων, Μένιππος, Μίδας,
Σαρδανάπαλλος.

Κρ.

Υ' φέρω μὲν, ὦ Πλά-
των, Μένιππον τε-
τονὶ τ' κύνα παρρι-
κύνει. ὥστε ἡ σκείνόν
ποι κατάστησιν, ἢ
ἡμεῖς μετοικήσομεν

εἰς ἕτερον τόπον. Πλὴ τί δ' ὑμᾶς δεινὸν
ἐγάζεσθαι, ὁμόνεκρος ὦν; Κροῖ. Ἐπειδὴν
ἡμεῖς οἰμώσομεν, καὶ εἰνομεν, σκείνων με-
μνημένοι τ' αἶω, Μίδας μὲν ὑποσὶ, τ' χρυ-10
σίῃ, Σαρδανάπαλλος δ', τ' πολλῆς τρυφῆς,
ἐγὼ δ', τ' θησαυρῶν, ἐπιγελαῶ, καὶ ἐξονει-
δίζω, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς δόπι-
καλῶν· οἰόισι δ' καὶ ἄδαν ἐπιταράττει ἡμῶν
τὰς οἰμωγὰς· καὶ ὅλως, λυπηρὸς ἐστίν. Πλὴ. 15
Τί ταῦτα φασίν, ὦ Μένιππε. Μέν. Ἀλη-
τῇ, ὦ Πλάτων· μισθὸν γὰρ αὐτὰς ἀχλυνεῖς,
καὶ ὀλιβεῖας ὄντας, οἷς ὅσον ἀπέχρησε βιω-
σιν κακῶς, ἀλλὰ καὶ δόπιθαιόντις ἔτι μέ-
μνηται, καὶ παύειχονται τ' αἶω· χαίρω 20

Λ

τοι-

τοιγαρῶν ἀνιῶν αὐτῆς. Πλῆ. Ἀλλ' ἔ-
 χρή· λυπῶνται γὰρ ἡ μικρῶν σεργά-
 νοι· Μέν. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων,
 - ὁμόψυχον ὦν τοῖς τέττων σεναλμοῖς;
 25 Πλῆ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ὅτι ἂν ἐβελήσαιμι
 σασιάζειν ὑμᾶς· Μέν. Καὶ μὴν, ὦ κή-
 ρισοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυ-
 ρίων, ἔγω γινώσκεις· ὡς ἔδε πανσο-
 μῆμα με· ἔνθα γὰρ ἂν ἴη, ἀποῖα-
 30 θήτω ἀνιῶν, καὶ κατὰ δυνάμειν, καὶ καταγε-
 λῶν. Κρ. Ταῦτα ἔχ' ὕβρις; Μέν. Οὐκ·
 ἀλλ' ἐκείνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε
 περὶ σκυνεῖσθαι ἀξιῶντες, καὶ ἐλευθέρας ἀν-
 δράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τῷ θανάτῳ το-
 35 παρὰ πάντας ἡ μνημονεύοντες· τοιγαρῶν οἱ-
 μάζεις, πάντων ἐκείνων ἀσκηρηδῶμοι. Κροῖ.
 Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. Ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσῶ. Σαρ.
 Ὅσα δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μένιπ. Εὐγε, ἔγωγε
 40 ποιεῖτε· ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δ', τὸ
 γινῶθι σαυτὸν πολλὰ κίς συνείραν, ἐπάσο-
 μαί ὑμῖν· πρόποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις
 οἰμωγαῖς ἐπαδόμην.

Διάλογος β.

Ἑρμῆς, Χάων.

Ἑρ. **Λ** Ουγισάμεθα, ὦ Ποσειδῶν, εἰ δα-
 κεί, ὅποσα μοι ἐφείλεις ἔχειν
 ἔγωγε

ἔπως μὴ αὐθις εἰρίσω μὲν τι πρὸς αὐτῶν. Χά.
 Λογισάμεθα, ὦ Ἑρμῆ, ἄμεινον ἢ ὁρίσασθαι
 πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀπραγμοιέσθον. Ἑρ. Ἀ[5
 πορὶν ἐντεταλμῶν ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.
 Χά. Πολλὰ λέγεις. Ἑρ. Νὴ τῇ Αἰδωνείᾳ,
 ἣ πέντε ἀντιστάμιον, καὶ τροπατηῆρα δύο
 ὀβολῶν. Χά. Τίθῃ πέντε δραχμῶν, καὶ
 ὀβολῶν δύο. Ἑρ. Καὶ ἀκέραιον ὑπὲρ τῶν 10
 ἰσίων. πέντε ὀβολῶν ἐγὼ κατέβαλον. Χά.
 Καὶ τέτταρς προστίθῃ. Ἑρ. Καὶ κηρὸν ὡς
 ἐπιπλάσας τῷ σκαφιδίῳ τὰ ἀνεωγότα,
 καὶ ἤλας ἧ, καὶ καλώδιον, ἀφ' ὃ τῶν
 ὑπέραι ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἀπάντα 15
 Χά. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ἀνήσω. Ἑρ. Ταῦ-
 τὰ ἴσιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαβεν ἐν
 τῷ λογισμῷ. τότε δ' ἐν ταῦτ' ἀπδώσειν
 φησὶ. Χά. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον.
 ἢ ἢ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ 20
 θύρας τινας. ἐνέσται τότε ἀπικερδάναι ἐν
 τῷ πλήθει τῷ ἀλογισζόμενον τὰ ποσθμιά.
 Ἑρ. Νῦν ἐν ἐγὼ καθέδουμαι τὰ κάκιστα ἐθ-
 νόματα γινώσκων, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπα-
 λαύοιμι. Χά. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. 25
 νῦν δ' ἐλίγοι ὡς ὁρᾷς, ἀφικνεῖσθαι ἡμῖν.
 ἐρλύνγας. Ἑρ. Ἀμεινοὶ ὅπως, εἰ καὶ ἡμῖν
 ἐδρατείνοιτο ὑπὸ σὺ τὸ ἔφλημα. πλὴν ἀλλ'
 οἱ μὲν παλαιοί, ὦ Χάων, οἶδαν ὅσοι παρ-
 ἐγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἀπάντες, αἵματι 30
 πλεον, καὶ τραυματίζαντο οἱ πολλοί νῦν ἢ
 ἢ φασμάτω τις ὑπὸ τῷ παιδὸς ἀπθανόντων,
 ἢ ὑπὸ τῷ γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδῆ-

κὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ
 35 γδ ἅπαντες, καὶ ἀχνοεῖς, ἔδὲ ὅμοιοι
 ἐκείνοις· οἱ δὲ πλείους αὐτῶν διὰ χρή-
 μαζα ἤκυσιν, ἐπιβλεπούσας ἀπὸ ἡλούς,
 ὡς εἰκάσι· Χά Πάνυ γδ περιπόθητά
 ἐσι ταῦτα· Ἐρ. Οὐκ ἔνδ' ἐγὼ δόξαμι
 40 ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ἐφει-
 λόμην αὐτῶν σθ.

Διάλογος γ.

Πλάτων, Ἑρμῆς.

ΠΛ. Τὸν γέροντα εἶδ'α, τὸ Πάνυ γε-
 νηρακότα λέγω, τὸ πλάσιον
 Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν ἐκ εἰσὶ, οἱ δὲ
 κληροὶ δὲ θνητῶνες, πεντακισμύριοι· Ἐρ.
 5 Ναι, τὸ Σικυώνιον φῆς· τί οὖν; ΠΛ.
 Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Γερμῆ, ζῆν ἔασι ἐπὶ τοῖς
 ἐνιενήκοιζα ἔτισιν, ὃ βεδίωκεν, ἐπιμετρή-
 σας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἷόν τι ἦν, καὶ
 ἔτι πλείω· τὰς δὲ γε κόλακας αὐτῷ,
 10 Χαεῖρον τὸ νέον, καὶ Δάμωνά, καὶ τὰς
 ἄλλας, κατὰ τῆς ἐφ' ἑξῆς ἀπανθας.
 Ἐρ. Ἄτοποι ἂν δόξειε τὸ τοιούτον. ΠΛ.
 Οὐ μὲν γὰρ, ἀλλὰ δικαιοτάτων· τί γδ ἐκεῖ-
 νοι παθόντες εὐχοντο ληθανεῖν ἐκείνους; ἢ
 15 τὸ χρημάτων ἀντιποιεῖν, ἔδὲν περὶ
 ἡκούσας; ὃ δὲ Πάνυ ἐπὶ μιανότατον,
 ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύ-

ὅτι ἐν γὰρ τῷ φανερῷ καὶ ἰοῦντι, ἢ
 μὴ βελεύουσα, πᾶσι παρέδωκε. οὕτως
 ὅ ὅμως ὑπὸ χιῶν, ἢ ῥαίσῃ. καὶ ὁ-20
 λως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶ ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔγω ἀθάνατος, οἱ δὲ
 ἀποκίτωνται αὐτῷ μάτῳ ἐπιχαιρόντες.
 Ἐξ Γελοῖα κείσονται, πανῶν οἷσι.
 πολλὰ δὲ κἀκεῖν εὖ μάλα ἀφ' ὧν 25
 αὐτῶς, καὶ ἐπιελπίσει καὶ ὅλως, αἰεὶ
 θανόντι ἐοικώς ἔρρωται πολὺ μάλλον τῷ
 νίκῃ. οἱ δὲ ἤδη τῷ κλῆρῳ ἐν σφίσι διη-
 ρημένοι βόσκονται, ζῶν μακαρεῖαι αὐτῶς
 ἐκτελεῖται. Πλ Οὐκ ἔστι ὁ μὲν ἀπο-30
 θυσιάζων. τὸ γὰρ ὅτι ὡς περὶ ἰσχυρῶς ἀνι-
 στανται. οἱ δὲ ἀπὸ μίσου τῷ ἐλπίδων τῷ
 οὐκ ἐκποληθέντων πλῆτοι ἀπὸ ληπτόντες, ἢ
 κίτωνται ἤδη κακοὶ κακῶς ἀπὸ θανόντες.
 Ἐξ Ἀμείλητος, ὁ Πλάτων μετελεύτο-35
 μα γὰρ σοι ἤδη αὐτῶς καὶ ἕνα ἐξῆς.
 ἰπλά δὲ οἱ μὲν εἰσι. Πλ Κατάσπα. ὁ δὲ,
 ἀφ' ὧν ἐκαστοί, αἰτὶ γέροντος αὐτῶς
 πρὸς ἑκάστης γυμνασίου.

Διάλογος δ.

Ζωοφάνης, Καλλιδημίδης.

Ζη ΣΥ' δὲ, ὁ Καλλιδημίδης, πᾶς
 ἀπέθανε; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι πα-
 ρέτις ὡς Δεινὴ πλέον τῷ ἰκανῷ ἐκ-

φαγὼν ἀπεπνίγην, οἶδα· παρῆς γὰρ αἰ-
 σποθήσκοντί μοι. Καλὸν Παρῆν, ὦ Ζηρό-
 φανες· τὸ δ' ἐμὴν παρὰδοξὸν τι ἔχουσιν·
 οἶδα γὰρ καὶ σὺ πᾶν Προϊόδωρον τὸ γέ-
 ροντα. Ζη. Τὸν ἄτεκνον, τὸ πλῆσιον, εἰ-
 σε τὰ πολλὰ ἤδειν συνόισκε. Καλ. Ἐκεῖ-
 ἱστον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπὸ χιτῶν ἐπὶ
 ἐμοὶ τεθῆκεσθαι· ἐπεὶ ἢ τὸ πρᾶγμα ἐς
 μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὴν ἰσχύον
 ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπίτομόν τινα οὖον ἐπὶ τῷ
 κλῆρον ἐξέυρον· περὶ αὐτοῦ γὰρ φάρμακον.
 Ἰσάνεπειτα τὸν εἰνοχόον, ἐπεὶ ἂν τάχιστα ὁ
 Προϊόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς,
 ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἑτοιμοὶ ἔ-
 χον αὐτὸ, καὶ ἐπιδόνασθαι αὐτῷ· εἰ ἢ τῷ
 το κρήτη, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφή-
 20 σθῆν αὐτόν. Ζη. Τί ἂν ἐγένετο; πάνυ γάρ
 τι παρὰδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. Ἐπεὶ τοί-
 νυν λεγόμενοι ἤκορον, δύο ἤδη ὁ μετρα-
 αίακος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τῷ μὲν
 τῷ Προϊόδωρῳ τῷ ἔχοντι τὸ φάρμακον,
 25 τῷ δ' ἑτέραν ἐμὴν, σφαλεῖς ἐκοῖδ' ὅπως,
 ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Προϊόδωρῳ ἢ τὸ
 ἀσάμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν,
 ἐγὼ ἢ αὐτίκα μάλα ἐπὶ τῷ ἐμῷ ὑπο-
 βολιμαῖον· ἀντὶ ἐκείνου νεκρὸς· τί τῷ το
 30 γοητῆς, ὦ Ζηρόφανες; καὶ μὲν σὺν ἐσθ-
 ῶν ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπὶ γελᾶν. Ζη. Ἀσέβεια
 γὰρ, ὦ Κακτομήμιον, πέποιθας· ὁ γέρον
 ἢ τί πρὸς ταῦτα; Καλ. Πρῶτον μὲν
 ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον εἰς αὐτὸν

εἶμαι τὸ γενηνημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς 35
 εἰάγε ὁ οἰνοχόῃ ἐργασαι. Ζη. Πλὴν,
 ἀλλ' ὅδε σέ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέδωαι.
 ἦε γὰρ ἂν σοι Διὶ τ' λεωφόρον ἀσφαλέςε-
 ροι ἢ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερῳ ἦν.

Διάλογος ε.

Σίμυλος, Πολύστρατος.

Σί. Ἦ Κεῖς ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ
 σὺ παρ' ἡμῶς, ἔτη οἵμιν ἔπο-
 λὺ ἀπιδέοντα τ' ἱκατὸν βεβιωκῶς. Πο.
 Ὁκτὼ ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα, ὦ Σίμυλε, Σί.
 Πῶς ᾗ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' εἰδῶς τελείον 5
 τα; ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σε
 ἤϊον ἀπέθανον. Πο. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ
 σὺ παραδόξον τῷτο δοξῇ. Σί. Παραδό-
 ξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἄτεκνός τε
 φασίτι, ἤδεομαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύαστο. 10
 Πο. Τὸ μὲν πρῶτον, ἄπαντα ἐδυνάμην.
 εἰ καὶ παῖδες ὠραῖοι ἦσαν πολλοί, καὶ
 γυναῖκες ἀσφόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἰ-
 οῦ ἀνθοσμίης. καὶ τραπέζων ὑπὲρ τὰς ἐν
 Σικελίᾳ. Σί. Καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε 15
 πάντῳ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πο. Ἀλλ'
 ὑπερέειμι μοι, ὦ γυναιε, παρ' ἄλλων τὰ
 γυνεὴ καὶ ἑωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφεί-
 ταν μάλα πολλοί. μὲν ᾗ, παντοῖά μοι
 ὄρα παρσῆγιστο καὶ ἀπανταχόθεν τ' γῆς 20
 κάλ-

κάλλισα. Σί. Ἐτυράνητας, ὦ Πολύ-
 τραπε, μετ' ἐμέ; Πο. Οὐκ' ἀλλ' ἐρα-
 τὰς εἶχον μυεῖας. Σί. Ἐγέλασα· ἐρα-
 τὰς σὺ τηλικῶτ' ὦν, ὁδόντας τέττα-
 25ρας ἔχων. Πο. Νῆ Δία τὰς ἀρίστους γε
 τ' ἐν τῇ πόλει· καὶ γέροντά με, καὶ
 φαλακρὸν, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ λευκῶντα
 αἰστέτι, καὶ κερυζῶντα ὑπερίδοιτο θεία-
 πύοντες, καὶ μετὰ τὸ ἦν αὐτῶν, ὅν τι-
 30να ἂν καὶ πόνοι αἰστέδωψα. Σί. Μῦν
 καὶ σὺ τίνα ὥτις ὁ Ψάων τὴν Ἀφροδίτῃ
 ἐπ' Ἰλίου διεπύρεθμευτας, εἰτά σοι εὐξαρχῶν
 ἔδωκε νέον εἶνα, καὶ καλὸν ἐξ ὑπερχῆς,
 καὶ ἀξιόπρεπον; Πο. Οὐκ' ἀλλὰ το σ-
 35τ' ὦν ἀειπόθητ' ἦν. Σί. Αἰνίγμω
 λέγεις. Πο. Καὶ μὴ ἀσέδῃλός γε ὁ ἔρως
 ἔστοι πολὺς ὦν ὁ αἰὲς τὰς ἀτίκτας,
 καὶ πλατίης γέροντας. Σί. Νῦν μαυθά-
 νω σὺ τὸ κάλλος, ὦ θανμάτιε, ὅτι πει-
 40ρά τ' χροσῆς Ἀφροδίτης ἦν. Πο. Ἀτὰρ,
 ὦ Σίμυλε, ὅτε ὀλίγα τ' ἐρασῶν ἀπο-
 λέλαυκα, μονονυχὶ προσκυνέειν τὸν
 αὐτῶν· καὶ ἐθρυπλόμην ἢ πολλαίς, καὶ
 ἀπέκλειον αὐτῶν τινὰς ἐνίοτε· οἱ δ' ἐμὲ
 45λῶντο, καὶ ἀπῆλθον ὑπερεβάλλοντο ἐν
 τῇ αἰετῇ ἐμῇ φιλοτιμίᾳ. Σί. Τέλ' ὃ ἔν
 πῶς ἐβλαύσω αἰετῇ τ' κ' ἡμάτων; Πο.
 Ἔς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρο-
 νόμον ἀπλιπέειν ἔρατκον· ὁ δ' ἐπίστυε τε,
 50καὶ κληκευτικώτερον παρεσκεύεζεν ἐαυ-
 τόν· ἀλλὰς ἢ τὰς ἀληθεῖς ἀλγύβειας ἐκεί-
 νας

νας ἔχων κτελίπον, οἰμᾶζειν ἅπασι
 φράσας. Σί. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τ'
 κληρονόμον ἔχον; ἔπε τιὰ τ' ἀπὸ τ'
 γῆρας; Πο. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνη 55
 τὸν τινα τ' μεираκίαν τ' ἀραίαν Φρύγα.
 Σί. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ᾧ Πολύστρατε; Πο.
 Σχιδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι. Σί. Ἦδη μαν-
 θέω, ἃ τιὰ σοι ἐκείνῳ ἰχαρίζετο. Πο.
 Πλὴν, ἀλλὰ πολὺ ἐκείνῳ ἀξιώτερον κλη- 60
 ρονομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρον ἦν, καὶ ὄλε-
 θρον· ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύ-
 οντι· ἐκείνῳ τοίνυν ἐκληροδόμησέ με· καὶ
 ἵν' ἐν τοῖς εὐπατερίδαις ἀριθμεῖται, ὑπὲρ
 ἐξυρημνῶν μὲν τὸ γῆριον, καὶ βαρβαρίζων, 65
 Κόδρου δ' εὐχρύσεον, καὶ Νιρέως καλ-
 λίων, καὶ Ὀδυσσεύς συνετώτερον λεγόμε-
 νον εἶναι. Σί. Οὐ μοι μέλει· καὶ τρα-
 τηγησάτω τ' Ἐλλάδ', εἰ δοκεῖ· ἐκείνοι
 δ' μὲ κληρονομεύτωσαν μόνον. 70

Διάλογος ε.

Κρότης, Διοχάρης.

Κρότ. Μοῖραιχοι τ' πλῆττιοι ἐγγίγνω-
 σκες, ᾧ Διοχάρης, τ' πάντες
 πλῆττιοι, τ' ἐκ Κορίνθου, τ' τὰς ποικί-
 λας ὀλκάδας ἔχοντες, δ' ἀντιπὸς Ἀργείας,
 πλῆσιον καὶ αὐτὸς αἶν, τὸ Ὀμηρικὸν ἰ- 5
 κτεῖνο κἀνθ' ἐπιλίγει, Ἦ μ' ἀνάνηρ, ἢ ἰ-

γνώσε. Διο Τίνῳ ἕνεκα, ὦ Κράτης,
 ἐθεράπευον ἀλλήλους; Κρά. Τῷ κλήρῳ
 ἕνεκα ἑκάτερον, ἡλικιωτάων ὄντες καὶ τὰς
 102 ἀθλήκας ἐς τὸ φανερόν ἐτιθέντο. Ἀεισεῖαν
 μὲν ὁ Μοιρίχῳ, εἰ αὖτε ἀποθάνοι, δεσπότην
 ἀφιεῖς τῷ ἑαυτοῦ πάθῳ, Μοιρίχον δὲ ὁ
 Ἀεισεῖας εἰ αὖτε ἀπέλθοι αὐτοῦ ταῦτα μὲν
 ἐγγέγραπτο οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους.
 15 ὑπερβολόμοιροι τῇ κολυκκείᾳ καὶ οἱ μάν-
 τεις εἴτε ὑπὸ τῷ ἄστρον τεκμαιρόμενοι τὸ
 μέλλον, εἴτε ὑπὸ τῷ ὄνειράτων, ὥσπερ
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιῳ αὐ-
 τὸς, ἄρτι μὲν Ἀεισεῖ παρεῖχε τὸ κρά-
 20 τῶν, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷτον, γυνὴ δ' ἐπ' ἐκείνῳ ἐρ-
 ρεπε. Διο. Τί ἔν περας ἐλθέτω, ὦ Κρά-
 τής· ἀκῶσα γὰρ ἄξιον. Κρά. Ἀμφω
 τεθνήσκουσιν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ ἐς
 25 Εὐνόμιον καὶ Θρατυκλείαν περὶ ἡλθον ἀμφω
 συγγενεῖς ὄντας, εἰδὲ πάποτε προμαντευο-
 μένους ἔγωγε λυέσθαι ταῦτα. Διὰ πλεονέχεις
 γὰρ ἀπὸ Σινυῶν ἐς Κίρραν, καὶ μέ-
 στον τὸ πόρον πλαγίῳ περὶ πεισόντες τῷ Ἰά-
 30 πυγι, αἰετράπησαν. Διο. Εὖ ἐποίησαν·
 ἡμεῖς δὲ, ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, εἰδὲν
 τοιαῦτοι ἐνενοῦμεν περὶ ἀλλήλων· ἔτε πώ-
 ποτε εὐξάμενοι Ἀντιοφένῳ ἀποθανεῖν, ὥς
 κληρονομήσαιμι τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ· εἰ-
 35 χεν δὲ πᾶν καστερὸν ἐν κοτίνῃ ποιησά-
 μεν· ἔτε οἶμαι σὺν, ὦ Κράτης, ἱπεθύ-
 μεν κληρονομεῖν ἀποθαιόντῳ ἐμῷ, τὰ
 κλη-

κῆμαζε, καὶ τὸ πῖνον, καὶ τὴν πῆ-
 ραν κοίνοντας δύο θέρμων ἔχουσιν. Κρά
 ἔδει γὰρ μοι τέτων ἔδῃ, ἀλλ' ἔδῃ σοί, 40
 ἡ Διόλυνες· ἂ γὰρ ἐχρῆν, σὺ τε Ἀντιθέ-
 νας ἐκτερονομήτας, καὶ ἐγὼ σὺ, πολ-
 λῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῶ Περσῶν δῶ-
 κῆς. Διο. Τίνα ταῦτα φῆς; Κρά. Σο-
 ρίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, 45
 ἐλευθερίαν. Διο. Νῆ Δία μέμνημαι τῶ-
 τον Ἰλαδεξάμνῳ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀντι-
 θέως, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών.
 Κρά. Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλαιν τῶ τοιούτων
 ἐκμάταν, καὶ ἔδῃς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κλη 50
 μενέειν αἰσδοκῶν ἐς τὸ χρυσίον πάν-
 τες ἔειπον. Διο. Εἰκότως, καὶ γὰρ εἰ-
 γοὶ ἔβη δέξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν,
 ἐπὶ ῥηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σα-
 ρῆς τῶ βαλλαντίων· ὥστε εἴ ποτε καὶ 55
 ἰσοῦσθαι τις ἐς αὐτὸς ἢ σορίαν, ἢ παρ-
 ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπται εὐθύς, καὶ
 ἐκέρχεται. Ὡς πυθμῶν σέγειν καὶ δυναμέ-
 νος οἷόν τι πάχυστιν αἱ τῶ Δαναῶν αὐ-
 τὰ παρθένοι ἐς τὸ τετρυκηρῶν πιθοὶ ἐπὶ 60
 ἀπλῶσαι τὸ τὸ χρυσίον ὁδοῖσι, καὶ ὄνυ-
 ξι. καὶ πᾶσι μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρά.
 Οὐκ ἔστιν ἡμεῖς μὲν ἐξόμν καὶ ταῦτα τὸ πλεῖ-
 στον· οἱ δὲ, ὅσοι οὐκ ἔχουσιν κομίζοντες, καὶ
 τῶτον ἄχει τῶ πορθημῶς. 65

Διάλογος ζ

Μένιππος καὶ Ἑρμῆς.

Μέ **Π** ἄ ἢ οἱ καλοὶ εἰσιν ἢ αἱ καλά,
 ὦ Ἑρμῆ, ξενάγητόν με νήλυν
 ὁ Ζεῦ. Ἑρ. Οὐ χολή μὲν. ὦ Μένιππε·
 πλὴν κατ' ἐκείνο αὐτὸ δάπνισσον, ὡς ἐπὶ
 5 τὰ δεξιὰ, ἔθα Ἰάκινθος τέ ἐστι, καὶ ὁ
 Νάρκισσος, καὶ Νίρεὺς, καὶ Ἀχιλλεύς,
 καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ
 ὅλως τὰ δῶχαῖα κάκῃ πάντῃ. Μέ. Ὅ-
 10 τῶ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία τ' σαρκῶν
 ἱσχυρινά, ὅμοια τὰ πολλα. Ἑρ. Καὶ μὴν
 ἐκείναι εἰσιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμά-
 ζουσι, τὰ ὅσα, ὧν σὺ τοίκας καταρρο-
 15 νεῖν. Μέ. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δῆξον· ἔ-
 γὼ ἂν ἀφ' ἧς ἔγωγε Ἑρ. Τίτι τὸ
 20 ἱσχυρινόν ἢ Ἑλένην εἶναι. Μέ. Εἴτα αἱ χί-
 λιαί νῆες ἀπ' αὐτῆς ἐπληρώθησαν ἐξ ἀπά-
 σης τ' Ἑκκάδῃ, καὶ τοσῶτοι ἔπεισον
 Ἑκκλώες τε καὶ βάμβαροι, καὶ τοσαῦτα
 25 πολεὺς ἀνάσταλοι γιγνώσκουσιν; Ἑρ. Ἀλλ'
 30 ὅσον εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυναῖ-
 κα ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσῃον εἶναι
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα
 πάχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴτε
 35 βλέποι δάπνισσόν τε τὴν βαφήν, ἄμορ-
 40 φα δηλονότι αὐτῷ δόξῃ· ὅτε μέντοι ἄνθεα,
 καὶ ἔχῃ τὴν χροῖαν, κάκιστα εἰσιν.

Μέ.

Μέ. Οὐκ ἔνι τῷτο, ὦ Ἐμῆ, θαυμάζω,
 ἢ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ πρὸς πρῶτα κλῖ-
 ῦτως ἐλιγοχροῖς καὶ ῥαδίως ἀπαιθῆναι
 ποιῆντες· Ἐρ. Οὐ χολή μοι, ὦ Μένιππε, 30
 συμφιλοσοφεῖν σοι· ὥς ἐπιλεξάμεθα τό-
 πον, ἵνα ἂν ἐθέλης, κείσο καταβαλὼν σε-
 αυτόν· ἐγὼ δὲ τῆς ἄλλης νεκρὸς ἤδη με-
 τελεύσομαι.

Διάλογος η.

Μένιππος καὶ Κέρβερος.

Μέ. ὦ Κέρβερε, σύ γ' ἄνθρωπος γάρ εἰμὶ
 σοι κύων αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι
 πρὸς τὸ Στυγὸς, οἷός ἢ ὁ Σακράτης, ὅ-
 πότε κατήλθες πρὸς ὑμᾶς; εἶχός δέ σε θεὸν
 οἶα μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀν- 5
 θρωπικῶς φθίγεισθαι, ὅπου ἐθέλεις. Κέρ.
 Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν.
 ἰδοὺς ἀτρέπῳ πρὸς ὥπῳ πρὸς αἶναι, καὶ
 ἔπειτα πάντῃ δεδιέναι τὸ θάνατον δοκῶν, καὶ
 τῷτ' ἐμφοῖναι τοῖς ἔξω τῷτο σομῆς. ἐγὼ 10
 οἶν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκνυψιν εἴσω τῷ
 χάσματι, καὶ εἶδε τὸ ζόρον, καὶ γὰρ ἔ-
 τι ἀμφιμέλῳ αὐτὸν δακνὼν τῷ κατεῖον
 κατέσπασα τῷ ποδᾶς, ὥς περ τὰ βρέφη
 ἐκώκυε, καὶ τὰ αὐτῷ παιδία αἰδύρετο, 15
 καὶ παιτοῖσι γλῆετο. Μέ. Οὐκ ἔνι σοφί-
 τος ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ σὺ ἀληθῶς κατ-

ἑορὴν δ' ἡρώεσσι ; Κέρ. Οὐκ' ἀλλ'
 ἐπείπερ ἀνακαίον αὐτὸ ἰῶρα, κατεῖρα.
 2 σύνετο, ὡς δὴθεν σὺ ἄκων πετόμεθ', ὃ
 πάντως ἔδδ' παθεῖν, ὡς θανμάτωται οἱ
 διαχ' καὶ ὅλως. ὥς πάντων γε τ'
 τιστάν εἰπὲν ἂν ἔχοιμι, ἕως δ' εο-
 μίς τολμηροί, καὶ ἀνδρείοι. τὰδ' ἐνδοθεν,
 2 ἔλκ' ἀκοῦε. Μὲ. Ἐγὼ δ' πῶς σοι
 κατεληλυθέναι ἔδοξα Κέρ. Μὲν δ', ὦ Μ-
 νιπτε, ἄξιως δ' ἔλκ', καὶ Διολύτης
 ὥς σδ' ὅτι μὴ ἀνακατόνιοι ἐσθ' ἔσθ',
 μὴδ' ἀνδρείοι ἀλλ' ἐθελῆστοι, γελῶνες,
 3 σοίμ' ἔστιν ἡρώεσσι γαίλακες ἀπατιν.

Διάλογος δ.

Χάριον, Μένιππος, Ἑρμῆς.

Χάριον. **Α**πόδ' ὦ κατάρχτε, τὰ πορθ.
 μία. Μὲ Βόα, εἰ τὸ σοι
 ἔστιν, ὦ Χάριον. Χάριον. Ἀπόδ', φημί, ἀνδ'
 ὦν σε διεπορθευτάμην. Μὲ. Οὐκ ἂν λά-
 5 σοις σδ' δ' ἔμ' ἔχοι. Χάριον. Ἐστὶ δέ
 τις ὅσον μὴ ἔχων; Μὲ. Εἰ μὲν καὶ ἄλ-
 λ' τις, σὺ οἶδα. Ἐγὼ δ', σὺ ἔχω. Χάριον.
 Καὶ μὴ ἀγξω σε ἢ τ' Πλάτωνα, ὦ
 μιὰρ, ἢ μὴ δαυδῶς; Μὲ. Καὶ γὰρ τῷ
 10 ὁξύλω σε πατάξας, ἀλῶσα τὸ κραδίον.
 Χάριον. Μάτῳ ἂν ἔσθ' πεπλευκὸς τοσῶτον
 πλῆν; Μὲ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμῶ σοι ἀ-

ποτόν, ὃς μὲ παρέδωκέ σοι Ἑρ. Νὴ Δία
 ψαίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκλίνειν τ'
 νεκρῶν. Χά Οὐκ ἐπυσήσομαι σε. Μέ 15
 Τάττωγε ἑνεκα νεωλκήτας τὸ πορθεῖον,
 παρὰ μιν· πλὴν ἄλλ' ὅ γε μὴ ἔχω, πῶς
 αἰ λάβοις; Χά Σὺ δ' ὅσον ἦδεις, ὥς κο-
 μίζειν δέον. Μέ ἦδεν μὲν, ὅσον εἶχον δέ·
 τί τι ἐχρῆν. Ἀλλὰ τῷτο μὴ λήθαι; 20
 Χά Μόν' ἔν' αὐχῆσαις προῖκα πεπλευ-
 κίαι; Μέ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιτε· κὴ
 γὰρ ἤντησα, καὶ τ' κώπης. ἱπελαβο-
 μῶν, κὴ ὅσον ἔκλειον μόν' τ' ἄλλων
 ἐπιβατῶν. Χά Οὐδὲν ταῦτα ὥς τὰ 25
 πορθεία· τ' ὅσολον ἐπιδόξαί σε δεῖ. ὦ
 γὰρ θέμις ἄλλως γνέσθαι. Μέ Οὐκ ἔν
 ἀπάγαγέ με αὐθις εἰς τ' βίον. Χά. Χα-
 εῖν λέγεις, ἵνα κὴ πληγὰς ἐπὶ τέκῃ
 ὧσα. Ἐ Δία καὶ ὥστα λάβω. Μέ. Μὴ 30
 αἰσχρὸν ἔν. Χά Δεῖξον τί ἐν τῇ πύρρῃ
 ἔχει. Μέ Θέριμν, εἰ θέλεις, καὶ τ'
 Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. Χά Πόθεν τῷτον ἦ-
 μιν. ὦ Ἑρμῆ, τ' κύνα ἤγαγες, οἷα γ'
 καὶ ἐλάλῃ ὧσα τ' πλεῖν, τ' ἐπιβα 35
 τῶν ἀπάντων καταγελαῶν, καὶ ἐπισκώ-
 πων, κὴ μόν' ἄδων οἰμωζόντων ἐκείνων;
 Ἑρ Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποῖον ἄνδρα διε-
 πόθμευσας, ἐλεύθεροι ἀκρεβῶς, κηδεύοντες
 αὐτῶν μέλη. ἔτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χά. 40
 Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ. Μέ Ἄν λά-
 βης, ὦ βέλτιτε; εἰς γ' ὅσον ἂν λάβοις.

Διάλογος ι.

Πλάτων, Πρωτεσίλαος, Περσεφύνη.

- Πρω. **Ω** Δέτποζα, καὶ βασιλεῦ, καὶ
 ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμη-
 τρ^{ος} θύγατερ, μὴ ὑπερίδῃς δέητιν ἐρωτι-
 κῶν. Πλά. Σὺ δὲ τίς^{τις} δέη παρ' ἡμῶν;
 5 ἢ τίς ἂν τυγχάνεις; Πρω. Εἰμὶ μὲν Πρω-
 τεσίλαος ὁ Ἰρίκλ^{ης}, Φυλάκι^{ος}, συστρα-
 τιάτης τῷ Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτ^{ος} λῃπθα-
 νῶν τῷ ἐπ' Ἰλίου. δέομαι δὲ ἀρθεῖς πρὸς
 ὀλίγον ἀμειδιῶναι πάλιν. Πλά. Τῷ-
 10 τοι μὲν τῷ ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε, πάν-
 τες νεκροὶ ἐρῶσι πλὴν ὅδεῖς ἂν αὐτῶν
 τύχη. Πρω. Ἀλλ' ἔ^{στι} Ζῆν, Ἀΐδα-
 νεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῷ γυναικὸς δὲ, ἣν νεό-
 γχμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλιπὼν ὦ-
 15 χ' μὲν λῃππλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ λῃππιάσῃ ἀπέθανον ὑπὸ τῷ Ἐκτορ^{ος}·
 ὁ δὲ ἐν ἔρωτι τῷ γυναικὸς ἔ^{στι} μετρίως λῃπ-
 πναίῃ με, ὦ δέσποζα καὶ βύλομαι καὶ
 πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.
 20 Πλά. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λή-
 θης ὅδωρ; Πρω. Καὶ μάλα, ὦ δέσποζα·
 τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέσθλκον ἦν. Πλά. Οὐκ ἔν
 πείθειται· ἀρίξεσαι γὰρ ἐκείνη ποτὲ,
 ὡς σε ἀνελθεῖν δεήσῃ. Πρω. Ἀλλ' ἔ^{στι}
 25 φέρω τὴν λῃππείην, ὦ Πλάτων· ἡρώδης
 δὲ καὶ αὐτὸς ἦδη, καὶ οἶδα οἷον τὸ ἐρᾶν
 εἶναι.

ἴσιν. Πλὺ Εἴτα τί σε ὀνήσῃ μίαν ἢ
 μέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρόμενοι; Πρω. Οἷμαι πείσειν κακείνῳ
 ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥςτις ἐνθ' ἑνὸς δύο 30
 νεκρὸς λήψῃ μετ' ὀλίγον. Πλὺ. Οὐ θέ-
 μισ ἡνέσθαι ταῦτα, εἰδὲ ἐλθέτω πάπο-
 τε. Πρω. Ἀναμνήσω σε, ὦ Πλῦτῶν. Ὀρ-
 φεῖ γὰρ δι' αὐτῶν ταύτῃ τῷ αἰτίᾳ τῷ
 Εὐερίδῃ παρέδοτε, καὶ τῷ ὁμοζυῇ 35
 Ἀλκίῃ παρτέμψατε Ἡρακλεῖ χαλερό-
 μοι. Πλὺ. Θολήσεις ἢ ἔγω κρανίον
 γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σε
 ἐκείνῃ νόμῳ φανῆναι; πῶς ἢ καὶ κείνη πρὸς
 ἐψείσῃ σε, εἰδὲ ἀγγιῶναι δυναμῶς; 40
 φοβέσεται γὰρ, εὖ οἶδα, καὶ φύξεισά
 σε καὶ μάτῳ ἔσῃ τοσαύτῃ ὁδὸν ἀνελη-
 λιθώς. Πεζ. Οὐκ ἔν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ
 τῆτ' ἴσας, καὶ τὴν Ἑρμῆν. κέλευσον,
 ἱππεῖάν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος 45
 ἦ, καθιγόμενοι ἐν τῇ ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθύς
 καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷα ἦν ἐν
 ἡμῶν. Πλὺ. Ἐπεὶ Περσεφόνῃ συν-
 δεικτὴν, ἀναγκῶν τῆτον αὐτῷ ποιήσον
 νυμφίον. σὺ ἢ μέμνηται μίαν λαβὼν ἢ 50
 μέραν.

Διάλογος ια.

Κλήμων, Δάμιππος.

Κλή. **Τ**ῆτο ἐκείνο τὸ ἔπαροιμίας,
 Ὁ νεβρὸς τὸ λέοντα Δά Τί
 ἀγανακτεῖς, ὦ Κλήμων; Κλή. Πυνθάνη
 ὦ, τι ἀγανακτῶ; κλη οἰόμενος ἀκύνει κα-
 5 ταλέλοιπα, κατασοφιοθεῖς ὁ ἄθλιος, ὃς
 ἐβελόμην ἂν μάλιστ' ἔχειν τὰμὰ, ὡς ἀ-
 λικῶν. Δά. Πῶς τῆτ' ἐβέβηλο; Κλή.
 Ἐμόλπον τὸ πᾶν πλῆσιον ἀτεκνον ὄντα
 ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ κἀκύνει ὅτι
 10 ἀνδρῶς τὴν θεραπεῖαν προσείλο. ἔδοξε δὴ
 μοι καὶ σοφὸν τῆτ' εἶναι, θύομαι Διὶ θεῶν
 ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα
 τὰμὰ πάντα, ὥς κἀκύνει ζηλώσεις, καὶ
 τὰ αὐτὰ πράττει. Δά. Τί ἔν δὲ ἐκύνει;
 15 Κλή. Ὁ, τι μὲν ἔν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς
 ἑαυτοῦ διὰ θεῶν, ὅτι οἶδα· ἐγὼ γὰρ γὰρ
 ἄφρων ἀπέθανον, ἔπειτα μοι ἐπιπεσόν-
 τος καὶ νῦν Ἐρμίλας ἔχει τὰμὰ ὥστε
 τις λάτρεται καὶ τὸ ἀγχοῦσθαι τῷ δειλίῳ
 20 συνκατασπάσας. Δά. Οὐ μόνον, ἀλλὰ
 καὶ αὐτόν σε τὸ ἀλίεα ὥς σοφισμα καὶ
 σαυτοῦ συντίθεικας. Κλή. Ἐσικα οἰμώ-
 ζω τοιγαρῶν.

Διάλογος β.

Διογῆνης, Μαύσωλος.

Διο. ὦ Κῆρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονῆς,
 καὶ πάντων ἡμῶν περὶ τιμῶν
 ἀξιοῖς; Μαύ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν,
 ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβατίλευσα Καρίας μὲν
 ἀπάτης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων· καὶ νῦν 5
 σὺς δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεναι, καὶ ἄλλαι Μι-
 λήται ἐπέβην τὰ πολλὰ τῇ Ἰωνίᾳ κα-
 τασφρόδον· καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας,
 καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγι-
 στον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνημα παμ-10
 μέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλικὸν ὅσον
 ἄλλοι νεκροί, ἀλλ' ἔδὲ ἕως ἐς κάλλος
 ἐξηκτημόνον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ
 ἀχειρδίστατον εἰκασμόνων, λίθων δὲ καλ-
 λίστων, οἷον ἔδὲ νεῶν εὐρὴ τις ἂν ῥαδίως· 15
 εἰ δὲ σοὶ δικαίως ἐπὶ τέτοις μέγα φρο-
 νῆν; Διο. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῶ
 κάλλος, καὶ τῶ βάρει δὲ τάφῳ; Μαύ.
 Νῆ Δι' ἐπὶ τέτοις Διο. Ἀλλ', ὦ καλὲ
 Μαύσωλε, ἔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, 20
 ἔτε ἡ μορφή πάρεστιν· εἰ γὰρ τινὰ ἐλθόν-
 μεθα δικάσῃς εὐμορρίας πέρι, ὅσον ἔχω
 εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον περὶ τιμῆς
 θῆναι ἂν δὲ ἐμῷ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω,
 καὶ γυμνά· καὶ τῆς οἰομένης ὁμοίας περὶ 25
 φαι-

φαίνομεν, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμε-
 θα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσεισώμεθα· ὁ
 δὲ τάρβῃ, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λί-
 θοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπι-
 30 δείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι ὡς τὰς
 ξείνας, ὥς δὲ τι μέγα οἰκοδόμημα ἀπὸ
 τοῖς ἐσι· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ἔχ' ὁρᾷ
 ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτῶ, πλὴν εἰ μὴ τῷ-
 το φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑ-
 35 πὸ τηλικύτοις λίθοις πιεζόμενῃ· Μαύ-
 Ἀσόνῃα ἔν μοι ἐκείνα πάντ'· καὶ ἰσό-
 τιμῃ ἔσαι Μαύ-ωλῃ, καὶ Διογλήνῃ;
 Διο. Οὐκ ἰσότημῃ, ὦ γλυναιότατε· ἔγάρ.
 Μαύσῳλῃ μὲν γὰρ οἰμώξεσθαι, μεμνη-
 40 μένῃ τ' ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤε-
 το· Διογλήνῃ δὲ καταγελάτεσθαι αὐτῶ·
 καὶ τάφοι ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἱερεῖ ἐ-
 αὐτῶ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τ' γυναικὸς καὶ
 ἀδελφῆς κατεσκευασμένοι· ὁ Διογλήνῃ δὲ,
 45 ὧ μὲν σώματι, εἰ καὶ τινα τάφοι ἔ-
 χῃ, ὅσα οἶδεν· ἔδ' ὅ γ' ἔμελεν αὐτῷ
 τῆστι· λόγον δὲ τοῖς ἀείστοις ἀεὶ αὐ-
 τῶ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὸς
 ὑψηλότερον, ὢ Καρῶν ἀνδραποδωδίστατε,
 50 ὧ σὲ μύηματι, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χω-
 εῖν κατεσκευασμένοι.

Διάλογος ιγ.

Αἴας καὶ Ἀγαμέμνων.

Ἀγ. **Ε**ἰ σὺ μακρὸς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν
 ἐφόνευσας, ἐμέλισας δὲ καὶ ἡ-
 μᾶς ἄπαντας, τί αἰτία τῇ Ὀδυσσεΐ; καὶ
 πρῶτον ἔτε πρὸς ἐβλεψας αὐτὸν, ἐπότε ἡ-
 κε μαντευσόμενος, ἔτε πρὸς εἰπὲν ἡξίαν-5
 σας ἄνδρα συστρατιώτῳ, ἱταῖρον, ἀλλ'
 ὑπερβηλικῶς μεγάλα βαίνειν παρῆλθες.
 Αἰ. Εἰκότως, ὦ Ἀγαμέμνων· αὐτὸς γάρ
 μοι τῇ μανίᾳ αἴτιος κατέστη, μόνος
 ἀντιζηταοδὲς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. Ἀγ. Ἡ-10
 ξίς δὲ ἀναιταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀχο-
 νιτὴ κρατεῖν ἀπάντων; Αἰ. Ναὶ τά γε τοι-
 αῦτά· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, ἀνε-
 ψιθὺν γε ἔσσι· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ
 ἀμείνους ὄντες, ἀπέπαυε τῇ ἀγῶνι, καὶ 15
 παρεχρήσατέ μοι τῷ ἄθλῳ· ὃ δὲ Λαέρ-
 τες, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσσωσα κινδυνεύοντα
 κατακεκόφθαι ὑπὸ τῷ Φρυγῶν, ἀμείνων
 ἡξίος εἶναι, καὶ ἐπιτηδείωτερόν ἐστιν
 τὰ ὅπλα Ἀγ. Αἰτία τοιγαρῶν, ὦ γῆρ-20
 ταίε, τὴν θέτιν, ἡ δέον σοι τὴν κληρονο-
 μίαν τῷ ὅπλῳ ᾧ δαδιδόναι συγγενεῖ γε
 ὄντι, φέρουσα εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
 τά· Αἰ. Οὐκ· ἀλλὰ τῇ Ὀδυσσεΐ, ὃς
 ἀντεποιήθη μόνος. Ἀγ. Συγγνώμη, ὦ 25
 Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὥρεχθαι δόξης ἡδὲ-
 σθαι

γε πρῶγμαλ', ὑπὲρ δ' κ' ἡμῶν ἕκα-
 σ' κινδυνεύειν ὑπομῆ, ἐπεὶ κ' ἐπιδότη-
 σέ σβ, κ' ταῦτα, ὡς Τρωτὶ δικά-
 30 σαῖς Αἴ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μὲ κατεδί-
 πασεν ἀλλ' ἢ θέμις λέγειν τι πρὸ τ'
 θεῶν· τ' γὰρ Ὀδυσσεύς μὴ ἔχι μισεῖν σὺν
 ἀνδραῖμιν, ὦ Ἀγαμέμνων, ἔδ' εἰ αὐτῇ
 μοι Ἀθλῶα τέτο ἐπιτάτῃοι.

Διάλογ' ἰδ.

Ἀντίλοχ', Ἀχιλλεύς.

Ἀν. **Ο**ἶα πρῶμ, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τ'
 Ὀδυσσεύς σοι εἰρήσῃ πρὸ τ'
 θανάτου, ὡς ἀλκυνῇ κ' ἀνάξια τοῖν δι-
 δασκάλοις ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, κ' Φοῖνι-
 50 ξ'. ἡ κεράμην γὰρ, ὅποτε ἔφης βέλεσθαι
 ἐκάρσ', ὦν, θητεύειν παρὰ τινι τ' ἀ-
 κλήρων, ὦ μὴ βίοι' πολὺς εἴη, μάλλον,
 ἢ πάντων ἀνάσσειν τ' νεκρῶν· ταῦτα μὲν
 εἰ ἀλκυνῇ τινα Φρύγα δειλὸν, κ' πέρα
 100 καλῶς ἔχοντ' φιλόζωνι ἴσως ἐχρῶ
 λέγειν· τ' Πηλείως δ' ἦν, τ' φιλοκινδύ-
 νισταίον ἡρώων ἀπάντων ταπεινὰ ἔτω πε-
 ρὲ αὐτῶ ἀγνοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, κ'
 ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπεραγμένα σοι ἐν τῷ
 15 βίῳ, ὅς ἐξόν ἀκλειῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυ-
 χρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν πρὸς αὐτὸν τ' με-
 τὰ τ' ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Ἀχ. ὦ

παῖ

παῖ Νέσος, ἀλλὰ τότε μὴ ἄπειρ-
 ῖτι τ' ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐπέ-
 ρων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δὲ δύνῃων ἐκεί- 20
 ρο δοξάλοιο πωρετίμων τ' βίῃ ἰὺν ἡ συν-
 ἰμει ἡδὴ, ὡς ἐκείνη μὴ ἀνωφελὲς, εἰ
 καὶ ὁ, τι μάλιστα οἱ ἄνω βραψωδύσσοι
 μὴ νεκρῶν ἡ, ὁμοτιμία καὶ ἔτε τὸ
 κάλλος ἐκείνο, ὦ Ἀντίλοχε, ἔτε ἡ ἰχθυὺς 25
 πάρεσιν, ἀλλὰ κείμεθα ἄπαντες ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· καὶ καὶ ἔδεν ἀλ-
 λήλων ἀγαφέροντες / καὶ ἔτε οἱ τ' Τρώων
 νεκροὶ δεδίασί με, ἔτε οἱ τ' Ἀχαιῶν
 δεσπεύουσιν· ἰσχυροῖα ἡ ἀνελεῖς, καὶ νε 30
 πρὸς ὅμοιοι, ἡ μὴ κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 ταῦτά με ἀνιᾶ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θη-
 τεύω ζῶν. Ἀν. Ὅμως τί ἐν ἄν τις πάθει,
 ὦ Ἀχιλλεῦ· ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει,
 πάντως ἀποθνήσκον ἄπαντες ὥστε κατὰ 35
 ἱμῶν τῷ νόμῳ καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς
 ἀγατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τ' ἐταῖ-
 ρων ὅσοι περὶ σὲ ἰσχυρὸν οἶδε μὴ μικρὸν
 ἡ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξειν πάντως· Φέρῃ
 ἡ ἄρ' ἀμυθίαν καὶ ἡ κοινονία τ' πρὸς 40
 κατὰ· καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι·
 ὁρᾷς τ' Ἡρακλῆα, καὶ τ' Μελιάγγρον,
 καὶ ἄλλους θυμαστὸς ἄνδρας, οἱ εἴη
 εἰ οἶμαι δέξαιτο ἀπελθεῖν· εἰ τις αὐτὸς
 ἀναπέμψῃ θητεύσοντας ἀκλήρους καὶ ἀ- 45
 εἰοῖς ἀνδράσιν. Ἀχ. Ἐταιρικὴ μὴ ἡ παρ-
 αίνεσις· ἐμὲ ἡ εἴη οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τ'
 εἴη βίον ἀνιᾶ οἶμαι ἡ καὶ ὑμῶν ἱκα-
 501·

τον· εἰ ᾧ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη χείρας
 50 εἰς, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες. Ἄν-
 Οὐκ, ἀλλ' ἀμύνεις, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνωφελέες εἶ λέγειν ὁρῶντων· σιωπᾶν γὰρ,
 καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι δίδωσθαι ἡμῖν,
 μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωνται, ὥσπερ σὺ, τοιαῦ-
 55 τὰ εὐχόμενοι.

Διάλογος ιε.

Τερψίων καὶ Πλάτων.

Τερ. **Τ**αῦτο, ὦ Πλάτων, δίκαιον, ἐ-
 μέμην τεθιάναι τεράκοντα ἔτη
 γειγνόμενα, ἢ ᾧ ὑπὲρ τὰ ἐννεήκοια γέ-
 ροντα Θέου κελον ζῆν ἔτι; Πλά. Δικαιοτάτος
 5 μὲν εἶναι, ὦ Τερψίων, εἴγε ὁ μὲν ζῇ, μη-
 δένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν ἢ φίλων· σὺ
 ᾧ ὥσθ' πάντα τὰ χρόνον ἐπεβύλευες αὐ-
 τῷ, περὶ μὲν τὸ κληρον. Τερ. Οὐ γὰρ
 ἐχρήσθ' γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήτω-
 10 σθαι τῷ πλάτῳ αὐτὸν δυνάμειον ὥς
 ἡδονῇ, ἀπελθεῖν εἰς βίαν, ὥσθ' χαρῆσαντα
 τοῖς νέοις; Πλά. Καὶ νῦν, ὦ Τερψίων,
 νομοθετῆς, ἢ μηκέτι τῷ πλάτῳ χρί-
 σθαι δυνάμειον ὥς ἡδονῇ ἀποθήσκειν·
 15 τὸ ᾧ ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέτα-
 ξεν. | Τερ. Οὐκ ἔναι ταύτῳ αἰτιώμεθα
 ἀφ' ἡμέρας, ἐχρήσθ' γὰρ τὸ πρῶτον ἐξ ἡ-
 πος γίνεσθαι, ἢ πρὸς ὑπὲρ ὥς ἄλλοτε,
 καὶ

καὶ μὲν τῶντοι, ὅσις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτῶν· ἀναστρέφεισθαι ὃ μηδαμῶς, μη-20
 δὲ ζῆν μὴ τ' ὑπὲρ γῆρων, ἐδόντας τρεῖς
 ἵτι λοιπὰς ἔχουσα, μόνις ὁρῶντα, οἰκί-
 ταις τέτλασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν
 τῷ ῥίνα, λήμης δὲ τῆς ὀφθαλμῶς μεσὺν
 οἴα, εἰδέν ἔτι ἡδὺ εἰδόμεναι, ἔμψυχόν τινα 25
 τάφον, ὑπὸ τ' ἰέναι καταγελάσμενοι, ἀ-
 ποθήσκειν δὲ κακίστας, καὶ ἱρρώμενε-
 σάτας ικανίσκας· ἄνω γὰρ ποταμῶν τῶ-
 τό γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῶν,
 πότε καὶ τεθνήξεται τ' γερόντων ἕκαστος, 30
 ἵνα μὴ μάτῳ ἀνὲν οἷος ἐθεράπεινοι· ἰὺν δὲ
 τὸ τ' παροιμίας, ἢ ἄμαξα τ' βῆν πολ-
 λάκις ἐκφέρειν. Πλὴν. Ταῦτα μὴ, ὦ Τερ-
 ψίῳν, πολὺ συνεισώτερον γίνεσθαι, ἢ περ σοὶ
 δοκεῖ· καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἀποτελείσθε 35
 ἐπιχαίετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τ' γερόντων
 ἀσποιεῖτε, φέροντες αὐτὰς; / τοιγαρὺν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων κατορυ-
 γμόν· καὶ τὸ πρῶγμα τοῖς πολλοῖς ἡδι-
 σοι γίνεσθαι· ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνοις ἀπο-40
 λαῖν εὐχεσθε, τοσούτῳ ἄπασιν ἡδὺ πρὸς
 ἀποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν· / καινὴν γὰρ τινα
 ταύτῳ τέχνῳ ἐπινοήκατε, γεγῶν καὶ
 γερόντων ἱρῶντες, καὶ μάλιστα εἰ ἀτέκνοι
 εἰν, οἱ δὲ ἰστέκνοι ὑμῖν ἀνέραςτοι, καί-45
 τοι πολλοὶ ἡδὲ τῶν ἱρῶντων συνίετε
 ἡμῶν τῷ πανουργίᾳ τ' ἱρῶν, ἢ καὶ
 τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισοῖν αὐτὰς
 πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἱερῶς ἔχω-
 B

50 οὖν· εἴτα ὡς ταῖς ἀλγυθῆκαις ἀπεκλείσθη-
 σαν μὲν οἱ πάλας δωρεοφορήσαντες, ὁ δὲ
 παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ εἰς δίκαιον,
 κρητῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποκρίσσι τῆς
 ἐδόξεαι, ἀποσφυγίης. Τερ. Ἀληθῆ ταῦ-
 55 τα φῆς· ἰμὲν γὰρ ΘέκελιΘ πόσα κατ-
 ἔφαγεν, αἰετὶν ἑξομασθῶν, καὶ ὁ-
 πότε ἰοίεμαι, ὑπερίων, καὶ μύχιόν τι,
 καθαίπερ ἐξ αἰῶνος κολῶς ἀτελής, ὑπακρά-
 ζων· ὥς· ἔγωγε ὅσοι αὐτίκα οἰόμεθα
 60 ἐπισητήναι αὐτὸν τῷ σαρῶ, ἐπεμπίε τε πολ-
 λὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλωιτό με οἱ ἀντεργασ-
 τῇ μεγαλοδωριᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φρον-
 τίδων ἀγρυπνῶ σκεῖμιν, ἀεθμῶν ἑκα-
 τα, καὶ ἀγυθῶν· ταῦτα γὰρ μοι καὶ 5
 65 δάσκατοις αἰτία γεγνήσθαι, ἀγρυπνία καὶ
 φροντίδες· ὁ δὲ, τοσῶτον μοι δέλιος κα-
 ταπῶν, ἐφεισέκη θαπτομένη πρῶτον ἐπι-
 γελῶν. Πλά. Εὔγε, ὦ Θέκελιε, ζώης
 ἐπιμήκιστον, πλατῶν ἄμα, καὶ τῷ τοσῶ-
 70 τῶν καταγελῶν· μηδὲ πρῶτον γε σὸ
 δασκασίῳ, ἢ περὶ μένους παῖδας τῆς
 κάλαρας. Τερ. Τῶτο μὲν, ὦ Πλάτων,
 καὶ ἰμοὶ ὕδιστον ἦδη, εἰ καὶ Χαριόδης περ-
 τεθήξεται Θέκελιε. Πλά. Θάρρα, ὦ
 75 Τερψιάν· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μίλανθ,
 καὶ ὅλως ἅπαντες περὶ αὐτοῦ ὑπὸ
 ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. Ἐπαινῶ ταῦ-
 τα· ζώης ἐπιμήκιστον, ὦ Θέκελιε.

Διάλογος 15.

Μίνιππος καὶ Τάνταλος.

Μί. **Τ**ί κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἤ τι σιαν-
 τὸν ἰδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑσῶς;
 Τάν. Ὅτι, ὦ Μίνιππε, ἀπώλωλα ὑπὸ τῷ
 δίψῃς· Μί. Οὕτως δόγος εἶ, ὥς μὴ ἐ-
 πικύψας πιῖν, ἢ καὶ ἡ Διὶ ἄρυσάμε-5
 ναι κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. Οὐδὲν ἔφειλον
 αἱ ἐπικύψαιμι· φεύγει γὰρ τὸ ἕδωρ, ἔπε-
 δαν αἰσίου ἄλσθηταί μοι· ἢν δὲ ποτε καὶ
 ἄρυσσάμην, καὶ αἰσινεύσω τῷ σώματι,
 ἢ φθάσω βρίξας ἄκροι τὸ χεῖλος, καὶ 10
 ἀπὸ τῆς δακτύλου ἀπέρρουν ἐν οἷδ' ὅπως
 αὐθις ἀπὸ λείπῃ ξηρὰν τλήν χεῖρά μου. Μί.
 Τισὲς γιόν τι πάχνης, ὦ Τάνταλε; ἀτὰρ
 ἀπὲς μοι, τί γὰρ καὶ δέη τῷ πιῖν; ἢ
 γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' οὐκ εἶναι μὲν ἐν 15
 διαπνέοντι τέλει, ἔπειτα καὶ πενίῃ, καὶ
 διψῶν ἰδύσασθαι· σὺ δ' ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν
 ἴτι ἡ διψήσης, ἢ πίνοις; Τάν. Τῆς αὖ-
 τὸ ἡ κ' ἑσῶς ἐστὶ, τὸ διψῶν μου τλήν ψυ-
 χὴν ὥς σῶμα ἔσαν. Μί. Ἀλλὰ τῷτο 20
 μὲν ἔγωγε πιστεύσω, ἔπειτα φῆς τῷ δίψῃ
 κολλάσθαι· τί δ' ἔν σοι τὸ δεινὸν ἔσται;
 ἢ δίδως μὴ ἐνδεία τῷ ποτῇ ἀπὸ θάλασσης;
 ἢ ὅτι γὰρ ἄλλοι μὲν τῷτο ἄδδω, ἢ
 θάλασσαν ἐνταῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Τάν. 25
 Ὅρθως μὲν λέγεις· καὶ τῷτο δ' ἔν μοι

καταδίκης, τὸ ἐπιθυμῆναι πιεῖν μηδὲν
 δεόμενον. Μί. Ληρεῖς, ὦ Τάιταλι, καὶ
 ὡς ἀληθῶς ποτὶ δειῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτῃ
 30 γὰρ ἐκείνοισιν ἢ Δία, ὅστις τὸν παντίον τοῖς
 ὑπὸ λυγρῶν κυνῶν δεδηγμένοις πίπον-
 θας, καὶ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφο-
 βημένοι. Τάν. Οὐδὲ τὸ ἐκείνοισιν, ὦ Μέ-
 νικπι, ἀναίνομαι πιεῖν· γλύσιτό μοι μό-
 35 νοι. Μί. Θάρρει, ὦ Τάιταλι, ὡς ἔτε
 σὺ, ἔτι ἄλλο πίειναι τὴν κερῶν· ἀδύ-
 νατοι γάρ· καίτοι καὶ πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ
 καταδίκης διψῶσι, καὶ ὕδατι αὐτὰς ἐκ
 ὑπορμένων.

Διάλογος ιζ.

Μίνως καὶ Σώστρατος.

Μί. **Ο** μὴν ληστὴς ἔστι Σώστρατος εἰς
 τὴν Περικλειέθειαν ἐμβολή-
 θας· ὁ δ' ἐρρύσουλτος ὑπὸ τῇ Χιμαίρας δι-
 σπαδότητι· ὁ δ' ἐκ τούτων, ὦ Ερμῆ, πα-
 50 ρεῖ τὸν Τιτυὸν ληπταθεῖς, ὑπὸ τῇ γυπαῶν
 κερύειν καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ· ὑμεῖς δ' οἱ
 ἀγαθοὶ, ἔπειτα καὶ τάχιστα εἰς τὸ Ἡλύσιον
 πεδίον, καὶ τὰς μακάρας ἡσυχίας κατοικεῖτε,
 ἀνδ' ὧν δίκαια ἰποιεῖτε καὶ τὸ βίον.
 10 Σώ. Ἀκαστοι, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω
 λέγειν· Μί. Νῦν ἀκῶσα αὐτίς; καὶ γὰρ
 ἐξελήλειγξαι, ὦ Σώστρατι, ποιηρὸς εἶναι,
 καὶ

καὶ τοσούτους ἀπεκλιονώς ; Σώ. Ἐλήλειμαι
 μὲν· ἄλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολαοθήσομαι.
 Μί. Καὶ πάντο, εἰ γε ἀπιτίνειν τὴν ἀ- 15
 ξίαν δίκαιον. Σώ. Ὅμως ἀπικλείω μί μοι,
 ὦ Μίνως· βραχὺ γάρ τι ἐρήτομά σε.
 Μί. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τὰς
 ἄλλας ἀφαιρέσωμαι ἤδη. Σώ. Ὅποσα ἔ-
 προκλιτοὶ ἐν τῷ βίῳ, πότῃ ἐκὼν ἔπροκλι- 20
 τον, ἢ ἐπεικέλευτό μοι ὑπὸ τῷ μοίρῃ;
 Μί. Ὑπὸ τῷ μοίρῃ δηλαδὴ. Σώ. Οὐκ ἔτι
 καὶ οἱ χρηστοὶ ἀπαίεις, καὶ οἱ πονηροὶ
 δοκῶντες ἡμεῖς ἐκείνη ὑπηρετῶντες, ταῦ-
 τα δρῶμεν ; Μί. Ναί, τῇ Κλωθῷ, ἣ 25
 ἐκάστω ἐπίταξε γλυπηθέντι τὰ προκλίεα.
 Σώ. Εἰ ἂν τις ἀναγκασθεὶς ὑπὸ ἄλλου
 φονεύσειεν τινα, ἢ δυνάμει ἀντιλίγῃ
 ἐκείνου βιαζόμενῳ, οἷον δήμῳ, ἢ δο-
 ρυφόρῳ, ὁ μὲν, δικάσῃ πεσόντας, ὁ δὲ 30
 τυραννῶν, τίνα αἰτιάσῃ ἢ φόνος ; Μί.
 Ὡς τὸ δίκαστῶν, ἢ τὸ τύραννος· ἐπεὶ
 ἔδδ' τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τῷ
 ἔργῳ ὃν ποιεῖ τὸ θυμὸν τῷ πρώτῳ
 ᾧ ἡτοίμασεν τὴν αἰτίαν. Σώ. Εὖγε, ὦ 35
 Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ ᾧ ἡτοί-
 μασεν· ἢν δέ τις ἀπειλείται ἢ
 δισπότα ἢ καὶ αὐτὸς χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ
 κομίζων, τίτι τὴν χάριν ἴσῃον, ἢ τίνα
 ὑπεργίτῳ ἀναγκαστέον ; Μί. Τὸν πῖμα 40
 ψαῖα, ὃ Σάρα· ἀφαιρέσει γὰρ ὁ κο-
 μίσας ἢν. Σώ. Οὐκ ἔτι ὅρα πῶς ἀδίκως
 ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρετάς γλυπηδόντας.

ὅν ἡ Κλωθὴ σφύσεται, καὶ τίτῃς τι-
 45 μῶν τὰς ἀπονηταρχίας ἀποτρέψει ἀγα-
 θοῖς; ὃ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν,
 ὡς ἀντιλέγειν δυνατόν ἦν τοῖς μὲν πάσης
 ἀνάγκης σφύσεται. Μί. ὦ Σώ-
 50 γρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα ὃ καὶ
 λόγον γινώσκω, εἰ ἀκριβῶς ἐξιτάζεις·
 πλὴν ἄλλα τῆτο ἀπλάυτους τὴν ἐπερω-
 τήσεως, διότι ὃ ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ
 σοφιστὴς εἶναι δοκεῖ· ἀπλύτοι αὐτὸν, ὃ
 55 Βερμῇ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω· ὅρα δὲ μή
 καὶ τὰς ἄλλας νεκρὰς ἐρωτᾷ τὰ ὅμοια
 διδάξῃ.

Διάλογος ιη.

Διομήδης καὶ Πολυδευκής

Διο. ὦ Πολυδευκές, ἐντίξομαι σοὶ
 ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς, σὸν
 γὰρ ἔστιν οἶμας τὸ ἀναβιῶναι αὐτοῖς, ἢ
 πᾶσι τῆς Μένιππος τὴν κύα (εὐροῖς δ' ἂν
 5 αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ καὶ τὸ Κορίνθιον, ὃ ἐν
 Λυκείῳ, τὸ ἐκείνῳ σφύσεται ἀπὸ φιλ-
 λοσόφου καταγελαῖον) εἰπῇ σφύσεται αὐτὸν,
 ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διομήδης,
 εἴ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται,
 10 ὅσον ἐνθάδε πολλῶν πλείων ἐπιγελασόμενοι
 ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ σοι ἔτι ὁ γέλας
 ἦν, καὶ πολὺν τὸ, τίς γὰρ ὅλως εἶδεν τὰ
 με.

ρῆ τ' βίον; ἐνταῦθα ᾗ ε' παύσῃ βε-
 βαιώς γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν καὶ μά-
 λις ἐπειδάν ὁρᾷς τὰς πλεσίους, καὶ 15
 πατρώας, καὶ τυτφίνους, ἔτω ταπει-
 νός, καὶ ἀσώηνος ἐκ μόνης οἰκωγῆς Διόγ-
 λωτοκομήτης· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγλυ-
 νῆς εἰσι μεμνημένοι τ' ἄνω· ταῦτα λέ-
 γει αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τῶν 20
 κήραν ἤκειν θέρμῃ τι ποδῶν, καὶ εἰ πε-
 εῖροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἐκάτης δεῦπνον κεί-
 ρμας, ἢ ὡς ἐκ καθαρσίης, ἢ τι ταιῆτο·
 Πολ. Ἀλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγληρες·
 ὅπως ᾗ εἰδῶ μάλιστα, ἐποῖ· τίς ἐστὶ τῶν 25
 ὄψῃ; Διο. Γέρονι, Φαλακρὸς, τριβώνιον
 ἔχων πολύθυροι, ἀπάντι ἀνέμων ἀναπικλα-
 ρῆον, καὶ ταῖς ἐπιπλυχαῖς τ' ῥαχίαν
 περικίλοι· γελαῖ δ' αἰ, καὶ τὰ ποδὰ τῶς
 ἀλαζόνας ἐκτὸς φιλοσόφους ἐπισκῶπῃ 30
 Πολ. Ῥαῖδιον εὐρεῖν δὴ γέ γε τέτων. Διο.
 Βύλῃ καὶ πρὸς αὐτὸς ἐκένους ἐντίλμας
 τι τῶς φιλοσόφους; Πολ. Λέγει· ὁ βαρὺ
 γὰρ ἡδὲ τέτο. Διο. Τὸ μὲν ὅλον, παύ-
 σαθαι αὐτοῖς παρὶ γούα ληρῆσι, καὶ 35
 εἶναι τ' ὅλον ἐρίζουσι, καὶ πέρατα φύε-
 σιν ἀλλήλοις, καὶ προχοδαίνας ποιῶσι,
 καὶ τοιαῦτα ἄπορον ἐρωτᾷ διδάσκουσι τ'
 νῦν. Πολ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμειβῇ καὶ ἀπαί-
 δινοι εἶναι φέρονται, κατηγορεῖν τ' ἐσο- 40
 θίας αὐτῶν. Διο. Σὺ δ' αἰμώζῃσι πᾶ-
 τοῖς παρ' ἐμῷ λέγε. Πολ. Καὶ ταῦτα,
 ὦ Διόγληρες, ἀπαγγελῶ. Διο. Τοῖς πλε-

- σίοις ᾧ, ὃ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγ-
 45 γεκε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι,
 τ' χρυσοὶ φυλάττετε; τί ᾧ τιμωρεῖσθε
 ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τὰς τόκας, καὶ τὰ-
 λανθᾶ ἐπὶ ταλάνοις συντιθέντες, ἕς χρὴ
 εἶνα ὁβολὸν ἔχουσας ἤκειν μετ' ὀλίγον.
- 50 Πολ. Εἰρήσεια καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.
 Διο. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰχυ-
 ροῖς λέγε. Μειγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ
 Δημοξένῳ τῷ παλαιῷ, ὅτι παρ' ἡμῖν
 ἔτε ἡ ξανθὴ κόμη, ἔτε τὰ χαρπὰ καὶ ἡ
 55 μέλανα ὄμματα, ἡ ἐρύθημα ἐπὶ τῷ πρὸς
 ὤμῳ ἔτι ἐστίν, ἡ νεῦρα εὐτοῖα, ἡ ὦμοι
 καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις,
 φασί, κρανία γυμνὰ τῷ κάλλους. Πολ.
 Οὐ χαλεπὸν εἰδέναι ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τὰς
 60 καλὰς, καὶ ἰχυρὰς. Διο. Καὶ τοῖς πέ-
 νησι, ὦ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ
 ἀχθόμενοι τῷ πρῶγματι, καὶ οἰκλιέρον-
 τες τὴν ἀπείραν, λέγει μήτε δακρύειν, μητ'
 οἰμῶζειν, διηγητάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσο-
 65 τιμίαν· καὶ ὅτι ὄψοισα τὰς ἐκεῖ πλε-
 σίους εἰδέναι ἀμείνους αὐτῶν· καὶ Λακεδαι-
 μονίοις ᾧ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ'
 ἐμῷ ἐπιτίμησον, λίγων ἐκλελύσθαι αὐτοὺς.
 Πολ. Μηδὲν, ὦ Διόχλεις, πρὸς Λακεδαιμο-
 70 οῖων λέγε· εἰ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἀλλὰ ᾧ πρὸς
 τὰς ἄλλας ἔφησθα, ἀπαγγεῖλω. Διο. Ἐά-
 σωμεν τέττας, ἐπὶ σοὶ δοκεῖ· σὺ ᾧ οἷς
 πρῶτον, ἀπείνευκα παρ' ἐμῷ τὰς λόγους.

Διάλογος 19.

Διογένης καὶ Ἀλέξανδρος.

Διο. **Τ**Ι τῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Ἀλέ. Ὁρᾷς, ὦ Διογένης, εἰ παρὰ-δοξοι ᾗ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. Διο. Οὐκ ἔνι ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῷ σε εἶναι υἱόν· σὺ δὲ Φιλίππου ὥρα ἦσθα; Ἀλέ. Φιλίππου δηλαδὴ· εἰ γὰρ ὢν ἐτιθῆ-κην Ἀμμωνος ὢν. Διο. Καὶ μὲν καὶ πρὸς τὸ Ὀλυμπιάδου ὅμοια ἐλέγοιτο, δρᾷκοιζε ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεισθαι ἐν τῇ εὐνῇ. Ἰοῦτα ἔτω σε τεχθῆναι· τὸ δὲ Φιλίππου ἐξηπατῆσθαι οἰόμενον πατέρει σε εἶναι. Ἀλέ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἦκον ὥσπερ σύ· ἵνι δὲ ὁρᾷς ὅτι ἔδεν υἱεὺς ἔτε ἢ μήτηρ ἔτε οἱ τὸ Ἀμμωνίον πεφρῆται ἔλεγον. Διο. 15 Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστοί σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐχθρῆτο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπλησσαν θεὸν εἶναι σε νομί-ζοντες· ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίτι τῶν τεσσάρ-τω ἀρχῶν καταλέλοιπας; Ἀλέ. Οὐκ οἶ-20 δα, ὦ Διογένης, εἰ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆ-ψαί τι πρὸς αὐτῆς, ἢ τῦτο μόσιον, ὅτι ληθιῆσκον Περδίκκα τὸ δακτύλιον ἐπέ-δωκα· πλὴν ἀλλὰ γίγνεται, ὦ Διογένης; Διο. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀνεμνήσθω, οἷα ἐποί-25 ῃ Ἑλλὰς, ἄξι σε παρειαφύεσθαι τῶν δρχῶν

πολακεύοντες, καὶ πρῶτά τιναι αἰρέματα,
 καὶ τρατηγὸν ἐπὶ τὰς βαρβάρους, ἔτι
 καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προσθύνοντες, καὶ
 30 τοῖς οἰκοδομήματα, καὶ θύοντες ὡς δρυ-
 κοῖσι· ἡ δὲ ἀπὸ ἐμὲ μοι, πᾶσι οἱ Μα-
 κεδόνες ἔθαψαν; Ἀλλέ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι
 καὶ μακρόν τινα ταύτην ἡμέραν· ὑπάρχοντα
 καὶ Πτολεμαῖον ὁ ὑπασπιστὴς, ὃν ποτε ἀ-
 35 γάγῃ χολῶν δὲ τῷ θορύβῳ τῷ ἐν πο-
 σίν, εἰς Αἴγυπτον ἀπαγαγόντι με θάψειν
 ἐκεῖ, ὡς χυοίμην εἰς τὴν Αἴγυπτον θειῶν.
 Διο. Μὴ γελάσω, ὅτι Ἀλίξαιδρι, ὁρῶν ἐν
 αὐτῷ ὅτι σε μαρτυροῦντα, καὶ ἐλπίζοντα
 40 Ἀντιόχῳ, ἢ Ὅσιον χυοίμεν; πλὴν ἀλλὰ
 ταῦτα μὲν, ὅτι θείαταί, μὴ ἐλπίσῃς· ὅτι
 καὶ θείμεις ἀνελθεῖν τινα τῷ ἄπαξ ἀφ-
 πλευσάντων τῇ λίμνῃ, καὶ εἰς τὴν εἶσιν
 τῷ τομίῳ παρελθόντων· ὅτι γὰρ ἀμειλὲς
 45 ὁ Αἰσῶς, ὅτι ὁ Κέρκυρα· εὐκαταρρόνητος·
 ἐκεῖνα καὶ ἡδύς ἀνὴρ μάθοιμι πρὸς σὺν, πῶς
 φέρεις ὅπου ἀνὴρ ἐννοήσῃς ὅσῳ εὐδαιμονίαν
 ὑπὲρ γῆς διπλοῦν, ἀφ᾽ ἧς, σωματοφύ-
 λακας, καὶ ὑπασπιστὴς, καὶ σατράπης,
 50 καὶ χρυσοὶ τοσῶτοι, καὶ ἔθνη προσκυ-
 νῶντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βέκτρον, καὶ
 τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
 καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, ἀφ᾽ οὗδε-
 μῶνται ταινία λευκὴ τῇ κεφαλῇ, πορφυ-
 55 εἶδα ἐμπόροισι· ὅτι λυπεῖ ταῦτά σε
 ὑπὸ τῇ μνήμῃ ἰόντα; τί δακρύεις, ὅτι μά-
 ται; ὅτι ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης
 ἐπαί-

ἐπαίδευσαι μὴ οἶσθαι βέλαια εἶναι τὰ
 ὧρα τ' τύχης; Ἀλί. Σοφὸς; ἀπάντων
 ἐκείνῳ κολάκων ἐπιτερωλόγατ' ὦν; ἐμὲ δὲ
 μῖνοι ἴασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
 ῥῦν ἤγησε παρ' ἐμῷ, οἷα ᾗ ἐπέσελθεν·
 ὡς ᾗ κατεχρήτ' οὐκ τῇ πρὸ παιδείαν φι-
 λοτιμία θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν
 εἰς τὸ κάλλ' ὡς καὶ τὸτο μέρ' ὃν τὰ-65
 γαθῶ, ἄρτι δ' εἰς τὰς πράξεις, καὶ τ'
 πλῆτον· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὸτ' ἀγαθὸν ἡ-
 γεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰχύνουσι καὶ αὐτὰς
 λαφύσαν· γόης, ὃ Διόχνης, ἄνθρωπ',
 καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τὸτο γε ἀπὸ-70
 λείπονται αὐτῶ τ' σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι
 ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμή-
 σαι μικρῶν γε ἔμπροσθεν. Διο. Ἀλλ' οἶ-
 στα, ὃ δρᾷσεις, ἔκ' γὰρ σοι τ' λύπης
 ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐκτίβορ' ἔ-75
 φύεσθαι· σὺ δ' ἔστιν τὸ Λέλης ὕδαρ χαιδὸν
 ἐπισπασάμεν' πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ
 πομπάκεις· ἔτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς
 Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμεν'· καὶ γὰρ
 καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνοι ὀρῶ, καὶ Καλλιόχη,80
 καὶ ἄλλης πομπὰς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς
 ἀσπασάμεν' καὶ ἀρῶμεν' σὲ, ὡς ἴδρα-
 σαι αὐτὰς· ὡς τὴν ἐτέρην σὺ ταύτην
 βάδίζεις· καὶ πίνει πομπάκεις, ὡς ἔφην.

Διάλογος κ.

Ἀλέξανδρος, Ἀνίβας, Μίνως, Σκηπίων.

Ἀλί. **Ε**Μὲ δὲ ὥσπερ κερῖδι αἶμα, ὃ
 Λίβυ· ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἀν.
 Οὐ μὲν, ἀλλ' ἐμέ. Ἀλί. Οὐκ ἔστι ὁ Μί-
 νως δικατάτω. Μί. Τίνες δ' ἐσὶ; Ἀλί.
 5 Οὗτος μὲν Ἀνίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ
 δ', Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μί. Νὰ Δία
 ἔνδοξοί γε ἀμρότεροι· ἀλλὰ ποῦ τίς ὑμῖν
 ἡ ἔρις; Ἀλί. Περὶ ὤψεως· φησὶ γὰρ
 ὅτις ἀμείνων γενησάμενος ἐσθλητὸς ἐμῷ,
 10 ἐγὼ δ' ὅτι, ὥσπερ ἀπαιλὲς ἴσασιν, ἐχὶ τέττη
 μόνον, ἀλλὰ πάντων χερσὶν ἔσθ' ἐμῷ
 φημι διενεγκῆν τὰ πολέμια. Μί. Οὐκ ἔστι
 εἰς μέρει ἐκάτερον εἰπάτω· σὺ δ' ἄρ' ἄρ' ἄρ',
 ὁ Λίβυς λέγει. Ἀν. Ἐν μὲν τούτῳ, ὃ
 15 Μίνως, ἀνάμλι, ὅτι ἐνταῦθα καὶ Ἐλλά-
 δα φωνῶ ἐξέμαθον· ὥστε ἐδὲ ταύτην πλέον
 ἔσθ' ἐνέγκαιτό μου· φημι δ' ὅτι τέττης μά-
 λιστα ἐπαίνει ἀξίως εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν
 ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα ὤψι-
 20 χόρηται, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε ἀεὶ βαλ-
 λόμενοι, καὶ ἄλλοι δόξαντες ἀρχῆς ἐγὼ
 γὰρ μετ' ὀλίγων ἐχορμήσας εἰς τὴν Ἰβη-
 ρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸν ὡς τῷ ἀδελφῷ
 μεγίστων ἐξιώθην, ἄλλοι κερθεῖς καὶ
 25 τῶν γε Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν
 ἐκράτησα ἔτι Ἑσπερίαν· καὶ τὰ μεγάλα
 ὄρη

ἦν ὑπερβὰς τὰ πρὸ τῶν Ἑλιδανῶν ἀπαντῶν
 κατέδραμον, καὶ ἀναστὰς ἐποίησα τοσαύ-
 τας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν
 ἰκτερωσάμην, καὶ μέχρι τῆς περσείων 30
 τῆς προχέουσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτης
 ἀπέκλεινα μίᾳς ἡμέρας, ὥς τε τῆς θα-
 λυσίας αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρήσας, καὶ
 τῆς ποταμῆς γειφυρῶσαι νεκροῖς· καὶ
 ταῦτα πάντᾳ ἔπραξα, ὅτε Ἀμμωνίῳ 35
 ἦος οἰομαζόμενον, ὅτε θεὸς εἶναι περσ-
 ποιόμενον, ἢ εὐύπνια τῇ μητρὶ διεξιὼν,
 ἀλλ' ἀνθρώπῳ εἶναι ὁμολογῶν, στρατη-
 γοῖς τε τοῖς συνετατάτοις ἀντιξέταζό-
 μενον, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις 40
 συμπλεκόμενον· ὃ Μήδης καὶ Ἀρμυρίης
 καταγωνιζόμενον ὑποφεύγοντας πρὶν διώ-
 κειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι πρὸς διδόν-
 τας εὐθὺ τὴν νίκην· Ἀλεξανδρῶν δ' ἑ, πα-
 τρώων δ' ὀρχίῳ πρὸς λαβῶν, ἠόξετε, καὶ 45
 πρὸς πολὺν ἐξέτεινε, χρησάμενον τῇ τῇ τύ-
 χῃ ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' ἐν εὐίχῃσέ τε, καὶ τῇ
 ὀλίγοις ἐκείνοι Δαρείῳ ἐν Ἰσθμῷ τε καὶ Ἀρ-
 βήλοις ἐκρέτησεν, ἀπὸ τῆς τῆς πατρώων,
 πρὸς κυνέεισιν ἐξίει, καὶ ἐς δίαταιν τὴν 50
 Μηδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαυφόνῃ
 ἐν τοῖς συμποσίοις τῆς φίλης, καὶ συνε-
 λάμβανει ἐπὶ θανάτῳ· ἐγὼ δ' ἤρξα ἐπί-
 σης τῇ πατρίδι· καὶ ἐπειδὴ μετεπέμπε-
 το, τῇ πολέμῳ μεγάλῳ ἐπὶ πλεον- 55
 σάντων τῇ Λιβύης, ταχέως ὑπήκυσεν· καὶ
 ἰδιώτῳ ἑαυτὸν παρέχον· καὶ καταδικα-

οὐκ ἦν ἔκκα εὐγνωμόνως τὸ πρῶγμα καὶ
 ταῦτ' ἐπράξα βάρεσθαι ὦν, καὶ ἀπαί-
 60 διυλῆ παιδείας τ' Ἑλληνικῆς, καὶ ἔτε
 Ὅμηροι, ὥτ' περ ἔτ' ῥαψωδῶν, ἔτε ἔα
 Ἀριστοτέλῃ τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μὴ
 70 τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμεν· ταῦτά
 εἰσι, ἀ ἐγὼ Ἀλεξάνδρῳ ἀμείνων φημι εἶ-
 65 ναι· εἰ δ' ἐστὶ κακίαν ἔτασι, διότι λυ-
 δήματι τλὴν κεφαλῇ διεδέδωκε, Μακεδόσι
 μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σιμῶ· ἑμὲν δ' αὖ
 ταῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γυναικὶ καὶ στρα-
 τηγικῷ ἀνδρὶ, τῇ γυνάμῃ πλείον, ἢ περ τῇ
 70 τύχῃ κεκρημύμεν. Μί. Ὁ μὲν ἔρηκεν ὅτι
 ἀλυστῇ τ' λόγοι, ἔδ' ὡς Λίττοι εἰκὸς ἐν
 ὅπρ' αὐτῷ· σὺ δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς
 ταῦτα φῆς; Ἀλέ. Ἐχρῶ μὲν, ὦ Μένε,
 μηδὲν πρὸς ἀνδρα ἔγωγε θρασύν· ἱκανή γάρ
 75 ἡ φύμη διδάξαι σε, οἶσθαι μὲν ἐγὼ βασι-
 λεύς, οἶσθαι δ' ἔτ' ἀπὸ ληστῆς ἐλθόντα· ὅμως
 δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διήνηκα· ὅς
 νῆσθαι ὦν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πρῶγματά,
 καὶ τλὴν δόχλῳ τεταραγμένῳ κατέχον,
 80 καὶ τῆς φοβίας ἔκ πατρὸς μετῴλθον, κα-
 ταφοβήσας τλὴν Ἑλλάδα τῇ Θεσσαίῳ ἀ-
 πωλείᾳ στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονη-
 θείς, ὅτι ἡξίωσα τλὴν Μακεδόνων δόχλῳ
 περιέπων ἀγαπᾶν ἄρχαν ὀπίσσω ὁ πατήρ
 85 κατέλιπεν· ἀλλὰ πᾶσαι ἐπιστάσεις τλὴν
 γλῶσση, καὶ δεινὸν ἡγησάμεν· εἰ μὴ ἀπάν-
 ται κρητῆσαιμι, ὀλίγης ἄνοι ἐσίδαλον
 εἰς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τῇ Γερρικῇ ἀνα-
 τη-

τῆσα μεγάλη μάχη, καὶ τῶν Λυδίων λα-
 βὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ἄλλας 90
 τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρὶ μὲν ἦλθον ἐπὶ Ἰο-
 τοί, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας
 πολλὰς στρατῷ ἄγων· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου,
 ὁ Μίης, ὑπαίς ἴτε ὅσας ὑμῖν νεκρὰς ἐπὶ
 μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψε· φησὶ γὰρ 95
 πορθμεὺς μὴ λησκέσασθαι αὐτοῖς τότε τὸ
 γὰρ, ἀλλὰ χιθίας λησπηνάμους τὰς
 πολλὰς αὐτῶν λησπλεύσασθαι· καὶ ταῦτα ὅ
 ἱππῶν αὐτὸς περικινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἀξιῶν· καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύ-100
 ρῳ, μὴ ὅ τὰ ἐν Ἀρβήλοισι διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τῷ Ὀ-
 κειανὸν ὄρον ἱποισάμεν τῷ δόχῃ, καὶ
 τὰς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον
 ἱκνῶσάμεν· καὶ Σκύθας ὅσους ἐνκατα-105
 φρονήτως ἄνδρας ὑπερβὰς τῷ Τάναϊν ἐνί-
 κησα μεγάλη ἱππομαχίᾳ· καὶ τὰς φίλκας
 εὖ ἱποίησα, καὶ τὰς ἰχθῦς ἡμυνάμεν· οἱ
 ὅ καὶ θεὸς ἰδοκῶν τοῖς ἀνθρώποις, συλ-
 ληστοὶ ἐκείνοι, ὡς τὸ μέγεθος τῷ 110
 • πραγμάτων καὶ τοιούτων τι πισεύσαντες
 ὡς ἐμῷ· τὸ δ' ἐν τελευταίῳ, ἐγὼ μὲν
 βασιλεύων ἀπίθαιον· ἔτι δ' ἐν φυγῇ
 αἰ ὡς Πρωσία τῷ Βιθινῷ, καὶ ἄλλοις
 ἄξιον ἐν, παινεγύοτατον καὶ ὁμότατον 115
 οἶον· ὡς γὰρ δὲ ἐράτησε Ἰταλῶν, ἐν
 λίγῃ, ὅτι ἐν ἰσχυρί, ἀλλὰ ποιηταί,
 καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις· νόμιμον ὅ, ἡ
 ὡφαιὲς ἐδὲν· ἱππὶ δὲ μοι αἰσίδισι τῶν
 τρυ-

- 120 τρυφῶν, ἐκλιπῆσθαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει
 ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνῶν, καὶ τὰς ἑ-
 πολέμους καιρὸς ὁ θαυμάσιος καθηδυπα-
 θῶν· ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἱσπέρεια
 δόξας, ἐπὶ τῷ ἔω μᾶλλον ἄρμησα, τί ὦν
- 125 μίγα ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὲ λαβὼν,
 καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέγας Γαδείρων ὑπά-
 γομῶν; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἰδοξέ μοι
 ἐκείνη, ὑποπλήσσειν ἤδη, καὶ διαπότην
 ὁμολογῶντα· ἔρηκα· σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δι-
- 130 καζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.
 Σκη. Μὴ σφύτερον, ἢ μὴ καὶ ἐμὲ ἀκνέ-
 σης. Μί. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτισε, ἢ πό-
 θει ὦν ἐρεῖς; Σκη. Ἰταλιώτης Σκηπίων,
 στρατηγός, ὁ καθιλὼν Καρχηδόνα, καὶ
- 135 κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί.
 Τί ἔν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκη. Ἀλεξάνδρου
 μὲν ἦτλιν εἶναι, ἃ δ' Ἀνίβας ἀμείνων·
 ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
 ταιαγκάσας ἀτίμως· πῶς ἔν ἀναίχυνται
- 140 ἔτι, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἀμιλλᾶται,
 ὃς ἔδδ' Σκηπίων ἐγὼ ὁ νεικεκὼς αὐτὸν
 πρὸς ἀβάλλεσθαι ἀξιώ; Μί. Νὴ Δί' εὐ-
 γνώμονα φῆς, ὦ Σκηπίων, ὥς πρῶτον
 μὲν κηκεῖω Ἀλέξανδρον· μετ' αὐτὸν δὲ,
- 145 ὦ· εἴτα, εἰ δοκεῖ, τρίτον Ἀνίβας, ἔδδ'
 ἔτι εὐκαταφρόνητον ὦν.

Διάλογος κα.

Μένιππος, Αἰακός, Πυθαγόρας,
Ἑμπεδοκλῆς, Σωκράτης.

Μέ. Πρὸς τὸ Πλάτωνος, ὦ Αἰακὲ,
ἀδείηγησά μοι τὰ ἐν ᾧ πάντες.
Αἰ. Οὐ ράδιον, ὦ Μένιππε, ἀπαντᾶ.
ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθαι· ὥστε
μὴ ὅτι Κερβερός ἐστιν, οἶδα· καὶ τὸ
πορθεῖν τῷτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ
τὴν λίμνιν, καὶ τὸ Πυριφλεγέθουσι ἦδη
ἰώρακας ἐσιάν. Μέ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σέ,
ὅτι πυλωρῆς· καὶ τὸ βασιλεία εἶδον, καὶ
τὰς Ἑρηνῆς· τῆς δ' ἀνθρώπου μοι τῆς
πάλας δεῖξον· καὶ μάλιστ' αὐτῆς ἐπιστήμης
αὐτῶν· Αἰ. Οὐτὸς μὲν Ἀγαμέμνων·
ὅτ' Ἀχιλλεύς· ὅτ' Ἰδομενεὺς
πλησίον· ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἶτα Αἴας,
καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν Ἑλλήνων. 15
Μέ. Βαβαί, Ὅμηρε, οἶά σοι τὸ ραψωδιῶν
τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἄγνωστα,
καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πο-
λὺς, ἀμυλῶς ὡς ἀληθῶς κάρλῳ· ὅτ'
ἔστι, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αἰ. Κυρὸς ἐστι· 20
ὅτ' Κροῖσος· καὶ παρ' αὐτῷ, Σαρδα-
νάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ πάντων, Μίδας· ἐκεί-
νος ἔστι, Εἰρξῆς. Μέ. Εἶτα σέ, ὦ κάθαρμα,
ἢ Ἑλλὰς ἐφείλτε ζευγυῖναι μὴ τὸ Ἑλλή-
ποιον, ἀλλ' ἔτι ὅρων πλεῖν ἐπιθυμῶναι; 25
οἶα

εἶⓄ ἢ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; Ἦ Σχεδανάπαλον
 ἢ, ὦ Αἰακὲ, πατάξω μοι κατὰ κόρης
 ἐπίτριψον. Αἰ. Μηδαμῶς· ἀλθρὺψεις γὰρ
 αὐτῷ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. Μὲ Οὐκῆν,
 30 ἀλλὰ σωσπύξομαι γε πάντως ἀνδρο-
 γόνῳ ὄντι. Αἰ. Βέλῃ σοὶ ἐπιδείξω καὶ
 τὰς σοφὰς; Μὲ. Νὴ Δία γε. Αἰ. Πρῶ-
 τⓄ ἡτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστὶ. Μὲ. Χαῖ-
 ρε, ὦ Εὐφοῦρε, ἢ Ἀπολλὼν· ἢ ὅ, τι ἂν
 35 ἐθέλῃς. Πυ. Νὴ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.
 Μὲ. Οὐκ ἔτι χρυσῆς ὁ μῆρὸς ἐστὶ σοι.
 Πυ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω, εἴ τί σοι
 ἰδῶδιμον ἢ πῆρα ἔχῃ. Μὲ. Κυάμυς, ὦ
 γαθὲ, ὥς ἔ τῷτό σοι ἰδῶδιμον. Πυ.
 40 Δὸς μένοι· ἀλλὰ αὖθις νεκροῖς δόγματι
 ἔμαθον γὰρ, ὥς ἔδδεν ἴσεν κύαμοι, καὶ
 κεφαλὰν τοκίαν ἐνθάδε· Αἰ. ΟὐτⓄ ἢ
 Σόλων ὁ Ἐξηκесίδης, καὶ Θαλῆς ἐκείνⓄ·
 καὶ παρ' αὐτῆς, Πίπτακος, καὶ οἱ ἄλ-
 45 λοι· ἐπὶ δὲ ἢ πάντες εἰσιν, ὥς ὁρᾷς. Μὲ.
 Ἄλυκοι ἔσθι, ὦ Αἰακὲ, μένοι, καὶ Φαι-
 δροὶ ἢ ἄλλων· ὁ ἢ ποδοῦ πλείως, ὥσπερ
 ἐγκρυφίας ἄρτⓄ, ὁ ταῖς φλυκταίναις
 ὅλⓄ ἐξέλωθηκός τις ἐστίν; Αἰ. Ἐμπε-
 50 δοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίερθⓄ δὲ τὸ
 Αἴτνης παρών. Μὲ. ὦ χαλκόπτε βέλτι-
 τε, τί παθὼν σαυτοὶ ἐς τῆς κρατῆρας
 ἐνέβαλεις; Ἐμ. Μελιγχολία τις, ὦ Μέν-
 ιππε. Μὲ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κεινοδοξία,
 55 καὶ τύφⓄ, καὶ πολλὴ κόρυζα. ταῦτά σε
 ἀπώθρηνκασιν αὐταῖς κρηπίσιν ὅσα ἄξιον
 ὄν-

ἦν· πλὴν ἂν ἔδεν σε τὸ σόφισμα ἄνη-
 ριν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς· ὁ Σωκράτης
 ᾧ, ὦ Αἰακὲ, πῶ ποτε ἄρά ἐσι; Αἰ. 60
 Μετὰ Νέστωρ, καὶ Παλαμίδος ἐκείνῳ
 ληρεῖ τὰ πολλὰ. Μέ. Ὅμως ἐβυλόμην
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπερ ἐνθάδε ἐστίν. Αἰ. Ὅρα
 ἢ φαλακρόν; Μέ. Ἀπαντες φαλακροί
 ἴσιν· ὥςτε πάντων ἂν εἴη τῷτο τὸ γνώ- 65
 ρισμα. Αἰ. Τὸν σιμὸν λέγεις. Μέ. Καὶ
 τῷθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἄπαντες. Σω.
 Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; Μέ. Καὶ μάλα,
 ὦ Σώκρατες. Σω. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Μέ.
 Πολλοὶ τ' ἰέναι φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ 70
 τὰ γε χήματ' αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα,
 οἱ δ' ἀσπιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα
 πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἰώρακας, οἶμαι, οἷ-
 ῖκε δὲ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων
 αὐτὸς, ὁ μὲν ἀπηνείων μύρον, ὁ δ' ἐν 75
 ὁ Σικελίᾳ τυράννης θεραιεύει ἐκμαθών.
 Σω. Περὶ ἐμῶν δ' τί φρονέουσιν; Μέ. Εὐ-
 δαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ· τὰ γε
 τοιαῦτα, πάντες ἔνι σε θαυμάσιον οἶοντα
 ἄνδρα γεγνηότα, καὶ πάντα ἐγνωκέναι 80
 ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τὰληθεῖς λέγειν, ἔδεν
 ἰδέσθαι. Σω. Καὶ αὐτὸς ἴφασκον ταῦτα
 πρὸς αὐτὸς· οἱ δ' εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ
 πρᾶγμα εἶναι. Μέ. Τίνες δ' ἔτιο εἴσι οἱ
 φεῖ σέ. Σω. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ 85
 Θεῖδρος, καὶ ὁ δ' Κλεινίας. Μέ. Εὖγε, ὦ
 Σώκρατες, ὅτι καὶ ταῦτα μέγα τὴν σκυ-
 τὴν τέχνῃ, καὶ ἐν ὀλιγοῦσι τ' καλῶν,

Σω. Τί γ' ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ
 90 πλεῖστον ἡμῶν κητάκειτο, εἰ δοκεῖ. Μέ.
 (Οὐκ ἂν) μὰ Δί', ἐπὶ τ' Κροῖσον γ' καὶ
 Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλεῖστον οἰκήσαν
 αὐτῶν· ἔοικα γὰρ ὅτε ὀλίγα γιλάτεσθαι,
 οἰμωζόντων ἀκάν· Αἱ καὶ γὰρ ἤδη ἄπει-
 95 μι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ Διφρυ-
 γών· τὰ πολλὰ δ' ἐσχῶθις ὄψῃ, ὃ Μένιπ-
 πε. Μέ. Ἄπιθι· καὶ ταυτὲ γ' ἱκανὰ,
 ὃ Λιάκε.

Διάλογος κβ.

Χάρων, Νεκροὶ, Ἑρμῆς, Μίνιππος,
 Χαερμόλιος, Λάμπιχος, Δαμασῖας,
 Κράτων, Φιλόσοφος, Ῥήτωρ.

Χά. Ἄκουσαί, ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ
 100 πράγματα· μικρὸν μὲν ἡμῖν,
 ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν
 ἐστὶ, καὶ ἀφ' ἧς τὰ πολλὰ καὶ ἡν τραπῇ
 105 εἰπὲ θάτερα, οἰκήτεσθαι πετραπέν· ὑμεῖς
 δ', τοσῶτοι ἅμα ἦκετε, πολλὰ ἐπιφερό-
 μενοι ἕκαστος· ἢ ἂν μὲν τῶν ἐμῶν
 110 τε, δέξασθαι μὴ ὑπερον μετανοήσετε καὶ
 μάστιγα ὅποσοι νεῖν ὅτε ἐπίσασθε. Νε.
 115 Ἰσπῶς ἂν ποιήσαιτες εὐπλοήσομεν; Χά. Ἐ-
 γὼ ὑμῖν φράσω· γυμνὸς ἐπιβαίνειν χρὴ,
 τὰ περὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ τ' ἡἰόντων
 καταλιπόντας· μόλις γ' ἂν καὶ ἔγω
 120 δέ-

δίχαίλο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον· σοὶ ᾧ, ὦ Ἑρ-
 μῇ, μελίσσῃ τὸ ὑπὸ τῆς μηδίας ὠδῆ-15
 δίχαίλας αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ
 τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἐφύω, ἀπιδαλῶν·
 ὠδῆ ᾧ τὴν ἀπιδάθραν ἐς αὐτὸς, ἀφγίνω-
 σκε αὐτὸς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνὸς
 ἐπιδαίνειν ἀναγκάζων· Ἑρ. Εὖ λέγεις, 20
 καὶ ἔγω ποιήσω μὲν· ἔτι τίς ὁ πρῶτος
 ἐστίν· Μί. Μίνιππῳ ἔγωγε· ἀλλ' ἰδὲ ἡ
 πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τὸ βάκλρον ἐς
 τὴν λίμην ἀπορρίφθαι· τὸ τρίβωνα δ' ἔδ'
 ἐκόμισα, εὖ ποιῶν· Ἑρ. Ἐμβαιε, ὦ Μί-25
 νιππι, ἀνδρῶν ἄρει, καὶ τὴν πεθερίαν
 ἔχε ὠδῆ τὸ κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλῷ, ὡς
 ἐπισκοπῆς ἀπαιτῶς· ὁ καλὸς δ' ἔστῃ, τίς
 ἐστίν; Χαρ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρεὺς, ἐπέ-
 ρεσθῃ, ὃ τὸ φίλημα διτάλαστον ἦν· Ἑρ. 30
 Ἀπόδυθι τοιγαρῶν τὸ κάκῃ, καὶ τὰ
 χεῖλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην
 τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ παρεῶν ἐρύθη-
 μα· καὶ τὸ δέσμα ἔλον· ἔχῃ καλῶς· εὖ-
 ζωνῃ εἰ· ἐπιδαινεῖ ἤδη· ὁ δ' ἔτι τὴν πορφυ-35
 εῖδα ἔτι καὶ τὸ ἀλγέσμα (ἔχων) ὁ βλο-
 συρὸς τίς ἂν τυχεύεις; Λά. Λάμπιχῃ,
 Γελῶνι τύρηνῃ· Ἑρ. Τί ἔστι, ὦ Λάμπιχι,
 τοσαῦτα ἔχων πᾶρ; Λά. τί ἂν ἰχρῶν, ὦ
 Ἑρμῇ, γυμνὸν ἤκειν τύρηνον ἄνδρα; Ἑρ. 40
 Τύραννον μὲν ἑδαμῶς, νεκρὸν δ' ἄλλῃ·
 ὅς ἐστι δῖος ταῦτα· Λά. ἰδὲ σοὶ ὁ πλεῖστῃ
 ἀπέρριπται· Ἑρ. Καὶ τὸ τύρον ἀπέρρι-
 ψον, ὦ Λάμπιχι, καὶ τὴν ὑπερψίαν·
 βαι-

- 45 βαρήσθ' ἡδὲ τὸ πορθμεῖον συνεμπιστόνῃ.
 Λα. Οὐκ ἔνι ἀλλὰ τὸ λείδημα ἱασόν με
 ἔχειν, καὶ τὴν ἱφιστείδα Ἑρ. Οὐδαμῶς·
 ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. Λα. Εἴνι· τί ἔτι;
 πάντῃ ἡδὲ ἀφῆκα, ὥς ὁρᾷς. Ἑρ. Καὶ
 50 τὴν ἀμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν
 ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.
 Λα. Ἰδὲ σοι ψιλὸς εἰμι. Ἑρ. Ἐμβαινε
 ἤδη· σὺ γὰρ ὁ πᾶχυς, ὁ πολύσαρκος, τίς
 εἶ; Δα. Δαμαστίης ὁ ἀθλητής. Ἑρ. Ναὶ
 55 ἔοικας· εἶδα γάρ σε πομπάκις ἐν ταῖς πα-
 λαίστραις ἰδών. Δα. Ναί, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ
 παραδέξαί με γυμνὸν ὄντα. Ἑρ. Οὐ γυμνὸν,
 ὦ βέλτερι, τοσαύτας σάρκας ἀελοῖσθαι
 ῥῆμον· ὥστε ἀπιδύθαι αὐτάς, ἵππαι κα-
 60 ταδύσεις τὸ σκάφος, ἢ ἕτεροι πόδα
 ὑπερθεῖς μόνον· ἀλλὰ καὶ τῆς εἰφάνης
 τέττας ἀπὸρρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα.
 Δα. Ἰδὲ σοι γυμνὸς, ὥς ὁρᾷς, ἀληθῶς
 εἰμι, καὶ ἰσοστάσι τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.
 65 Ἑρ. Οὕτως ἄμεινον ἀδαρῆ εἶναι· ὥστε ἔμ-
 βαίνει· καὶ σὺ γὰρ πλεῖστον ἀπιδέμῃ, ὦ
 Κράταν, καὶ τὴν μαλακίαν γὰρ ὥσσειτι,
 καὶ τὴν τρυφλὴν, μηδὲ τὰ ὀνύφια κημίζει,
 μηδὲ τὰ ἢ πρυγόνων ἀξιόματά· κατὰ-
 70 ληπι γὰρ καὶ ἡλύς, καὶ δόξαν· καὶ εἰ ποτέ
 σε ἡ πόλις ἀνικήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι,
 καὶ τὰς ἢ ἀνδραλίαν ἐπιγραφάς, μηδὲ
 ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοι ἔχουσαι λέγει· βα-
 ρύνει ἡδὲ καὶ ταῦτα μνημονεύομεν. Κρά.
 75 Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπὸρρίψω δέ· τί ἡδὲ ἄν
 καὶ

καὶ πάθοιμι· Ἐρ. Βαβαί· σὺ δ' ὁ ὄπλος,
τί βέλδ', ἢ τί τὸ τρόπαιον τῷτο φέρεις;
Κρά. Ὅτι οἰκήσα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠείρου-
σα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ἐρ. Ἀφίς
εἰ γῆ τὸ τρόπαιον· ἐν ἅδ' αὖ γδ' εἰρήνη καὶ 80
ἔδει ὄπλων δεινῶν· ὁ σεμιὸς δ' ἔτ' ἀπὸ
γε τ' χῆμαλ', καὶ βρενθυόρην, ὁ τὰς
ὀδρῦς ἐπηρεκῶς, ὁ ἐπὶ τ' Φραιτίδαν, τίς
εἰσιν, ὁ τ' βαθυὺν πῶγωνα καθευδόν;
Μέ. Φιλόσοφος τις, ὦ Ἑρμῆ· μάλλον δ' 85
γόνος, καὶ τερατείας μισός· ὥςτις δόπδου-
σον καὶ τῷτον· ὅψ' αὖ γδ' πολλὰ καὶ γι-
λοῖα ὑπὲρ τῶ ἱματίῳ κρυπτόμενα· Ἐρ.
Κατάβη σὺ τὸ χῆμα πρῶτον, εἴτα καὶ
ταυτὲ πᾶν· ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν τῶν ἀλα- 90
ζοείων κημίζ', ὅσῳ δ' ἀμαθείαν, καὶ
ἔρει, καὶ κεινοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπεί-
ρης, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ὀνοίας
πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοποιίαν μά-
λα πολλήν, καὶ λῆρον ὅπ' ὀλίγοι, καὶ 95
ἔλως, καὶ μικρολογίαν, τῇ Δία, καὶ
χρυσίου γε τῷτ', καὶ ἡδυπάθειαν δ', καὶ
ἀναισχυντίαν, καὶ ἐργλὴν, καὶ τρυφλὴν, καὶ
μαλακίαν· ἢ λέλγθ' ἄρ' με, εἰ καὶ μά-
λα πεικρύνῃς αὐτά· καὶ τὸ ψεύδ' δ' 100
ἀπίθ' αὖ, καὶ τ' τύφοι, καὶ τὸ αἰεδοῦν ἀ-
μείνω εἶναι τ' ἄλλων· ὥς εἴγε πάντ' αὐτῶν
ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πενηκόντοσ' δέ-
ξαιτο ἂν σε; Φιλ. Ἀποτίθειμαι τοῖνυν αὐ-
τά, ἐπεὶ περ ἔτ' αὖ κελεύεις· Μέ. Ἀλλὰ καὶ 105
τ' πῶγωνα τῷτον δόκθ' αὖ, ὦ Ἑρμῆ,
βα-

- βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὄρας· πέ-
 τε μιν τείχεις εἰς τὰ λάχιστον. Ἐρ. Εὖ
 λήγεις· ἀπόθε καὶ τῷτο Φιλ. Καὶ τίς
 110 ὁ ἀπαικίων ἔσται; Ἐρ. Μένιππος ὅστις
 λαβὼν πέλεκυν τῷ ναυπηγικῶν ἀποκόψας
 αὐτόν, ἐπικόπων τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος.
 Μέ. Οὐκ, ὦ Ἐρμῆ· ἀλλὰ πλείονά μοι ἀνά-
 115 δεικνύς γελοιότερον γὰρ τῷτο. Ἐρ. Ὁ πέ-
 115 λευκὸς ἱκανός. Μέ. Εὐγε· ἀνθρωπινώτερον
 γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποτίμωσεν αὐτὸν
 τὴν κινάβραν· βέβληται μὲν ἀφίλωμα καὶ
 τῷ ὀφρύων; Ἐρ. Μάλιστά· ὑπὲρ τὸ μέ-
 τωπον γὰρ καὶ ταῦτάς ἐπῆρκει, οὐκ οἶδ'
 120 οἶφ' ὅτῳ ἀνατίθειν αὐτόν· τί τῷτο, καὶ
 δακρύεις, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον
 ἀποδείλεις; ἔμβηθι δ' ὦν. Μέ. Ἐν ἔτι τὸ
 βαρύτερον ὑπὸ μάλης ἔχει. Ἐρ. τί, ὦ
 Μένιππε; Μέ. Κολακείαν, ὦ Ἐρμῆ, πολεῖ
 125 τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ Φιλ.
 Οὐκ ἔναι καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθε τὴν
 ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλ-
 πον, καὶ τὸ γλυαῖον, καὶ τὸ γέλωτα· μέ-
 130 νον γὰρ τῷ ἄλλων γελάει. Ἐρ. Μηδα-
 130 μῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, καὶ φανερὸν
 καὶ πάντῃ εὐφορὰ ὄντα, καὶ πρὸς τὸ κα-
 ταπλῆναι χρήσιμα· καὶ ὁ ῥήτωρ ὅς σὺ, ἀπό-
 135 θε τῷ ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπειραντο-
 λογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ περισώσεις,
 καὶ ἀειόδους, καὶ βαρεβαρισμούς, καὶ
 τὰλλα βάρη τῷ λόγῳ. Ῥή. Ἦν, ἰδὲ
 ἀποτίθεμαι. Ἐρ. Εὖ ἔχει, ὥςτις λύει τὰ
 140 ἀπὸ.

λήγεια, τὴν ἀπιδάσθαι ἀνελώμεθα, τὸ
 ἔκρυτον ἀνισπάρω, πίτασον τὸ ἴσιον,
 ἡθύνει, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον, εὖ πά-140
 λαμ· τί οἰκάζεις, ὦ μάταιοι, καὶ μά-
 λιστα ὁ φιλόσοφος οὐ, ὁ δρῶντας τὸ πά-
 γνια διδωμάρω; Φέλ. Ὅτι, ὦ Ἐρμῆ, ἀθά-
 ναστοι ὥμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. Μί. Ψεύ-
 δισα· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ἐρ. Τὰ 145
 τοῖα; Μί. Ὅτι μηκέτι δειπνήσῃ πολυτελεῖ
 δῆπια, μηδὲ νύκτωρ ἐξῶν, ἀπανθας λανθάν-
 ων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατελήσας
 φέρεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ
 ἰὼν ἐξαπατῶν τὰς νέας ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-150
 γυροῖσι λήψεσθαι· ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ.
 Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, εὖν ἄχθῃ ἀπθανόν;·
 Μί. Πῶς, ὅς ἴσμενσα ἐπὶ τῷ θανάτῳ,
 καλέσαιτο μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων,
 ἡ κρυγὴ τις ἀκείλαι, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ 155
 γῆς βοῶντων; Ἐρ. Ναί, ὦ Μένιππε· εὖν
 ἀφ' ἑνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκ-
 κλητίαν συνηθόντες ἄσμενοι γαλῶσι πάντες
 ἐπὶ τῷ λαμπίχῳ θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτῷ συνέχειαι πρὸς τὴν γυναικῶν· καὶ τὰ 160
 παῖδια νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ
 τῶν παίδων βιάμεσθαι ἀφθόνοισι τοῖς λί-
 θοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντοι τὸ ῥήτορα ἐπαι-
 νῶσιν ἐν Σικυῶνι ἱπιταφίᾳ λόγους διε-
 ξιόντα ἐπὶ Κρότῳ τύτῳ· καὶ τὴν Δία γε, 165
 ἡ Δαμασίη μήτηρ κοκύνουσα ἐξέρχεται·
 ὁ δὲ δῆλον ἐν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ·
 οἱ ἄλλοι, ὦ Μένιππε, θαυμάζοντες, καὶ
 ἡσ-

ἡσυχίαν ᾗ εἶσθαι μόνῳ ; Μέ. Οὐδα-
μῶς, ἀλλ' ἀκώσῃ κυνῶν μετ' ὀλίγοι ἄνθρω-
170 πῶν οἰκίσαι ἐπ' ἐμοί, καὶ ἥ κοράκων
τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπότ' ἂν συνελ-
θόντες θάπλωσί με. Ἐρ. Γεννάδας εἰ,
ὦ Μένιππε· ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαρδον
ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστή-
175 ριον εὐθείαν ἐκείνῳ παρόντες· ἐγὼ δ', καὶ
ὁ πορθμεὺς ἄλλως μετελευτόμεθα. Μέ.
Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἐραῆ· παρ' ἡμῶν δ' καὶ ἡ-
μεῖς· τί γὰρ ἔτι καὶ μέλει, πάντως δι-
κασθῆναι δεῖν καὶ τὰς καταδικὰς φασὶν
180 εἶναι βαροῦς, τροχῶς, καὶ γόπας, καὶ
λίθους· δευχθήσεμαι δ' ὁ ἰκάνω βίῳ.

Διάλογος κυ.

Διόφους, Ἀντιθένης, Κρατῆς, Πισχόρ.

Δι. **Α**ντιθένης, καὶ Κρατῆς, χολικῶς
ἄγαρρον ὥς τι εἶναι ἄπειμον
εὐθὺς καὶ καθόδου ἀειπατήσοιτες, ἐφ' ὅμοιοι
τὴν κατ' ἴσιν, οἷοι τινὲς εἰσι, καὶ τί
δεῖκας αὐτῶν ποιεῖ ; Αἰτ. Ἀπίωρ, ὦ
Διόφου· καὶ γὰρ ἂν τὸ δέσπομα ἡδὺ γήνοιν-
το, τὴν μὲν διακρίνει αὐτῶν ὁρᾶν, τὴν
δ' ἰκετεύοντες ἀφελήσας, εὖτε δ' ὁ μόνος
κωπίνους, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθένῃ·
185 Ἐρ. Ἐμῶ, ἡμῶς ἀντιβαίνοντες καὶ ὑπὸ τῶν
ἀντιρείδοντες· ἔδωκε δέ μοι Κρατῆς. Ἐγὼ
γὰρ

γῆν καὶ διηγέσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον ὀπί-
 τι κατῆεν κτ' τὴν ὁδόν. Διο. Διήγη-
 ταί, ὦ Κράτης· ἔοικας γὰρ τινι παύγῃ-15
 λια ἱεῖν. Κρά. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
 συγκατέβαινον ἡμῖν, ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίση-
 μοι, Ἰσμήνυδάρος τε ὁ πλάσιον, ὁ ἡμέ-
 τερον, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχον,
 καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμύριον· ὁ μὲν δ' Ἰσμηνί-20
 δαρον, ἐπιφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν ὡς
 ἔ Κιθαιρῶνα, εἰς Ἐλευσίνα, οἶμαί, βαδί-
 ζων, ἔγειέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖς
 χερσὶν εἶχε, καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ
 κατελειποίη, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ 25
 ἐπιμέμφετο ἔ τὸ λῆψαι, ὃς Κιθαιρῶνα
 ὑπερβάλλον, καὶ τὰ πρὸ τὰς Ἐλευθερὰς
 χωρία πατήρημα ὄντα ὑπὸ τῷ πολέμῳ
 διοδύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ
 ταῦτα, φιάλας πίνει χρυσᾶς, καὶ κυμ-30
 βία τίττεται μετ' ἑαυτῷ ἔχων. ὁ δ' Ἀρ-
 σάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδη, καὶ τὴν Δί' ὅτε
 ἄσπετον τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχ-
 ητο, καὶ ἡγανάκτει πιζὺς βαδίζειν, καὶ
 ἔπειτα τὸ ἴσπετον αὐτῷ ὡσαυχθῆναι· καὶ 35
 γὰρ ὁ ἴσπετον αὐτῷ συνετιθήκει μετ' ἑαυ-
 τῷ ἀμφοτέρωθεν ἀπαρένεις ὑπὸ θρακὸς
 τινος πελταστῆς ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῷ Ἀρσάκῃ ὡς
 ἔ Κασπαδόκῳ συμπλοκῇ ὁ μὲν γὰρ Ἀρ-
 σάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ δ' 40
 ἔπειτα ὡς πεζορμήσας ὑποστὰς ὁ θραξ,
 τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀπιστείει δ' Ἀρ-
 σάκῃ κοιτόν· ὅτε δ' ὑποθείς τὴν σάκην,

σαν, αὐτόν τε Διὰ πείρῃ, καὶ τ' ἴππον.
 Ἄιτ Πῶς εἶόν τε, ὦ Κρότῃ, μιᾷ πληγῇ
 45 τὸ γνῆσθαι; Κρότ. Ρᾶστα, ὦ Ἀντί-
 σθινες· ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλκυσεν εἰκοσάπηχόν
 τινα καὶ τὸν περὶ βουβωνικῶν. ὁ Θράξ δ'
 ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκράσατο τὴν περὶ βου-
 βωνικῶν, καὶ παρῆλθεν αὐτόν ἡ ἀκωκή, ἐς γό-
 50 νον ἐκλάσας δέχεσθαι τῇ σαρείᾳ τὴν ἐπί-
 λασιν, καὶ τειρώσκει τ' ἴππον ὑπὸ χέ-
 ρει, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι· ἑαυτὸν
 Διὰ πείραντα· διελαύνειν δ' καὶ ὁ Ἀρσά-
 κης ἐς τ' βυβῶνα Διὰ πᾶς ἀχεῖς ὑπὸ
 55 τὴν πυγῇ· ὅρα δ' εἶόν τε ἐγνέω, καὶ τ'
 αἰδρὸς, ἀλλὰ τ' ἴππῳ μᾶλλον τὸ ἔργον·
 ἡγανᾶκτι δ' ὅμως ὁμότιμον ὦν τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ ἡδὴν ἰσπεύς κατίεται· ὁ δέ γε
 Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τὸ
 60 πόδε, καὶ ὅδ' ἐγάναι χαμαὶ, καὶ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο· πάχυνσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς
 Μῆδοι πάντες, ἐπὶ τὴν ἀποβῶσι τ' ἴππον,
 ὥστε οἱ ἐπὶ τ' ἀκαθῶν ἐπιβαίνοντες
 ἀκροποδῇ, μόλις βαδίζουσιν· ὥστε ἐπεὶ
 65 καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ ὕδριαν
 μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτης·
 Ἑρμῆς ἀρᾶν· αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρη περὶ
 τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δ' ἐγέλω. Ἄιτ. Καὶ γὰρ
 70 ὅτε κατήεν, ὅδ' ἀνέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς
 ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείξομαι οἰμώζοντάς αὐτάς,
 περὶ βουβωνικῶν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, περὶ κατέ-
 λαβον χώραν, ὥς αἱ ἐπιτηδείως πλεῦσαι-
 μι· ὅδ' ἔτι πλεῖν δ', οἱ μὲν ἰδάκρυνόν τε,
 καὶ

καὶ ἐαυτίαν· ἰγὰ ἧ μάλα ἐτερόμην ἐν
αὐτοῖς. Διο. Σὺ μὲν, ὦ Κρότης, καὶ Ἀν-75
τίδωνες, τοιῶτων ἐτύχετε ξυνοδοίπορον·
ἰμοὶ ἧ Βλεψίας τε ὁ δαιμὴς, ὁ ἐν Πε-
ραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀναζιάν ξυναγὼς
ἦν, καὶ Δάμις ὁ πλάσι· ἐν Κορίνθῳ
συγκατήεσαν ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τῷ παι-80
δὲς ἐν φαρυμάκῳ λυθαιάν· ὁ ἧ Λάμ-
πης, δι' ἱρώα Μυρτίαν τῇ ἐταίρῳς λυ-
σφάξας ἐαυτὸν· ὁ ἧ Βλεψίας, λιμῶ
ἄθλι· ἐλίγιτο ἀπισκληκέναι, καὶ ἰδὼν
ὤχρὸς ἐς ὑπερβολήν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ85
ἐκρεδέεσθαι φαινόμεν· ἰγὰ ἧ, καίπερ
κίδως, ἀνέκεινοι οἱ τρόποι λυθάνοι· εἴτα
τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμῶν τῇ ἡοί, ἐν ἄδικα
μὲν τοι ἔκαθες, ἔφην, ὑπὸ αὐτῷ, ὅς τῃ
λαίῳ ἔχων ὀμῶ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-90
τὸς ἐπειρηκοιταίης ἦν, ἐκλωπιδεκαίτη
καίνισκῳ τίτῳρας ἐσολὰς παρῆχες· σὺ
ἧ, ὦ Ἀκαζιάν, ἔστιν γὰρ καίκεν· καὶ
κατηρῆτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτία τῇ ἱρώα,
σαυτὸν ἧ ἦ; ὅς τῃς μὲν πολιμίης ἐδὲ95
πώποσι ἔτρισας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἡγα-
νίζω σὺ τῇ ἄλλῳ, ὑπὸ ἧ τῷ τυχόντῳ
παιδισκαρίῳ, καὶ δακρύων ἐπικλάσει, καὶ
στιασμῶν ἰάλως ὁ γλυκί· ὁ μὲν γὰρ
Βλεψίας αὐτὸς ἐλυσθὲς κατηγόρη φθά-100
σας πολλῶν τῶν ἁνοϊαν, ὅτι χρήματῳ
ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν πρὸς ἡμῶν κληρονό-
μοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάται· νομί-
ζων· πλὴν ἔμοιγε ὑπὸ τῶν τυχεῶναι τρεπώ-
ντων

- 105 λῶν παρέχον τότε εἰσιῖς· ἀλλ' ἤδη μὲν
ἐπὶ τῷ σομίῳ ἱσμερ· ἀποβλέπειν χρὴ καὶ
ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τὰς ἀσικυμίδας·
βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι καὶ πάν-
τες δακρυόεις, πλὴν τ' νεογνῶν τέτων,
- 110 καὶ νηπίων· ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγενησῶτες
ὀδύροισιν· τί τῆτο; ἄρα τὸ φίλτρον αὐ-
τὰς ἔχει τ' βίη; τῆτοι ἔν τ' ὑπέρφη-
ρων ἔριδιν βύλοισιν· τί δακρύεις τη-
λικῶτα ἀποθανῶν; τί ἀγνιακτεῖς, ὦ
- 115 βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρον ἀφίμωτα;
ἦ καὶ βασιλεὺς ἦσθα; Πρω. Οὐδαμῶς. Διο.
Ἀλλὰ σατράπης; Πρω. Οὐδὲ τῆτο. Διο.
Ἄρα ἔν ἱπλάτης, εἴτα ἀνιᾶ σὲ τὸ πολ-
λὴν τρυφῶν ἀπὸ λιπείας τεθνήσκειν; Πρω.
- 120 Οὐδὲν τοιῆτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγγιγόνει ἀμα-
φὶ τὰ συνέηκοντα, βίῳ δ' ἄπορρον ἀπὸ κα-
λῆς καὶ ἑρμιᾶς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτω-
χὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ ὠθεῖται χαλῶς,
καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. Εἴτα τοιῶτα
- 125 ὢν ζῆν ἤθελεις; Πρω. Ναί· ἡδὺ γὰρ ἔν
τὸ φῶς· καὶ τὸ τεθνήσκειν δεινόν, καὶ
φεικλίον. Διο. Παρρησίαις, ὦ γέρον, καὶ
μειρακτιεύῃ πρὸς τὸ χαλεπὸν καὶ ταῦτα,
ἡλικιωτὴς ὢν τ' παρρησίως· τί ἔν ἔν τις
- 130 λίγη δὲ τ' ἰέναι, ὅποτε εἰ τηλικῶτοι
φιλόζωοι εἰσιν, ὅς ἐχρῶν διώκειν τ' θά-
νατον ὡς τ' ἐν τῷ γήρα κακῷ φάρμακον;
ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς ὑπὶ δολῶν
ὡς ἀπὸ δόξων βαλεῖται, ὁρῶν δὲ τὸ
- 135 σόμιοι εἰλημμένους.

Διάλογος κδ.

Μένειππος, Ἀμφίλοχος, καὶ Τροφώνιος.

Μέ. Σὺ μὲντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες οὐκ οἶδ' ὅπως γὰρ καταξέσθῃτε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιοι τῷ ἀνθρώπῳ θεὸς ὑμᾶς ὑπελῶσσαν ἐταμεν Τρο. Τί ἔτι ἡμεῖς αἰτίοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Μέ. Ἀλλ' οὐκ αἰ εἰδῆξασον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐπεστυεύετε, ὥς τὰ μέλλοντα πρῶειδάτες, καὶ πρῶειπὶν δυνάμει τοῖς τρομέροισι. Τρο. Ἰὼ Μένειππε, Ἀμφίλοχος γὰρ ἔτι αἰ εἰδέη, ὅ, τι, αὐτῷ ἀπικρατέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δ' ἥρως εἶμι, καὶ μαρτυροῦμαι, ἢν τις κατέλθῃ παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδειδημένας Λεβαδείας τοπαράσαι· εἰ γὰρ 15 ἡπίσαι, σὺ τύποις. Μέ. Τί φῆς; εἰ μὴ ἄς Λεβαδαῖαι γὰρ παρέλθω, καὶ ἐταλμῶμαι ταῖς ἐθόαις, γέλοιας μέξαν ἐν ταῖς χεροῖν ἔχων ἱερπύτῳ Δῖα δ' ἐτομήν τ' ἀπενδ' ὄντω εἰς τὸ στήθεσιν, οὐκ αἰ εἰδύ- 20 νάμην εἰδέειν, ὅτι νεκρὸς εἰ, ὥστε ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γούτῃα Διὰ φέρων; ἀλλὰ πρὸς τὴν μαντικῆς, τί δ' ὁ ἥρως εἶσιν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. Ἐξ ἀνθρώπων τι καὶ θεῶν σύνθετοι. Μέ. Ὁ μήτε ἀνθρώπος εἶναι, 25 ὥς φῆς, μήτε θεός, καὶ ἀναμφοτέρων

ἔσι· νῦν ἔν περ σὺ τὸ θεῖον ἐκείνο ἡμίτε-
 μοι ἀπελήλυθε. Τρο. Χρᾶ', ὦ Μένιππε,
 ἐν Βοιωτία Μέ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώ-
 30 ονι, εἴ, τι καὶ λέγεις· ἐτι μέντοι ὅλ-
 ῳ νεκρὸς, ἀκρεβῶς ὁρῶ.

Διάλογος περ.

Ἀλέξανδρος καὶ Φίλιππος.

Φί. Νῦν μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, σὺν ἂν
 ἔξαρτος γήραιοι μὴ σὺν ἐμὸς υἱὸς
 εἶναι· εἰ γὰρ ἂν ἰτεθῆκας Ἀμμωνίος γε-
 ῶν. Ἀλέ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόει, ὦ πάτερ,
 5 ὥς Φιλίππε ὦ Ἀμύντ' υἱὸς εἰμι· ἀλλ'
 ἰδεξάμην τὸ μάντευμα ὡς χρήσιμον ἐς
 τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. Φί. Πῶς λέ-
 γεις; χρήσιμον ἰδόκη σοι τὸ παρέχειν
 σιαυτοὶ ἐξαπατησόμενοι ὑπὸ τ' αἰσθητῶν;
 10 Ἀλέ. Οὐ τῆτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατε-
 πλάγησάν με, καὶ εἰδὲς ἐτι ἀνθίστατο,
 οἰόμενοι θεῶν μάχεσθαι· ὥς ῥᾶον ἐκρῆ-
 νται αὐτῶν. Φί. Τίνας ἐκρῆττας σύ γε
 ἀξιωμαχῶν ἀνδρῶν, ἃς δειλοῖς ἀεὶ συνιέν-
 15 χθης, τοξάβια καὶ πιλτάβια καὶ γέρρα
 αἰσῶνα περιβλημένοις; Ἐκλήων κρατεῖν
 ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκίων, καὶ Ἀ-
 θηναίων· καὶ τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικὸν καὶ τὸ
 20 Θετταλικὸν ἵππον, καὶ τῆς Ἠλείων ἀκον-
 τιστῆς, καὶ τὰ Μαιτινίων πιλταστικῶν,

ἡ Θραῦκας, ἡ Ἰκνυρίης, ἡ καὶ Παίονας
χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα· Μήδων δὲ
καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδοσίων, καὶ χρυσοφό-
ρων ἀνθρώπων, καὶ ἄλλων, ὅσα οἶδα, ὡς
πρὸς σὺ μύριοι μὲν Κλεάεχες ἀνελθόντες 25
ἐκράτησαν, ἃ δ' εἰς χεῖρας ὑπομενάντων
ἰλθεῖν ἐκείων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξι-
κνεῖσθαι θυγόντων; Ἀλί. Ἀλλ' οἱ Σκύ-
θαι γε, ἃ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες
ὅσα ὑκαταφρόνητόν τι ἔργον· καὶ ὁμως 30
Ἀλγήςας αὐτῆς, ἃ δὲ πρὸς οἰσίοις ἀνι-
μῶν τὰς νίκας ἐκράτην αὐτῶν· ἃ δ' ἐπι-
ώρεχσα πάποτε, ἢ ὑποχόμῳ ἰψευσά-
μῳ, ἢ ἄπιστον ἔπραξε τι ἢ νικᾶν ἐνε-
κα· καὶ τὴν Ἑλλάδας δὲ, τὴν μὲν ἀναι- 35
μυτὶ παρέλασεν, Θηβαίους δὲ ἴσως ἀ-
κέραις ὅπως μετῆλθον. Φί. Οἶδα ταῦτα
πάντα· Κλεῖτ' ὦ δ' ἀπήγειλέ μοι, ὅτι σὺ
τῷ δορυτίῳ διελάσας μεταξὺ δεικνύνῃς
ἰφόνευτας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις 40
ἰπαινέσας ἐτόλμησε· σὺ δὲ καὶ τῷ Μακε-
δοικῷ χλαμύδα καταβαλὼν, κἀνδυν, ὡς
φλοῖ, μιτιέδης, καὶ τιάραν ὀρθλὴν ἐπέ-
θεν, καὶ πρὸς κινεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόσι,
ὑπὸ ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἔχους· καὶ τὸ πάντων 45
γελοιότατον, ἔμιμ' τὰ τ' ἐνικητῶν
ἰῶ ὦ δ' λίγου ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λίαντι
συγκατάκλειον πεπαιδευμένους ἀνδρας, καὶ
γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστῖαν
ὑπεργαπῶν· ἐν ἐπήρῃ μόνον ἀνὰ 50
σας, ὅτι ἀπὲρ τ' ἢ Δαρείῳ γυναι-

πὸς καλῆς ὕψους, καὶ τῇ μητρὸς αὐτῆς,
 καὶ τῇ θυγατρὶσι περικλήθης· βασιλι-
 κὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλλέ. Τὸ φιλοκίνδυνον
 555, ὃ πάτερ, ὅσον ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν
 Ὀξυδράκκῃς πρῶτον καθάλασθαι εἰς τὸ
 ἐντὸς τῶν τείχεος, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν
 τραύματα; Φί. Οὐκ ἐπαινῶ τῆτο, ὦ Ἀ-
 λέξανδρε· ἀλλ' ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι
 60 καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὶ τὴν βασιλείαν, καὶ
 περικινδυνεύειν τῷ στρατῷ, ἀλλ' ὅτι σοι
 τοῦτο ἥκιστα συνίφει· θεὸς γὰρ εἶναι δο-
 κῶν, εἰ ποιεῖ τραθείης, καὶ βλέποίεν σε
 φορέδῳ τῷ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵμα-
 65 τι μέομενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι,
 ταῦτα γέλωτος ἦν τοῖς ὁρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων
 γόης, καὶ ψευδόμαχίς ἡλέγχεται, καὶ οἱ
 περφηται κόλακες· ἢ τίς ὅσον ἂν ἐγέλα-
 σεν ὁρῶν τὸν Διὸς ἡὸν λειποψυχῶντα,
 70 δεόμενον τῇ ἱατρῶν βοθεῖν, νῦν μὲν γὰρ
 ὁπότε ἦδη τέθνηκας, ὅσον οἷον πολεμὸς εἶναι
 τὸς τῶν περφηταίων ἐκείνῳ ἐπικερτο-
 μένῳ τῷ νεκρῷ τῷ θεῷ ἐκλάδῳ κείρμενον,
 μυδῶντα ἦδη, καὶ ἐξωδηκότεν ὑπὸ νόμον
 75 σωματῶν ἀπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρή-
 σιμοι, ὃ ἔφη, Ἀλέξανδρε, τὸ Διὶ τῆτο
 κρατεῖν ραδίως, πολὺ σε τῇ δόξης ἀφη-
 ρῆτο τῇ κατορθώματι· πᾶν γὰρ ἐδόκει
 ἐνδεὲς ὑπὸ θεῷ γίνεσθαι δοκῶν. Ἀλλέ.
 80 Οὐ ταῦτα φρονεῖσιν οἱ ἄνθρωποι παρ' ἐμῷ,
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διοτίμῳ ἐνάμιλλοι τι-
 θιάσι με· καίτοι τῶν Ἀσπίων ἐκείνῳ εἶ-
 ἐτίς

ἑτέρω ἐκείνων λαβόντες ἐγὼ μόνον ἰχει-
 ρωσάμεν. Φί. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς ἦδες
 Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διο- 85
 κύτῳ παρθενίας σεαυτὸν· καὶ ἐν αἰ-
 χύῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, εἶδεν ἢ τύφον ἀπο-
 μαθήσῃ, καὶ γιάσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη
 νεκρὸς ὢν.

Διάλογος κτ.

Αἰακὸς, Πρωτεσίλαος, Μενέλαος, Πάρις.

Αἰ. **Τ**ί ἄλγεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑ-
 λένην παρσπεσάν; Πρω. Ὅτι
 ἀπὸ τρώων, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
 τελεῇ μὲν ἢ δόμοι καταληπόν, κήρην τε
 τὴν νεόγαμον γυναῖκα. Αἰ. Αἰτίᾳ τοίνυν 5
 ἢ Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ τοιαύτης
 γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἔγαγε. Πρω. Εὖ Αἰ-
 γεις· ἐκείνόν μοι αἰτιατέον. Μέν. Οὐκ
 ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικχιότερον ἢ Πά-
 ριν, ὃς ἐμῷ ἢ ξένῳ τὴν γυναῖκα παρ- 10
 πάντῃ τὰ δίκαια ὤχετο ἀρπάσας· ἔστι
 γὰρ ἄχ ὑπὸ σῶμόνῃ, ἀλλ' ὑπὸ πάλλῃ Ἑλ-
 λήων τε καὶ βαρβάρων ἄξιον ἄλγεσθαι το-
 σάτοις θανάτῳ αἰτίαν γένην μὲν. Πρω.
 Ἄμμιον ἔτω· σὲ τοιγαρὲν, ὦ δύσπαιε, 15
 ὥς ἀφῆσα ποτὲ ὑπὸ ἢ χειρῶν. Πά.
 Ἄδικα ποῖον, ὦ Πρωτεσίλαε· καὶ ταῦτα
 ἡμότεχνοι εἶναι σοι· ἐρωτικὰς γὰρ καὶ ἀδ-
 τόσ

τός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχημαι.
 20 οἶδα ὅτι ὡς ἀκυσίον τί ἐστίν, καὶ τις ἡμᾶς
 δαίμων ἄγος, ἔνθα ἂν ἐβέλη· καὶ ἀδύνα-
 τόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. Πρω. Εὖ
 λέγεις· εἴθε ὦν μοι τὸ ἔρωτα ἐνταῦθα λα-
 βεῖν δυνάτῃς ἦν. Αἰ. Ἐγὼ σοι καὶ περὶ τῷ
 25 ἔρωτῳ ἀπχευῖμαι τὰ δίκαια· φήσῃ
 γὰρ αὐτός μὴ τῷ ἔρῳ τῷ Πάριδι ἴσως
 γενησέσθαι αἴτιον· τῷ θανάτῳ δὲ σοι
 πρῶτα ἄλλον, ὃ Πρωτεσίλαε, ἢ σεκυτόν·
 ὃς ἐκλαβόμενος τὴν νεογάμεν γυναικὸς, ἐ-
 30 πείσθησε φέρεσθαι τῇ Τρωάδι, ὅτε φιλο-
 κινδύνως καὶ ἀπνευστηδύνως ἐπεπλήθησας τῷ
 ἄλλῳ, δόξης ἐραστὴς, διὸ καὶ πρῶτον
 ἐν τῇ ἀποβασίᾳ ἀπείθανες. Πρω. Οὐκ ὦν
 καὶ ἐπὶ ἐμαυτῷ σοι, ὃ Αἰακὲ, ἀπ-
 35 χευῖμαι δικαιότερον; ἢ γὰρ ἐγὼ τέτῳ
 αἴτιον, ἢ καὶ ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 ὥτως ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. Ὁρθῶς· τί ὦν
 τέτῃς αἰτία;

Διάλογος κς.

Νηρέως, Θερσίτης, Μένιππος.

Νη. Ἰδὲ ὅτι, Μένιππος· ὅσοι δίκασθαι,
 ἢ πότερ' εὐμορφώτερός ἐστιν· εἰπέ,
 ὃ Μένιππε, ἢ καλλίων σοι δοκῶ; Μέ.
 Τίνες ὅτι καὶ ἐγώ; ὅτερον, οἶμαι, καὶ γὰρ
 5 τῷτο ἐνδύσθαι. Νη. Νηρέως, καὶ Θερσίτης.
 Μέ.

Μέ. Πότερ' ὁ Νιρέυς, καὶ πότερ' ἔν' ὁ
Θερσίτης; εἰδένω γὰρ τῆτο δῆλον. Θερ.
Ἐν μὲν ἤδη τῆτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι,
καὶ εἰδέν' τηλικῶτον Διφθέρεϊς, ἠλίκον σε
Ὅμηρ' ἐκείν' ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάν-10
των εὐμορφώτατον παρ' αἰσίων· ἀλλ' ὁ Φα-
ξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς εἰδέν' χείρων ἰφάνην
τῷ δικαστῇ· ὅρα δ' σὺ, ὦ Μένιππε, ἐν
τινα καὶ εὐμορφώτερον ἦγῃ. Νι. Ἐμέ-
γε τ' Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπ', ὃς κέλ' 15
λυσ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Μέ. Ἀλλ'
εἴχ' καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιπ'
ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ἐστὶ ὁμοία· τὸ δ'
κακίον ταύτῃ μόνον ἄρα Διφθέροισι ἀπὸ
δ' Θερσίτη κακίον, ὅτι εὐθυπῶν τὸ 20
σῶν· ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ἐπ' αἰ-
δρωδὲς ἔχεις. Νι. Καὶ μὲν ἔρε' Ὅμη-
ρον, ἐποῖ' ἦν ἐπότε συνεγράφεναι τοῖς
Ἀχαιοῖς. Μέ. Οὐκ ἔρατά μοι λέγεις· ἐγὼ
δ' ἂν βλέπω, καὶ ἰὼν ἔχεις· ἐκείνα δ' οἱ 25
τότε ἴσασιν. Νι. Οὐκ ἔν' ἐγὼ ἐνταῦθα εὐ-
μορφώτερός εἰμι, ὦ Μένιππε; Μέ. Οὔτε
σὺ, ὅτε ἀλλ' εὐμορφ'· ἰσοτιμία γὰρ
ἐν ἄδῃ, καὶ ὅμοιοι ἄπαντες. Θερ. Ἐμοὶ
μὲν καὶ τῆτο ἱκανόν.

Διάλογος κη.

Μένιππος καὶ Χείρων.

Μέ. **Η**ΚΗΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν
 ἐπιθυμήσας ἀποθανεῖν. Χεί.
 Ἀληθῆ ταῦτ' ἔκχσας, ὦ Μένιππε· καὶ
 τέτυκκα, ὡς ὁρᾷς. ἀθάνατος εἶναι δυνά-
 5 μῃ. Μέ. Τίς δέ σε ἔρω, ὅτι θανάτου
 ἔχει, ἀνεράσκει τοῖς πολλοῖς χρήματα;
 Χεί. Ἐρῶ παρὰ σὲ ὅτι ἀσύνετον ὄντα ὥσπερ
 ἦν ἔτι ἰδὺ ἀπλαύειν τὴν ἀθανασίαν. Μέ.
 Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὁρᾷν τὸ φῶς; Χεί.
 10 Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγνωγε ποι-
 κίλον τε καὶ ἔχον ἀπλῆν ἡγεμονίαν εἶναι·
 ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπλαύων τὴν ὁμοίαν,
 ἡλίου, φωτός, τροφῆς· καὶ ὥρῃ δὲ καὶ
 αὐτῶν, καὶ τὰ γιγνώσκειν ἀπαντα ἐξῆς
 15 ἑκάστοι, ὥσπερ ἀκολουθεῖν θάτερον θά-
 τέρω· συνεπλήρωτον γὰρ αὐτῶν· καὶ γὰρ ἐν
 τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχρεῖν
 ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν. Μέ. Εὖ λέγεις, ὦ
 Χείρων· τῷ ἐν αἰῶνι δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' ὃ
 20 παροξύνεται αὐτὰ ἡκιστα; Χεί. Οὐκ ἀπὸ αἰ-
 ὶ ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάντων δημοτι-
 κόν, καὶ τὸ πρᾶγμα εὐδὲν ἔχει τὸ ἀλγυ-
 ροῖ ἐν φωτὶ εἶναι ἢ ἐν σκότει· ἄλλως τε,
 εὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, ἔτι πεινῆν δεῖ,
 25 ἀλλ' ἀνεπίδειξιν τέττων ἀπάντων ἐσθμῇ.
 Μέ. Ὄχι, ὦ Χείρων, μὴ παρὰ πῆλιν σεαυ-
 τῷ,

τῷ, καὶ εἰς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος πείσῃ.
 Χή. Πῶς τῷτο φῆς; Μέ. Ὅτι εἰ ἔσθ' ἐν
 τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ᾧ καὶ ταυτὸν ἐγλύετό
 σοι πρῶτον, καὶ ἑταῦθα ὅμοια ὄντα
 πρῶτον ὁμοίως ἂν γλύειτο, καὶ δεῖν δὲ
 μεταβολὴν γε ζητεῖν τινα, καὶ ἀντεῦθεν
 εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χή.
 Τί ἂν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; Μέ.
 Ὅπερ οἶμαι, καὶ φασὶ, θνητὸν ὄντα
 ἀρίσκειν, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρῶσι,
 καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἶσθαι.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

Μ Τ Θ Ω Δ Η.

Διάλογος α.

Ζεύς καὶ Ἑρμῆς.

Ζ.

Η' Ἰνάχῃ παῖδα
τῷ καλῷ οἶδα, ὦ
Ἑρμῆ; Ἑρ. Ναί· ἰὼ
λεγεῖς. Ζ. Οὐκ ἔτι
παῖς ἐκείνη εἰς, ἀλλὰ
δάμαλις Ἑρ. Τερψί-

5

σιοι τῦτ'· τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ.
Ζηλοτυπῆστα ἢ Ἡρα μετέβαλεν αὐτῷ·
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλο τι δεινὸν ἐπιμεμη-
χάνηται τῇ κακοδαίμοσι· βυκόλοι τινὰ
10 πολυόμμητον Ἀργοι τῷ νόμα ἐπέστησεν, ὃς
νέμετ τῷ δάμαλιν, αὐπνῶ ὦν. Ἑρ. Τί
ἔν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. Καταπλάμνῶ
εἰς τῷ Νέμεαν, ἐκεῖ δέ περ ὁ Ἀργῶ
βυκόλει, ἐκείνοι μὲν λήπκτερον· τῷ δ'
15 ἰὼ δὲ Ἰὼ πειλάγῃς εἰς τῷ Αἴγυπτον
ἀπαγαγόν, Ἰσιν ποίητον· καὶ τολοιπὸν
ἔγω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸ Νεῖλον ἀναγέ-
τω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ
σωζέτω τὰς πλείους.

Διά-

Διάλογος β.

Ἡφαιστος καὶ Ἀπόλλων.

Ἡφαι. Ἐὐρακας, ὦ Ἀπόλλων, τὸ ἦ
 Μαίᾱς βρέφους τὸ ἄρτι τεχ-
 θέν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ παροργιστὰ πᾶσι,
 καὶ δηλοῖ τι ἤδη μέγα ἀγαθὸν ἀποβησέ-
 μῃον; Ἀπ. Ἐκείνόν γε φῶ βρέφους, ὦ
 Ἡφαιστε, καὶ μέγα ἀγαθόν, ὃ ἔστι Ἰαπε-
 τῷ πρῆξύτερόν ἐστι, ὅσον ἐν τῇ παυερ-
 γίᾳ; Ἡφαι. Καὶ τίνα αἰ ἀδικῆσαι δύνα-
 το ἄρτίτοκον οἶ; Ἀπ. Ἐρώτα ἢ Ποσει-
 δῶνα, καὶ τὴν τρέφειν ἔκλειψεν, καὶ τὴν Ἀ-
 ρη, καὶ τὰς γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν ἔκ-
 κειν τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑαυτὸν λίσσῃ,
 οἷ ἀφ᾽ ὧν λίσσῃ τὸ ξίφος καὶ τὴν βελῶν. Ἡ-
 φαι. Τὸ ποιεῖν ταῦτα, ὃ μόνος ἐκείνῃ-
 τε ἐν τοῖς παρ᾽ ἡμῶν; Ἀπ. Εἴη, ὦ
 Ἡφαιστε, οἷ σοι παρ᾽ ἡμῶν μόνον. Ἡφαι.
 Καὶ μὴ παρ᾽ ἡμῶν ἤδη; Ἀπ. Τί οἶ,
 πάντως ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπεί-
 λωται αὐτῶν; Ἡφαι. Πάντως, ὦ Ἀπολ-
 λων. Ἀπ. Ὅμως ἐπίσχεψα ἀκροῦσθαι.
 Ἡφαι. Νῆ Δία τὴν πυρρὰν ἔχ ὁρῶ.
 Ἀπ. Ἀλλ' ὅψομαι αὐτὴν καὶ ἐν παρ᾽ ἡμῶν
 ἔβρισκες. Ἡφαι. Οὕτως οὐχ ὡς ἐστὶ,
 καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας
 τὴν κλειπικὴν; Ἀπ. Οὐ γὰρ ἔκμελες
 αὐτὴ καὶ λαλῶν ἤδη σαρμῶνα, καὶ
 ἐπὶ-

ἐπίτροχα· ὁ δὲ καὶ ἀμνησθεὶς ἡμῖν
 ἐθέλει· χθές δὲ προσκαλεσάμενος τὸν Ἑσώτα,
 κατεπάλασεν εὐθὺς σὺν οἷδ' ὅπως ὑφέλ-
 30 κων τὰ πόδε' εἶτα μεταξὺ ἐπαινέειν,
 τὸν Ἀφροδίτης μὲν τὸν κερδὸν ἐκλεψε ὡς-
 πρὸς ἀμύνης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκτι· τὸν Διὸς
 δὲ γελῶντα, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βα-
 ρύτερον ὁ κεραιὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 35 εἶχε, καὶ κῆνοι αὖν ὑφείλετο· Ἦφαι. Γοργόν
 τινα τὴν παῖδα φῆς· Ἀπ. Οὐ μόνον, ἀλλ'
 ἤδη καὶ μυθικόν· Ἦφαι. Τῷ τῷτο τεκ-
 μαίρεσθαι ἔχεις; Ἀπ. Χειλῶν περὶ
 κερὶν εὐρών, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξα·
 40 τοῦ πῆχους γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας,
 ὥς ἐπειδὴ κοιλίαν ἐμπήξας, καὶ μυγᾶδιον
 ὑποθείς, καὶ ἐνταυράμενος ἐπὶ τὰ χορδαί,
 μελωδεῖ πᾶν γλαφυρὸν, ὃ Ἦφαισε, καὶ
 ἐναρμόνιον, ὡς καὶ μετὰ αὐτῶν φθοιῶν τὸ πά-
 45 λαι κινεῖται ἀσκήνεια· ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα
 ὡς ὑδὲ μῦθοι τὰς νύκτας σὺν τῷ Ἑσώτῳ,
 ἀλλ' ὑπὸ ἀπειργίας ἄχει τὸν ἄδρα κατίοι,
 κλέψων τι καὶ κῆθεν δηλαδὴ· ὑπόπτερον
 δ' ἐστὶ· καὶ ῥέδον τινα πεποιήσας θάυμα-
 50 σίαν σὺν δύναμιν, ἣν ψυχαγωγεῖ, καὶ
 κατάγει πρὸς νεκρῶν· Ἦφαι. Ἐγὼ ἐκεί-
 νῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι· Ἀπ. Τοι-
 γάρην ἀπιδώκε σοι τὸ μισθὸν τῷ πυρρά-
 γων· Ἦφαι. Εὖγε ἐπείμνησας ὥς βα-
 55 διῶμαι ἀπληρόμενος αὐτῷ, εἶπε, ὡς
 φῆς, εὐρεθείη σὺ τοῖς παρὰ γάμοις.

Διάλογος γ.

Ἡφαιστος καὶ Ζεὺς.

Ἡφαι. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω
 γῶ, ὥς ἐκέλευσας, ἔχων τὴν
 πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους θέοι μίαν
 πληγὴν ἀφαιεμένῃ. Ζ. Εὖγε, ὦ Ἡφαιστε,
 ἀλλὰ διέλεμν τὴν κεφαλὴν εἰς δύο, κα- 5
 τεεικῶν. Ἡφαι. Πειρά μιν εἰ μέμνηται;
 ὥστατε δ' ἂν τὰ ληθῆς, ὅπερ θείεις πρὸς
 ἡνέσθαι. Ζ. Διαιρεθῆναι μοι τὸ κεφάλιον·
 εἰ δ' ἀπειθήσῃς, ἔγωγε πρῶτον ἐργιζο-
 μένος περὶ σὴν μιν· ἀλλὰ χρὴ καθικνέει- 10
 σθαι παῖτι τῷ θυμῷ, μὴδὲ μέλαιν· ἀ-
 πόμυμαι γὰρ ὑπὸ τῷ ὠδῶν, αἶ μιν τὴν
 ἐκίφαλον ἀναστρέφουσιν. Ἡφαι. Ὄρα,
 ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι ποιήσωμεν· ὄξυς γὰρ
 ὁ πέλεκυς ἐστίν, καὶ ὅτε ἀναιμωτὴ, ἐδὲ 15
 καὶ τὴν εἰλεΐθυσιν μαιώσεται σε. Ζε.
 Κατένεσκε μόνον, ὦ Ἡφαιστε, θάρρῳ·
 οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡφαι. Ἀκων
 μὲν, κατείσω δέ· τί γὰρ ἔχρη ποιῆν,
 εἴ κε κτελεύουσι; τί τῆτο; κόρη ἐγεκλ- 20
 μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ·
 εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτῃ
 ὑπὸ τῇ μήνιγα παρθένοι ζωογονῶν, καὶ
 ταῦτα ἰσοκλει· ἦπερ σφατόπαιδες, ἔ κε-
 φαλὴν ἐλελήθης ἔχων· ἠδὲ πηδᾶ, καὶ 25
 πυρρὴ χίρξ, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσῃ, καὶ τὸ
 δό-

δору πάλλει, καὶ ἐνθεοισαῖ· καὶ τὸ μέγι-
 στον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκακία γεγύνηται
 ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ ποσ-
 30 μεῖ καὶ τῷτο ὁ κύριος· ὥς, ὦ Ζεῦ, μαίω-
 τρέ μοι δῶπόδ' ἐγγυήσας μοι αὐτῷ·
 Ζ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθέ-
 ν' γὰρ αἰὲν θέλει μένειν ἐγὼ γυνὴ τό γε
 ἐπ' ἐμοί, ἔδεν ἀντιλέγω. Ἥφαι. Τῆτ'
 35 ἐξελόμην· ἐμοὶ μιλῆσθαι τὰ λοιπά· καὶ
 ἤδη συναρπάτω αὐτῷ. Ζ. Εἴ σοι ῥάδιον
 ἔστω, ποίει· πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτως
 ἔρας.

Διάλογος δ.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφρ. **Ω** τίνοι Ἔρως, ἔρα οἶα ποιεῖς·
 ἔτα ἐν τῇ γῇ λέγω, ἐπόσας
 τῆς ἀνθρώπου ἀνακείθεις καθ' αὐτῶν ἢ
 κατ' ἀπῆλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν
 5 τῷ ἔρατι, ὅς τ' μὲν Δία πολύμορφον
 ἐπιδεικνύεις, ἀπάτων ἐς ὅ, τι ἂν σοι
 ἐπὶ τῷ χειρὶ δακῇ· τὴν σελήνην δὲ καθαι-
 ρεῖς ἐν τῷ ἔρατι· τὸν ἥλιον δὲ ὡς τῇ
 Κλυμῆν βραδύνει. ἐνίοτε ἀναγκάζεις ἐπι-
 10 λελητημένον τῷ ἰαπασίας· ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὴν
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς· ἀλ-
 λά σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥίαν αὐ-
 τὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν,
 ἀνί-

αἰέπειτας παιδερατεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον
 μεράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μί-15
 κρειν ὑπὸ σὺ, καὶ ζευξαμένη τῆς λέοντος,
 ὡς καλῶσα καὶ τῆς Κορύβαντος ἄτε μα-
 νικῆς καὶ αὐτῆς ὄντος, ἀνω καὶ κάτω τῶ
 Ἰδῶ ὡς πολῶσιν, ἢ μὴ, ὁλολύζουσα
 ἐπὶ τῷ Ἀτῇ· οἱ Κορύβαντες ᾗ, ὁ μὴ 20
 αὐτῶν τέμνειται ξίφει τῷ πῆχυν, ὁ δὲ ἀνεί-
 κτω κόμῳ ἱσταμένη μεμηνῶς ἀπὸ τῶ ὄρω,
 ὁ δὲ αὐλῇ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπιβομβεῖ
 τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικλυπεῖ τῷ κυμβά-
 λῳ· καὶ ὅλως θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ 25
 Ἰδῇ ἀπαιτὰ ἔστι· δέδωκε τοῖνυν ἅπαντα·
 δέδωκε τὸ τοῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν
 τιθεῖσα, μὴ δαπμανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ
 καὶ μάλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔσα, κελεύσῃ
 τῆς Κορύβαντος συλλαβόντος σε ἀπὸ 30
 σαοθαι, ἢ τοῖς λίανσι ὡς βαλεῖν· ταῦτα
 δέδωκε κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα. Ἐρ. Θάρ-
 ρη, μήτις, ἐπεὶ καὶ τοῖς λίανσιν αὐτοῖς
 ἥδη ξυνήθης εἰμί· καὶ πολλὰς ἐπαναβάς
 ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῷ κόμῳ λαβόμενος, 35
 ἐνιοχῶ αὐτῆς· οἱ δὲ σαίνουσί με, καὶ
 τῶ χεῖρα δεχόμενοι ἐς τὸ σῶμα, ὡς
 λιχνησάμενοι ἀπιδιδόασί μοι· αὐτὴ μὴ
 γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη χολῶν ἀγά-
 γοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ Ἀτῇ; καί-40
 τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, θεῖκός τε καλὰ οἶα
 εἶναι; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῷ κακῶν· μὴ
 τοῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τῶν· ἢ θέλεις σὺ,
 ὦ μήτις, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτις σὲ
 Ἄριος,

45 Ἄριστος, μητ' ἐκείνῳ σὺ; Ἄφρ. Ὡς δευ-
 τὸς εἰ, καὶ κρατεῖς ἀτάντων· ἀλλὰ με-
 μνήσῃ μὲ ποτὲ τοῦ λόγων.

Διάλογος ε.

Ζεὺς, Ἀσκληπίδης, Ἡρακλῆς.

Ζε. ΠΑύσκοφε, ὦ Ἀσκληπιέ καὶ Ἡρά-
 κλεις, εἰρίζοντες πρὸς ἀλλήλους
 ὅσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ
 ἀκόσμητα ἔστι συμποσίῃ τοῦ θεῶν. Ἡρα.
 5 Ἀλλὰ τί θέλεις, ὦ Ζεῦ, τυχοῖν τοῦ φαρ-
 μακίου κατακλίνεσθαι μὲ; Ἀσκ. Νὴ
 Δία· καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. Κατὰ
 τί, ὦ ἐμβρόντητε, ἢ διότι σὺ ὁ Ζεὺς ἐκε-
 ραῖναι σεν, ἀ μὴ θέμις ποιῆναι, νῦν δ'
 10 ἴσκατ' ἔλσον αὐτοῖς ἀθανατίας μετείληφας;
 Ἀσκ. Ἐπιλέληται γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρα-
 κλεις, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι
 ἐνεδίδως τὸ πῦρ; Ἡρα. Οὐκ ἐν ἴσῃ καὶ
 ὅμοιᾳ βεβίωται ἡμῖν, ὅς Διὸς μὲν ἡὸς εἰ-
 15 μι, τοσαῦτα δ' ἐπεπόνηκα ἐκκαθαίρων τοῦ
 βίου, θηρία καταγωνιζόμενον, καὶ ἀνθρώ-
 πους ὑβριστὰς τιμωρόμενον, σὺ δ' ῥιζοτό-
 20 μος εἶ, καὶ ἀγύρτης· ἰσοῦσι μὲν ἴσως ἀν-
 θρώποις χρήσιμος ἐπιθήσεται τοῦ φαρμά-
 20 κων, ἀνδρῶδες δ' ἐδὲν ἐπιδιδεῖν μόνον.
 Ἀσκ. Εὖ λέγεις· ὅτι σὺ τὰ ἑκατόμβαια
 ἰασάμενος, ὅτι πρῶτον ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος
 ὑπὸ

ὡς ἀμφοῖν διεφθαρμένῳ τῷ σώματι, ἔ-
 χιτῶν, καὶ μὴ τῷτο ἔ πυρός· ἰγὰ
 ἢ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, ἔτε ἰδύλευσα, 25
 ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον ἔβια εἰς Λυδίας,
 κορυφείδω ἐνδεδυκώς, καὶ παιόρην ὑπὸ
 τῷ Ὀμφάλης χρυσῷ σκεδάλω· ἀλλ' ἔδῃ
 μεταλχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ
 τὴν γυναῖκα. Ἡρα. Εἰ μὴ παύσῃ λαιδο- 30
 ρήρμός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔπο-
 λὲ σε ὀήσῃ ἢ ὠθαισις· ἐπεὶ ἀφάρδης
 τε, ρίψω ἐπὶ κεφαλῇ ἐκ τῷ ἔργου, ὅτε
 μηδὲ τῷ Παιήονα ἰσάσθαι σε τὸ κρυπτόν
 σκευεύσῃ. Ζ. Παύσαο, φημί, καὶ 35
 μὴ ἐπιταράττῃς ἡμῖν τὴν ζυγισίαν, ἢ
 ἀμφοτέρωσιν ἀπὸ πέμψομαι ὑμᾶς ἔσθ' ὅσον
 ποσὶν· καί τοι ἐγγύμων, ὃ Ἡρακλῆς
 σθενατακλίμεθαί σε τῷ Ἀσκληπίῳ, ἔ-
 τε καὶ πρῶτον ἀπὸ θανάτου. 40

Διάλογος γ.

Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων.

Ἑρ. **Τ**ὶ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλων;
 Ἀπ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ
 ὡς τοῖς ἰρωτικαῖς. Ἑρ. Ἀξίον μὲν λύπης
 τὸ τοιαῦτον· σὺ ἢ τί δυστυχῆς, καὶ τὸ κατὰ
 τὴν Δάφνιν σε λυπεῖ ἔτι; Ἀπ. Οὐδὰ 5
 μῶς, ἀλλ' ἰρώμενον πειθῶ τῷ Λάκωνι τῷ
 Οἰδάλῳ. Ἑρ. Τέθνηκε γάρ, εἰπέ μοι, ὃ
 ἴα-

Ὑάκινθον ; Ἀπ. Καὶ μάλα. Ἐρ. Πρὸς
 τίνον, ὦ Ἀπολλων; ἢ τίς ὕτως ἀνέρας
 10 Ἰὸν, ὡς δακτυλίσσας τὸ καλὸν ἐκείνο μενρά-
 κιον ; Ἀπ. Αὐτῷ ἐμῷ τὸ ἔργον. Ἐρ.
 Οὐκὲν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλων; Ἀπ. Οὐκ
 ἀλλὰ δυσύχημά τι ἀκύνειον ἐγγύετι. Ἐρ.
 Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῦσαι τὸ λόγον. Ἀπ.
 15 Δισκεύειν ἐμάνθαι· καὶ γὰρ συνεδίσκευον
 αὐτῷ· ὃ κακίστα ἀνέμων ἀπυλόμενον
 ἔξφυρον ἥρα μὲν ἐν πολλῷ καὶ αὐτὸς,
 ἀπειλόμενον δὲ, καὶ μὴ φέρειν τὴν ὑπερ-
 ψίαν ἐπεβάλλουσι· ἐγὼ μὲν ἀνέριψα,
 20 ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸ δίσκον εἰς ἄνω· ὃ δὲ,
 ἀπὸ τοῦ Ταυγέτη καταπνιύσας ἐπὶ κεφα-
 λῷ τῷ παιδί· ὀνίσσας φέρειν αὐτὸν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πληγῆς ῥῆμά τι ῥυῖναι πολὺ, καὶ
 τὸ παῖδα εὐθὺς ἀποθανεῖν· ἀλλ' ἐγὼ τὸ μὲν
 25 ἔξφυρον αὐτίκα ἡμυιάμην κατατοξεύσας,
 φεύγοντι ἐπ' αὐτόμενον ἄχρη τοῦ ὄρου· τῷ
 παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχυσάμην ἐν Ἀμύ-
 κλαις, ὅπως ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε καὶ
 ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθὸς ἀναδύναι τὴν γῆν
 30 ἐποίησα ἡδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τυσθίεσθαι
 ἀνθῶν ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον
 ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ· ἄρα σοι ἀλόγως
 διελυπῆσθαι δοκῶ; Ἐρ. Ναί, ὦ Ἀπολ-
 λων· ἥδεις γὰρ θνητοὶ πεποιημένον τὸ ἐρώ-
 35 μενον· ὥς καὶ ἄχρη ἀποθανόντων.

Διάλογος ζ.

Ἡρα καὶ Λητώ.

Ἡρ. **Κ** Ἀλλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ
 τέκνα ἔτεκες τῷ Διὶ. Λη. Οὐ
 πᾶσαι, ὦ Ἡρα, τοιούτως τέκλειν δυνά-
 μεθα, οἷον ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ἡρ. Ἀλλ',
 ὅτι μὲν ὁ χαλὸς ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, 5
 τιχίτης ἂν ἄριστος· καὶ κατακεκόσμη-
 κεν ἡμῖν τ' ἔργον, τὴν Ἀφροδίτῃ ἔγχε-
 με, καὶ ἀπαυδάσεια πρὸς αὐτῆς· οἱ δ' οὖν
 παῖδες, ἃ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρος εἰς μέ-
 τρη, καὶ ὅρει· καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς 10
 τὴν Σκυθίαν ἀπειλῶσα πάντες ἴσασιν οἷα
 ἰδίῃ ξινοκλοιῶσα, καὶ μιμημένη τῆς Σκύ-
 θας αὐτῆς ἀνθρωποφάγας ὄντας· ὁ δ'
 Ἀπόλλων πρῶτος οἰεῖται μὲν πάντας εἰδέναι,
 καὶ τοξεύει, καὶ καθαρίζει, καὶ ἰατροὺς 15
 εἶναι, καὶ μαντιεύεσθαι, καὶ κατασησά-
 μαι ἔργαστέρα τῇ μαντικῇ, τὸ μὲν
 αὖ Δελφοῖς, τόδ' αὖ Κλάρῳ, καὶ ἐν Δι-
 δυμοῖς, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμίνους, λοξὰ
 καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον ἔρω- 20
 τίσιν ἀπκρινόμεναι, ὥς ἀκίνδυνοι εἶναι
 τὸ σφάλμα· καὶ πλατῆ μὲν δὴ τῷ τοιού-
 τῳ· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχον-
 τες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ὅση
 ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῷ συνειτωτέρῳ τὰ 25
 πολλὰ τερατευόμεναι· αὐτὸς γὰρ ὁ μάν-
 τις

- τις ἡγνόει, ὅτι φοιεύσθαι μὲν ἐρώμενοι τῷ
 δίσκῳ, ἢ ἀσθεραπεύεσθαι ἢ, ὡς φιύξειαι
 αὐτὸν ἢ Δάφνη καὶ ταῦτα ἔγω καλὸν καὶ
 30 κομήτην ὄντα· ὥστε ἔχ' ὁρᾷ, καθ' ὃ, τι
 κακίτεκνοτέρῳ τῷ Νιόβης ἔδοξας. Λη.
 Ταῦτα μένοι τὰ τέκνα ἢ ξινοκτόνῳ καὶ
 ὁ ψευδόμανις εἶδα, ὅπως λυπεῖ σε ὁρῶ-
 μενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἢ
 35 μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὃ ἢ κιναι-
 ζῇ ἐν τῷ συμποσίῳ θανμαζόμενῳ ὑφ'
 ἀπάντων· Ἦρ' Ἐγέλασα. ὦ Λητοῖ· ἐκεί-
 νῳ θανμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δί-
 καια αἰ' Μῆσαι δικάσαι ἤβειλον, ἀπέδειρ-
 40 ᾶν αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ· νῦν ἢ
 κατασφιοθεῖς ἀθλίῳ ἀπόλωλεν, ἀδίκως
 αἰλῶς· ἢ ἢ καλὴ σε παρθένη, ἔγω κα-
 λὴ εἶμι, ὥστε ἰσπεὶ ἔμαθιν ὀρθῆσα ὑπὸ τῷ
 Ἀχιλῆϊνῳ, φεβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίαν
 45 ἐξαγορεύσῃ τὸ μῆχ' αὐτῆς, ἐπαφῇκει
 αὐτῷ τῆς κύρας. εἰ γὰρ λέγειν ὅτι ἐδὶ
 τὰς τεύχτας ἐμικίχτο παρθένη γε καὶ
 αὐτὴ ἔσα. Λη. Μέγα, ὦ Ἦρα, φρο-
 νῆς, ὅτι ζύνθαι τῷ Διὶ, καὶ συμποασιλεύει
 50 αὐτῷ, καὶ ἀλλ' ἔγω τῷτο ὑβρίζεις ἀδελῶς
 πλὴν αἰμ' ὀφραμὴ σε μετ' ὀλίγον αὖθις
 θαυρύσσαι, ὁπόταν σε καταλιπὼν, ἐς
 τὴν γῆν κατήη ταῦρ' ἢ κύκνῳ γλυ-
 μρῶ.

Διάλογος η.

Ἦρῃ καὶ Ζεῦς.

Ἦρ. ἘΓὼ μὲν ἡγεμόμεναι αἶν, ὦ Ζεῦ, εἴ
 μοι τοῦτο ἦν ἦος, θῆλος ἔ-
 τω καὶ διεσθαρμύει ὑπὸ τῇ μέθῃ· μήτρας
 μὲν ἀναδεδεικνύει τὴν νόμῳ, τὰ πολλὰ
 δὲ ματαιορρύταις γυναιξὶ οὐκ αἶν, ἀδρότερον 5
 αὐτῶν ἐκείνῳ, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλαῖς
 καὶ κυμβάλοις χορεύων, καὶ ὅλως παιτὶ
 μᾶλλον ὁμοίως, ἢ τοῖς τῷ πατρὶ. Ζ. Καὶ
 μὴν ἄτος γε ὁ θηλυμίτης, ὁ ἀδρότερον
 τῇ γυναικῶν, ὅς μοι, ὦ Ἦρῃ, τὴν Λυ-10
 δίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τῇ Τρωάδι ἐλάβει, καὶ τὰς Θρᾷκας ὑπεργά-
 γετο. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἰνδῶν ἐλάτας τῶν
 γυναικῶν τὰ τῶν τρυφῶν, τὴν τε ἐλπί-
 φαιῶς εἴλε, καὶ τῇ χάρις ἐκράτησε, καὶ 15
 τὴν βασιλέα πρὸς ὀλίγοι ἀντιστήναι τολ-
 μήσαντα αἰχμάλωτον ἀπήγαγε· ταῦτα
 ἄπαντα ἔπραξε ἐρχόμενος ἄμα, καὶ
 χορεύων, δούροις χρώμενος κιθάρῃς,
 μύθων ὡς φῆς, καὶ ἐνθεάζων· εἰ δέ τις 20
 ἐπιχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ ὑβρίζας ἐς
 τὴν τελευτὴν, καὶ τῷτοι ἐτιμωρήσατο, ἢ
 καταδύνας τοῖς κλήμασιν, ἢ ἀλγασσασθῆ-
 ναι ποιήσας ὑπὸ τῇ μητρὶ ὥσπερ νεβρὸν
 ἱρᾶς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνίστατο 25
 τὸν πατέρα; εἰ δὲ παῖδι καὶ τρυφῇ πρὸς-

εἰν αὐτοῖς, ὅδεῖς φθόνῳ· καὶ μάλιστα
 εἰ λογίσαιτό τις, οἷον ἂν γήρων ἔτῳ
 ἦν, ὅπως ταῦτα μεθύων ποιῇ. Ἦρ. Σὺ
 30μοι δοκεῖς ἐπαιπέσθαι καὶ τὸ εὖρημα
 αὐτῷ τὴν ἄμπελον, καὶ τὸ οἶνον· καὶ
 ταῦτα ὁρῶν, οἷα οἱ μεθυδένεις ποιῶσι
 σφακκόμοροι, καὶ πρὸς ὕδατι τραπέμοροι·
 καὶ ὅλως μεμνηότες ὑπὸ τῷ πότι· τῷ
 35γὰρ Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδωκε τὸ κλῆμα,
 οἱ συμπόται αὐτοῖς διέφθειραν παῖοντες ταῖς
 δικάλαις. Ζ. Οὐδὲν τῆτο φῆς· ἔγωγε
 οἶνον ταῦτα, ὅδε ὁ Διόνυσος ποιῇ· τὸ γὰρ
 ἄμετρον τῷ πότει, καὶ τὸ πέρα τῷ κα-
 40λῶς ἔχοντι ἐμφορεῖσθαι τῷ ἀκράτῃ, ὃς
 δ' ἂν ἐμμετρα πίνῃ, ἰλαρώτερός μιν, καὶ
 ἡδίων χροῖται· ἂν· οἷον γὰρ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν,
 ὅτε ἂν ἐγγάσαιτο ὅδενα τῷ συμποτῶν·
 ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὃ Ἦρα,
 45καὶ τῷ Σαμέλῃς μνημονεύειν, εἴ γε ἀφ' ἑ-
 σάλλεις τῷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Διάλογος 9.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Ἀφ. **Τ**ὶ δέποις, ὃ Ἔρως, τὰς μὲν
 ἄλλας κατηγωνίσαι ἁπαντας, τῷ
 Δία, τῷ Ποσειδῶνι, τῷ Ἀπόλλωνι, τῇ Ἠρᾷ,
 ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης γὰρ ἀπέχῃ τῷ
 5Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπὶ ἐκείνης ἁπυρῶ μιν σοὶ
 ἢ

ἰ δαῖς, κενὴ δ' οἰσῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δ'
 ἄτολμα εἰ, καὶ ἄστολμα; Ἐρ. Δίδια, ὦ
 Μῆτερ, αὐτὴν φοβερά γάρ ἐστι, καὶ
 χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρείκη· ὁπόταν ἐν
 ὑπενάμνῳ τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπι-10
 σείσασθ' ἰόφον, ἐκπλήττῃ με, καὶ ὑπό-
 τρομῶ γίνομαι, καὶ δαπύρει με τὰ το-
 ξιύμχαι ἐν τῇ χειρῶν Ἀφ. Ὁ Ἀρης
 γὰρ ὁ φοβερώτερός ἦν; καὶ ὅμως ἀφώ-
 πλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. Ἐρ. Ἀχ.15
 αἰεὶν ἰκὼν προσίεταί με, καὶ προσκα-
 λείταί· ἡ Ἀθηνα δ' ὑφορᾷται αἰεὶ· καὶ
 ποιεῖ ἐγὼ μὲν ἄλλως παρίπῃ· ἡ πλησίον ἔχων
 τὴν λαμπάδα· ἡ δ' εἰ μοι πρὸς σφ. φησὶ,
 ἡ δ' πατέρα, τῷ δ' ἐρατίζοντι Διὶ πείρασον,20
 ἡ δ' ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὴν τέτα-
 ρον ἐμβαλῶσα, ἡ αὐτὴν Διὶ πασσάμεν
 Διὶ φθερῶ· ποῶν τοιαῦτα ἠπέειπεν, καὶ
 ὅρα δ' ὀριμὸν καὶ ἐπὶ τῷ στήθεσσι χεῖρ πρὸς
 πόν τι φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον,25
 ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται
 γὰρ με, καὶ φεύγω, ὅταν ἴδω αὐτό.
 Ἀφ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς
 φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα, καὶ ταῦτα μὴ
 φοβηθεῖς τὴν κεραιὸν τῷ Διὶ· αἶψά δ' ἡ Μῆ-30
 ρα Διὶ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βε-
 λῶν εἴσιν; ἡ καὶ κείνην λόφους ἐπισείησι,
 καὶ Γοργόνας προφαίνουσι; Ἐρ. Αἰδῶμαι
 αὐτάς, μῆτερ· σεμνὰ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ
 τι φροντίζουσι· καὶ οὐδ' αὐτὴν ἔχουσι καὶ35
 ἐγὼ παρίεμαι ποῶν τις αὐταῖς, κα-

λῶμεν ὑπὸ τῷ μέλει· Ἄφρ. Ἐὰ καὶ
 ταύτας, ὅτι σιμναί· τίλῳ δ' Ἀρτεμιν τί-
 νῃ ἵνεκα ἢ τιτρώσκεις; Ἐρ. Τὸ μὲν ὅλον,
 40 οὐδὲ καταλαβὴν αὐτῷ οἷόν τι φεύγῃσαν
 αἰὲν Διὶ τ' ἑρῶν· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρω
 ἥδη ἔρω. Ἄφρ. Τίνῃ, ὦ τέκνον; Ἐρ.
 Θήρας, καὶ ἰλάφον, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν
 τοῖς ἰδιώκεσσι καὶ κατατοξεύειν· καὶ ὅλως
 45 ὥς τῇ τοιάτῃ ἴσιν· ἱππὶ τὸν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς καίτοι τοξότῳ καὶ αὐτὸν
 οἶα, καὶ ἱκηδόλον. Ἄφρ. Οἶδαι, ὦ
 τέκνον, πολλὰ ὁρεῖται ἰτόξεντας.

Διάλογος ι.

Ἄρης καὶ Ἑρμῆς.

Ἄρ. Ἡ Κρῆτας, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπέλη-
 σεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερ-
 πλικά, καὶ ἀπίθαια; ἢ ἰβέλῃσιν, φησὶν,
 ἐγὼ μὲν ἐκ τῷ ἑρῶν σερᾶν καθῆσθαι,
 5 ὑμεῖς δ' ἢ ἀποκρεμασθέντες κατασπαῖν
 βιάζεσθαι με, μάτῳ ποιήσετε· ἢ γὰρ δὴ
 καθιλύσετε· οἱ δ' ἐγὼ διελήσασιν ἀνελκύ-
 σαι, ἢ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τίλῳ γλῶ-
 ῤῃμα, καὶ τίλῳ θάλασσαν συλαστήσας μι-
 10 οτινεῖα· καὶ τὰλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκύνεις·
 ἐγὼ δ' ὅτι μὲν καθ' ἐν ἀπάντην ἀμείνων,
 καὶ ἰχυρότερός ἐστιν, ἐπεὶ ἂν ἀρνηθείην·
 ὁμῶς δ' ἢ τοσούτων ὑπερφέρειν ὥς μὴ κα-
 τα-

ταβαρήσειν αὐτὰν, καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτῆς
θάλασσαι περισπᾶντες, ὥς ἂν πειδείω. 15
Ἐρ. Εὐφρίμῃ, ὦ Ἄρες· ὃ γὰρ ἀσφαλὲς
λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν λά-
βουσιν τὸ φλυκῆαι. Ἄρ. Οἶφ γὰρ
με πρὸς πάντας ἂν ταῦτ' εἶπεν, ἔτι δ'
πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; 20
ὃ γὰρ μάλιστ' αὐτοῖσι ἔδοξε μοι ἀκύνει
μεταξὺ τῶν ἀπειλῶν, ὥς ἂν δυναίμην
νικῆσαι πρὸς σέ· μέμνημαι γὰρ ὅτι πρὸς
πολλοὺς, ὅτε οὗτος Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα,
καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαισάντες ἐπεβόλευσαν 25
ἐνδοῦσαι αὐτοὺς λαοὺς· ὥς παντοῖα
ἢ διδίων, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντες; καὶ εἰ
μήγε ἡ Θέτις κατελείψασα ἐμάλιστα
αὐτῶν σύμμαχον Βελάρειν ἐκαστόν τε
ἦν, καὶ ἐδέδετο αὐτῶν κεραιῶν, καὶ 30
βριτῇ ταῦτα λογιζομένη ἐπήρ' μοι γε-
λᾶν ἐπὶ τῇ κακιστημοσύνῃ αὐτῶν. Ἐρ.
Σιώπα, εὐφρίμῃ· ὃ γὰρ ἀσφαλὲς ἔστι
σοὶ λέγειν, ὅτι ἐμοὶ ἀκύνειν τὰ τοιαῦ-
τα.

35

Διάλογος ια.

Ἐρμῆς καὶ Μαῖα.

Ἐρ. **Ε**στι γάρ τις, ὦ μήτις, ὃς ἔ-
στιν ὁ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμῶν; Μα.
Μὴ λέγεις, ὦ Ἐρμῆ, τοιοῦτον μηδὲν. Ἐρ.
Τί

Τί λέγω, ὅς τοσαῦτα πρῶτα ἔχω μό-
 50^ο κάμων, καὶ ὥς; τοσαύτας ὑπηρεσίας
 ἀφασώμεθ^ο. ἴσθι μὲν γὰρ ἐξαπείναντα
 σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ ἀφασώ-
 σαι τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετήσαντα
 ἕκαστα παρεσάναι τῷ Διὶ, καὶ ἀφάρεται
 10^ο τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῷ ἄνω καὶ κά-
 τα ἡμεροδρομῶντα, καὶ ἐπανελθόντα ἔ-
 τι κικονισμῶν ὡρατιθίαι τὴν ἀμβρο-
 1^ο σίαν· πρὶν δὲ τὴν νεώητον τῶτον οἰνοχόον
 ἦκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ εὐέχιοι· τὸ δὲ
 15^ο πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς κα-
 θεύδω μόν^ο τ^ο ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ
 τότε τῷ Πλάτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκρο-
 πομπὴν εἶναι, καὶ παρεσάναι τῷ δικαστη-
 ρίῳ· καὶ γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τ^ο ἡμέρας ἔρ-
 20^ο γα, ἐν παλαισθεῖς εἶναι, καὶ ταῖς ἐκ-
 κλητίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδά-
 σκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνιδιαιπράτ-
 τειν μεμερισμῶν· καὶ τοι τὰ μὲν τ^ο Δήδας
 τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερο^ο ἐν ὕφαι^ο
 25^ο καὶ ἐν ἄδῃ εἰσὶν· ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστῳ ἡμέ-
 ραν καὶ ταῦτα καὶ κεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον·
 καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης ἡοὶ ἐν
 γυναικῶν δυσήνῳ γρόμμοι εὐνοχῶνται ἀ-
 φρόντιδες, ὁ δὲ Μαίας τ^ο Ἀγλαν^ο ἀφ-
 30^ο ὁρηῖμα αὐτοῖς· καὶ νῦν ἄρτι ἤκοιτά με
 ἀπὸ Σιδῶν^ο ὡρᾶ τ^ο Κάδμου θυγατρὸς,
 ἰφ' ἣν πέπομφέ με ἐφόμμοι ὅ, τι πρῶτ-
 τ^ο ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπιεύσαντα πέπομφιν
 αὐθις εἰς τὸ Ἀργ^ο ἐπισκεψόμενοι τὴν Δα-
 νάην·

νάλω· εἴτ' ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, φησὶν, ἐλ-35
θὼν ἐν παρόδῳ τῷ Ἀιτιόπῳ ἰδὲ καὶ ὅλως,
ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατὸν ἦν,
ἡδέως ἂν ἡξίωσα πεπεραῖσθαι, ὥστε οἱ ἐν
γῇ κακῶς διαλεύοντες. Μα. Ἐὰ ταῦτα,
ὦ τέκνον· χρὴ γὰρ πάντῃ ὑπηρετεῖν τῷ πα-40
τρὶ νεανίαι ὄντι· καὶ νῦν, ὥστε ἐπέμ-
φθης, σόβει εἰς Ἀργεῖον· εἴτα εἰς τὴν Βοιω-
τίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνῃ λάβοις·
ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἱρῶνες.

Διάλογος β.

Ζεὺς καὶ Ἥλιος.

Ζ. **Ο**ἶα πεπότηκας, ὦ Τιτάνων κάκι-
σι· ἀπλώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ
ἄπαντα, μερακίῳ ἀνοίτῳ πιτεύσις τὸ
ἄσμα, ὅς τὰ μὲν κατέρλειξε πρὸς γενεῶν
ἐνεχθεῖς· τὰ δ' ὑπὸ κρύψι ἀφραρῆνα5
ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπατάς τὸ πῦρ
καὶ ὅλως, εἰδὲν δ', τι ἐξυιετάραξι, καὶ
ξυνέχει· καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνώ-
μῃσι κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραιῷ· εἰδὲ
λείψαντι ἀνθρώπων ἐπίμεινεν ἂν τοιῦτον10
ἰμὶν τ' καλὸν ἡνίοχον καὶ διφρηλάτῃ ἐκ-
πέπομφας. Ἥλ. Ἡμεῖσι, ὦ Ζεῦ· ἀπα
μὴ χαλίπαινε, εἰ ἐκείδῃ ἡγῶ πότῃ
ἰκετεύον· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἡλπίσω τηλι-
κῶτοι γηήσοισθαι κακόν; Ζ. Οὐκ ἔ-
δεις

δεις ὅσης ἰδέϊτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ
 ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίῃ τῷ ὁδῷ, οἴχεται
 πάντα, ἡγνός τις καὶ τῷ ἵππῳ τῷ θυμῷ,
 ὥς δὲ συνέχῃ ἀνάγκη τῷ χαλινῷ; εἰ γὰρ
 20 οὐδοίη τις, ἀφωιμάζουσιν εὐθύς· ὡς περ
 ἀμέλει καὶ τῷ τῶν ἐξήνεγκαν ἄρτι μὲν ἐπὶ
 τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ,
 καὶ εἰς τὸ ἐναντίον τῆς δρόμου, ἐνίοτε καὶ
 ἄνω, καὶ κάτω, ὅλως ἔνθα ἐβύλωντο αὐ-
 25 τοί· ὁ δὲ ὅτε εἶχεν ὁ, τι χρήσαιτο αὐ-
 τοῖς. Ἦλι. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστά-
 μιν, καὶ ἀλλὰ τῷ ἀντιῶν ἐπιπαλὺν,
 καὶ ὅτε ἐπίτευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν·
 ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ
 30 μήτηρ Κλυμμένη μετ' αὐτῶν, ἀναδιδασκά-
 λουσα ἐπὶ τὸ ἄρμα, ὑπεθέμιν ὅπως μὲν
 χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ἐπόσει δὲ εἰς τὸ
 ἄνω ἀφίνα, ὑπερνεχθῆναι· εἴτα εἰς τὸ
 κάτω ἀφίνα, ὑπερνεχθῆναι, καὶ ὥς ἐκροτῇ
 35 εἶναι τῷ ἵππῳ, καὶ μὴ ἐφίνα τῷ θυμῷ τῷ
 ἵππῳ· εἶπον δὲ καὶ ἡλικῶν ὁ κίνδυνος,
 εἰ μὴ ὀρθῶν ἐλαύνει· ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν,
 ἐπιβάς τοσούτων πυρὸς, καὶ ἐπικύψας εἰς
 βάθος ἀχαλὺς ἐξεπλάγη, ὥς τὸ εἶκος· οἱ
 40 δὲ ἵπποι ἠΰθις ὅτε ὄντα ἐμὲ τῷ ἐπιβε-
 βηκότα, καταφρονήσαντες τῆς μείσεως
 ἐξετρεφόοντο τῷ ὁδῷ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦ-
 τα ἐποίησαν· ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείρας, οἴ-
 45 τ' ἀντιγῶ· ἀλλὰ ἐαυτός τις ἤδη ἔχεν
 τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ
 πέν-

πίθ^Θ. Ζ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολ-
μήσας; ἰὺν μὲν ἦν συγγνώμῃ ληψόμε-
νοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν ἦν τι ὅμοιον ᾧ ἄνα-
μῆσης, ἢ τινα τοιῶταρ σιαυτῷ ἀλγέδοχον 50
ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ ὁπόσον ἔσθ' πυ-
ρὸς ὁ κερκαυδὸς πυρῶδεςτε^Θ. ὥς· ἐκείνου
μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαυλίευσσαι ἐπὶ τῷ Ἡελ-
δαίῳ, ἵνα περ ἔπεισιν ἐκδιφρευθεῖς, ἤλιχίρον
ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι· καὶ αἰγαιοὶ γιγνέ- 55
σθων ἐπὶ τῷ πάθῃ· σὺ δὲ συμπηξά-
μεν^Θ τὸ ἄρμα, κατέσχε γὰρ καὶ ὁ ῥυμῆς
αὐτῷ, καὶ ἄτερ^Θ ἔτ' τροχῶν συντί-
τρωπῶν, ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τὰς ἑπ-
πας· ἀλλὰ μέμνησο τέττων ἀπάντων. 60

Διάλογ^Θ ιγ.

Ἀπόλλων καὶ Ἑρμῆς.

Ἀπ. ἘΧεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πό-
τε^Θ ὁ Κάτωρ ἐστὶ τέττων, ἢ
πότε^Θ ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ εὖ ἂν
ἀνακρίναιμι αὐτούς. Ἑρ. Ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν
ἐυφροσύνη^Θ ἐκείν^Θ Κάτωρ ἦν, ἔτ^Θ δὲ 5
Πολυδεύκης. Ἀπ. Πῶς ἀναγιγνώσκεις;
ὅμοιοι γὰρ. Ἑρ. Ὅτι ἔτ^Θ μὲν, ὦ Ἀπολ-
λον, ἔχῃ ἐπὶ ἑσθ' ὡσώπῃ τὰ ἴχνη ἔ-
τροφμάτων, ἀλλὰ εἰς ᾧ^Θ ἔσθ' αἰταγνοί-
σων πυκνίσαν· καὶ μάλιστα ὁπόσον ὑπὸ ἑ 10
Βέβρυκα^Θ Ἀρμάκ ἐνρώθη σφ' ἰάσκει σαρ-
πλίνι·

πλέων· ἄτερΘ ἢ ἔδ' ἐν τοιῷτον ἐμφαίψ,
 ἀλλὰ καθαρὸς ἐστὶ, καὶ ἀπαθὴς τὸ πάθος-
 πον. Ἀπ. Ὡνησας, διδάζας τὰ γνωρίσ-
 15 μαθα, ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, ἔσ' ὧν
 τὸ ἱμίτομον, καὶ ἀγὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόν-
 τιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἱσπΘ· ἐκαστέρω
 λευκός· ὥς πολλαίς ἐγὼ τ' μὲν παροῦ-
 πον Κάτορα, Πολυδεύκην ὄντα, τ' ἢ
 20 τῷ ἔσ' Πολυδεύκης ὀνόματι, ἀτὰρ εἰπέ-
 μοι καὶ τότε, τί δή ποτε ἐκ' ἄμφω
 ζύνεσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρ' ἰ μὲν
 μικρός, ἄρ' ἰ ἑὸς ἐστὶν ἄτερΘ αὐτῶν.
 Ἐρ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τῷτο ποιῶσιν· ἐπεὶ
 25 γ' ἔδ' ἓνα μὲν τεθιάναι τ' Λίδας υἱῶν,
 ἓνα ἢ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμνητο ἕτως αὐ-
 τοὶ τὴν ἀθανασίαν. Ἀπ. Οὐ ζυνετλῶ, ὦ
 Ἐρμῆ, τὴν νομῶ, εἴγε ἔδ' ὁψοντα ἕ-
 τως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπύθην οἶμαι μάλιστα.
 30 πῶς γ', ὁ μὲν ἄρ' ἔσ' θεοῖς. ὁ ἢ ἄρ' ἔ-
 τοῖς φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ
 μαντεύομαι, ὁ ἢ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ ἢ
 παλαίην διδάτεις, παιδοτρέφεις ἄρ-
 35 ἄρ' ὢν· ἢ ἢ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τ'
 ἄλλων ἐκασΘ· ἔχ' ἑνὶ τέχνῳ, ἢ θεοῖς,
 ἢ ἀνθρώποις χρησίμῳ· ἔτοι ἢ, τί ποιή-
 σουσιν ἡμῖν, ἢ δ' ἄρ' εὐωχέσονται τηλι-
 κῆτοί ὄντες; Ἐρ. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ παρσί-
 τακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι.
 40 καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγΘ· καὶ ἂν
 πῶς αὐτὰς χειμαζομένης ἴδωσιν, ἐπικα-
 τίσαντες ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμ-
 πλίον.

πλείους. Ἀπ' Ἀγαίου, ὃ Ἐρμῆ, καὶ
σπηλεον λίγης τῷ τέχνῳ.

Διάλογος ἰδ.

Κύκλωψ καὶ Ποσειδών.

Κύκλωψ ὦ Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ Τ
κατασθέντι ξένῳ, ὃς μεθύτας
ἔξετύρλασέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.
Ποσ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὃ Πολύ-
φημι; Κύ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὔτιν' ἑαυτὸν
ἀπεκάλεε ἰπεὶ ᾗ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέ-
λος, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποσ.
Οἶδα δὲ λέγεις· τὸ Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου δ'
ἀνέκλεε· ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, ἡδὲ
πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; Κύ. Κατέλαβον ἐν τῷ
ἄνθρωπῳ δὲ τὴν νομῆς ἀνατρέψας πομπῆς
τινας ἐπιβυλεύοντες δηλονότι τοῖς ποιμ-
νίοις· ἰπεὶ ᾗ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα,
πίτρεα ᾗ ἔστι μοι πικμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ
ἀνέκαυτα, ἐναυ-άμην· ὃ ἔφερον δένδρον
δὲ Τ ὅρας, ἐφάνησεν ἀπεχρύπτειν αὐ-
τὸς περὶ ἄμφοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν
τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς
οἷας· ἐνταῦθα ὁ παινεργάταλος ἐκείνῳ,
εἴτε Οὔτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι
πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὲ μὲν, καὶ
εὐοσμον, ἐπιβυλίσταλον ᾗ, καὶ τερφ-
χωδέσταλον· ἄπαντα γὰρ εὐθὺς ἰδοὺ μοι

ἀεφίρεισθαι πτόνι· καὶ τὸ ἀπήλαιον
 25 αὐτὸ ἀνεφρίετο· καὶ ὅτε ἔτι ὅλως εἰς
 ἱμαντῶ ἤμην· τέλει δ', εἰς ὕπνοι κατε-
 παάδην· ὃ δ' ἀπξύτας τ' μοχλόν, καὶ
 πυρώσας γει, παρσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 θεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνῃ τυφλὸς εἰμί σοι,
 30 ὦ Πόσειδον. Πο. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ
 τέκνον· ὃς ὅτε ἐξέθορες μεταξὺ τυφλῶν
 ὅδ' ἔν' Ὀδυσσεύς πῶς διέφυγεν; εἰ
 γὰρ ἂν εὖ αἶδ' ὅτι ἐδνήθη ἀσπικῆσαι τὴν
 πέτραν ἀπὸ τ' θύρας. Κύ 'Αχ' ἐγὼ
 35 ἀφῆλόν, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίοντα·
 καὶ καθίσας ὦρα τὴν θύραν, ἰθὺν τὰς
 χεῖρας ἐκπιτάτας· ῥόνα παρὲς τὰ ὤ-
 βατα εἰς τὴν νομὴν, ἐντελάμεν τῶ
 κελῶ, ὅποσα ἐχρῶν πρότλην αὐτὸν ὑπὲρ
 40 οἰμῶ. Ποσ. Μαινάω, ἵπ' ἐκείνοις ὅτι γε
 ἔλαβεν ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τὰς ἄλλας γε
 Κύκλωπας ἔδδ' ἐπίδοῦσασθαι ἐπ' αὐτόν.
 Κύ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκαν·
 ἐπεὶ δ' ἤρηντο δ' ἐπιβυλεύοντι τὸ ὄνομα,
 45 καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχό-
 λῳ οἰσθέντες με, ὥχοντο ἀπτόντες· ἔγω
 κατεσαφίσάτο με ὁ κατέρων τῶ ὀνό-
 ματι· καὶ ὁ μέλιτα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ
 ἐνεδίζων ἰμοὶ τὴν συμφορὴν, εἰδ' ὁ
 50 πατὴρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται
 σε. Ποσ. Θάρσέ, ὦ τέκνον, ἀμυνθῶ.
 μαρ γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθη, ὅτι εἰ
 καὶ πῆρυσίν μοι ὀφθαλμοῖν ἰᾶσθαι ἀ-
 δύνατον, τὰ γὰρ τ' πλεόνων τὸ εὖ ζῆν
 αὐ-

αὐτὴς, καὶ ληψύμεν ἐπ' ἐμοὶ πύσεις· 55
πλεῖ ᾧ ἔτι.

Διάλογος ιι.

Μειλᾶν καὶ Πρωτίως.

Με. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ
Πρωτιῦ, σὺν ἀπίθανον, ἐνέ-
λιόν γε οἶμαι, καὶ δένδρον ἔτι φηρτόν· καὶ
εἰς λέοντα ὁπότε ἀλλαγῆς, ὅμως ἔδ' ἐτῶ-
το ἔξω πίσεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δύ-
νατον ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῶντα, τῶτο πάνυ
θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. Μὴ θαυ-
μάτης, ὦ Μειλάει· γίγνομαι γάρ. Με.
Εἶδον καὶ αὐτὸς· ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσει-
ται γὰρ πρὸς σέ, γοητεῖαν τινὰ πρὸς ἀγνοίαν
τῶν πραγμάτων, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξαπα-
τᾶν τῷ ἁράνῳ, αὐτὸς ἔδ' ἐν τοιῷτο γι-
γνόμενον. Πρω. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ
τῷ ἔτις ἐναργῶν γήθειο; σὺν ἀντιφράσεσιν
τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, εἰς ὅσα μετεποίησαι
ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πᾶν
ψευδὲς μὲν εἶναι δοκεῖ, φαντασία δὲ
τις πρὸς τῷ ὀφθαλμῶν ἰσαμνῇ, ἐπειδὴν
πῦρ γήθηται, πρὸς ἐνέγκαι μοι, ὦ γη-
ναιότατι, τῷ χεῖρα· ἦσθαι γὰρ, εἰ ὁρῶμαι
μόνον, ἢ καὶ τὸ καίειν τότε μοι πύσεις·
Με. Οὐκ ἀσφαλὲς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτιῦ.
Πρω. Σὺ δὲ μοι, Μειλάει, δοκεῖς ἔδ' ἐπὶ πο-
λύ-

λύπην ἐωρακέναι πάποτε, εἴδ' ὁ πάχφ
 250 ἰχθύς ἐτῷ· εἰδέναι Με. Ἀλλὰ τ' ἔμψ'
 πολύπην εἶδον· ἂ πάχφ ῥ', ἡδέως ἂν
 μάθοιμι ὧδα σῶ Πρω. Ὅποια ἂν πέ-
 τρα ὠφειλθῶν ἀξμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ
 ὠσφύς ἔχηται ὑπὲρ τὰς πλεκάνιας. ἐκεί-
 300 η ὁμοιον ἀπεργάζεσθαι ἑαυτὸν, καὶ μετα-
 βάλλῃ τῷ χρόαν, μιμνήσκῃ τῷ πέ-
 τρει, ὡς ἂν λάβῃ τὴν ἀλίαν; μὴ ἀλ-
 λάτῃ, μὴ ἐφανερὸς ἂν ἀλ' αὖτο, ἀλλ'
 εἰκῶς τῷ λίτῳ. Με Φασὶ τῷτα· τὸ ῥ'
 350 ὅν ποτὶ ὧδαδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ.
 Πρω. Οὐκ οἶδα, ὦ Μειέλας· τίτι ἂν
 ἄλλῳ πισεύσῃς τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς
 ἀπιστῶν; Με. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα
 τεράσιον, τ' αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γί-
 400 γνέσθαι.

Διάλογος 15.

Παιόπης καὶ Γαλλώης.

Πα. Εἶδες, ὦ Γαλλώη χθῆς, οἷα ἐποίη-
 σιν ἡ Ἐρεῖς ὧδα τὸ δᾶπνον ἐν
 Θετταλία, δίοιτι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθῃ ἐς
 τὸ συμπόσιον; Γα. Οὐ ξυνεισιώμην ὑμῖν
 5 ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ
 Παιόπη, ἀκύμανον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν
 τὸ πέλαγος· τί εἴ ἐποίησεν ἡ Ἐρεῖς μὴ
 παρῆσα; Πα. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὶς ἀπε-
 λη-

ληλύθεσαν εἰς τὸ θάλαμον, ὑπὸ δὲ Ἀμ-
φικλείτης καὶ Ποσειδῶντος ἀρχιπεμφθέν-10
τες· ἡ Ἐρις δ' ἐν τοσούτω λαθῶσα πάν-
τας, ἰδυνήθη ἢ ῥαδίως, τὸ μὲν πτόνῳ,
ἐνὶ ὧν ἢ κροτάλῳ, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κι-
θαρίζοντι, ἢ ταῖς Μῦσαις ἀδύσαις παρσε-
χόντων τὸ ἦν, ἐνέβαλεν εἰς τὸ συμπόσιον 15
μῆλόν τι πάγκαλον, χρυτῆν ὅλον, ὃ
Γαλλῶν· ἐπιγέγραπτο δὲ, Ἡ καλὴ λα-
βέτω· κυλινδέρμῳ δὲ τῷτο ὥσπερ ἐξε-
πίτηδες ἦκε, ἔπειτα Ἦρα τε, καὶ Ἀφροδί-
τη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο· καί περ δὲ 20
Ἑρμῆς ἀνιλόμῳ· ἐπιλέξατο τὰ γεγραμ-
μένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεισιωπήσα-
μεν· τί γὰρ ἔδδ' ποιεῖν, ἐκείνων παρσῶν;
αἱ δὲ ἀντιποιεῖντο ἐκείνη, καὶ αὐτῆς εἶνα
τὸ μῆλον ἡξίαν, καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέ-25
τησιν αὐτὸς, καὶ ἄχρη χειρῶν πρὸς χάριτα
τὸ πρᾶγμα· ἀλλ' ἐκείνῳ, αὐτὸς μὲν ἔ-
κρινεν, φησὶ, πρὸς τὰς, καί τοι ἐκεί-
ναι αὐτὸν δικάσας ἡξίαν· ἄπιε δὲ εἰς τὴν
Ἰδλιν ὡς τὸ Πειάμην παῖδα, ὃς οἶδε τε 30
ἀφ' ἧν τὴν καλλίονα φιλόκαλόν ἦν,
καὶ ὅτι ἂν ἐκείνῳ κείναι κακῶς· Γα-
τί ἐν αἷ θείῳ, ὃ Πανόπη; Πα Τήμερον,
οἶμα· ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδλιν. Πα Καί
τις ἡξί μὲν μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν 35
κροτάλῳ; Πα Ἦδη σοι φημι, ὅτι ἄλλα
κροτάλῳ, τὸ Ἀφροδίτης ἀγωνιστομένης, ἢ
μή τι πᾶν ὁ ἀφροδίτης ἀμβλυώτῃ.

Διάλογος 15.

Ποσειδῶν καὶ Δελφῖναι.

Πο. **Ε**ὕγε, ὦ δελφῖναι, ὅτι αἰὲν φιλό-
 θρακοί ἐστε, καὶ πάλα μὲν τὸ τ'
 Ἰὺς παιδίον ἐπὶ τῷ Ἰοσμῶν ἐθρόμισατε,
 ὑποδείξάμηναι δὲ τῷ Σκιρωνίδαν μὲν τ'
 5 μητρὸς ἐμπιστόν· καὶ νῦν σὺ τ' καθαροδὸν
 τῷτον ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν ἐξενήξας
 ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκυῖν, καὶ καθαῖρα· εἰδὲ
 παλαιῶδες, κακῶς ὑπὸ τῷ καυτῶν λυπηύ-
 ρημον. Δελ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσει-
 10 δον, εἰ τὴν ἀνθρώπων εὖ ποιῶν, ἐξ ἀν-
 θρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γινώσκοντες. Πο.
 Καὶ μέμφομαι γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
 καταναυμαχῆσας μετέβαλε· δέον χειρά-
 σασθαι μόνον, ὥσπερ τὴν ἄλλαν ὑπηγά-
 15 γειτο· ὅπως γὰρ τὰ κατὰ τὴν Ἀρείοισιν τῷτον
 ἐχέειτο, ὦ δελφῖν; Δελ. Ὁ Περίαν-
 δρος, οἶμαί, ἔχειται αὐτῶν, καὶ πολ-
 λάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ·
 ὃ δὲ πλητῆσας αὐτῶν τὴν τυρῆναι, ἐπιβύ-
 20 μνησε πλεύσας οἶκαδε ἐς τὴν Μηθύμνην
 ἐπιδείξασθαι τὸ πλῆτον· καὶ ἐπιβὰς πορθ-
 μίαν τινὸς κακῆργον ἀνδρῶν, ὡς εἶδειξε
 πολλὴν ἄγαν χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπέ-
 25 σιν αὐτῶν οἱ καὶ ταῦτα· ὃ δὲ, ἠκερῶν μὲν
 γὰρ ἀπαιτῶν ὡς αἰείων τῶν σκάρφ, ἐπὶ
 ταύ-

ταῦτα ὑμῖν δίδωμι, ἴφθι, ἀλλὰ τὴν
σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ἄσαντα θρήνον
τινα ἐπ' ἐμυτῶ, ἐκόντα ἰάσατε ῥίψα
ἱμαυτόν· ἐπέτριψαν οἱ ταῦτα· καὶ ἀνέ- 30
λαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἦσε πάντῃ λιγυρῶς·
καὶ ἔπεισεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα
πάντως ἀπθαιέμεν· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν,
καὶ ἀναβήμεν αὐτὸν ἐξηξαμένῳ ἔχον εἰς
Ταίναρον. Πο. Ἐπαινῶ δὲ φιλομνησίας· 35
ἄξιον γὰρ τὸ μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῶν δὲ
ἐκρηγάσις.

Διάλογος ιη.

Ποσειδῶν καὶ Νηρηίδες.

Πο. **Τ**ὸ μὲν εἶναι ταῦτο, εἰς δὲ ἡ παῖς
κατ' ἐλπίδα, Ἐλέσσωμεν ἀπ'
αὐτῆς καλεῖσθαι· τὸ δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ
Νηρηίδες, ὥρτα λαβῆσαι τῇ Τρῳάδι σθε-
νέεσθαι, ὡς ταφείη ὑπὸ τῷ ἐπιχωρίῳ· 5
Νη. Μηδαραῖς, ὦ Ποσειδῶν, ἀλλ' ἐνταῦ-
θα ἐν τῷ ἱππολύμῳ πελάγῳ τεθάρθῃ· ἐλεῖ-
μεν γὰρ αὐτὴν οἴκτισα ὑπὸ τῇ μητρυῖᾳ
πειποιθυῖαν. Πο. Ταῦτο μὲν, ὦ Ἀμφι-
τείτη, εἰ δέ τις, εἰδ' ἄλλως καλὸν ἐν- 10
ταῦθά περ κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ,
ἀλλ', ὅπερ ἴφθι, ἐν τῇ Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ
Χερροινήσῃ τεθάψειται· ἐκείνο δὲ ὥρτα μύ-
θοισι εἰ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγου
τα

15 τὰ αὐτὰ καὶ ἰνὰ πείσειται, καὶ ἐμπισθεῖται
 ὑπὸ τοῦ Ἀράμαντος διωκομένης εἰς τὸ πέ-
 λαγον ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρώνα, καθί-
 περ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα
 καὶ τὸ ἦν ἐπὶ τῇ ἀγκάλῃ. Νη. Ἀλλὰ
 20 καὶ κείνῳ σῶσαι δεήσει, χαλεπαμένους τῷ
 Διόνυσῳ· τρεφὸς γὰρ αὐτῇ καὶ τίγθη ἡ
 Ἰνώ. Πο. Οὐκ ἐχρὴν ἔγωγε ποιητὴν εἶναι·
 ἀλλὰ τῷ Διόνυσῳ ἀχαριστεῖν, ὃ Ἀυ-
 φιτείτη, ὅς ἐστιν ἄξιον. Νη. Αὐτὴ γὰρ ἄρα
 25 τί παρῶσα κατέπεισεν ὑπὸ τοῦ κελῶ; ὁ
 ἀδελφὸς γὰρ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;
 Πο. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀν-
 τέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἢ γὰρ ὑπὸ ἀν- αψ-
 थीας ἐπιδῶσα ὀχήματα ᾤδαδόξα, καὶ
 30 ἀπιδῶσα εἰς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖ-
 σα, καὶ τῷ θαλάτῃ ἅμα συχθεῖσα, καὶ
 ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῇ πλῆ-
 σιως, ἀκρατὴς ἐβόητο τῷ κερᾶτον τοῦ
 κελῶ, ὃν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπε-
 35 σεν εἰς τὸ πέλαγον. Νη. Οὐκ ἔνι ἐχρὴν
 τὴν μητέρα τὴν Νεφέλῃ βοηθεῖν πιπύε-
 σθαι; Πο. Ἐχρὴν, ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλῶν
 τῇ Νεφέλῃ δυνατωτέρα.

Διάλογος ιθ.

Ἴρις καὶ Ποσειδῶν.]

Ἴρ. **Τ**ὴν ἰῆσον τὴν πλασμαθρῶν, ὦ Πό-
 σειδον, τὴν ἀπαπαθεῖσαι τῇ
 Σικελίας, ὅραλον ἐπινήχιστα συμβέβηκε
 ταύτῃ, φησὶν ὁ Ζεὺς, εἴησον ἤδη, καὶ
 ἀνάφηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰ-5
 γῶ μίση βεβαίως μῦθον, ἐπείξας πάν-
 ῳ ἀσφαλῶς· δεῖται γὰρ τι αὐτῆς Πο.
 Πεπράξεται τῆτο, ὦ Ἴρι· τίνα δ' ὅμως
 παρίξῃ αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
 μηκέτι πλέσσα; Ἴρ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐ-10
 τῆς δεῖ ἀπικυῖσθαι· ἤδη γὰρ ποιηρῶς ἐπὶ
 τῷ ὠδίνῳ ἔχῃ Πο. Τί ἂν ἔχῃ καὶ ὁ
 ἑορτὸς ἐντεκεῖν; εἰ δ' ἢ μὴ ἔστω, ἀπὸ γὰρ
 πᾶσα ἡ γῆ ὅσα ἂν ὑποδέξεται δύναται
 τὰς αὐτῆς γοιὰς; Ἴρ. Οὐκ, ὦ Πόσειδον· 15
 ἢ ἔρξῃ γὰρ ὅρξῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν
 γῆν, μὴ ὡς ἄρχῃ τῇ Λητοῖ τῷ ὠδίνῳ
 ὑποδοχῆ· ἢ τοῖνον ἰῆσθαι αὐτὴ ἀνώμο-
 τός ἐστιν· ἀφανὴς γὰρ ἔν. Πο. Συνήμι·
 εἴθι, ὦ ἰῆσε, καὶ ἀνάδυσθαι αὐτῆς ἐν τῷ 20
 βυθῷ, καὶ μηκέτι ὑποφέρειν, ἀπὸ βε-
 βαίως μῦθε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονε-
 σάτη, τῷ ἀδελφῷ τὰ τέκνα δύο, τὰς
 καλίστας τῷ Διὶ καὶ ὁμῆς, ὦ Τρίτων-
 νες, ἀπορροβμύσας τὴν Λητὴν εἰς αὐτὴν· 25
 καὶ γαλῶν ἀπαιτῶ ἔστω· τῷ δροκονῶ
 ἦ,

ῥ, ὃς νῦν ἔξοισρῇ αὐτῷ φοδῶν, τὰ
 νογιά, ἐπειδὴν τιχθῇ, αὐτίκα μέτεισι,
 καὶ τιμαρῆσθ' τῇ μητρὶ· σὺ ῥ' ἀπ' ἄλ-
 30 γιλλε τῷ Διὶ πάντῃ εἶναι εὐτρεπῇ· ἔση-
 κεν ἡ Δῆλ'· ἡκίτω ἡ Λητώ, καὶ τε-
 κλίτω.

Διάλογ' κ.

Ζεὺς καὶ Θάλασσα.

Ζευ. **Δ** Ἐξαι με, ὦ Θάλασσα, δυνά-
 πεινότητά· κατάσσειςόν μιν τὰ
 τεγύματ'· Θά. Τί τῷτο, ὦ Ζεῦθε; τίς
 σε κατέκλυσεν; Ζευ. "Ηφαιστ'· ἀλλ'
 5 ἀπ' ἡρωσέκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ
 ζέω· Θά. Διατί δέ σοι εἰέβαλε τὸ πῦρ;
 Ζευ. Διὰ τ' ἦν τ' Θέτιδ'· ἐπεὶ γ' φο-
 νεύοντ' αὖτε Φρύγας· ἐκίτευσα, ὅδ' ὅτε
 ἐπαύσατο τ' ἐργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τ' νεκρῶν
 10 ἀπ' ἐρωσέτ' μοι τ' ῥῆν, ἐλείσας τὰς
 ἀθλίους, ἐπῆλθον ἐπικλύσαι θείων, ὡς
 -φοβηθεὶς δ' ἀπ' αἰῶνος τ' ἀνδρῶν· ἐνταῦθα ὁ
 "Ηφαιστ', ἔτυχε καὶ γ' πλησίον περ εἶναι,
 πᾶν ὅσον οἶκα πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ
 15 Αἴτῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι φέρον, ἐπῆλθέ
 μοι, καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς Πηλεΐδας, καὶ
 μυρτιάδας, ἅπλητος ῥ' καὶ τὰς κακοδαίμο-
 νας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐλχέλυας· αὐτοὶ ῥ'
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικρῇ δ' αὖν
 ὅλον

ἴλον ξηρὸν εἰργασαί· ὁρᾷς δ' ἔν' ὅπως 20
 κημαὶ ὑπὸ τ' ἐκκαυμάτων; Θά. Θε-
 λερός, ὦ Εἰπίθε, καὶ θερμός, ὡς εἰκός·
 τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τ' νεκρῶν, ἢ θέρμη ᾗ
 ὡς φῆς, ἀπὸ τ' πυρός· καὶ εἰκότως, ὦ
 Εἰπίθε, ὅς ἐπὶ τ' ἑμὸν ᾗον ἄρρησας, 25
 αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηίδ' ᾗός ἦν. Παν. Οὐκ
 ἴδ' ἔν' ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τὰς Φρύ-
 γας; Θά. Τὸν Ἥφαιστον ᾗ ἄν' ἴδ' ἐλεῆ-
 σαι Θέτιδ' ᾗον ὄντα Ἀχιλλεύς;

Διάλογ' κα.

Δωρείδ' καὶ Θέτιδ'.

Δω. **Τ**ὶ δακρύεις, ὦ Θέτι; Θέ. Καλ-
 λίστω, ὦ Δωρι, κέρλω εἶδον ἐς
 κιβωτὸν ὑπὸ τ' πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐ-
 τὴν τε, καὶ βρέφ' αὐτῆς λῆτιγρόνη'·
 σπένδουσι ᾗ ὁ πατὴρ τὰς καύτας ἀναλα- 5
 βόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τ'
 γῆς λῆπασάσθην, ἀφείναί ἐς τὴν θάλασ-
 σαν, ὡς δ' ὅλοιτο ἢ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
 τὸ βρέφ'. Δω. Τίν' δ' ἔνεκα, ὦ ἀδελ-
 φή, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρεβῶς ἀπαντα; Θέ 10
 Ἀκρεῖσ' ὁ πατὴρ αὐτῆς κακίστω ἔσαν
 ἐπαρθέινειν εἰς χαλκῆν τινα θάλαμον ἐμ-
 βαλάν· εἶτα τὸ μὲν ἀληθές ὅκ' ἔχω εἰ-
 πεῖν· φασὶ δ' ἔν' τ' Δία χρυσοῖν γλυόμενον,
 ρυῖναι 21 δ' ὁρόφω ἐκ' αὐτῇ· δεξαμένη 15
 νῦν

νῆν δ' ἐκείνῳ εἰς τὸν κόλπον καταρρέοντα
 τὸ θεόν, ἐγκύμονα χηρέσας· τὸτο αἰδο-
 μῃ· ὁ πατὴρ ἄγγελός τις καὶ ζηλότυπος
 γένων, ἡγανάκησε, καὶ ὑπὸ τινος με-
 20μοιχεῦσθαι εἰρηθεῖς αὐτῷ, ἐμβάλλει εἰς
 τὸν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν Δω. Ἡ δὲ τί
 ἐπεφθεν, ὦ θεέτι, ὁπότε καθίης; Θεέ.
 ὑπὲρ αὐτῆς μὴ εἰσίγα, ὦ Δωρεῖ, καὶ
 ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ δὲ βρέφος δὲ
 25παρηγεῖτο μὴ λυθαιῖν, δακρύονσα, καὶ
 τῷ πάππῳ δεικνύονσα αὐτὸ, κάλῃσον ὄν.
 τὸ δὲ ὑπὸ ἀγνοίας τὸ κακῶν καὶ ἐμεδία
 πρὸς τὴν θάλασσαν· ὑποπύμπλαμα αὐ-
 θις τῆς ὀφθαλμῆς δακρύων μνημονεύονσα
 30αὐτῶν. Δω. Καὶ μὲ δακρύονσα ἐποίησας·
 ἅπ' ἥδη τεθνήσκειν; Θεέ. Οὐδαμῶς· νή-
 χεσθαι γὰρ ὅτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σεί-
 ρειον, ζῶντας αὐτὰς φυλάττει. Δω.
 Τί ἔν' ἔχει σώζοντα αὐτῶν, τοῖς ἀλιεῦ-
 35σι τέτοις ἐμβαλῆσθαι εἰς τὰ δίκτυα τοῖς
 Σεειφίοις; οἱ δὲ ἀνασπάσαντες σώσασθαι
 δηλονότι. Θεέ. Εὖ λέγεις· ἔγω ποιῶ-
 μῃ· μὴ γὰρ ἀπλῆσθαι μήτε αὐτὴν, μήτε
 τὸ παιδίον ἕως ὅν καλόν.

Διάλογος κβ.

Τεῖται, Νηρηίδες, Ἰφιάνασσα.

Τεῖ. **Τ**ὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ἔ
 ἐπὶ τῷ ἔκφυγας θυγατέρα
 τῷ Ἀνδρομίδῃ ἐπέμψατε, ὥστε τῷ παῖ-
 δῃ ἠδίκησεν, ὡς οἶσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέ-
 θηκε. Νη. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τεῖται; ἢ ὅς
 Κηφίους καθάπερ δέλεαρ παθεῖς τῷ κέρει,
 ἀπέκλειεν ἐκίων, λοχίσας μὲν πολλῆς
 δυνάμεως; Τεῖ. Οὐκ· ἀλλ' ἴτε, οἶμαι, ὦ
 Ἰφιάνασσα, τὴν Περσίδα, τὸ τὸ Δαναῆς
 παιδίον, ὃ μὲν τὴν μητέρα αὐτῇ κίβωτῳ
 ἐμβληθεὶς ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ ἔκφυγας
 πάτορος ἐσώσατε, οἰκλείρασθαι αὐτὴν Ἰφ.
 Οἶδα, ὅτι λέγεις· εἰς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι,
 καὶ μάλα χροιαῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τεῖ.
 Οὐτὸς ἀπέκλειεν τὸ κῆτος. Ἰφ. Διατί, 15
 ὦ Τεῖται; καὶ γὰρ δὴ σῶσθαι ἡμῖν τοιαῦτα
 ἐκλείειν αὐτὸν ἐχρήμην. Τεῖ. Ἐγὼ ὑμῖν φρά-
 σω τὸ πᾶν, ὡς ἐγγύς. ἐσάλη μὲν ἔσθ
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἀθλὸν τινα τῆτοι τῷ
 βασιλεῖ ἐπιτελῶν· ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν 20
 Λιβύην, ἵστα ἦσαν· Ἰφ Πῶς, ὦ Τεῖται;
 μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους συμμάχους ἦγει;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. Τεῖ. Διὰ τὴν
 αἴρην· ὑπὸ πλεον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθλῶα ἔθη-
 κεν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἔκιν ὅπως διητῶντο, αἱ μὲν 25
 ἐκάθευδον, οἶμαι· ὃ δὲ λῆπτεμον τὴν Με-
 δέ-

δόξης τὴν κεφαλὴν ἄγει· λυπητὸν ἄρμα.
 Ἰφ Πῶς ἰδών; ἀθέλαιοι γὰρ εἰσιν· ἡ δὲ
 αἰὶ ἰδὼν, σὺν ἑτ' ἄλλο μὲν ταῦτα ἰδοί· Τερί.
 30 Ἡ Ἀθλῶα μὲν τὴν ἀσπίδα ἀποφαίνουσα,
 τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγεμένη αὐτῇ πρὸς
 τὴν Ἀνδρομέδα, καὶ πρὸς τὴν Κηφία ὕψι-
 ρον, ἡ Ἀθλῶα δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι ὑπο-
 γιγνώσκουσα, ὥστε ἐπὶ κατόπῳ παρ-
 35 χει αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης.
 εἶτα λαβόμενον τῇ λαίᾳ τὴν κήμης, ἐνορῶν
 ἢ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπυιαν ἔχων,
 ἀπέτιμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὸν
 ἀνέγριψεν· τὰς ἀδελφὰς ἀνέπαυτο· ἐ-
 40 πὶ δὲ καὶ τὴν παράλιοι ταύτην Αἰθιο-
 πίαν ἐχλύετο, ἥδη πρὸς γαίᾳ πετόμενον,
 ὅρα τὴν Ἀνδρομέδα ἀσκημένην ἐπὶ τι-
 νῇ πέτρᾳ ἀποβλήτῳ ἀποσπεπαλταλευ-
 μένην, κακίστην, ὧς θεοί, καθεμένῃ
 45 τὰς κήμας, ἐμίγυμνον πολὺν ἔνεργον τῇ
 μαζῶν καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκλείρας τὴν
 τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπου τὴν αἰτίαν τῇ κα-
 ταδίκῃ· καὶ μικρὸν ἢ ἄλλως ἔρωτι, ἐχρῆν
 γὰρ σιωπᾷ τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγναι·
 50 καὶ ἐπειδὴ τὸ κατὰ ἐπήρ μάλα φοβερόν,
 ὡς καταπιεμένοι τὴν Ἀνδρομέδα, ὑ-
 περβαρῆσθαι ἐναντίον, ἀνέκωποι ἔχων
 τὴν ἄρπυιαν, τῇ μὲν καθικνεῖται, τῇ δὲ
 ἀποδεικνύει τὴν Γοργόνα, λίθον ἐποικίον αὐ-
 55 τό· τὸ δὲ ἡ τέθηκε γὰρ, καὶ πέπηγεν αὐτῇ
 τὰ πολλὰ, ὅτα εἶδε τὴν Μεδούσαν· ὁ δὲ
 λύσας τὰ δεσμὰ τῇ παρθένῃ, ὑποχρῶν
 τὴν

τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀποροδοῦντι κα-
τιῶσαν ἐν τῇ πέτρῃ, ὀλισθηρᾶς ἕως·
καὶ οὕτως γὰρ ἐν τῇ Κηφίῳ, καὶ ἀπ᾽ αὐ-60
τὴν εἰς Ἀργεῖον· ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμου
καὶ τῇ τυχόντι εὖρετο. Νη. Ἐγὼ μὲν καὶ
πάντα τῷ γενομένῳ ἄχθομαι· τί γὰρ ἢ πάντες
ἠδίκη ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίαν καλῶν εἶναι; Τελ. Ὅτι65
ὅπως αὖ ἡλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μήτηρ
γιᾶσα. Νη. Μηκέτι μεμνήμεθα, καὶ
Δωρὶ, ἐκείνῳ, εἴ τι βάρεσθαι γυνὴ
ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανῶς γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ70
παίδι· χαίρω μὲν οὖν τῷ γάμῳ.

TIMON.

Τίμων, Ζεὺς, Πλούτων, Ἑρμῆς, Πενία,
καὶ Ἄλκοι.

Τί. ὦ Ζεῦ φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἱταί-
ρῃ, καὶ ἰφίσι, καὶ ἀστεροπη-
τᾷ, καὶ ὄρεϊ, καὶ ἰοφειληγερίῳ, καὶ ἐρείγ-
δωπι, καὶ εἴ τί σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
ποιητᾷ καλῶσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπ-5
ρῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς
πολυάουμῳ γινόμενῳ ὑπερίδης τὸ πί-
πλον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κειμήλιον
τῷ ῥυθμῷ· πᾶσι τοῖς οὖν ἢ ἐλεσμάρεν·
Ε 2 ἄσπερ

10 ἄσφαπὴ, καὶ ἡ βαρύοργμος βροχή, καὶ ὁ
αἰταλῆσις, καὶ δρογῆσις, καὶ σμετάλειος
κεραυνός· ἀπαιτῶ γὰρ ταῦτα λῆρῳ ἥδη
ἀναπέφνηι καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς,
ἔξω δὲ πατάγῃ τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰοί-

15 διμόν σθ, καὶ ἐκχόλοι ὅπλον, καὶ
πρόχειρον, σὺν οἷδ' ὅπως τελείως ἀπέ-
σθη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μὴδὲ ὀλίγον σπι-
θῆρα ὀργῆς καὶ τῶν ἀδικήτων ἀφουλάτ-
τοι· θᾶττοι γὰρ τῶν ἐπιορκούντων τις ἐπιχει-

20 ρνήτων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἡ
τὴν δὲ παιδαμάτορος κεραυνῶ φλόγα·
ἔγω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς
αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν ἀπ' αὐ-
τῶ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῷτο οἶεσθαι

25 ἀπλάυειν δὲ τραύματι, ὅτι ἀναπλη-
θίσοντι τὴν ἀσθένειαν· ὥστε ἥδη ἀμὰ ταῦτά
σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντίβρονην ἐτόλ-
μα, ὃ πάντων τοι ἀπίθανον ὡς πρὸς ἔγω
ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμομεγέθους ἀνῆρ,

30 καὶ μεγαλυχέρμην. Πῶς γὰρ, ὅπως γε
καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις, ὃς
ἔτι τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, ἔτι τῶν ἀδι-
κούντων ἐπιγροπῆς· λημᾶς δὲ, καὶ ἀμ-
βλυώτῃσι πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ

35 ὧτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηθη-
κότες· ἐπεὶ τίς γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν,
καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν πολλὰ καὶ τῶν ἀδι-
κων, καὶ βιαίῳ ἐποίεις, καὶ ἐδέποτε ἦγες
τότε πρὸς αὐτὸς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰ-

40 ὤνεργος πάντως ὁ κεραυνὸς ἔσθ, καὶ ἡ αἰγίς
ἔπει-

ἰππευεῖν, καὶ ἡ βροχὴ ἰπαυγῆτο, καὶ ἡ
ἀστραπὴ συνεχεῖς, ὥστε εἰς ἀκροβολισ-
μὸν, πρὸς ἡμετέρας· οἱ σισμοὶ δὲ κερκινη-
θῶν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὼν, καὶ ἡ χάλαια
πετρηδὼν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς ἀφ' ἡμέ-
ρας, ὑετοὶ τε βροχῶν, καὶ βίαιοι, πο-
ταμοὶ ἐκείνη τῇ ᾧ· ὥστε τηλικαύτη ἐν
ἀκαρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνι
ἐγένετο, ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων κατε-
δεδυκῶνται, μόνους ἐν τῇ κιβώτιον φερω-
θῆναι, πρὸς τοὺς ἑλάντας τῶν Δευκαλίων, ζώοντα
τι τῷ ἀνθρώπινῳ σπέρματι· ἀφ' ὧν ἀφ' ὧν
εἰς ἐπιγονὴν κακίας μεῖζον· τοὶ γάρ
τοὶ ἀκόλῃα τῇ βροχῇ τὰ πικρὰ κα-
μῖν παρ' αὐτῶν, ἔτι δύνοντι· ἔτι σοὶ
τινί, ἔτι φανερῶν, εἰ μὴ τις ἄρα
πάρειται Ὀλυμπίων, καὶ ἔτι· εἰ πάντες
ἀνασκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἑνὶ
δὲ χαῖν συτελῶν· καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνος
σε, ὃ δυνάστης γενέσθαι, δυνάστης, ὅσοι
παρωσάμενοι τῇ τιμῇ. Ἐν λέγειν, ὅσοι
εἰς ἡδὴ σε τῇ νῦν πεισυλήκασι· οἱ δὲ,
καὶ αὐτῶν σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπίων ἐπι-
βελήκασι· καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἄκη-
σας ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας, ἢ τὰς γαί-
ας ἐπικαλίσασθαι, ὥς βοηθῶνται
αὐτὰς συλλάβοιεν, ἔτι εὐσεβεῖς ὁρῶντες
πρὸς τὴν φυγὴν· ἀλλ' ὁ θνητῶν, καὶ γι-
γαιτολῆται, καὶ τιτανοκράτωρ ἐκάθισεν,
τὰς πλοκάμους ἀεικέρεσσιν ὑπὸ αὐτῶν,
δεκάπηχυν κερκυνὶν ἔχον ἐν τῇ διεξί-

ταῦτα τοῖσι, ὧ δαυμάσι, πλῆλκα παύ-
 σιται ἔτις ἀμειλῶς παρρωμάμα; ἢ πότα
 κολάσεις τῶν τοσαύτων ἀδικίαν; πόσοι
 75 Φαίθοις ἢ Δευκαλίονες ἱκανοὶ πρὸς ἔτις
 ὑπέρβουλον ὕβρις; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ
 ἰάσας, τὰμὰ εἶπω, τοσάτης Ἀθλωαίων
 εἰς ὑψὺ ἄρας, καὶ πλυσίως ἐν πενετάλων
 ἀπρῆτας, καὶ πᾶσι τοῖς διομήμοις ἐπικη-
 80 ρήσας, μᾶλλον ἢ ἀθροῖς εἰς εὐεργεσίαν
 φίλων ἐκχέας τὸ πλῆτος, ἐπειδὴ πέντης
 ἀλλὰ ταῦτα ἐγλυόμην, ὅσα ἔτι ἐδὲ γνω-
 εῖζομαι πρὸς αὐτῶν, ἔτι πρὸς δόλῳ
 οἱ τίως ὑποπλήσοις, καὶ πρὸς σκυνῶντες,
 85 καὶ ἔμῃ νύμαλῳ ἀνηρημένοι· ἀλλ'
 ἢ πῃ καὶ ὁδῷ βαδίζον ἐντύχοιμί τινα αὐ-
 τῶν, ὥστε τινα εἴλω παλαιῶ νεκρῶ
 ὑπῆλκον, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀσπιτοσφιδῶν
 παρέρχοντα, μηδὲ ἀναγινώσκοντες, οἱ δὲ
 90 πρὸς ἑαυτοὺς ἰδόντες ἐτίθεντο ἐλπίστοντα, δυσ-
 ἄνητον καὶ ἀπιδρόπαιον δῖαμα ὄψιδοντα
 ὑπολαμβάνοντες, τὸ ὅτι πρὸς πολλῶ σω-
 τήρα καὶ εὐεργέτῃ αὐτῶν γεννημένον.
 ὥστε ὑπὸ τῷ κακῶν ἐπὶ ταύτῃ τῶν ἰχα-
 95 τιῶν τραπέζῃ, ἐναψάμενοι διφθέ-
 ραν, ἐργαζομαι τῶν γλῶττιν ὑπόμειναι
 ὁβολῶν τισάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ
 δικέλῃ πρὸς φιλοσοφῶν ἐνταῦθα· τῷτο
 γὰρ μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψιδοντα
 100 πολλὰς ὥσθ' τῶν ἀξίαν εὖ πράττοντας·
 ἀναιδέστερον γὰρ τῷτο γε· ἢ ὅταν ποτὶ
 ἔν, ὧ Κρόνῳ καὶ Ῥέας ἡδὲ, τὸ βαθυ-
 τῷ-

τῆτον ὕπνιον λῦπειτάρμυθον καὶ ἰδύμοι,
 (ἰωῆς τ' Ἐπιμνίδην γὰρ κεχρίμηναι) καὶ
 ἀναρρίπισας τ' κεραιὺν, ἣ ἐκ τ' Αἴτιης 105
 ἐναυσάρμυθον, μεγάλῳ ποιήτας τῷ φλό-
 γα, ἐπιδείξαις τινὰ χολῶν ἀνδράδας καὶ
 μηχανῶ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἴσι τὰ ὑπὸ
 Κρητῶν ποιεῖσθαι, καὶ τ' ἐκείνης οὔτε ταρῆς
 μυθολογέμενα. Ζ Τίς ἕτος ἔστιν, ὦ 110
 Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τ' Αἰτιῆς ποιεῖσθαι
 τ' Ὑμητὸν ἐν τῇ ὑπαρξίᾳ; πιναρὸς ὄλθον,
 καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδιδόθων σκάπτει
 ῥ', οἶμαι, ἐπικεκυρῶς· λάλῃ ἀνδραπῶν,
 καὶ θρασυῶν· ἥ περ φιλόστοργός ἐστιν· εἰ γὰρ 115
 ἂν ἕτως ἀσεβῆς τὰς λόγους διεξήκει κατ'
 ἡμῶν. Ἑρ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς
 Τίμωνα τ' Ἐχικρατίδην, τ' Κολυτῆα;
 ἕτος ἔστιν ὁ πολλαῖς ἡμῶς κατ' ἱερῶν τε-
 λείων ἐσιάσας, ὁ νεόπλεθον, ὁ τὰς ὅλας 120
 ἱκατόμβας, παρ' ᾧ λεμπρῶς εἰώθαμεν
 ἰορτάζειν διάτεια. Ζ Φεῦ τ' ἀλλαγῆς.
 ὁ καλὸς ἐκείνῳ; ὁ πλάσιον, ποῦ δὲ οἱ
 τοσῶτοι φίλοι; τί παθὼν ἂν τοιῦτός ἐστιν;
 αὐχμηρὸς, ἀθλιον, καὶ σκαπανεύς, καὶ 125
 μισθωτὸς, ὡς ἴοικεν, ἕτω βαρεῖαν κατὰ
 φέρων τῷ δίκῳ. Ἑρ. Οὐτωςὲν μὲν
 εἶπεν, χρηστότης ἐπέτελεψεν αὐτὸν, καὶ
 Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πᾶς τὰς διομήδους
 ἀπαντὰς οἶκῳ· ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ἄ- 130
 νοια, καὶ εὐθύεια, καὶ ἀκερσία πᾶσι τὰς
 φύλας, δὲ εἰς συνίαν κορυφῇ καὶ λύκοις χα-
 λείον· ἀλλ' ὑπὸ γυπαῖ τοσούτων ὁ

- κηροδαίμωνι κειρόμεν^ο τὸ ἦπαρ, φίλος
 135 εἶναι αὐτὸς, καὶ ἑταίρος ὦϊο ὑπ' εὐνοίας
 ἔως αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. αἱ δὲ
 τὰ ἐσθ' γυμνώσαντες ἀκρωτῆρας, καὶ πρὸς
 140 ὦχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑπο-
 τολμήμονας ἀπολιπόντες, ἐδὲ γνωρίζοντες
 ἔτι, ἐδὲ παροσβλέποντες· πόθιν γὰρ ἡ ἐπι-
 κερῆντες, ἡ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Διὰ
 ταῦτα δικεκλήτης, καὶ διτθιεύας, ὡς
 145 ὄρας, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰχμῆς τὸ ἄστυ,
 μισθὺ γενεργεῖ, μιταλχολῶν τοῖς κακῶς,
 ὅτι οἱ πλατύνοντες παρ' αὐτῷ, μάλα ὑπερ-
 οπλικῶς παρέρχοντο, ἐδὲ τῆνομα, εἰ
 Τίμων καλοῖτο, εἰδοτες. Ζ Καὶ μὲν
 150 ὑπ' παροπλίσ^ο ἀνὴρ, ἐδὲ ἀμιλητέ^ο· εἰ-
 κῶς γὰρ ἡγανάκῃς δυσυχῶν· ἐπὶ καὶ
 ὁμοίᾳ ποιήσομεν τοῖς κατὰρᾶτοις κόλαξις
 ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πότατα καύ-
 155 σαν^ο ἡμῖν ἐπὶ τῷ βαμῶν· ἔτι γὰρ ἐν
 ταῖς ῥισὶ τλήν κνίσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν
 ὑπ' ἀχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῷ
 ἐπιερκύνων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἀρπα-
 ζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τῷ πᾶσι
 160 ἰερροσυλέων, πολλοὶ γὰρ ἔσονται καὶ δυσ-
 φύλακτοι, καὶ ἐδὲ ἐκ' ὀλίγων κατὰμύ-
 σαι ἡμῖν ἐφιάσι, πολὺν ἤδη χρόνον ἐδ'
 ἀπέδωκεν οἷς τλήν Ἀγτικῶν καὶ μά-
 λιστα ἐξ ἧς φιλοσοφία, καὶ λόγων ἱερδεις
 ἱπτι-

ἐπιπόλασαι αὐτοῖς· μαχομένων γὰρ πρὸς 165
 ἀλλήλους καὶ κεκραγόντων, ἔδδ' ἐπακύν
 εἰς τὸ εὐχῶν. ὥς ἡ ἐπιβυστάριον χρῆ
 τὰ ἔβα καθῆσθαι, ἡ ἐπιτελεθῆναι πρὸς
 αὐτῶν ἀρετῶν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ
 λήρος μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. 2/α 170
 ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀρελεθῆναι συνέβη
 πρὸς ἡμῶν ἔφαυλον ὄντα· ὅμως ὅ τ'
 Ἡλῆτον, ὦ Ἐραῇ, πρὸς λαβῶν, ἀπιθε
 ἔρ' αὐτὸν κτ' τάχῃ. ἀγέτω ὅ
 Πλῆτ' καὶ τ' θηταυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ 175
 ρηϊνῶσαν ἄμυν πρὸς τῷ Τίμωνι, μὴ
 ὅ ἀπαλαττίσθωσαν ὑπὸ ῥαδίως, καὶν ὅτι
 μάλιστ' ὑπὸ χρηστότητ' αὐθις ἐκδιώκη
 αὐτὸς τ' οἰκίας. πρὸς ὅ τ' κολάκων ἐκεί
 νων, καὶ τ' ἀχαρείας, ἣν ἐπεδείξαντο 180
 πρὸς αὐτοῖς, καὶ αὐθις ῥῆν σκέψομαι,
 καὶ δίκῃ δώσωσιν, ἐπειδὴν τ' κεραυτὸν
 ἐπισκευάσω· κατεαῖρμα γὰρ αὐτῶν, καὶ
 ἀπεσομαρμῶν εἰς δύο ἀκτῖνες αἱ μέ
 γισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα 185
 πρῶτον ἐπὶ τ' σοφιστῶν Ἀισαγόραν, ὃς
 ἔπειθε τὰς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἰναί
 τινος ἡμᾶς τὰς θεῶν· ἀλλ' ἐκείνους ῥῆν
 διήμαρτον· ὑπερέχε γὰρ αὐτῶν τὴν χεῖρα
 Περικλῆς· ὃ ὅ κεραυτὸς εἰς τὸ αἰάειον! 90
 πρὸς ἀσκήψας ἐκείνῳ τε καὶ φλιξέ, καὶ
 αὐτὸς ὀλίγῃ θείν συνετείχην πρὸς τῇ
 πέτρᾳ· πλὴν ἰκαλὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὐ
 τη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλε
 τῶντα τ' Τίμων αἰσῶται. Ἐξμ. Θίον 195

ἦν τὸ μέγα κεκραγῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι
 καὶ θρασύν; ἢ τοῖς δικαιολογῶσι μόνοις,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομῆσι τῷτο χρήσιμον·
 ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλῆσι 200 ἐκ πενε-
 κάλῃ καθεσέσθαι ὁ Τίμων, βοήσας καὶ
 παρρησιασάμεν 201 ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέ-
 ψας τὴ Δία· εἰ γὰρ σιωπῇ ἴσκαπται, ἐπι-
 κεκυφώς, ἔτι ἂν ἴσκαπται ἀμελόμεν.
 Πλὺ. Ἀλλ' ἐγὼ εὖν ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ,
 205 παρ' αὐτὸν Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλῦτε,
 καὶ ταῦτα ἐμὲ κελεύτουν; Πλὺ. Ὅτι,
 ἢ Δία, ὕβριζει εἰς ἐμὲ καὶ ἐξεφώρα, καὶ
 εἰς πολλὰ κατεμύει, καὶ ταῦτα, πατρῶσι
 αὐτῷ φίλοι ὄντα. καὶ μέντοι ἔτι διχρανοῖς
 210 με ἐξιώθη τὴ οἰκίαν, καὶ καθάπερ οἱ τὸ
 πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπαρρίπτωντες· αὐθις ἔτι
 ἀπέλθω ὠδυσσάτοισι, καὶ πόλαξι, καὶ ἰταί-
 ραις ὠδυσσομένην; ἐπ' ἐκείνης, ὦ
 Ζεῦ, πέμπει με τὴν αἰδοθησομένην τὴ δω-
 215 ρεῖαν, τὴν ἀειέψοντα, οἷς τίμιον ἐγὼ,
 καὶ ἀεικέθην· ἔτοι γὰρ οἱ λάτρη τῇ πι-
 νία ξυνέσσωσι, ἢν σφραγίσαντες ἡμῶν. καὶ
 διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δι-
 κεῖλαι, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρες
 220 ὀδολῶς ἀπφύροντες, οἱ δεκαβλάπτως δω-
 ρεῖας ἀμελητὲς σφραγίσαντες. Ζ. Οὐδὲν ἔτι
 τοιῶτον ὁ Τίμων ἐργάσεται πρὸς σέ·
 πάντῃ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκη καὶ πεπαιδαγώγη-
 κεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάγκη εἶναι
 225 τῷ ὁσφύν, ὥς χρῆναι σε ἀντὶ τῆς πεινίας
 σφραγίσαντα. σὺ μέντοι πάντῃ μεμψί-
 μου

μοιρῶ εἰναι μοι δοκεῖς, ὅς τῶν μὲν τῇ Τι-
 μωνα αἰτία, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπε-
 τάσας ἠφίε περὶ σῆν ἐλευθέρως. ὅτε ἀπο-
 κλείων, ὅτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τῷ-230
 ναιτίον ἠγανάκεις καὶ τῷ πλεσίαν, καὶ
 κεκλείεται λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μο-
 χλοῖς, καὶ κλειτὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς,
 ὥς μηδὲ ὠχρύνῃ σοι εἰς τὸ φῶς δύνατον
 εἶναι· ταῦτα γὰρ ἀπωδύρεται πρὸς με, ἀπο-235
 πνίγεται λέγων ἐν πολλῶ τῷ σκότῳ·
 καὶ ἀφ' οὗτο ὡχρὸς ἡμῖν ἐφαίη, καὶ
 φρογνιδῶ ἀνάπλεως, συνεσπασκὸς τὰς
 δακτύλους πρὸς τὸ ἔθῳ τῷ συλλογιτῶν,
 καὶ ἀποδιδόσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιρὸς λά-240
 βοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρῶμα
 ὑπερδεννοῖ ἰδοὺ σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σι-
 δηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τῷ Δανύλῳ παρ-
 θενεύεται ὑπ' ἀκροβότοι, καὶ καμπονέροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ τόκῳ,245
 καὶ τῷ λογισμῷ· ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφα-
 σκες, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ
 ἀπλαύειν ἐ τολμῶντας, ἐδὲ ἐπ' ἀδείας
 χρωρῆες τῷ ἔρωτι, κυρίως γὰρ ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἰγρηγορότας, εἰς τὸ σημῆον250
 καὶ τῷ μοχλῶν ἀσχεδαμυκτὶ βλέποντας
 ἱκανῶς ἀπλάουσιν οἰομένους· ἐ τὸ αὐτὸς
 ἀπλαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεθεδι-
 δόται τῷ ἀπλάουσας, καθάπερ τῷ ἐν
 τῇ φάτῃ κύνα, μήτε αὐτῷ ἐδίδασσαν255
 τῷ κελῶν, μήτε τῷ ἱππῷ κεινῶνι ἐπι-
 τρέψαν· καὶ πρὸς ἐτι γὰρ κατῆ-
 γέ·

γέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαγ-
 τόνων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς ζηλο-
 260 τυπύων, ἀγνοήων ἢ ὡς κατάρχεσθαι
 οἰκίης, οἰκόμεθ, ἢ παιδὸς ἐλπίσιν
 ἰὼν λαθραίως ἐμπαρρησήσῃ τὸ κακοδαίμο-
 να, καὶ ἀνέρεσον διεσπότην, ὥς ἀμαυρόν
 τι καὶ μικρόσομοι λυχνίδιοι, καὶ διψα-
 265 λέοι θρυαλλίδιοι, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς
 τόχοις· πῶς ἔν σὺν ἄδικον, πάλας μὲν
 σὺ ταῦτα αἰτιαῖσθαι, ἵνῃ ἢ τῷ Τίμῳ τὰ
 ἐναντία ἐπικαλεῖν; Πλῆ. Καὶ μὴ εἴγε
 τὰ ληθῆ ἰξετάζεις, ἄμφω σοι εὐλογα δόξα
 270 ποιεῖν. Ἔτι γὰρ Τίμῳ τὸ πάνυ τῷτο
 ἀναιδέως, ἀμελές, καὶ σὺν εὐνοίᾳ ὡς
 ὥς ἐμὲ εἰρήτως ἂν δοκοίη. τὰς τε αὐ-
 κατάκλειστοι ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυ-
 λάττοις, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γηροί-
 275 μῶν, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπι-
 μελωμένος, ἔτε πρῶτα πλομένων αὐτὰς,
 ἔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ
 ὀφθαλμῶν ὥς τις, ἀνοήτως ἐνόμιζον εἶ-
 ναι ὑβριστάς, ἔδεν ἀδικῶντά με ὑπὸ το-
 280 σῶτοις δεσμοῖς κατεσθῆποις, σὺν εἰδότας
 ὡς μὲν μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῷ εὐ-
 δαιμόνῳ με κατελιπόντας· ἔτ' ἔν ἐκεί-
 νης, ἔτε τὰς πάνυ προχείρας εἰς ἐμὲ
 τῆς ἐπαιῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἄριστον
 285 εἶσι, μέτρον ἐπιθήσοις τῷ πρῶτα γαμῶν,
 καὶ μήτε ἀφειρομένων τοπαράπαν, μήτε
 πρῶτα μὲν τὸ ὅλον. Σκόπη γὰρ, ὦ
 Ζεῦ, ὥς ἔτι Διὸς, ὃ τις νόμῳ γήμας

γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἵπειρα μήτε
 φυλάγῃ, μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παρῶναι, 290
 ἄφρις καὶ βυδίζῃ ἔνθα ἂν ἐθέλῃ ὑκλῶρ
 καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βυλο-
 ρμοῖς, μάλλον ἢ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευ-
 θητορμόν, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 τρωπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτῷ καλῶν, 295
 ἄρα ὁ τοιοῦτος ἱερᾷ δόξειεν ἂν; ὃ σὺ
 γε, ὦ Ζεῦ, τῆτο φαίης ἂν ἱεροθεὶς
 πομπάκῃς· εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν
 γυναῖκα εἰς τῷ οἰκίᾳ νόμῳ ὤφρα λαβὼν
 ἐπ' ἀρέτῃ παίδων γνητίων, ὃ ἢ μήτε 300
 αὐτὸς παρσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς
 παρθένῃς, μήτε ἄλλῳ παρσδλέπειν ἐπι-
 τρέποι, ἄγονον ἢ καὶ εἶραν καὶ ἀκλεί-
 σας παρθενεύει, καὶ ταῦτα ἱερᾷ φάτκῃ,
 καὶ δῆλ' ἂν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρ- 305
 κὸς ἐκ' ἐληκυίας, καὶ τῆς ὀφθαλμῶν ὑπο-
 δευκῶν, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ὃς ὤφρα
 παῖεν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ
 ἀπολαύειν τῆς γάμῃς, καὶ ἀμυχρᾶνιν εὐπρόσ-
 ωποι ἔτω καὶ ἐπίρῃσιν κέρῳ, καθάπερ 310
 ἱέρειν τῇ Θεομοφῶρῃ τρέφῃν Διὸς παντὸς
 τῆς βίῃς; Διόπερ ταῦτα καὶ αὐτὸς πολ-
 λάκις ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίῳ μὴ ἀτίμως
 λακτιζόμενον, καὶ λαφυσόμενον, καὶ
 ἐξαντλόμενον· ὑπὸ ἐνίῳ ἢ ὥσπερ εἰς- 315
 ματίας δραπίτης πεπειδημένον. Ζεὺς.
 Τί ἔν ἀγανακτῆς κατ' αὐτῶν; διδῶσαι
 γὰρ ἄμρῳ καλῷ τῷ δίκῳ. οἱ μὲν, —
 ὥσπερ ὁ Τάτιος, ἄποιοι, καὶ ἄγευτοι,

320 καὶ ξηροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνότες μόνον
τῷ χουσίφῃ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ
τῆ φάρυγγος τῶν τραυλῶν ὑπὸ ἀρπυιῶν
ἀραιομήνιοι· ἀλλ' ἀπίθι ἤδη σωφρονετέρῳ
ἄρσῃ πολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενῳ. 1115.

325 Ἐκτὶνῳ γὰρ πότε παύσειαι ὥπαι; ἐν κρ-
φίῃς τελευτημήν, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναι
με καὶ παροῶν ἐξελιγῶν, φθάσαι βαλό-
μεν τὴν ἐπιρροὴν, μὴ ὑπέρβηται
εἰσαίων ἐπικλύτω αὐτόν· ὥστε εἰς τὴν

330 Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ,
καὶ μάτῳ ἐπανήλθειν τῷ κύτῳ μὴ σέ-
γνηται, ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, χεῖρὸν
ἐνχυθήσομεν τῷ ἐπιρρέοντι· ὥτως εὐρύ-
τερον τὸ σῶμα τῶν ἐκχυσιν κεχηρὸς τῷ πί-

335 θῳ, καὶ ἀλώλυται ἢ ἐξοδῶ. Ζεὺς. Οὐ γὰρ
εἰ μὴ ἐμδραξήσῃς τὸ κεχηρὸς τῷτο καὶ εἰς
τὸ ἀπαξ ἀναπισπάρμενον, ἐκχυθήσῃ ἐν
βραχεὶ σοι, ῥαδίως εὐρήσῃς τῶν διεφθάρων
αὐτῆς, καὶ τῶν δίκων ἐν τῇ τραυλὶ τῷ

340 πίθῳ, ἀλλ' ἀπίθι ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν. σὺ γὰρ μέμνητο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανίων
σὺν ἡμῶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐν τῇ
Αἴγιῃ, ὅπως τὴν κραυγὴν ἀκροήσαντες
ἐπισκυιάτωσιν, ὥς ἤδη γε τεθηγμέναι αὐ-

345 τῷ δευρόμεθα.

Ἑρ. Προΐωμεν, ὦ Πλάτῃ, τί τῷτο;
ὑποσκάσεις; ἐλελήθεις με, ὦ χηλιάδα, καὶ
τυφλὸς μίνων, ἀλλὰ καὶ χαλὸς ὢν. Πλάτ.

Οὐκ αἰεὶ τῷτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν
350 ἀπὸ παρατίνα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς,

ἐν οἷδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμ-
 φοτέρῃς, ὥς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρας,
 ἀσπυγράσαντ' ἐνίοτε τ' ἀειμόντ'.
 ἰπότεν δ' ἀπαλλάττεσθαι δέη, πῶλον
 ὄψ', πολὺ τ' ὀρνέειν ὠκύτερον. ἅμα γυν³⁵⁵
 ἔπισεν ἢ ὑσπληξί, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ σάδιον,
 εἰδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τ' θεῶν. Ἑρμ. Οὐκ
 ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ δ' καὶ ποτὶς ἂν
 εἴπην ἔχοιμί σοι χθές μὴ εἰδὲ ὁβολόν³⁶⁰
 ὥς περ ἰαθῆναι βρόχον ἐχνηότας, ἄφιν δ'
 τήμερον πλατῖκας, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ
 λευκῷ ζεύγῃ ἐξελαύνοιντας, οἷς εἰδὲ καὶ
 οἷα ὑπῆρξε πάποτε· καὶ ὅμως πορφυ-
 ροί, καὶ χρυσόχειρες ἀειέρονται, εἰδ' ³⁶⁵
 αὐτοὶ πισεύοντες, οἶμαι, ὅτι μὴ οἷα
 πλατῖσιν. Πλάτ. Ἐλεργίον τῆτ' ἐστίν, ὃ
 Ἑρμῇ, καὶ ἔχει τοῖς ἑμαυτῷ ποσὶ βαδίζω-
 τότε· εἰδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλάτων λπ-
 σίλλος με παρ' αὐτῶς, ὅτε πλατοδότης,³⁷⁰
 καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν· δημοῖ
 γυν καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοῖνυν μετρί-
 κισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἑτέρῃ,
 εἰς δέλλον ἐμβαλόντες με, καὶ καὶ σσημη-
 νάμμοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμμοι μετρί-³⁷⁵
 κημίζουσι. καὶ ὁ μὴ ἰκρὸς ἐν σπηλαιῷ πε-
 τ' οἰκίας ἀσπυκίται, ὑπὲρ τὰ γόνισθα
 παλαιᾷ τῇ ὀθόνη σκεπόμεν, ἀειμά-
 χητ' ταῖς γαλαῖς· ἐμὲ δ' οἱ ἐπιελπί-
 σοντες ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀειμόμοι ἐχνηό-³⁸⁰
 τες, ὥσπερ τὴν χαλιδόνην ἀσπυκίται

τελεγολίς οἱ νεοτοί· ἐπειδὴν ᾗ τὸ ση-
 μειον ἀραιρεθῇ, καὶ τὸ λίνοι ἐνλημθῇ, καὶ
 ἡ δέλτη ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ με ὁ
 385 καιὸς δεσποτίας, ἦτοι συζητήεις τις, ἢ κό-
 λαξ, ἢ καὶ ἀπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν
 τίμιον, ὑπεξυρηρμένον ἔτι τῶν γνάθων
 ἀντὶ ποικίλων καὶ παροδαπῶν ἡδονῶν, ὡς
 ἦδη ἔξωρον ὦν ὑπερέστηεν αὐτῷ, μέγα
 390 τὸ μίσθωμα ὁ γηναῖον ἀπλῶς, ἐκτείνον-
 μῶν, ὅσις ἂν ἡ ποῖε, ἀρπασάμενος με αὐ-
 τῇ δέλτῳ, θείῃ φέρων ἀντὶ τοῦ τῶς Πυρ-
 ρίῃς ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιτίῃς, Μεγακλῆς, ἢ
 Μεγάβυτος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεῖς,
 395 τῶς μάτῳ κεχηρῶς ἐκείνης εἰς ἀκμήλας
 ἀπεδλέποντας καὶ ἀλιπῶν, ἀληθῆς ἄγοντας
 τὸ πένθος· οἱ αὐτῶς ὁ δύνον ἐκ μυ-
 χῶ τῇ σαγκῆς διέφυγεν, ὅτε ὀλίγοι τὸ
 δέλεαρ καὶ ἀπῶν. ὁ ᾗ ἐμπεσὼν ἀβρόως εἰς
 400 ἐμὲ ἀπειρόκαλον καὶ παχύδερμον ἄνθρω-
 πον, ἔτι τῶν πιδῶν πεφρικῶς, καὶ εἰ
 παρῶν ἄλλων μασιζείεις τις, ὅστις ἐφιστῶς
 τὸ ἔς, καὶ τῇ μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 αἰσχυρῶν, ὅτε ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐν-
 405 τεχνήανσιν, ἀλλὰ τῶς τε ἐλευθέρως ὑδρεί-
 ζει, καὶ τῶς ὁμοδύλας μασιγοῖ, ἀππειρώ-
 μῶν εἰ καὶ αὐτῶν τὰ τοιαῦτα ἔξειν· ἄλλως
 ἂν ἢ εἰς πορνείῳ τι ἐμπεσὼν, ἢ ἰπποπόρ-
 ρίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι ὡδιδῶς ἐαν-
 410 γόν, ὁμύωντι, ἢ μὲν εὐμορφότερον μὲν
 Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐχλύστερον ᾗ τῇ Κέ-
 κροπος ἢ Κόδρου, συνετώτερον ᾗ τῇ Ὀδυ-
 σείῳ,

σέως, πλεσιώτερον ᾧ συνάμα Κροίσων ἐκ-
 καίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ ᾧ χρόνῳ ἄθλιον ἐκ-
 χέη τὰ κατ' ὀλίγοι ἐκ πολεῶν ἐπιτορκιῶν, 415
 καὶ ἀρπαγῶν, καὶ παιουργιῶν συνηλεγμένα.
 Ἐρ. Αὐτά περ χεῖροι φῆς τὰ γιγνόμενα.
 ὁπόταν δ' ἐν αὐτόπῳ βαδίζης, πῶς ἔτω
 τυφλὸς ἂν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν, ἢ πῶς ἀφ-
 γινώσκεις, ἐφ' ᾧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, 420
 κείνας εἶναι ᾧ πλεῖν ἀξίους; Πλῆ.
 Οἷός γ' εὐρίσκειν με, οἱ τινὲς εἰσι; Ἐρ.
 Μὰ τὴ Δία εἰ πάντ' εἰ γ' Ἀρεσιδῶ
 καὶ ἀλιπῶν, Ἰσπανίῳ καὶ Κακίᾳ παροσῆης,
 καὶ πολεῶσις ἄλλοις Ἀθλῳαῖνι ἐδὲ ὁβολῷ 425
 ἀξίοις· πλὴν ἀλλὰ τί προΐτεις καὶ ἀπει-
 φθείς; Πλῆ. Ἄνω καὶ κάτω παιδιῶμα
 παροσῶν, ἄχρῃς ἂν λάθω τινὲ ἐμπε-
 σών. ὁ δ' ᾧ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι παροσῇ,
 ἀπαγαγὼν ἔχῃ, σὸ δ' Ἐρμῶ ἐπὶ τῷ 430
 παροσῶν ᾧ κέρδους παροσῶν. Ἐρ.
 Οὐκ ἔν ἐξηπάτησας ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε καὶ
 τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλετίζειν ὅπως ἂν
 οἴσῃς ᾧ πλεῖν ἀξίους; Πλῆ. Καὶ
 μάλα δικαίως, ὡς γὰρ ὅς γε τυφλὸν 435
 οἶα εἰδῶς, ἐπεμπεῖ ἀναζητήσοιτα δυσ-
 εύρετον ἔτω χρῆμα, καὶ παροσῶν
 ἐκλελοιπὸς ἐκ ᾧ βίῳ, ὅπερ ἐδ' ὁ Λυ-
 κεύς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως ἀμαυροὶ ἔτω καὶ
 μικρὸν ὄν. τοιγαρῶν ἅτε τ' ἢ μὴ ἀγα 440
 θῶν ὀλίγων ὄντων, ποιηρῶν δ' πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον
 εἰς τὰς τοιάτας ἐμπέπῃ παροσῶν, καὶ
 σα-

σαγλινεύομαι πρὸς αὐτῶν. Ἐρ Εἴζω πῶς,
 445 ἔπειδ' αὖ κατελίπης αὐτὰς, ῥαδίως φεύγεις
 ὥς εἰδὼς τὴν ὁδόν; Πλῆτ. Ὁξυδερκής
 τάδε πῶς καὶ δρῶντες γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸ κτερεῖν τὴν φυγῆς. Ἐρμῆς. Ἔτι δὴ μοι
 καὶ τῆτο ἀπέκριναι· πῶς τυφλὸς εἶ,
 450 ῥίτελα γὰρ καὶ ἀποτίει ὠχρὸς, καὶ βαρὺς
 ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοτῆτος ἑρπῆας ἔχεις,
 ὥς πάντας ἀποδέλπαι εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶσθαι, εἰ δὲ
 ἀπολύχοιεν, ὥς ἀνέχεσθαι ζῶντας· οἶδα
 455 γὰρ τινὰς ὥς ὀλίγας αὐτῶν ἔγωγε
 δυσέρωτας ὄντας, ὥς καὶ ἐς βαθυκῆτε-
 πόνητον φέροντες ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ περὶ
 κατ' ἡλιθίων, ὑπερρῥῶσθαι νομίζοντες
 ὑπὸ τοῦ, ὅτι περ εἰδὲ τὴν δρῶν ἰώρας
 460 αὐτῶν· πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι
 ὁμολογήσεις, εἰ τι ξυνίης σαυτῷ, κρυ-
 βανθῆν αὐτῶν, ἐρωμῆν τοιούτων ἐπιμεμη-
 νότας. Πλῆτ. Οἶδ' γὰρ τοιούτοις οἶός εἰμι ὀρῶ-
 σθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα
 465 μοι πέτεσθαι; Ἐρ Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε,
 εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; Πλῆτ.
 Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄρχει. ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ
 ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα,
 ἐπισκιάζουσι αὐτῶν. ἔτι δὲ καὶ αὐτοὺς, ὥς
 470 μὴ παντάπασι ἄμοροισιν εἶναι, περὶ πᾶσι
 περὶ θεῶν ἑρπῆμα ἰσχυρὸν, καὶ
 λιθεύμενον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυ-
 χὰ μὲν αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπερὶ σωποὶ οἰόμενοι
 ὀρεῖν τὸ κάλλος ἑρῶσι, καὶ ἀποκρυφαί-
 νει

μὴ ἐντυγχάνοις· ὥς εἶγε τις αὐτοῖς ὅλοι475
 ἀπολυμώσας, ἐπιδείξει με, ὅτῃ ὥς κα-
 τεγίνωσκον ἐν αὐτῶν, ἀμβλυώτοις τὰ
 τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράσαν, καὶ
 ἀμόρφον προβάτῳ. Ἐρ. Τί ἔν καὶ ἐν
 αὐτῷ ἦδη τῷ πλετεῖν γυρόμενοι, καὶ τὸ480
 πρῶτον αὐτὸ πεισμένοι ἔτι ἐξαπα-
 τῶνται; καὶ ἢ τις ἀφαιρῆται αὐτῶν,
 θάττοι ἐν τῷ κεφαλῷ ἢ τὸ πρῶτον
 πρῶτον; ἢ γὰρ δὲ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰ-
 κὸς αὐτῶν, ὥς ἐπὶ χρυσῷ εὐμορφία ἐστίν,485
 εἶδοθαι τὰ πάντα ὁρῶντας. Πλῆ. Οὐκ ὀλί-
 γα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ πρὸς τὸτό μοι συνα-
 γνίζεσθαι. Ἐρ. Τὰ ποῖα; Πλῆ. Ἐπειδὴν
 τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπιτάσας τῷ
 θύρῳ ἐσδέχεται με, συμπαρεστέχειται490
 μετ' ἐμῷ λαθὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἄνοια, καὶ
 ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ἡ
 βεβηλότης, καὶ ἀπάτη καὶ ἄλλα ἄλλα μυρία·
 ὑπὸ δὲ τῶν ἀπάντων καὶ λαμβάνει τῷ
 ψυχῷ, θανατῶν τε τὰ ἢ θανατῶν, καὶ495
 ὀρέγεται τῷ φευκῶν· καὶ μετ' ἀπάντων ἐκεί-
 νων πατέρων τῷ εἰσεληλυθόντων κακῶν τέθη-
 κε, δορυφορέμενον ὑπὸ αὐτῶν· καὶ πάντα
 πρῶτον πάθοι ἐν, ἢ ἐμὲ πρῶτον ὑπο-
 μνήσκει ἄν. Ἐρ. Ὡς ἢ λατρεῖς, ὦ Πλεῖτε,500
 καὶ ὀλιγοπρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ ἀφ-
 φρενικὸς ἐδεμίαν ἀντιλαβὼν παρεχόμε-
 νος βιβάσαι, ἀλλ' ὥσπερ ἐλπίδες, ἢ οἱ
 ὄφεις ἀλλ' ἢ δακτύλων δραπέτευσις, ὅτε
 οἶδα, ὅπως· ἡ πενία δ' ἐμπαλιν ἐξώδης505
 τε,

- τε, καὶ εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἄλκιρα
ἐκπεφυκότα ἐξ ἀπαντῶν τῶν μαλ' ἔχου-
σα, ὡς πλησιάζαντες εὐθὺς ἔχειται, καὶ
μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπλυνθῆναι· ἀλλὰ μεταξὺ
510 ἤδη φλυαρῶντας ἡμῶς πρῶγμα· εἰ μικρὸν
διέλαβε. Πλῆ. Τὸ ποῖον; Ἐρ. Ὅτι τῷ
Θησαυρὸν σὺν ἐπηγαγόμεθα, ἔπειτα ἔδωκε
μάλισα. Πλῆ. Θάρρος τέλει γε εἶκα· εἰ
τῇ γὰρ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ'
515 ὑμῶς, ἐπισκῆψας ἔνδοι μύθων ἐπικλεισά-
μενοι τῷ θυρῶν· ἀνοίγειν δὲ μηδεὶ. ἢ μὴ
ἐμὲ ἀκούσῃ βοήσαντ'. Ἰ. Ἐρ. Οὐκ ἔνι ἐπι-
βαίνωμεν ἤδη τῇ Ἀλτικῇ; καὶ μοι ἔπε-
σκόμεν τὴν χλαμύδα, ἄλλοις δὲ περὶ
520 τῷ ἱματίῳ ἀφίκαμαι. Πλῆ. Εὖ ποιεῖς,
ὦ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ ἦνγε ἀπλῆ-
πης με, ὅπως τῶν τάχα ἢ Κλέωνι ἐμ-
πισθῶμαι πεποισῶν· ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος
ἔσθ' ἐστίν, καθαπερ σιδήρεα περὶ λίθον; Ἐρ.
525 Ὁ Τίμων ἔσθ' ἐστὶ σκάπτειν πλησίον ὀρεῖν καὶ
ὑπὸ λίθον γῆδιον. παπαῖ, καὶ ἡ πενία
πάρεισι, καὶ ὁ πόσις ἐκείνῳ· ἡ καρ-
τερία δὲ, καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ
ὁ τοιοῦτος ὅχλος τῷ ὑπὸ τῷ λιμῷ ταλτο-
530 μένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν δό-
ρυφόρων. Πλῆ. Τί δὲν σὺν ἀπαλαττόμε-
θα, ὦ Ἐρμῆ, τῷ ταχίστῳ; εἰ γὰρ ἂν τι
ἡμεῖς δρασσάμεν ἀξιόλογοι περὶ ἀνδρῶν ὑπὸ
τῇλικῇ ἐρατοπέδῳ περικλημένοι. Ἐρ.
535 Ἀλλ' οὐκ ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδειλιῶμεν ἔνι.
Πιν. Ποῖ τῶτοι ἀπάγεις, ὦ Ἀργεφόντα,
καί-

χειραγωγῶν ; Ἐρ. Ἐπὶ ταῦτά τ' Τί-
 μωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πεν. Νῦν
 ὁ Πλάτων ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ
 κακῶς ἄγοντα ὑπὸ τῇ τρυφῇ ἀφ' ἧς ἔ-540
 σα, ταῖσι δὲ ἀφ' ἧς ἐστὶν ἡ σοφία, καὶ
 τῷ πότῳ, θνητῶν ἀνδρῶν καὶ πολλῶν ἄξιον
 ἀπέδειξα; ἔτις ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν
 ἢ πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὁ
 μόνον κτήμα εἶχον ἀφαιρεῖσθαι με, ἀπερ-545
 ὤς πρὸς ἀρετῇ ἔξει γαστρίῳ, ἢ αὐθις
 ὁ Πλάτων ἀφ' ἧς αὐτὸν, ὅπως καὶ
 τύφῳ ἔχοντες ὅμοιοι τῷ πάλαϊ, ἡμαλ-
 θανόν, καὶ ἀγνητῇ, καὶ ἀνότητι ἀποφθίνας,
 ἀπὸ δὲ πάλιν ἐμοὶ ῥάπεσθαι ἤδη γεγηνημένον· 550
 Ἐρ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ πενία, τῷ Διί.
 Πεν. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς ἔ, ὦ πότῳ,
 καὶ σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ
 μοι· ἔτις ἔτι τάχα εἴσεσθαι, οἷαν με ἔσαν
 ἀπλείψῃ ἀγαθῶν συνεγόν, καὶ διδάσκα 555
 λοι τῷ ἀρετῇ, ἢ συνὸν ὀγεινὸς μὲν τὸ
 σῶμα, ἐρρωμένῳ ἔτι τῷ γνώμῃ διεπέ-
 λειν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν
 ἀποδίδωμι· τὰ δὲ πρὸς καὶ πολλὰ
 ταῦτα, ὥσπερ εἰσιν, ἀλλότρια ὑπολαμ-560
 βάντων Ἐρ. Ἀπέρχομαι· ἡμεῖς δὲ πρὸς αὐ-
 τῷ. Τί. Τίνες εἰσὶ, ὦ κατάρχοι;
 ἢ τί βαλόμενοι δεῦρο ἤκετε, ἀνδρῶν ἐργά-
 τῶν καὶ μισθοφόρων ἐνοχλήσοιτες, ἀλλ' ἔ-
 χαίρουσι ἀπ' ἡμῶν, μισθὸν πάντες ὄντες· ἐγὼ 565
 γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλω τοῖς βῆ-
 λοις καὶ τοῖς λίθοις συνερείψω. Ἐρ. Μη-
 δα-

- δαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· ἔ γ' ἀν-
 θρώπῃς ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς
 570 εἶμι, ἔτ' οὗ ὅ Πλῆτον· ἔπεμψε δ' ὁ
 Ζεὺς ἐπακύνσας τ' εὐχῶν, ὥςτε ἀγαθῇ τύ-
 χῃ δέχῃς τ' ὀλβον, λῆσας τ' πόνοι. Τί.
 Καὶ ὑμεῖς οἰμῶξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ
 ὄντες, ὡς φαλέ· πάντας γ' ἅμα καὶ θεοὺς
 575 καὶ ἀνθρώπους μισῶ· τῆλον δ' ἔ τ' τυρλόν,
 ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρέψῃ μοι δοκῶ τῇ
 δικέῃ. Πλῆ. Ἀπίωρμ', ὦ Ἑρμῆ, αὐτὸς
 εἴ Διός· μελαγχολᾷ γ' ὁ ἀνθρωπῶν ἔ
 μελίσσας μοι δοκῶ, μὴ τι κακὸν ἀπέλθω
 580 αὐτοβλαβῶν. Ἑρ. Μηδὲν σκαῖον, ὦ Τί-
 μων· ἀλλὰ τὸ πάνυ τῷτο ἄγχιον, καὶ
 τραχὺ καὶ ὀδυνῶν, αὐτείναν τὴν χεῖρα
 λάμβανει τῷ ἀγαθῷ τύχῃ, καὶ πλῆτ'
 585 ὑπερόρμ' ἔ ἀχαλῖται ἐκείνῳ· μόν' αὐ-
 τὸς εὐδαιμονῶν. Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι·
 μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλῆτ' ἢ
 δίκηκα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι
 μηδενός μοι πλησιάζοντ'. Ἑρ. Οὕτως
 590 ὦ τῶν ἀπανθρώπων; Τόνδε φέρω Διὶ μῦ-
 θοι ἀπλῶς τε, καὶ κριτόν τε· καὶ μὲν
 εἰθὺς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶνάί σε, τοσαῦτα
 ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεποιθότα, μισόθεον δ'
 μηδαμῶς, ἔτ' ἐπιμελεσθῆναι σε τ' θεῶν.
 595 Τί. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶ
 Διὶ, πλείστη χάρις μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 ταυτοῖς δ' ἔ τ' Πλῆτον ὅσῃ ἂν λάβοιμι. Ἑρ.
 Τί δὴ; Τί. Ὅτι καὶ πάλας μυεῖναι πακῶς
 με

μοι αἴτιον ἔστι κατέστη, κόλαξί τε
 ὤχρδης, καὶ ἐπιβέβηκε ἐπαγωγῶν, καὶ ὅο
 μῖστον ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ καὶ
 φθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφῆνας. τέλει
 ᾗ, ἄφρων καὶ ἀλιπῶν ἔτος ἀπίστω, καὶ
 ἀεδορικῶς ἢ βελτίστη ᾗ πεινία, πόνοις
 με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καὶ ἀγυμνάσασα, 605
 καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας ἀποστομι-
 λῶσα τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρέιχε,
 καὶ τ' πολλῶν ἐκείνων καὶ ἀφρογνῆν ἐπαί-
 δευεν, ἵεξ αὐτῶ ἐμὲ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτή-
 σατά μοι τ' βίᾳ, καὶ δείξασα ὅτις ἦν ὁ 610
 πλῆτο ὁ ἐμὸς, ὅν ἔτε κόλαξ θωπεύων,
 ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ἢ δῆμον παρ-
 ξυθείς, ὅσῃ ἐκκλησιαστῆς ψηφοφορήτας,
 ἢ τύραννον ἐπιβεβλεύσας ἀφελίσθαι δύναιτ'
 ἂν ἐρρωμῆτον τοιγαρὲν ὑπὸ τ' πόνοι, 615
 τετοῖ τ' ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμε-
 νον, ἔδιν ὁρῶν τ' ὅν ἄσφ κακῶν, ἱκανῶ
 καὶ ἀφρογνῆ ἔχω τὰ ἀλφειᾶ ὠρεῶ τ' δι-
 κέλης ὥστε παλινδρομῶ ἀκίβη, ἢ Ἐρ-
 μῆ, τ' Πλῆτον ἀπαγαγὼν τῷ Δίῳ ἐμοὶ 620
 ᾗ τετο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἡβη-
 δὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. Ἐρ. Μηδαμῶς,
 ἢ γὰρ ἢ ἢ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι
 πρὸς οἰμωγῶν ἢ ἀπ' ἑα τὰ ἐργίλα ταῦ-
 τα, καὶ μείρακιώδη, καὶ τ' Πλῆτον πα- 625
 ράλαβε· ἔτοι ἀπὸ βλήθ' εἰσι δῶρα τὰ
 ὠρεῶ τ' Διός. Πλῆ. Βέλγ, ἢ Τίμων,
 δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ χαλεπαί-
 νεις μοι λέγοντι; Τί. Λέγει· μὴ μακρά
 μίν-

- 630 μέντοι, μηδὲ μὲν προσιμίῳ, ὡπερ^ε καὶ
ἐπιτεταμένοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλί-
 γα λήγοντα· ἀλλ' ἢ Ἐρμῶ τετονί. Πλῆν.
 Ἐχρῶ μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ὅτι
 πολλὰ ὑπὸ σὺ κατηγορηθῆντα· ὅμως ἢ ὅσα
 635 εἴ τι σε, ὡς φῆς, ἠδίκηκα, ὅς τ' ἐμὲ ἠδί-
 σων ἀπάντων αἰτίος σοὶ κατέστη, τιμῆς,
 καὶ περιουσίας, καὶ τιφάνων, καὶ τ'
 ἄλλης τρυφῆς· ἀείδω δέ τοι καὶ
 αἰοίδιμ'· δι' ἐμὲ ἦστα, καὶ ἀειπαύδατος.
 640 οἱ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τ' κράχων πέπονθας,
 αἰναιτί'· ἐγὼ σοί· μάλλον ἢ αὐτὸς ἠδίκη-
 καί τε τῷτο ὑπὸ σὺ, διότι με ὕτως αἰτίμως
 ὑπέβαλλες ἀνδράσι καζαράτοις, ἐπαινώσι,
 καὶ καζαγοητεύεσι καὶ πάντα τρόποι ἐπι-
 645 βυλεύεσι μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἐφη-
 ρα, ὡς προσέδωκά σε. τῆναιτί' ἢ αὐτὸς
 ἐγκαλέσαιμ'· σοὶ πάντα τρόποι ἀπειλαθεῖς
 ὑπὸ σὺ, καὶ ἐπὶ κεφαλῇ ἐξωσθεῖς τ'
 οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος.
 650 ταύτῳ τῷ διφθέραν ἢ τιμιωτάτῃ σοὶ πε-
 ρία ᾤεται· ὥς μάρις ὁ Ἐρμῆς
 ἔτοσι, πῶς ἰκέτευεν τ' Δία, μήθ' ἦκεν
 πρὸς σέ, ὅτ' ὁ δυσμῆρ' μοι προσενίψει-
μένον. Ἐρ. Ἀλλὰ τῶν ὁράς, ὦ Πλῆτε,
 655 οἶ' ἤδη γεγύνηται; ὥς θάρρων ξυνδιά-
τρεψε αὐτῶ· καὶ σὺ μὲν σχάπτει ὡς
 ἔχεις· σὺ ἢ τ' θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ
δικῇ, ὑπακύνει γὰρ ἐμδοῇσαντί σοι,
 τί. Πείθει, ὦ Ἐρμῆ, καὶ αὐτίς πλῆ-
 660 κτείν· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὑπό-
 ταν

οἱ θεοὶ βιάζονται, πλὴν ὅρα γε εἰς 665
οἷς με πράγματ' ἐμβαλεῖς τ' ἀκαχοῦ αἰμόνα,
εἰς ἅχρ' αὖν εὐδαιμονέσασθαι διάγων, χρυ-
σὸν ἄφνω τοσῷτον λήψομαι ὅδ' ἐν ἀδικήσας,
καὶ τρσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι. Ἔρ.
Ἰπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλε- 670
πὸν τῷτο, καὶ σὺν οἷσιν ἐσσι, ὅπως οἱ χέ-
λακες ἐκείνοι ἀφ' ἑργαγῶσι ὑπὸ τ' ὀφθαλμοῖς.
ἐγὼ δ' ὑπὲρ τλὴν Αἰγίῳ ἐς τ' ἄρ' ἐκὼν ἀναπλή-
σομαι. Πλῆ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ.
τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τ' πλεονῶν· σὺ 675
δ' αὐτὸν ὡρίσθαι· ἀναπέμψω γάρ σοι τ'
θησαυρὸν ἀπελθών· μάλλον δ' παῖς. Σέ
φημι θησαυρὸν χρυσοῦ, ὑπ' ἄκρ' αὖ Τίμωνι
τατῷ, καὶ πάρεχε σιαυλὸν ἀνελίδου·
σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρειν. 680
ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποστήσομαι. Τίμ. Ἀγέ δ' ἡ,
ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσιν σιαυλὸν, καὶ
μὴ κάμης ἐν τ' βάθος τ' θησαυρὸν ἐστύμ-
φανὲς περὶ καλῆς, ὦ Ζεῦ τεύχεσι, καὶ
φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πό- 685
θεν χρυσίον τοσῷτον; ἤπερ ὅτι ταῦτά
ἐσι; δέλφ' ἄν μὴ ἄνθεκας εὖρω ἀνεγρό-
μῃ. ἀλλὰ μὲν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον,
ὑπὲρ ῥυθρί, βαρὺ, καὶ τλὴν ἀνέσσοψιν ὑ-
περήδισον· ὦ χρυσὲ, δεξιόμα κάλλιστον 690
βροτοῖς· αἰθόρμῃ γὰρ πῦρ ἄτε δ' ἀπ' ἑρπείκας
καὶ ὑκλῶε, καὶ μετ' ἡμέραν· ἔλθε, ὦ φίλ-
τατε, καὶ ἐρασιμώτατε· νῦν πέλομαι γὰρ καὶ
Δία ποτὶς ἠνέσθαι χρυτὸν· τίς γὰρ σὺν
ἂν παρθεῖ· ἀναπείθεμαι τοῖς κόλποις 695
ἵππο

υποδείξαιτο ἔτι καλὸν ἱερῶν Διὶ
 τέγως καθάρρειοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε,
 καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, αἷς ἔδεν ἄρα
 ἦτε αἰς ὧς Τίμωνα, καὶ τὸ Τίμωνι πλῆ-
 703γον, ὧγε ἔδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσθι· ὦ
 Δίκεα, καὶ Φιλτάλῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ
 Πανὶ τέττω ἀναθεῖναι καλόν· αὐτοὺς δὲ ἤδη
 πᾶσαι περιάμνθω τῷ ἰσχυριῶν, πυργίον
 οἰκδομητάμνθω ὑπὲρ τοῦ θηταυροῦ, μόνων
 70 ἱμοὶ ἰκανὸν ἐν Διαιτάσσει, τὸ αὐτὸν καὶ
 τάφοι ἀπθανόντων ἔξεν μοι δοκῶ· δειδόχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νεομοθετήσω ὡς τὸ ἐπίλοιπον
 βίον, ἀμιξία ὡς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπερψία· φίλθω δὲ, ἡ ξένθω, ἡ ἑταῖρος,
 710 ἡ ἐλπίς βωμὸς, ὕθλθω πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖ-
 ραι δακρύοντα, ἡ ἐπικερῆσαι θεομύθων,
 ἀνομία καὶ κατὰλυσις τῶν ἰθῶν· μονήρης
 δὲ τῆς αἰτίας καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλθω
 αἷς Τίμωνι· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ
 715 ἐπίβουλοι· καὶ τὸ αἰσχρομυλῆσαι τι αὐτῶν,
 μίσημα· καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀπφραγὲς
 ἡ ἡμέρα· καὶ ὅλως ἀνδραγῶν λιθίνων, ἡ
 χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν ἀφαιρέταται· καὶ
 μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε
 720 ὀπιπνῶδες ἀπεινώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ ὄρθω ἔστω
 ὡς αὐτὸς· φυλέτω δὲ, καὶ φρεσύτερος,
 καὶ δημόσιος, καὶ ἡ πατεὶς αὐτῇ, ψυχρὰ,
 καὶ ἀνωφελὴς οἰομαίνα, καὶ ἀνοήτοι ἀνδρῶν
 φιλοτιμύματα· πλατείω δὲ Τίμωνι μόνῳ,
 725 καὶ ὑπερρεφίω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω
 μόνῳ κατ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων

φορτικῶν ἀπληθύνει, καὶ θεοῖς θυέται,
 καὶ εὐαχέτω μόνῳ, ἑαυτῷ γαίτων καὶ ὀ-
 ρεοῦ ἐπιστῇ τ' ἄλλων καὶ ἅπασι ἑαυτὸν
 δεξιόσσοιαι δειδόχθω, ἣν δὲ λήθαι, ἣ 730
 αὐτῷ εἶφαιον ἐπεικέειν· καὶ ὄνομα μὲν
 ἔγω ὁ Μισάνθρωπος ἡδίστοι· τὸν τρόπον δ'
 γνωρίσμα, δυσκολία, καὶ τραχύτης,
 καὶ σκαϊότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπειθροπία·
 οἱ δὲ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ λυφθιρόμοι, 735
 καὶ σβινύσαι ἱκετεύουσι, πίτῃ καὶ ἰλαίῃ
 παρὰ σβινύσαι· καὶ ἦν τινα τὸ χαιμῶν ὁ
 ποταμὸς ὠδραφίρη, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ἐρί-
 γων, ἀντιλαβείσθαι δέησαι, ὅθεν καὶ τῦτον
 ἐπὶ κεφαλῇ βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύ- 740
 ψαι δύνηται· ἔγω γὰρ ἂν τὸν ἰσὺν ἀπαλά-
 βωιεν· εἰσηγίσασθαι τὸ νόμον Τίμων· Ἐχον
 περσίδας Κολυτῆες, ἐπεψήφισεν τῇ ἐκκλη-
 σίᾳ Τίμων ὁ αὐτός· εἰεν· ταῦτα ἡμῖν δε-
 δόχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἐμυθώμεθα αὐτοῖς· 745
 πλὴν ἅμα δεῖ πομπῇ ἂν ἐποιησάμεθα
 ἅπασιν γνώριμά πως ταῦτα γηοῖσθαι, διότι
 ὑπερπλετῶ· αἰχμήν γὰρ ἂν τὸ πρῶτον
 γηοῖτο αὐτοῖς· καίτοι τί τῦτο; φεῦ τ'
 τάχως, παιδαχόθεν συνδύσει κικονιστῆροι, 750
 καὶ πιτυσιῶναι, ἐν οἷς εἶδα ἔστιν ὀσφρηνό-
 μοι τὸ χρυσίον· πότμος ἦν ἐπὶ τὸ πάγον
 τῦτον ἀναβῶς ἀπιλαῖω αὐτὰς τοῖς λί-
 θοις, ἐξ ὑπερδείξιν ἀκροβολιζόμενοι;
 ἢ τόγος τοσῦτοι ὠδραιομόμοι οἰσάπασι 755
 αὐτοῖς ὀμιλήσαντες, ὡς πλείον ἀνιῶντο
 παρὰ ῥήμοι; τῦτο οἶμαι καὶ ἄρμενον,
 ἦτε

- ὥτε δεχόμεθα ἤδη αὐτὰς ὑποσχάντες·
 Φέρε ἰδὼ· τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔστι·
 760 εἰσί; Γιαθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶτον ἔρανος
 αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, πίθας
 ὅλβας παρ' ἐμοὶ πολλαῖς ἐμνησκώς· ἀλλ'
 εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰκώξεται γὰρ
 ὡς τ' ἄλλων. Για. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς
 765 ὅσον ἀμελήσῃσι Τίμωνος ἀγαθὸν ἀνδρὸς
 οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων· εὖ μοι φάτατε, καὶ
 ἡδίστη, καὶ συμποτικώτατε· Τίμ. Νὴ
 καὶ σύ γε, ὦ Γιαθωνίδη, γυντῶν ἀπάν-
 των βροῦτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτεριπλό-
 770 τατε· Γιαθ. Ἀνὴρ φιλοσκόμμων σύ γε·
 ἀλλὰ πῦρ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοὶ
 ἄσκησεν τὸ πεδιδάκλων διθυράμβων ἤκω χο-
 μίζων· Τίμ. Καὶ μὲν ἔλεγεῖά γε ἄσκη-
 μάλα περὶ παθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικίᾳ.
 775 Γιαθ. Τί τῆτο; παῖεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τυροῦμαι· ὦ Ἡρόκλης· ἰβ. ἰβ. Θεοκαλῶ-
 μαί σε τραῦμα! εἰς Ἀρκοὺς πάγους. Τίμ.
 Καὶ μὲν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, Φοῖβε
 τάχα θεοκεκλήσῃ με. Γιαθ. Μηδαμῶς·
 780 ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μι-
 κρὸν ἐπιτάσας τῷ χρυσίῳ· δεινῶς γὰρ ἔχαι-
 μόν ἐστι τὸ φάρμακόν· Τίμ. Ἐτι μένεις;
 Γιαθ. Ἀπαιμι· σὺ δ' ὦ χαιρήσεις, ἔτι
 σκαῖος ἐκ χρηστῷ γλυόμενος. Τίμ. Τίς
 785 ἄτος ἐστὶν ὁ πρῶτος, ὁ ἀναφαιαντίας;
 Φιλιάδης, χορῶν ἀπάντων ὁ βδελυ-
 ταιότερος· ἔστι δ' παρ' ἐμῷ ἀγρῷ ὅλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ δὲ δύο τά-
 λαν-

λαιβα μισθὸν ἔ' ἱπαίει, ὁπότε ἄσαιτά με,
 πάντων σιωπῶντων, μόνῳ ὑπερεπήνεσεν, 790
 ἱππομοσάδρῳ ὠδινότερον εἶναι ἢ κύκνων,
 ἵππεδ' ἰοτῆντα πρῶτον εἶδ' ἐμε, καὶ προτῆλ-
 θον ἐπιπυλῆς δεόδρῳ, πλεγὰς ὁ γῆ-
 ναῖῳ προσενίττει. Φιλ. "ὦ τ' ἀναιχυν-
 τίας· ἵν' Τίμωνι γ. αὐρίζεις; ἵν' Γραβνί, 95
 δης φίλῳ καὶ συμπότῃ; τοιγαρὺν δίκαια
 πέποιθεν ἔτ' ἀχάριστ' ὦν· ἡμεῖς δ' οἱ
 πάλα ξυνήθεες, καὶ ζυνέφθοι, καὶ δημό-
 ται, ὅμως μετριάζομεν, ὥς μὴ ἐπιπηδᾷν
 δοκῶμεν· χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως 800
 τὰς μισρὰς τάτας κέλακας φυλάξῃ, τὰς
 ἐπὶ τ' τροπίξης μῖνοι, τὰ ἄλλα δ', καὶ
 ῥάκων ἔδδ' ἀφ' ἑρριζας. ὅτι ἔτι πισυνίαι
 τ' ἵν' ἔδει· πάντες ἀχάριστοι, καὶ ποτη-
 ροί· ἐγὼ δ' ἰτάλαιόν σοι κημίζων, ὥς 805
 ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοιτο χρῆσθαι,
 καδ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκιστα ὥς πλε-
 τοῖς ὑπερμειγέθῃ τινὰ πλῆτοι· ἤκω τοι-
 γαρὺν ταῦτά σε ιεθετήσων· καὶ τοί σύ γε
 ἔτω σοφὸς ὦν, ἔδδ' ἴσως δέησῃ τ' παρ' 810
 ἐμῷ λόγῳ, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον πα-
 ραινέσας ἄν. Τίμ. "Ἐταυ. ταῦτα, ὦ
 Φιλιᾶδ'· πλὴν ἀπὸ προσίθι, ὥς καὶ σὲ
 φιλοφρονησομαι τῇ δικέκῃ. Φιλ. "Ἀνθρω-
 ποι, κατίεγα ἔ' κρηνὴν ὑπὸ ἔ' ἀχάρι 815
 τα, διότι τὰ συμφέροντα ἐνθέτῃ αὐτόν·
 Τίμ. Ἰδὼν τρέτ' ἔτ' ὁ ῥήτωρ Δημίας
 προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
 καὶ συγγραμμὴς ἡμίτερ' εἰς αὐτὸν λέγων· ἔτ'

- 820 ἐκκαίδεκα παρ' ἐμῷ τάλαντα μίᾳς ἡμέρας
ἐκτίσας τῇ πόλει, καὶ διδίδασκε γῶ, καὶ
ιδίδωτο σὺν λαοδιδύχῃ, καὶ γὰρ ἐλεήσας
ἐλυσάμην αὐτόν· ἐπεὶ δὲ πρῶτον ἔλαχε
τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ ἀφιένειν τὸ θεωρικόν,
825 καὶ γὰρ παροῦσθαι αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, σὺν
ἔφην γινώσκειν πολίτῳ ὄντα με. Δη. Καί-
ρι, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος ἔχουσιν,
τὸ ἔρισμα τῷ Ἀθηναίων, τὸ πρῶτον τῷ
Ἐκκάδῳ· καὶ μὲν πάλαι σε ὁδῆμα ἔχουσι
830 οἱ γινόμενοι, καὶ αἱ βυλαὶ ἀμφοτέρωθεν
ἀμύνουσι· πρῶτον δὲ ἄκρως τὸ ψήφισμα,
ὃ ὑπὲρ σὺ γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ
Ἐχεκρετίδης. Καλυπτεῖς, αἱ δὲ ἑῶν μόνον
καλὸς καὶ γὰρ καὶ σοφός, ὡς σὺ
835 ἄλλος ἐν τῇ Ἐκκάδι, ὡς δὲ πάντα χρόνιοι
ἀγασσάμενοι τὰ ἄλλα πρῶτον τῇ πόλει,
νίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλιν, καὶ δρόμοι ἐν
Ὀλυμπίᾳ μίᾳς ἡμέρας, καὶ τελείω ἄρμα-
τι, καὶ συσπείδι παλινῇ. Τίμ. Ἀλλ' ὅδε
840 οἱ θειώρητα ἐγὼ πάποισι εἰς Ὀλυμπίαν. Δημ.
Τί ὄν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ
πολλὰ παροῦσθαι ἄμωτον· καὶ ἡρεῖσιν
δὲ ὑπὲρ τῇ πόλει πέφυσι πρὸς Ἀχαρ-
νείας, καὶ κατήσφει Πελοποννησίω δύο μοί-
845 ρας. Τίμ. Πῶς; ἀλλὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν
ὄπλα, ὅδε παροῦσθαι ἐν τῷ κατὰ λόγον.
Δη. Μίτεια τὰ πρὸς αὐτῷ λέγεις· ἡμεῖς
δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονεύτες· ἔτι
δὲ καὶ ψήφισμα γράφω, καὶ συμβα-
850 λούω, καὶ στρατηγῶν, ὃ μικρὰ ὀφείλῃσι
τῷ

τῷ πόλιν· ἐπὶ τέτοις ἅπασι δέδοκται
 τῇ βελῇ, καὶ τῷ δῶμῳ, καὶ τῇ Ἡλικίᾳ
 καὶ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ
 πᾶσι, χρυσῶν ἀναστῆσαι τὴν Τίμωνα ὡς
 τῷ Ἀθλῳᾳ ἐν ἀγορᾷ, περὶ τοῦ ἐν 855
 τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀστῆρας ἐπὶ τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ τιφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στε-
 φάνοις ἑπτα, καὶ ἀνιστηρυχθῆναι τὰς στε-
 φάνους σήμερον Διοιυτίοις τετραγυδοῖς και-
 νοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δὴ σήμερον 860
 τὰ Διοιύσια· εἶπε τῷ γυάμῳ Δημῖας
 ὁ ρήτωρ συγχοῦς αὐτῷ, ἀλχισεύς, καὶ
 μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ρήτωρ ἄριστος
 ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἅλλα πάντα ὁπότε αὐ-
 τοῖς· ταῦτα μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα 865
 ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸ ἦν ἐβελίμῳ ἀγαγῆναι
 ὡς εἶ, οἱ ἐπὶ τῷ σῶ ἐνόματι Τί-
 μονα ἀνέμμεκα. Τίμ. Πῶς, ὦ Δημῖε,
 ὅς ἐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰ-
 δῖναι; Δη. Ἀλλὰ γὰρ ὦ, ἐν διδῶ θεός, 870
 ἐς νῦν, καὶ παιδοποιήτομαι· καὶ τὸ γλυ-
 κητόμενον, ἄρρεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἔδω
 καλῶ. Τίμ. Οὐκ οἶδα εἰ γὰρ μή τις ἔτι,
 ὦ ἔστω, τηλικαύτῳ παρ' ἐμῷ πλη-
 γῶ λαμβάνων Δημ. Οἶμοι. τί τῷτο; 875
 τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπῃς
 τὰς ἐλευθέρους, καὶ καθαρῶς ἐλευθεροῦ,
 εἰδὲν ἄν τις ᾔσῃ; ἀλλὰ δῶσθαι ἐν τῷ
 δίκῳ, τὰ τε ἅλλα, καὶ ὅτι τῷ ἀκρί-
 πολιν ἐπέπρησας. Τί. Ἀλλ' οὐκ ἐμπέ- 880
 πρησαι, ὦ μίανρ, ἰ ἀκρίπολις· ὅτι

- δῆλός ἐστι συκοφαντῶν. Δημ. Ἀλλὰ καὶ
 πλατῆς, ἢ ὀπιθόδομον διορύξας. Τίμ.
 Οὐδ' ἀνέχεται ἡ δὲ ἔτι· ὥστε ἀπίθανά σοι
 885 καὶ ταῦτα. Δημ. Διορυχθῆσιν μὲν ὕπε-
 ρον· ἤδη δ' οὐ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
 Τίμ. Οὐκ ἔτι καὶ ἄλλω λάμβαναι. Δη. Οἶμοι
 τὸ μετάφρετον. Τίμ. Μὴ κίεραχθι· κα-
 τοίσω γάρ σοι καὶ τρίτῳ, ἵπαι καὶ γε-
 890 λοῖσι πάντων πάβοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-
 μονίῳ μοίρας καθ' ἑκάστην ἀνοπλῶν, ἐν δ'
 μιᾶν ἀνθρώποις μὴ ἐπιτρέψας· μάτῳ
 γὰρ εἴη νικητικῶς Ὀλύμπια πύξ, καὶ
 πάλιν· ἀλλὰ τί τῷτο; ἢ Θρασυκλῆς ὁ
 895 φιλόσοφος ἔτι· ἢ μὴ εἴη ἄλλος·
 ἐπιτάσας γὰρ τὸ πάγωνα, καὶ τὰς ἐφρῦς
 ἀνατείνας, καὶ βριθυόμνός τι πῶς αὐ-
 τὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπει, ἀνατι-
 σοδὴν μὲν τῷ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κρόνῳ,
 900 αὐτοδορίας τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξ
 ἔγραφεν· ἔτι ὁ τὸ χῆμα εὐσελῆς, καὶ
 κρόμιον τὸ βάδιον, καὶ σφοδρὸν τὸ
 ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα πρὸς ἀρετῆς
 διεξιῶν, καὶ τὴν ἡδοὴν χαίροντων κατηγο-
 905 ρῶν, καὶ τὸ ἐλιγαρκὲς ἐπαίνων, ἐπειδὴ
 λυσάμενος ἀφίχθῃ ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ
 πᾶσι μεγάλῳ τῷ κύλικα ὀρέξειν αὐτῷ,
 τῷ ζωργτέρῳ δ' χαίρει μάλιστα, καθάπερ
 τὸ Δίης ὕδωρ ἐκπῶν, ἐνατιώτατα ἐπι-
 910 δέειν τῶν τοῖς ἐσθλῶν ἐκείνοις λόγοις,
 πρὸς πᾶσι ὅσοις ἐκτὶν τὰ ὄψα, καὶ τὴν
 πλησίον ἀφ' ἑκαστοῦ, παρύκης τὸ γέ-

ρηοι ἀνάπλευς, κυνηδὸν ἰμφορέμῳ,
 ἱπικενυρῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάτι τῷ
 ἀρτῷ εὐρήσεν πρῶτον, ἀκρεβῶς τὰ 15
 τρύβλια τῷ λιχαιῷ ἀπομήχων, ὥς μὴδὲ
 ἔλγον ἔμυτῶν καὶ ἀλίποι· μεμψίμοι-
 ροὶ αἶ, ὥς τὴν πλακῆντα ὅλον, ἢ τὴν σὺν
 μόνῳ τῷ ἄλλῳ λάβοι, ὅτι περ λιχνείας
 καὶ ἀπλησίας ὀφείλῃ μένουσιν, καὶ πά- 20
 ρῳ, ὅτι ἄλλοις ὡδῆς καὶ ἐρχετοὺς μό-
 τον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ἐγγυ-
 πρῶτον, καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι·
 τότε ἡ μάλισσα πρὸ σωφροσύνης καὶ γο-
 σμίοτης, καὶ ταῦτα φησὶν ἡδὴ ὑπὸ 25
 ἀκρεβῶς ποτηρῶς ἔχων καὶ ὑποσφυλίζων
 γελοῖ· ἔτα ἔμελλεν ἐπὶ ταῖς καὶ τὸ
 τελευταῖον, ἀρῶμενοι τινες ἐκφέρουσιν αὐ-
 τὸν ἐκ τῆς συμποσίας τὴν αὐλητρίδαν ἀμφο-
 τέρας· ἐπειλημμένοι πλὴν ἀλλὰ καὶ ἡ 30
 φωνή, ὅτι πρῶτον ὡς ἀρχαῖος αὐ-
 ψεύσματι· ἐνεκά, ἢ θροῦν, ἢ φι-
 λαργυρίας· ἀλλὰ καὶ ἡ γλῶσση ἐπὶ τὰ πρῶ-
 τα, καὶ ἐπιτοκῆς ἀρχαῖος, καὶ ἡ
 γοητεία ἀρῶμεται, καὶ ἡ ἀναισχυντία 35
 παρορμαστὴ· καὶ ὅπως πάσις τὸ χρῆ-
 μα, καὶ παταχόθεν ἀκρεβῶς καὶ ποικί-
 λως ὄντιλός· οἰμῶξεν τοιγαρὶν ὅτι εἰς
 μακρὸν χρῆστος ὢν· τί τῆτο; παταχῶς, χρέ-
 τι· ἡμῖν θροῦν, θροῦν οὐκ· ταῦ 40
 τὰ, ὡς Τίμων, τοῖς πολλοῖς ταῖς ἀφί-
 γμας· ὡς οἱ τὴν πλῆθον σὺν τιθηπότις,
 δῆγυρῶς καὶ χρῆστος καὶ δειπνῶν πολυτελῶν

- ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, ἰποκλιὺν τὴν χρ.
945 λακείαι ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, εἶόν σε
ἀπλοῖχόν, καὶ τὸ ἔργον κτηνωτικόν· οἶδ' αὖ
γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπται ἱκανόν, ὅψον
ᾧ ἔδισον δύνον, ἢ κάρδαμον, ἢ, εἴ ποτε
τρυφῶν, ὀλίγον τὸ ἀλῶν· πατέρι δ' ἢ
950 ἐν ἐάκρῳ· ὃ δ' ὅτ' ἐρίδωι ἔτ' αὖ, ἥς βέλτε
πορφυρεῖδ' ἀμείναι· τὸ χρυσοῖον μὲν γὰρ
ἔδεν τιμιώτερον τὸ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψη-
φίδων μοι δοκεῖ· σὺ δ' αὐτῷ χάρι' ἐσά-
λῳ, ὡς μὴ ἀφθέρῃ σε τὸ κάκιστον
955 τῷτο καὶ ἐπιβυλότατον κλέμμα ὁ πλῆτ',
ὁ πολλοῖς πολλὰς αἰτί' ἀνηκίσαν
συμφορῶν γενηνημῶν· εἰ γάρ μοι πέ-
θειο, μάστιγα ὅλοι εἰς τὴν θάλατταν ἐμ-
βαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγα-
960 θῶ ὄντα, καὶ τὴν φιλοσοφίας πλῆτον ὁρᾶν
δυναμῶν· μὴ μίνῃσι εἰς βάθος ὧ γαθῇ,
ἀλλ' ὅσον εἰς βυθῶνας ἐπεμβάς, ὀλίγον
πρὸς τὴν κυματογῆς, ἐμῷ ὁρῶντ' ὁμόν·
εἰ δ' ὅτ' μὴ τῷτο βέλτε, οὐδ' ὅτ' ἄλλοι τρέποι
965 ἀμείναι καὶ τάχ' ἐκφόρησιν αὐτόν ἐκ
τῆς οἰκίας· καὶ μηδ' ἐβόλῃσι αὐτῷ ἀνῆς,
ἀφ' οὗδ' ἄπασιν τοῖς διορθέοις· ὧ μὲν,
πέντε δραχμάς· ὧ δ' ὅτ', μῶν· ὧ δ' ὅτ', τά-
λαστοι· εἰ δέ τις φιλόσοφ' ἦεν, διμω-
970 εῖαν, ἢ τειμοεῖαν φέρεσθαι δίκαιον·
ἐμοὶ δ' ὅτ', καίτοι ἐν ἱμαντῷ χάρι' αἰ-
τῶ, ἀλλ' ὅπως μετὰ τὸ ἰταίρων τοῖς
διορθέοις, ἱκανόν εἰ ταύτῃ τὴν πῆραν
ἐμπλήσας παρέρχοις, ἔδ' ὅλως δύο με-
δίμους

δ' ἄν τις χωρῆσαι Αἰγυπτιακῆς· ὀλιγαρχίᾳ 975
 ὃ καὶ μέτερον χρὴ εἶναι τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ
 μηδὲν ὑπὲρ τῆς πέρας φρονεῖν. Τίμ.
 Ἐπαιτῶ ταῦτά σε, ὦ Θρασύκλεις· ποῦ
 γὰρ τὴν πέρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τῆς κε-
 φαλῇ ἐμπλήσῃ κοινῶν, ἐπιμετρείσας 980
 τῇ δίκῃ. Θρασ. Ὡς δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύομεθα ὑπὸ τῷ κατάρτεσιν ἐν
 ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. Τίμ. Τί ἀγανακτεῖς,
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὴν ὠρακίερασμαι
 σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ 985
 μέτρον τίτθρας. ἀλλὰ τί τῷτο; ποιοὶ
 ξυρίζονται· Βλεψίας ἐκείνου, καὶ Λάχης,
 καὶ Γνίφου, καὶ ὅλων, τὸ σύνταγμα τῷ οἴκῳ
 ξοράων· ὥστε τί σὺν ἐπὶ τῇ πέτρᾳ ταύ-
 τῃ ἀνελθὼν, τῇ μὲν δίκῃ ἐλίγον 990
 ἀναπαύσας πάλας πεπονηυῖαι, αὐτὸς δὲ ὅτι
 πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ
 πόρρωθεν αὐτὰς; Βλεψ Μὴ βάλλῃς, ὦ
 Τίμων· ἄπιρδῃ γάρ. Τίμ. Ἀλλ' οὐκ
 ἀναιμωτὶ γὰρ ὑμεῖς, εὐδὲ ἀνὴρ τραυμά 995
 ταν.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

LUCIANI

DIALOGI

MORTUORUM.

Dialogus I.

*Croesi, Plutonis, Menippi, Midae,
Sardanapali.*

CROE. **N**on ferimus, o Pluto, Menippum hunc canem, adhabitantem nobis. Quapropter aut illum alio loco colloca, aut nos hinc alio commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cum sit? CROE. Cum nos ploramus & ingemiscimus, illorum reminiscentes, quæ apud superos (habuimus), Midas quidem hic auri, Sardanapalus autem multæ voluptatis, ego vero thesaurorum, irridet, & conviciis incessit, mancipia & purgamenta nos vocitans. Interdum autem & cantans, conturbat ploratus nostros, & prorsus molestus est. PLU. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim ipsos,
A ignavi

ignavi ac perditī adeo cum sint: quibus non satis fuit vixisse male, sed etiam mortui adhuc meminerunt & desiderio ducuntur rerum humanarum. Gaudeo igitur, cum ipsos contritio. PLU. Atqui non decet. Dolent enim non exiguis rebus privati. MEN. Etiamne tu deliras, Pluto, qui gemitus istorum tuo quoque calculo comprobas? PLUT. Haudquaquam, verum nolim vos dissidere. MEN. At vero, o pessimi Lydorum, Phrygum & Assyriorum, sic existimate, quod nunquam desiturus sim. Nam quocunque abieritis, sequar ægre faciens, occinens & irridens vobis. CR. Annon hæc sunt contumelia? MEN. Non, sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, adorari cupientes, liberis hominibus insultantes, & mortis omnino non memores. Proinde plorate nunc, omnibus illis despoliati, CROES. Multis certe, o Dii, & magnis possessionibus! MI. Quanto equidem ipse auro! SAR. Quanto vero ego luxu! MEN. Euge, ita facite, lugete vos quidem, ego vero tritum illud, *Nosce te ipsum*, identidem connectens vobis occinam, id enim huiusmodi gemitibus accinere convenit.

Dialogus 2.

Mercurii & Charontis.

MER. **S**UPputemus, Portitor, si videtur, quanta mihi debeas jam, ne de-nuo litigemus de istis. CHA. Supputemus, Mercuri, nam de istis definire melius est, & minus molestum. MER. Anchoram mandanti tibi attuli quinque drachmarum. CHA. Magno dicis. MER. At, per Plutonem, quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CHA. Pone quinque drachmas & obolos duos. MER. Et acum ad (resarciendum) velum: quinque obolos ego exsolvi. CHA. Etiam hos appone. MER. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, præterea funiculum, unde Hyperam fecisti: omnia hæc duabus drachmis. CHA. Bene vero: hæc vili emisti. MER. Hæc sunt, nisi quid aliud me latuerit inter computandum. Quando autem hæc redditurum te promittis? CHA. Nunc quidem, Mercuri, fieri non potest. Si vero pestis aliqua, aut bellum multos demiserit, licebit tum lucrifacere aliquid, mala fraude supputantem in turba (inortuorum) portoria. MER. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eveniant

A *

pre-

precatus, ut inde fructum capiam. CHA. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, uti vides, ad nos descendunt: pax enim est. MER. Satiusest ita esse, etiamsi nobis prorogetur a te debiti istius solutio. Verum enim vero prisca illi, Charon, nosti quales advenerint, fortes omnes & sanguine pleni & faucii plerique. Nunc autem aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore, aut ex luxuria tumefacto ventre & cruribus (adveniunt.) Pallidi enim omnes, & ignavi, neque similes illis. Plurimi autem ipsorum etiam pecuniarum causa veniunt, factis, ut videtur, sibi mutuo insidiis. CHA. Omnino enim expetendæ sunt illæ. MER. Proinde neque ego videar committere aliquid, si acerbè abs te exigam ea quæ mihi debes.

Dialogus 3.

Plutonis & Mercurii.

PLU. **S**Enemne nosti, illum annis gravem dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hæreditatem autem venantes quinquagesies mille? MER. Recte: Sicyonium illum dicis. Sed quid tum? PLUT. Vivere illum quidem, Mercuri,

curi, sine ultra eos nonaginta annos, quos vixit, aliis totidem accumulatis, si modo fieri possit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros detrahe huc ordine omnes. MER. Atqui absurdum hoc videtur. PLUT. Haudquaquam, imo iustissimum: Quid enim illi (mali ab eo) perpetrati optant illum mori, nisi quia pecuniam illius captant, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: Ac quæ, ægrotante illo, apud se consultant, omnibus manifesta: & tamen sacrificaturos sese promittunt, si melius se habeat: & in universum varia quædam (& versuta) adulatio illorum hominum est. Propterea ipse quidem immortalis sit, illi autem ante ipsum abeant, frustra hiantes. MER. Ridicula patientur, scelerati cum sint. Ille etiam sæpe admodum scite lætat illos, & spe pascit inani, & in summa, semper morituro similis multo validior est quam quisquam juvenis. Illi autem hæreditate inter se divisa fruuntur, vitam quandam beatam secum ipsi animo præcipientes. PLUT. Proinde ipse, exuta senectute, quemadmodum Iolaus ille, repubescat. Illi autem ab ipsa spe media, somnias divitias relinquentes, jam mali male mortui huc veniant. MER. Ne cures, Pluto; illos enim ordine

singulatim tibi accersam: septem autem, opinor, sunt. PLUT. Deducas licet. Ille autem præmittat singulos ex fene iterum adolescens factus.

Dialogus 4.

Zenophantæ & Callidemidæ.

ZENO. **A**T tu Callidemides, quo pacto interiisti? Nam ipse quidem cum Dinia parasitus essem, quod immodicâ ingurgitatione præfocatus fuerim nosti: aderas enim morienti. **CALL.** Aderam, Zenophantes. Mihi vero inopinatum quiddam accidit. Nosti enim & tu Ptœodorum illum senem. **ZENOPH.** Orbum illum ac divitem, apud quem te assidue versari conspiciebam? **CAL.** Illum semper colebam, id mihi pollicitus fore, ut meo commodo quamprimum moreretur. Verum cum ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni annos senex viveret, compendiarîam quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Si quidem empto veneno pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptœodorus potum posceret, (bibit autem abunde) meracius in calicem infunderet, haberetque in promptu, & porrigeret illi. Quod si fecisset, jurejurando confirmabam, me illum manumis-

surum,

furum. ZEN. Quid igitur accidit ? nam admirabile quiddam narraturus mihi videris. CAL. Ubi igitur loti venissemus, duo jam puer cum pocula parata haberet, alterum Ptoeodoro, quod venenum continebat, alterum mihi, nescio quomodo deceptus, mihi venenum, Ptoeodoro porrexit poculum non venenatum. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, supposititius videlicet illius loco mortuus. Quid ita hoc rides, Zenophanta ? Atqui non convenit virum sodalem irridere. ZEN. Lepida sane, Callidemides, passus es : senex vero quid ad ista ? CAL. Primum quidem repentino casu paulum turbatus est : Deinde cum intellexit, opinor, quid factum fuerit, risit & ipse ad ea, quæ pocillator patraverat. ZEN. Verum non oportuit ad compendium illud divertere, siquidem venisset tibi populari via tutius, etiamsi paulo serius.

Dialogus 5.

Simyli & Polystrati.

SIM. **V**ENISTI tandem & tu, Polystrate, ad nos, postquam annos opinor non multo pauciores centum vixisti. POL. Octo plus quam nonaginta, o Simyle. SIM. Quomodo vero illos post me vixisti triginta-

annos ? ego enim , cum tu ferme septuaginta natus esses , vita decessi. POL. Quam suavissime , etsi tibi mirum illud videbitur , SIM. Mirum sane , si senex , & imbecillis , & orbus insuper prole , delectari rebus humanis potueris. POL. Primum quidem omnia potui : præterea quoque pueri mihi florentes erant multi , & mulieres mollissimæ , & unguenta , vinumque flagrans , & mensæ super Siculas (apparatæ). SIM. Nova sunt isthæc : ego etenim te valde parcum credidi. POL. Sed adfluebant mihi , o bone , ab aliis hæc bona : & mane quidem confestim ad fores ventitabant permulti ; postea vero omnimoda mihi dona adferebantur ex toto terrarum orbe præstantissima. SIM. Regnastine , o Polystrate , post me ? POL. Non equidem : verum amatores habebam innumeros. SIM. Rideo : amatores tune , ea cum esses ætate , dentesque quatuor haberes ? POL. Per Jovem optimos omnino civium : & quidem me senem , atque calvum , uti vides , lippientemque insuper , & mucro nares oppletum perlibenter colebant ; & beatus erat , si quem eorum tantummodo adspicerem. SIM. Num & tu aliquam , ut Phao , Venerem è Chio transvexisti , quæ postea tibi optanti dederit juvenem esse , & formosum de novo , atque amore dignum ? POL. Non : sed talis quum essem , perquam adamabar. SIM. Ænigmata loqueris. POL. Atqui

Atqui manifestus est hic amor, tam frequens cum sit erga prole carentes, & opulentos senes. SIM. Nunc intelligo tuam pulchritudinem, o admirande, quod ab aurea Venere fuerit. POL. At profecto, Simyle, non pauca ab amatoribus commoda percepi, tantum non adoratus ab illis: etenim superbe me gessi sæpe, & exclusi eorum quosdam aliquando; hi vero certabant, ac se invicem superare conabantur mei studio. SIM. Tandem vero quod cepisti consilium de tuis opibus? POL. Palam quidem unumquemque eorum hæredem me relicturum dicebam: quisque vero credebat, eoque se magis ad assentationem componebat: aliud autem verum testamentum reliqui, plorare cunctos iubens. SIM. Quem vero postremum illud testamentum hæredem habuit? numne aliquem genere conjunctum? POL. Non per Jovem, sed novitum quendam ex adolescentulis istis formosis Phrygem. SIM. Quot annos natum Polystrate? POL. Circiter viginti. SIM. Jam nunc intelligo, quænam tibi ille fuerit gratificatus. POL. Quin vel sic multum istis dignior hæreditate, etsi barbarus esset, & nequam, quem jam & ipsi optimates observant: ille itaque hæres meus fuit: & nunc inter patricos numeratur, mentumque subrasus & barbare loquens. Codro nobilior, Nireo formosior, & Ulyxe

prudenter esse dicitur. SIM. Id mihi curæ non est : quin etiam Græciæ sit Imperator ; dummodo isti hæreditatibus non potiantur.

Dialogus 6.

Cratetis & Diogenis.

CRAT. **M**Œrichum illum divitem noverasne, o Diogenes, illum admodum opulentum, Corintho natum, cui tot erant naves onerariæ, cujus consobrinus Aristeas, & ipse dives? Homericum illud in ore solebat habere: *Aut me confice tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ sese colebant invicem, Crates? CRAT. Hæreditatis causa uterque, cum essent æquales Jamque testamenta publicaverant utrique, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: Mœrichum autem Aristeas, siquidem ipse prior e vita decederet. Illa quidem erant (in tabulis) scripta, hi vero sese invicem colebant, & adulatione (alter alterum) superare contendebat. Porro divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis, quin & Pythius ipse nunc Aristeæ, nunc Mœricho victoriam præbebat, & modo

ad.

ad hunc, modò ad illum trutina vergebat. DIOG. Quis igitur rerum finis fuit, o Crates? nam audire est operæ pretium. CRA. Eodem die mortui sunt ambo: hæreditates autem ad Eunomium ac Thrasychem devenerunt, quorum utrique cognati illis erant: nec unquam prælagiverant hæc ita futura. Etenim cum Sicyone Cirrham navigarent, medio in cursu, obliquum nacti Iapygem, everfa navi perierunt. DIOG. Bene fecerunt: at nos cum in vita essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus. Neque ego unquam optabam Antisthenem mori, quo nimirum baculus illius (erat autem illi firmus ex oleastro factus) ad me veniret hæredem: neque tu Crates, opinor, desiderabas, ut, me mortuo, hæreditatem adires opum mearum, dolii ac peræ, quæ choenices duo lupinorum habebat. CRA. Neque enim mihi quicquam istis rebus erat opus, etiam ne tibi quidem, Diogenes: quorum enim oportebat (me hæredem esse) quæque tu ab Antisthene, ego a te tanquam jure hæreditatis accepi, ea nimirum multo sunt majora, multoque splendidiora quàm Persarum imperium. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam inquam, frugalitatẽ, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Per Jovem memini me in istiusmodi divitiarum

hæreditatem Antistheni successisse, tibi que eas longe etiam majores reliquisse. *CRA T.* Verum istiusmodi opes aspernabantur, neque quisquam nos coluit, hæredem se futurum sperans, sed ad aurum omnes intendebant oculos. *DIOG.* Nec injuria; neque enim habebant, quo facultates ejusmodi a nobis traditas acciperent, quippe qui deliciis perfluerent tanquam putria marsupia; ita ut si quando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, elaberetur illico & efflueret, cum fundus continere non valeret: cujusmodi quiddam & Danaï Virginibus ajunt accidere, dum in dolium pertusum haustam aquam important: at iidem aurum dentibus & unguibus, omni-que opere servabant. *CRA T.* Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes: illi vero huc venient, obolum duntaxat secum ferentes, illumque tantum ad portitorem usque.

Dialogus 7.

Menippi & Mercurii.

MEN. **U** Binam formosuli sunt & formosæ, Mercuri? duc me (sis) cum novus hic advena sim. MERC. Non quidem vacat, o Menippe: attamen eo respice ad dextram, ubi Hyacinthus est, & Narcissus, Nireus, Achilles, Tyro, Helena, Leda, omnesque adeo veteres formæ. MEN. Ossa tantum video, & calvarias carnibus nudatas, confimiles plerasque. MER. Etenim ista sunt, quæ omnes poëtæ admirantur ossa, quæ tu videris contemnere. MEN. Quæso, Helenam mihi monstrato: nam equidem non dignoverim. MERC. Isthæ calvaria Helena est. MEN. Itane vero mille naves propter hanc impletæ sunt ex universa Græcia, totque ceciderunt Græci ac Barbari, & tot urbes everstæ sunt? MERC. At non vidisti, Menippe, vivam hanc mulierem; dixisses enim & tu, vitio non verti posse talis mulieris causa per multum tempus molestias & pericula pati: siquidem & flores aridos si quis videat, qui deposuerint colorem, informes nimirum ipsi videbuntur: cum vero florent, coloremque habent, pulcherrimi sunt. MEN. Proinde equidem illud, Merc, demiror, non animadver-

14. *Menippi & Cerberi.*

tisse Achivos, quod de re tam exigui temporis & facile deflorente laborarent. MERC. Non ocium est mihi, Menippe, tecum philosophari: quapropter delecto loco, ubicunque velis, prosterne temet ac recumbe: ego vero alios etiam mortuos jam deducam.

Dialogus 8.

Menippi & Cerberi.

MEN. **H**Eus Cerbere, tecum enim mihi cognatio quædam intercedit, cum & ipse sim canis, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, cum descenderet ad vos? Verisimile est autem te, Deus cum sis, non latrare modo, verum etiam humano more loqui, si quando velis. CER. Cum procul adhuc abesset, Menippe, omnino vilis est irretorto (atque imperterrito) accedere vultu; nec magnopere mortem formidare, tanquam hoc ipsum vellet iis, qui procul à specus ingressu stabant, ostendere: postquam vero se demisit in hiatum, viditque caliginem hanc, simulque ego cunctantem illum mordens aconito pede correptum detraxi; sicuti infantes ejulabat, suosque deplorabat liberos; nihilque non faciebat in omnem speciem sese convertens.

MEN.

MEN. Num igitur homo ille erat sophista, neque vere rem despexit? CER. Non: sed ubi vidit id esse necesse, audaciam quandam præ se ferebat, ac si non invitus id esset passurus, quod aliqui volenti nolenti tamen omnino fuerat ferendum, videlicet, quo spectantes mirarentur. Equidem illud profecto de viris istiusmodi vere possem dicere, ad fauces usque spectis intrepidi sunt ac fortes, porro intus cum sunt, argumentum (adest) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi). MEN. Ceterum ego quonam animo tibi visus sum descendisse? CER. Unus mortalium, Menippe, descendisti, ut tuo dignum erat genere, & prior te Diogenes: propterea quod neutiquam coacti, nec detrusi intrastis, verum spontanei, ridentes, atque omnibus plorare nunciantes.

Dialogus 9.

Charontis, Menippi & Mercurii.

CHA. **S**olve naulum, execrande. MEN. Vociferare, si quidem istuc tibi volupe est, Charon. CHA. Solve, inquam, quod pro traiectione debes. MEN. Haudquaquam accipias ab eo, qui non habet. CHA. An est quispiam, qui ne obolum quidem

16 *Charontis, Menippi & Mercurii.*

dem habeat? MEN. Sitne alius quispiam præterea, equidem ignoro, ipse certe non habeo. CHA. Atqui fauces tibi comprimam, per Ditem, sceleste, ni solvas. MEN. At ego illiso baculo tibi comminuam caput. CHA. Gratis igitur navigaveris tantam navigationem? MEN. Mercurius meo nomine tibi persolvat, qui me tibi tradidit. MER. Belle mecum agatur, per Jovem, si quidem futurum est, ut etiam defunctorum nomine persolvam. CHAR. Haud omittam te. MEN. Hujus igitur causa subducta navi commorare: quanquam quod non habeo quinam auferas? CHA. At vero tu nesciebas, quod tibi fuerit apportandum? MEN. Sciebam quidem, verum non habebam. Quid igitur? ideone mihi non erat moriendum? CHA. Solus ergo gloriaberis, te gratis fuisse transvectum? MEN. Haud gratis, o præclare, siquidem & sentinam exhausti, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. CHA. Ista nihil ad naulum: obolum te solvere oportet; neque enim fas est secus fieri. MEN. Proinde tu me rursus in vitam reduc. CHA. Belle dicis, nimirum ut verbera etiam ab Æaco insuper accipiam. MEN. Ergo molestus ne sis. CHA. Ostende quid habeas in pera. MEN. Lupina, si velis, & Hecatæ cœnam. CHA. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irri-

Plutonis, Protefilai & Proserpine, 17.

irridens, ac dictæis incessens, & solus cantillans, illis plorantibus? MER. Ignoras, Charon, quem virum transvexeris? prorsus liberum, cuique nihil omnino curæ sit. Hic est Menippus. CHA. Quod si te prehendero aliquando? MER. Si prehenderis? o præclare, bis quidem capere non possis.

Dialogus 10.

Plutonis, Protefilai & Proserpine.

PROTES. **O** Domine, & Rex, noster, que Jupiter, tuque o Cereris filia, ne neglectui habeatis preces amatorias. PL. Tu vero quam rem petis a nobis, aut quis tandem es? PROTES. Sum equidem Protefilaus, Iphicli filius, Phylacensis, commilito Achivorum, quique primus occubui eorum, qui sub Ilio militarunt: precor vero, ut dimissus ad parvum tempus reviviscam iterum. PL. Illum quidem amorem, o Protefilaë, omnes mortui amant; attamen nullus eorum votis potitur. PROT. At non vitæ causa, Pluto, sed uxoris, quam raper ductam in ipso adhuc thalamo reliqui, cum enavigarem: ceterum infelix ego in ipso è navibus egressu occisus sum ab Hectore; verum amor uxoris non mediocriter me angit, o Domine, & vellem
vel

vel exiguo temporis spatio ab ea visus iterum descendere. PL. Nonne bibisti, Protefilæ, Lethes aquam? PROTES. Omnino vero, Domine: sed hæc res majoris erat ponderis & efficaciz. PL. Quin potius expecta, adveniet enim illa aliquando: nihil te redire opus erit. PROTES. Sed non fero moram, o Pluto: amore captus enim & ipse jam fuisti, novistisque cujusmodi sit amare. PLUT. Ecquid te juvaret per unum diem in vitam redire, paulo post eadem lachrymaturum? PROTES. Opinor me persuasurum etiam illi, ut sequatur ad vos; adeo ut unius loco duos mortuos accepturus sis paulo postea. PL. Non fas est illa fieri; nec facta sunt unquam. PROT. In memoriam tibi revocabo, Pluto: Orpheo enim propter hanc eandem causam Eurydicen tradidistis, meamque affinem Alcestem dimisistis Herculi gratificati. PL. Vellesne sic calvaria nuda, & informis pulchræ illi sponsæ tuæ apparere? quomodo vero illa adspiciet te, cum ne agnoscere quidem poterit? perterresiet enim certo scio, & fugiet te, frustra que tantam viam redieris. PROSERP. Quin vero, marite, & huic rei medere, Mercuriumque jube, cum in luce jam Protefilaus fuerit, ut ipsum contingat virga, & juvenem extemplo formosum efficiat, qualis erat e thalamo. PL. Cum Proserpinæ sic sane videatur,

re-

reducens ipsum iterum redde sponsum : tu vero memento unum (te tantum) accepisse diem.

Dialogus II.

Cnemonis & Damippi.

CNE. **H**Oc illud est quod vulgò dici consuevit, *Hinnulus leonem*.

DAM. Quid stomacharis, Cnemon? CNE.

Quid stomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miser astu delusus, iis, quos maxime mea cupiebam habere, præteritis.

DAM. Sed istud quinam evenit? CNE.

Hermolaum illum, valde divitem, liberis orbem colebam mortis spe, neque ille gravatim officium meum admittebat. Interim illud mihi scitum visum est, ut testamentum publice proferrem, in quo illi mea omnia reliqui, nimirum ut & ille (me.) æmularetur, eademque faceret.

DAM. Ac quid tandem ille? CNE. Quid ille suo in

testamento scripserit, id quidem ignoro.

Ceterum ego repente atque insperato viâ decessi, tecti ruina oppressus. Et nunc

Hermolaus mea possidet, lupi cujuspian in morem ipso hamo cum esca pariter a-

vulso. DAM. Non tantummodo, sed & te piscatore. Itaque dolum aduersus te

ipsum

ipsum composuisti. CNE. Ita videtur, ideoque lugeo.

Dialogus 12.

Diogenis & Mausoli.

DIO. **O** He tu, Car, qua re tantum spiras, teque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? MAU. Et propter regnum quidem, o Sinopenfis: quippe qui Cariae imperaverim universae, praeterea Lydiae quoque gentibus aliquot, & insulas nonnullas subegerim, Miletum usque pervenerim, plerisque Ioniae partibus subactis; ad haec formosus eram ac procerus, ac bello fortis: maxime vero quod in Halicarnasso monumentum habeam impositum singulari magnitudine, quantum videlicet defunctorum alius nemo possidet, neque pari etiam pulchritudine conditum, viris scilicet atque equis pulcherrimo e saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis, adeo ut vel fanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num injuria tibi videor has ob res magnum spirare? DIOG. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? MAU. Per Jovem, ob haec ipsa. DIOG. Atqui, o formose Mausole, neque
vires

vires jam illæ, neque forma tibi jam adest : si itaque quem arbitrum de formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere possim, quamobrem tua calvaria meæ sit anteferenda : siquidem utraque pariter & calva, & nuda, utrique dentes pariter ostendimus, & oculis orbatī sumus, & nares habemus simas. Ceterum sepulchrum ac saxa illa pretiosa Halicarnassensibus forsitan jactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, quod magnificam quandam structuram apud se habeant : verum quem tu ex istis fructum capias, vir optime, nequaquam video, nisi forsitan illud dixeris, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus faxis pressus. MAU. Itane nihil illa mihi conducunt omnia, planeque pares erunt Mausolus ac Diogenes ? DIO. Imo haud pares, inquam, vir præstantissime : nam Mausolus discrucabitur, quoties earum rerum in mentem veniet, in quibus se felicem putabat ; Diogenes autem eum ridebit. Atque ille quidem suum illud monumentum, quod est Halicarnassi, dicet ab uxore Artemisia atque sorore constructum ; contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit, num quod habeat sepulchrum. Neque enim illi res ea curæ erat : verum apud viros excellentissimos sui memoriam famamque reliquit, ut qui vitam vixerit viro dignam, tuo

tuo monumento, Car abjectissime, cel-
siolem, ac firmiore in loco subtru-
ctam.

Dialogus 13.

Ajaxis & Agamemnonis.

AGA. **S**I tu furore correptus, o Ajax,
teipsum interfecisti, nosque
omnes membratim concidere putasti, quid
Ulysses accusas? Ac paulo ante neque
aspicere ipsum voluisti, cum venisset huc
vatem consulturus, neque alloqui digna-
tus es virum commilitonem ac socium,
sed superbe admodum ac grandi incedens
gressu præteristi. **AJAX.** Merito, Aga-
memnon. Ille enim mihi furoris hujus au-
ctor extitit, ut qui solus mecum de armis
judicio contenderit. **AGA.** Volebasne vero
sine adversario esse, & sine pulvere omnes
superare? **AJAX.** Quidni? in tali uti-
que causa. Nam armatura ea cognationis
quodam jure ad me pertinebat, cum fra-
tris mei patrueis certe fuerit. Deinde vos
ceteri, qui multo quam ille præstantiores
eratis, detrectastis certamen, & concessi-
stis mihi certaminis præmia. Iste autem
Laërtæ filius, quem ego sæpe in summo
periculo servavi, cum jam à Trojanis pro-

prope concideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. AGA. Accusa igitur, o generose, Thetim, quæ, cum tibi debuisset armorum hæreditatem, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. AJA. Haudquaquam, sed Ulyssēm, ut qui solus sese mihi opposuerit. AGA. Ignoscendum, o Ajax, est, si homo cum esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratia etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipuè quando & vicit te, idque Trojanis ipsis iudiciis. AJA. Novi ego quæ me damnarit, sed fas non est de Diis aliquid dicere. Ulyssēm igitur non possum non odisse, Agamemnon, etsi ipsa Minerva hoc nolit.

Dialogus 14.

Antilochi & Achillis.

ANTI. **Q**Ualia tibi nuper, Achilles, ad Ulyssēm sunt dicta de morte, quam non generosa, & ambobus tuis præceptoribus, Chirone & Phœnice; indigna? Etenim audiebam cum diceres, te malle rusticam vitam agentem, inopi cuiquam, cui victus non suppeteret multus, operam locare, quam omnibus defunctis

functis imperare. Hæc certe ignavi hominis verba Phrygem quempiam meticulosum, atque plus quam decet vitæ cupidum dicere forsitan decuisset; sed Pelei filium & in adeundis periculis heroum omnium alacerrimum tam humilia de se cogitare, pudendum valde, & omnibus in vita præclare ab ipso gestis plane contrarium. Nam cum sine gloria in Phthiotide ad longam usque senectam regnare tibi licuisset, lubens tamen mortem gloriosam prætulisti. **ACHIL.** At, o Nestoris fili, tunc ignarus eram eorum quæ hic sunt, & utrum esset præstantius nesciebam; itaque misellam illam gloriolam vitæ anteponebam. Atqui jam tandem intelligo quod inutilis illa sit, etsi sint apud superos qui quam maxime res præclare gestas carmine celebrent: apud mortuos autem æqualis est omnium honor. Et neque forma illa, Antiloche, neque vires adsunt; sed jacemus omnes sub eadem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes. Nec me Trojanorum manes metuunt, nec Græcorum venerantur, sed exquisita est juris æquabilitas, similisque alter alteri defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc sunt quæ me angunt, & doleo, quod non potius vivam, & operam locem. **ANTIL.** Quid agat quispiam? naturæ namque visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est

est te legi obtemperare, nec statuta ægre ferre. Præterea videsne quot e sociis circa te simus? paulo post & Ulysses adveniet. Affert autem solatium societas hujus rei, & quod non solus ea patiaris. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios admirandos viros, qui quidem (ut puto) haudquaquam vellent redire, si quis eos ad inopes & victus indigos mittat, ut illis pro mercede serviant. ACHIL. Sociorum hæc quidem admonitio est: verum hæud scio, quo pacto eorum, quæ in vita aguntur, memoria me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ita affici. Si vero non palam confiteamini, hoc nequiores estis, quod tacite hujusmodi toleratis. ANT. Non equidem, Achilles, sed longe tibi præstamus: quippe quod intelligimus, quam sit inutile de iis rebus verba facere. Silere enim & æquo animo sustinere omnia, concessum est nobis, ne eadem optantes, tecum nos ipsos risui exponamus.

Dialogus 15.

Terpsion & Pluto.

TERP. **N**Um illud, o Pluto, justum, me quidem obiisse triginta
B an-

annos natum, illum autem super annos nonaginta senem Thucritum vivere hactenus? PL. Justissimum sane, Terpsion, siquidem hic vivat, neminem optans amicorum vita defungi: tu vero per omne tempus insidiatus es ipsi expectans hæreditatem.

TERP. Nonne vero decebat senem, & qui non amplius uti divitiis posset ad voluptatem, abire vita locum cedentem juvenibus? PL. Nova (certe & inaudita) o Terpsion, fancis, ut ille, qui non amplius divitiis uti possit ad voluptatem, moriatur: illud autem aliter fatum & natura constituit. TERPS. Quin igitur ipsam accenso (crimine tam perversæ) institutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut senior prius, & post eum, qui & ætate ipsi proximus esset (diem obiret supremum), nullatenus autem præpostere geri, neque in vivis manere senio confectum, qui dentes adhuc tres reliquos habeat, vix videat, servulis tribus curvato corpore innitatur, & mucro quidem nares, concretis autem sordibus oculos habeat ~~plenos~~, nihil amplius suave sciat, animatum quoddam sit sepulchrum, & a juvenibus derideatur, emori vero formosissimos & fortissimos adolescentes: retrorsum enim (ad fontes) flumina (refluunt) ea ratione: aut saltem scire par erat, quando decessurus esset senum singulus, ut non frustra

frustra quosdam colerent: nunc autem, quod proverbio dicitur, currus bovem sapius effert. PL. Illa quidem, Terpsion, multo prudentius fiunt, quam tibi videatur: & vos sane quid causæ est, quod alienis (opibus) inhietis, & senibus sine prole (vosmet) applicetis, illos (oculis) ferentes? quapropter risum debetis, ab illis quum sepelimini: eaque res multis gratissima est: sicuti enim illos mori optatis, ita omnibus est suave antea vos vita decedere: novam enim hanc artem excogitastis, quod anus & senes ametis, præsertim si prole careant; qui enim liberos habent, a vobis non coluntur: quanquam eorum jam multi, quos non amatis, animadversæ amoris vestri astutia, etsi filios habeant, odisse se illos fingunt, ut & ipsi amatores habeant: postmodum in testamentis exclusi sunt, qui olim dona ferebant: filius autem & natura, ut æquum est, potiuntur omnibus: illi vero infrendunt dentibus, dolore ardent. TERPS. Vera quidem illa dicis: mearum enim (opum) Thucritus quanta devoravit, semper cum mori videretur, &, cum intrarem, suspirans, & profundum quid, tanquam ex ovo pullus imperfectus, subcrocitans; quapropter ego jam mox illum existimans inscensurum in sandapilam, & multa misi, ne superarent me rivaies mei majoribus donis,

plurimumque præ curis insomnis jacebam ,
singula connumerans & disponens : hæc au-
tem ipsa , insomniam (dico) & curas , mo-
riendi mihi causa extiterunt : hic vero , cum
tantam mihi escam deglutiisset , adstitit ,
cum sepelirer , pridie , insuper irridens. PL.
Euge , o Thucrite , vivas diutissime , dives
simul & tales deridens ; neque prius tu mo-
riare , quam præmiseris omnes adulatores.
TERP. Illud sane quam , ô Plato , mihi
suavissimum erit , si & Chariades prius mo-
riatur quam Thucritus. PLUT. Bono sis
animo , Terpsion , siquidem & Phidon , &
Melantus , & omnes ante ipsum vita dece-
dent iisdem (confecti) curis. TERPS. Pro-
bo ista : vivas diutissime , Thucrite.

Dialogus 16.

Menippus & Tantalus.

MEN. **Q**uid ploras , Tantale , aut quid
te ipsum defles , ad stagnum
consistens ? TANT. Quod
jam , o Menippe , perco fiti. MEN. Tan-
tumne piger es , ut non declinato corpore
bibas , vel etiam per Jovem haurias cava-
nu ? TANT. Nihil prodest , si prono capite
aquam adpetam : fugit enim aqua , cum me
senserit adventantem : quod si aliquando &
hau-

hauriam, atque adferam ori, fieri non potest, ut irrigem summa labia, perque digitos diffuens nescio quo pacto iterum destituit aridam manum meam. MEN. Prodigiousum quid pateris, Tantale: at enim dic mihi, quid opus est, ut bibas? corpus enim non habes: nam illud utique in Lydia alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat: tu vero (nunc) umbra quomodo adhuc aut sitias aut bibas? TANT. Illud ipsum est poena mea, ut sitiat umbra, ac si corpus esset. MEN. Sed huic quidem rei sic fidem habebimus, quandoquidem dicis siti te puniri: quid igitur tibi metendum erit? num times, ne penuria potus moriaris? non alium equidem video post hunc Orcum, aut mortem, (per quam) hinc (deveniamus) in alium Orcum. TANT. Recte quidem dicis: sed illud est caput condemnationis, desiderare bibere, cum non indigeam. MEN. Deliras, o Tantale, & tanquam vere potu indigere videris, (cum potius) mero helleboro per Jovem (opus habeas) cui contrarium omnino atque his, quos rabidi canes momorderunt, contingit, ut non aquam, sed sitim pertinescas. TANT. Neque vero veratrum, Menippe, renuerim bibere: detur mihi modo. MEN. Bono sis animo, Tantale; nam neque tu, nec alius mortuorum bibet, siquidem sit impossibile: non enim omnes, uti tu, con-

conati innati fitiunt, aqua ipsos non expectant.

Dialogus 13.

Minos & Sostratus.

MIN. **H**ic quidem prædo Sostratus, in Pyriphlegethontem immittatur: hic autem sacrilegus a Chimæra discerpatur: tyrannus vero iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, hepar & ipse vulturibus præbeat arrodendum. At vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate pro iis, quæ juste in vita fecistis. **SOST.** Audi, o Minos, num tibi iusta dicere videar. **MIN.** An ego denuo nunc audiam? annon convictus es, Sostrate, quod & malus fueris, & tam multos occideris? **SOST.** Convictus quidem sum: sed vide an iusto afficiar supplicio. **MIN.** Ita fane: siquidem iustum est meritam cuique mercedem rependere. **SOST.** Attamen responde mihi Minos: breve enim quiddam interrogabo te. **MIN.** Dic, dummodo non prolixè: ut & alios jam dijudicare possimus. **SOST.** Quæcunque in vita egi, utrum volens feci, an vero a Parca mihi agglomerata sunt? **MIN.** A Parca scilicet. **SOS.** Proinde & boni omnes, & nos qui

qui mali videmur, annon hæc agimus dum illi obsecundamus? MIN. Ita profecto Clothoni illi obsequentes, quæ unicuique, cum primum natus est, agenda injunxit.

SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cum ei nequeat contradicere a quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut satelles, ille quidem iudici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? MIN. Liquet

(reum agendum) iudicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primo causam præbuit.

SOST. Bene facis, Minos, quod etiam exemplo hoc corollarium addis. Si quis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat, utri habenda est gratia, utri beneficium hoc acceptum est referendum?

MIN. Ei qui misit; minister enim tantum fuit, qui attulit.

SOST. Videsne igitur quam injusta facias, cum nos supplicio afflicis, qui ministri tantum fuimus eorum, quæ Clotho nobis imperavit: & cum hos honore prosequeris, qui aliena bona solum administrarunt? Nemo enim dicere poterit, impossibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata fuere. MIN. Multa, Sostrate, & alia videas, licet non secundum ratio-

nem fieri, si diligenter expendas. Verumtamen tu ex hac quaestione hoc boni consequeris, quod non prædo solum, sed etiam Sophista esse videaris. Solve ipsum, Mercuri, nec puniatur amplius. Cæterum vide, ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

Dialogus 18.

Diogenes & Pollux.

DIOG. **D**O tibi, Pollux, in mandatis, ut quamprimum ad superos ascenderis (tuum enim est, ni fallor, die crastino reviviscere, sicubi Menippum canem videris (invenies autem ipsum Corinthi in Craneo, aut in Lyceo, contendentes inter se Philosophos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea quæ in terris (geruntur) derisisti, huc multo plura insuper derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, & in ore frequens istud: Quisnam omnino novit, quæ post vitam futura sunt? Hic autem non defines constanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maxime cum videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ejulatu ab aliis dignosciturum

tum ut molles & ignavi sunt, rerum humanarum memoriam renovantes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & sicubi positum in trivio fæcates crenam, aut ovum ex lustratione (relictum) aut tale quid inveniat. POLL. At hæc illi renanciabo, Diogenes. Sed quo melius illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvaster, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diversorum pannorum asfumentis variegato. Ridet autem semper ac plerumque Philosophos istos arrogantes acerbe perstringit. POLL. Facile erit illum ex his signis invenire. DIOG. Visne ut ad illos etiam philosophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In universum adhortare illos, ut desinant nugari, & de universo contendere, & cornua sibi mutuo affingere, & crocodilos facere: nec hujuscemodi inepta mentem doceant interrogare. POLL. At indoctum me & inruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu vero meo nomine ipsos plorare jube. POLL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, o charissime Pollicule, nostro nomine hæc renuncia. Quid, o vani, aurum custoditis? quid vos ipsos exeruciat, usuras supputando, & talenta talentis

accumulando, quos unicum obolum habentes brevi (ad inferos) venire oportet? POLL. Hæc etiam illis dicentur. DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrosve oculos, neque faciei ruborem amplius ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut ajunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit, hæc dicere formosis illis, & robustis. DIOG. Pauperibus etiam, o Lacon (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopia luctum movet) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, exposita illis hujus loci æqualitate, qua futurum est, ut videant eos, qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis hic esse meliores. Tuis vero Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, o Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profecto feram. Sed quæ ad cæteros mandasti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur. Tu vero quibus ante dixi, sermones meos deferas.

Dialogus 19.

Diogenes & Alexander.

DIOG. **Q**uid hoc rei est, Alexander?
tu quoque, perinde atque
nos omnes, mortuus es?

ALEX. Vides utique, Diogenes: nec mirum est, si, cum homo fuerim, defunctus sim: DIOG. Num igitur Ammon ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret, an vero tu Philippo patre prognatus eras?

ALEX. Haud dubie Philippo: nam si Ammone progenitus fuisset, non obiisset.

DIOG. Atqui de Olympiade familia quædam ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse: & in lecto visum fuisse: deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. ALEX. Hæc etiam, ut tu, ipse audiui. Nunc autem video, neque matrem, neque Ammonios illos vates saniquicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile. Multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti?

ALEX. Nescio, Diogenes. Non enim per repentinam mortem mihi de eo quicquam statuere licuit, nisi hoc solum, quod moriens,

riens Perdicæ annulum tradidi. Verum quid rides, Diogenes? DIOG. Quidnam aliud, quam quod memini, quid Græci fecerint, quum nuper, cum imperium acceperis, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliverunt? ALEX. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porro Ptolemæus ille satelles meus, si quando detur ocium ab his rerum tumultibus, qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibique sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. DIOG. Non risero, Alexander, cum te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verum hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quemquam, qui semel paludem transmiserit, atque intra specus hiatus descenderit, propterea quod neque indiligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere pervelim, quo feras animo, quoties in mentem tibi redit, quanta felicitate apud superiores relictus, huc sis profectus, puta corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auri tantum, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate,
glo-

gloria : deinde quod eminebas conspicuus , dum vectareris , dum vitta candida caput revinctum haberes , dum purpuram fibulis substrictam gestares. Numquid hæc te discruciant , quoties animo recurrant ? Quid lachrymaris , o stolide ? An non hæc te docuit sapiens ille Aristoteles , ne res eas , quæ a fortuna proficiuntur , firmas putares ?

ALEX. An sapiens ille , cum sit assentatorum omnium perditissimus ? Sine me solum Aristotelis facta scire , quam multa a me petierit , quæ mihi scripserit , utque meo in disciplinas studio sit abusus , cum mihi palparetur , ac laudaret me , nunc ob formam , ac si hæc summi boni pars esset : nunc ob res gestas atque opes : nam has quoque in bonis esse censebat , ne sibi vitio verteretur , quod eas caperet , præstigiosus ille & fraudulentus homo, Diogenes. Quamquam illud fructus ex ipsius sapientia fero , quod nunc iis , tanquam summis de bonis excrucior , quæ paulo ante enumerasti.

DIOG. At scin'tu , quid facies ? ostendam tibi molestiæ illius remedium. Quandoquidem hic veratrum non producitur , fac ut Lethæi fluminis aquam avidis faucibus attrahens bibas , iterumque ac sæpius bibas : sic enim desines bonorum Aristotelicorum causa discrucari. At Clitum illum , & Callisthenem video , & complures alios in te irruentes , ut te discerpant , & injurias a te

acceptas ulciscantur. Quare alteram hanc viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito.

Dialogus 20.

*Alexander, Annibal, Scipio &
Minos.*

ALEX. **M**E tibi, o Libyce, præponi par est: præstantior enim sum. ANN. Minime: sed me. ALEX. Ergo iudicet Minos. MIN. At quinam estis? ALEX. Hic est Carthaginensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo illustres. Sed qua de re vobis est altercatio? ALEX. De præstantia. Hic enim se meliorem fuisse me exercitus ducem dicit. Ego vero, ut omnes sciunt, non isto solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari fuisse me præstantiorem affirmo. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu vero, Libyce, primus verba facito. ANN. Unum hoc me juvat, Minos, quod equidem & Græcam linguam didicerim: adeo ut neque etiam hac in re iste me superet. Porro illos maxime laude dignos assero, qui cum principio nihil essent, magni tamen evaserunt & per se potentes facti, & principatu digni habiti. Ego igitur
cum

cum paucis Iberiam adortus, primum fratris imperio subiectus, maximis dignus habitus sum (præmiis) optimus cum iudicaret. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cum magnos montes transcendissem, omnem Eridanum percurri: multasque civitates everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præëminentis urbis suburbia deveni: totque uno die occidi, ut eorum annulos modis metitus sim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cum neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris insomnia narra-rem: sed me hominem faterer, & contra duces prudentissimos decertarem, & contra fortissimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui prius fugiunt, quam quisquam eos persequatur, & cuiusvis audenti victoriam facile tradunt. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam miserum illum Darium in Issò & Arbelis devicit, a paterna virtute degenerans adorari voluit, & ad Medorum delicias sese contulit: & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem æquabiliter patriæ præfui: quæ cum me revocaret, hostium magna classe adversus Libyam navigante, statim parui: continuoque

que me hominem privatum dedi, & damnatus aequo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cum essem, omnisque Græcanicæ disciplinæ expers, nec Homerum, ut iste, didicissem, nec Aristotele Sophista magistro, sed sola naturæ meæ solertia usus essem. Hæc sunt, quibus me Alexandro meliorem prædico. Quod si præstantior est iste, quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forsitan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoso viro, & imperatore bono: qui prudentia magis quam fortuna est usus. MIN. Hic certe non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu vero, Alexander, quid ad hæc dicis? ALEX. Nihil certe, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superaverim, qui, cum essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebarum subversione perterrui. Tum ab iis dux electus, nolui Macedonum regnum obeundo contentus esse eorum imperio, quæ pater reliquerat. Sed totum terrarum orbem cogitatione volvens, & grave ducens, ni universum occuparem, cum

cum paucis Asiam invasi : & apud Granicum magna pugna vici. Captaque Lydia, Ionia, ac Phrygia, denique subjugato quicquid obvium erat, Illum veni, ubi me cum innumeris copiis Darius expectabat. Post hæc, o Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos, vobis miserim. Dicit enim Charon, sibi tunc scapham non suffecisse : sed plerosque illorum ratibus compactis trajecisse. Et hæc confeci me ipsum periculis opponens, & in pugna vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt reticeam, ad Indos usque veni, meumque imperium Oceano terminavi : & ipso- rum elephantes cepi, & Porum captivum abduxi. Scythas etiam non contemnendos homines, superato Tanai, magno equitatu devici : & amicos beneficiis devinxi, & ab inimicis me vindicavi. Si vero Deus hominibus videbar, condonandum illis erat : siquidem rerum a me gestarum magnitudine adducti sunt, ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit : sed hunc, cum apud Bithynum Prusiam exularet, ut vir pessimus & crudelissimus merebatur. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, sed versutia, perfidia & dolis id peregit : nunquam justis, aut apertæ virtutis memor. Sed quoniam delicias mihi objecit : oblitus mihi videtur eorum, quæ Capuæ com-
mi-

misit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occasiones voluptatibus perdidit. Ego vero, nisi quæ sub Occidente sunt, parvaratus, ad Orientem potius me contulissem, quidnam adeo magni præstitissem? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque terram ad Gades usque sub potestatem facile redigere potuissem? Sed hæc nulla contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoscerent. Dixi. Tu vero Minos judica. Hæc enim e multis protulisse satis est. SCIP. Ne vero, priusquam me quoque audiveris. MIN. Quisnam & cujas es, vir optime, qui dicendi copiam poscis? SCIP. Scipio sum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis subegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me esse inferiorem, sed Annibale præstantiorem, qui ipsum perfectus devici, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impudens iste non videatur, qui cum Alexandro certare aufferit, cui ne ipse quidem Scipio, qui ipsum devici, comparare me velim? MIN. Per Jovem aqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: tu vero secundus: tertius denique, si videtur, Annibal, quippe qui nec ipse est contemnendus.

Dialogus 21.

*Menippus, Æacus, Pythagoras,
Empedocles & Socrates.*

MEN. **P**ER Plutonem, Æace, circumduc me per omnia, quæ sunt apud inferos. ÆAC. Haud facile, Menippe, omnia: sed quæ summam indicari possunt, accipe. Hic quidem est Cerberus: nosti & portitorem hunc, qui te trajecit: præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidisti, quum ingressus es. MEN. Hæc novi: & te aditus custodem. Regem etiam vidi, & Furias. Homines vero priscos, eosque maxime, qui nobiles fuerunt, ostende. ÆAC. Hic est Agamemnon: ille Achilles: qui propius affidet, Idomeneus: deinde Ulysses: postea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præstantissimi. MEN. Papæ Homere, ut humi projecta jacent tuarum rhapsodiarum capita, ignobilia, & informia, pulvis omnia, & meræ nugæ: caduca revera capita. Hic vero, Æace, quisnam est? ÆAC. Cyrus est. Hic vero Cræsus: juxtaque ipsum Sardanapalus: ultra hos omnes Midas: ille vero Xerxes. MEN. Et te, o scelestè, tota exhorruit Græcia, jungentem pontibus Hellespontum, & per montes ipsos navigare
af,

affectantem? Qualis vero est Cæsus? Sed
 huic Sardanapalo, Æace, permitte mihi,
 ut infligam colaphum. ÆAC. Nequa-
 quam. Comminueres enim ipsi calva-
 riam, cum sit adeo muliebris. MEN. At-
 tamen amplexabor illum, utpote plane
 semivirum. ÆAC. Vis, ut tibi doctos
 etiam ostendam? MEN. Etiam per Jovem.
 ÆAC. En tibi primus hic est Pythagoras.
 MEN. Salve Euphorbe, sive Apollo, sive
 denique quodcunque voles. PYTH. Ita
 sane: & tu quoque Menippe. MEN. An-
 non amplius aureum illud femur habes?
 PYTH. Non: sed age cedo, siquid edule
 habet hæc tua pera. MEN. Fabas, o bo-
 ne: quare nihil hic est, quod tu possis ede-
 re. PYTH. Da modo. Nam hic apud ma-
 nes alia sunt dogmata: didici enim, nihil
 hic fabis & parentum testiculis inter se simi-
 le esse. ÆAC. Porro, hic est Solon, Exe-
 cestidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos
 Pittacus, alique: suntque, ut vides, omnes
 septem. MEN. Læti sunt, Æace, hi so-
 li, & præter cæteros alacres. Sed hic ci-
 nere oppletus, quasi subcineritius panis,
 qui crebris pustulis efflorescit, quisnam
 est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semi-
 coctus ab Ætna monte huc profectus.
 MEN. O æripes optime: quid tibi accide-
 rat, ut te ipsum in crateres Ætnæ injiceret?
 EMP. Infamia quædam, Menippe. MEN.

Mi-

Minime per Jovem, sed quædam inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, una cum crepidis conflagrares. Verum tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es & ipse mortuus. Ubi vero locorum est Socrates? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hic esset. ÆAC. Videsne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc simile est omnium: nam & simi omnes sunt. SOC. Mene quæris, Menippe. MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur admodum multi. Cæterum vidisti, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguenta, alter Siciliæ tyrannis adulari doctus. SOC. At de me quid sentiunt? MEN. Beatus homo es, o Socrates, quod ad res hujusmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuisse existimant, atque hæc omnia cognovisse (decet enim opinor verum hic dicere) cum nihil scires. SOC. Et ipse hæc illis dicebam: sed eam rem illi simulationem esse putabant. MEN. Sed

Sed quinam isti sunt circa te? SOC. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniae filius. MEN. Euge, Socrates, siquidem & hic tuam artem exerceas, nec formosos istos negligas. SOC. Quid enim aliud, quod sit suavius, agerem? Sed, si videtur, prope nos recumbe. MEN. Non per Jovem: Cræsum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus, quippe mihi videor non pauca ridenda habiturus, quum plorantes illos audiam. ÆAC. Ego quoque jam abeo, ne quis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa etiam alias videbis, Menippe. MEN. Abeas licet: etenim hæc sufficiunt, Æace.

Dialogus 22.

Charon, Mortui, Mercurius, Menippus, Charmoleus, Lampichus, Damasius, Crates, Philosophus & Rbetor.

CHAR. **A**Udite, quo loco sint res vestrae. Equidem parva est nobis, ac supputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ si in alterutram partem inclinarit, pessum ibit. Vos autem tam multi simul confluitis, multasque sarcinas singuli assertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne facti vos poeniteat postea:

postea : præcipue quicumque natare nescitis. MORT. Quid igitur factum opus est , ut tuto navigemus ? CHAR. Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet , omniaque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiet vos iste ponto. Tibi vero , Mercuri , deinceps curæ erit , neminem ex ipsis excipere , nisi qui sit nudus , & supellectilem abjecerit , ut dixi. Itaque stans ad tabulatum scanforium ipsos cognosce , & nudos ingredi cogens suscipe. MERC. Recte dicis : atque sic faciemus. Quis est hic primus ? MEN. Ego sum Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem projeci : Verum recte feci , qui paliū non attulerim. MERC. Ingredere , o Menippe , vir optime , primumque apud navis gubernatorem , in summitate , locum occupa , ut omnes intuearis. Verum quis est formosus iste ? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarentis amabilis , cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem , & labia cum osculis , promissam etiam comam , & genarum ruborem , adeoque totam cutem. Bene se res habet , expeditus es , ingredere nunc. Hic vero purpuratus , & diademate vinctus , facie truculentus. Quis es tu ? LAMP. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quid cum tot sarcinis ades ? LAMP. Anne conveniebat nudum venire ty-

tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, sed mortuum: itaque ista deponere. LAMP. Ecce divitias abjeci. MERC. Factum etiam abjice, Lampiche, & superbiam. Si enim hæc simul ingrediantur, pontonem gravabunt. LAMP. Permitte saltem ut diadema habeam, & sagulum. MERC. Nequaquam, sed hæc etiam relinque. LAMP. Ita sit: quid amplius? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem etiam, & amentiam, & insolentiam, & iracundiam deponere. LAMP. Ecce nudus sum. MERC. Ingredere nunc. Tu vero pinguis & carnosus, quis es? DAM. Sum Athleta Damafias. MERC. Etiam ille esse videris: scio enim te sæpe in palæstris a me visum. DAM. Etiam Mercuri: sed me nudum excipe. MERC. Non es nudus, o bone vir, tanta carne circumdatus: eam itaque exue. Navim enim submerges, si vel alterum pedem imposueris. Sed & coronas illas, & præconia abjice. DAM. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortuis statura. MERC. Sic præstat esse levem: itaque ingredi. Tu quoque, Craton, depositis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum feras epitaphia, neque tuorum majorum dignitates: sed & genus, & gloriam relinque. Nec civitatis, de qua bene meritus es, publica præconia, nec statuarum inscriptiones:

nes: nec magnum tibi sepulchrum aggestum dicas: illa enim in memoriam revocata scapham etiam gravant. CR. Invitus certe: sed tamen abjiciam: quid enim faciam? MER. Papæ, quid tibi vis armatus? aut quid tropæum istud fers? CR. Quia vici, Mercuri, & res præclaras gessi, propterea civitas hoc me honore affecit. MER. Relinque tropæum in terrâ: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verum quis ille est, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, contractis superciliis, meditabundus, promissa barba, quis iste est? MEN. Philosophus aliquis, Mercuri: imo præstigiator, & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue: videbis enim multa, eaque ridicula sub pallio abscondita. MER. Hunc tu habitum depone primum: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert? quin etiam inanem diligentiam permultam, & ineptias non paucas, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, delicias, & mollitiem (neque enim ista me latent, etiamsi studiose celes) mendacium quoque, & fastum abjice,

C

ce,

ce, illamque opinionem, qua te aliis præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquere mis capiat? PH. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. MEN. Sed & barbaram hanc deponat, Mercuri, cum adeo gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. PH. Ecquis erit qui detondeat? MER. Menippus iste capta securi, qua naupegæ utuntur, eam reseccabit, pro mensa, qua secanda imponuntur, utens tabula, qua scapha conscenditur. MEN. Nequaquam Mercuri: sed da mihi ferram: hoc enim erit magis ridiculum. MER. Sufficiet securis. Euge: homini similiorem reddidisti, seposito ejus fœtore hircino. MEN. Visne ut paulum de supercilis auferam? MER. Maxime. Nam hæc super frontem attoluit, nescio quam ob rem sese efficiens. Quid hoc rei est? etiam ploras, sceleste? & mortem formidas? ingredi igitur. MEN. Unum adhuc gravissimum gestat sub alis. MER. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiā, generositatem, & risum: solus enim omnium rides. MER. Nequaquam, sed retine ista, levia cum sint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu vero Orator de-

pone

pone istam tantam verborum contradic-
tionem, antitheses, membrorum adæquatio-
nes, periodos, barbarismos, aliaque ora-
tionum pondera. RH. En depono. MER.
Bene res se habet. Itaque solve funem, at-
tollamus scælas, attrahatur anchora: ex-
pande velum, tuque portitor dirige clavum.
Simus hilares. Quid ploratis, stolidi? tuque
Philosophie in primis? qui paulo ante tua
barba spoliatus es. PH. Quoniam, Mercu-
ri, animam immortalem esse putabam.
MEN. Mentitur: alia enim ipsum mœrore
afficere videntur. MER. Quænam illa?
MEN. Quia non amplius opiparas coenas
habebit: neque noctu exiens clam omni-
bus, circumvoluto palliolo capiti, prosti-
bula in orbem lustrabit: nec mane dece-
ptis adolescentibus sua sapientia, pecuniam
accipiet. Hæc sunt, quæ illi dolent. PH. An
tibi molestum non est, Menippe, quod mor-
tuus es? MEN. Quomodo molestum sit
mihi, qui ad mortem, nullo vocante, festi-
navi? Verum nonne clamor quidam, inte-
rim dum confabulamur, veluti quorundam
in terra vociferantium exauditur? MER.
Etiam, Menippe: verum non unico loco.
Sed quidam in unum cœtum convenientes,
mortuum Lampichum læti irrident: & il-
lius uxorem mulieres circumstrepunt, atque
illius liberi nuper nati, multis lapidibus a
pueris obruuntur. Quidam Diophantum.

Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone isto recitantem. Atque per Jovem, Damasiae mater ululans, lamentationem pro Damasia cum mulieribus inceptat. Te vero, Menippe, nemo deplorat, & solus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multo post, canes miserabiliter propter me latrantes audies, & corvos alas concutientes, quando ad sepeliendum me convenient. MER. Generosus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos recta per hanc viam ad forum judiciale. Ego vero, & portitor alios transvectabimus. MEN. Feliciter navigate, o Mercuri. Nos vero progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Judicari oportebit: & graves dicunt esse poenas: rotas, vultures, saxa. Uniuscujusque autem vita examinabitur.

Dialogus 23.

Diogenes, Antisthenes, Crates & Pauper.

DIO. **O**Cium nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates. Quare, cur ambulatum non imus ad Orci fauces, ut ibi videamus, quinam sint qui descendunt, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit visu, ut ipsorum alii lachrymentur,

tur, alii supplicent ut dimittantur : nonnulli etiam ægre descendunt, & obtorto collo, detrudente Mercurio, tamen obnituntur, & supini reluctantur, cum hoc ipsis nihil profuit. CR. Ego vero etiam exponam vobis, quæ in via vidi cum huc descenderem. DIO. Expone, Crates, videris enim quædam omnino ridicula dicturus esse. CR. Cum alii multi nobiscum descendebant, tum inter ipsos insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arfaces Medorum præfectus, & Orætes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus circa Cithæronem, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat, tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocando, sibi que ipsi ob audaciam succensendo : qui cum Cithæronem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantum servos adduxisset, idque cum phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arfaces autem, senior enim jam erat, & per Jovem non illiberali facie, barbaro more ægre ferebat, atque indignabatur, quod pedibus incederet, sibi que equum adduci volebat. Nam & equus una cum eo mortuus erat, ambobus una plaga transfossis a Thrace quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem fluvium commissum fuerat. Nam

Arfaces infesto cursu in hostem ferebatur, longe ante alios, ut ipse narrabat, evectus. Thrax vero illum expectando subsistens, ac scutum obtendens, Arfacis hastam excussit: ipse autem subjecta sarissa, illum & equum transfodit. ANT. At, Crates, quomodo hoc una plaga fieri potuit? CR. Facillime, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum prætendens cursu ferebatur: Thrax vero, ubi pelta objecta plagam excussit, ipsumque cuspis præterit, in genu procumbens, venientis impetum sarissa excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementia cursus se ipsum transadegit. Tum etiam eadem hasta per inguina utrinque ad nates penetrante Arfaces transfoditur. Vides, quale hoc fuerit? non viri, sed potius equi opus. Verumtamen indignabatur ille, quod eodem, quo alii, honore haberetur: volebatque eques huc descendere. Oroetes autem privatus quispiam erat, pedibus admodum mollis, quippe qui neque humi stare, nedum incedere poterat. Medis autem omnibus hoc prorsum accidit; ut, postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis ægre incedant. Quamobrem, cum humi sponte prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego ve-

ro ridebam. ANT. Ego vero, quum huc descendebam, neque me ceteris admiscui, sed, relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum occupavi, quo commodius navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii vero nauseabant. Ego vero inter ipsos valde me oblectabam. DIO. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis. Mecum autem Blepsias ille foenerator ex Piræo, & Lampis Acarnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. Equidem Damis a puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem se jugularat. Blepsias fame miser periisse dicebatur, & adhuc supra modum pallidus, & quam maxime tenuis apparebat. Ego vero, quamquam id noram, interrogabam quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium: non injusta, inquam, ab illo passus es, qui, cum talenta mille haberes concervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, adolescenti illi octodecim annos agenti quatuor tantum obolos suppeditabas. Tu vero Acarnan (gemit enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem inculcas, non autem te ipsum? qui hostes quidem nunquam pertimueris, sed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puella vero ille

vili, fictisque lachrymis ac suspiriis tu generosus captus fueris. Nam Blepsias ipse sese ob nimiam ante stultitiam accusabat, quod pecuniam hæredibus nulla necessitudine sibi conjunctis custodierit, stolidus ille ratus se perpetuo victurum esse. Ceterum mihi non vulgarem voluptatem gementes isti præbuerunt. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & e longinquo contemplari advenientes. Papæ multi certe & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent: quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras, optime, idque cum senex adveneris? an rex eras? PAU. Haudquaquam. DIO. An vero satrapa? PA. Neque illud. DIO. An igitur dives fuisti: ideoque doles te mortem obiisse, relictis multis deliciis? PA. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & funiculo piscatorio victum quæritans, summo pere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique visu. DIO. Et vivere cupiebas, talis cum esses? PAU. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. DIO. Deliras, o senex, & te adversus necessitatem juveniliter geris, idque cum huic portitori sis coævus. Quid igitur quis amplius de juvenibus dicat, ubi
id

id ætatis homines vitæ amantes sunt? quos mortem sectari decebat, tanquam remedium eorum malorum, quæ secum fert senectus. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum nos hic circa fauces oberrare viderit.

Dialogus 24.

Menippus, Amphilocheus, & Trophonius.

MEN. **V**Os equidem, Trophoni, & Amphiloche, cum sitis mortui, haud scio quonam modo fanis estis donati, vatesque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. TRO. Quid igitur? nostrane culpa est, si per inscitiam illi de mortuis hujusmodi opinantur? MEN. At opinati non fuissent, nisi, quum viveretis, talia quædam portenta ostentassetis, ac si futurorum præscii fuissetis, eaque percontantibus prædicere potuissetis. TRO. Menippe, noverit Amphilocheus hic, ipsi pro se respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descendere. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse, non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? Nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridicule offam manu gestans, per angustum aditum in

specum irrepsero, te mortuum ut & nos esse, scire nequeam, idque sola impostura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TRO. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo dimidia illa tui, ut Dei pars, quo nunc recessit? TR. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni: atqui te totum mortuum esse, plane video.

Dialogus 25.

Alexander & Philippus.

PHIL. **N**on igitur nunc, Alexander, te filium esse meum inficiaberis: nam si Ammonis fuisses, mortem non obiiesses. AL. Nec ipse nescius eram, pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: sed quia ad res gerendas mihi visum erat conducere, usus sum vaticinii commento. PH. Quid ais? conducibile id tibi visum est, ut vatibus fallendum te exponeres? AL. Non isthuc: sed me formidarunt Barbari, nullusque viribus meis restitit, cum putarent sibi adversus Deum præliandum. Itaque facilius ipsos imperio meo subdidi.

PH.

PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti? qui cum timidis illis, arcubus, peltis minoribus, gerrisque vimineis defendere se solitis, semper congressus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thesalum, Eleorum jaculatores, Mantinenses peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, nome hæc ardua sunt? An vero nescis, ut Medos, Persas, Chaldaeos, auro conspicuos, & delicatos homines, ante te, duce Clearcho, decies mille viri bello adorti expugnarent, non sustinentes illos, ut cominus venirent, sed, antequam emissum fuisset telum, fugientes? AL. At vero Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis proditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidemve solvi victoriæ gratia. Adde quod & Græcorum alios sine sanguine cepi. Thebanos vero forte audisti quomodo adortus sim. PH. Hæc omnia novi ex Clito, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Tu vero, abjecta chlamyde Macedonica, candyn, ut ajunt, induisti, & ~~tiam~~ *rectam*

imposuisti, & a Macedonibus viris utique liberis adorari voluisti. Et, quod omnium maxime ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim quaecunque alia commisisti, quod viros doctos in leonum claustra inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amasti. Unum est, quod solum laude dignum abs te gestum audiui, quod a Darii uxore formosa tibi temperasti, & matris & filiarum ejus curam suscepisti: opus certe regium. AL. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, pater, ut quum apud Oxydracas primus intra mœnia desilii, totque vulnera accepi? PH. Non laudo, Alexander. Non quod non decorum esse putem, vulnerari quandoque Imperatorem, & in subeundis periculis prætentare viam: sed quod illud ex re tua minime erat. Etenim pro Deo habitus, si quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferri, sanguine manantem, & vulnus mœrentem, spectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præstigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & assentationis, prophetæ illius. Ecquis risum continuisset conspiciatus Jovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc vero quum jam vita functus es, non multos esse putas, qui fictionem illam irrideant, & maledictis carpant,

pant, quum Dei cadaver porrectum stratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Ceterum quod ais, Alexander, id tibi fuisse utile, quo facilius rerum potireris: id multum gloriæ rebus a te præclare gestis detraxit. Nam etsi hæc a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere vilis es. AL. Haudquaquam hæc de me sentiunt homines: sed me cum Hercule & Baccho comparari posse statuunt. Quam enim Aornum neuter ipsorum cepit, ego solus facile subegi. PH. Vides ut ista tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipsum comparas, & ut non erubescis, Alexander, nec arrogantiam dediscis, nec te ipsum cognoscis, nec jam mortuus sapis.

Dialogus 26.

Æacus, Protefilaus, Menelaus & Paris.

ÆAC. **Q**uid angis, o Protefilæ, Helenam invadens? PROT. Quia propter illam, Æace, occubui, imperfectam domum relinquens, viduamque novam nuptam. ÆAC. Criminare igitur Menelaum, qui vos ob talem mulierem ad Trojam duxit. PROTES. Re-

ete dicis, ille mihi culpandus eſt. MENEL.
 Ne me, virorum optime, (accuſes) ſed ju-
 ſtius Paridem, qui mei hoſpitis uxorem
 contra omnia jura rapuit: hic enim non a
 te ſolo, ſed ab omnibus Græcis dignus eſt
 ſtrangulari, cum tot hominibus mortis cau-
 ſa extiterit. PROTES. Melius ita ſane: te
 quidem igitur, infauſte Paris, nunquam
 dimittam e manibus. PAR. Male facies,
 Proteſilæ, præcipue cum eandem tecum
 artem colam: amori enim & ipſe deditus
 ſum, ab eodemque Deo teneor: noſti ve-
 ro, quod invitum quid ſit, & aliquis nos
 Deus ducit, quo voluerit: fierique non
 poteſt, ut ipſi reſiſtamus. PROTES. Be-
 ne dicis: utinam equidem Amorem jam
 nunc prehendere poſſem. ÆAC. At ego
 tibi de Amore juſta reſpondebo: fatebitur
 enim, quod ipſe amoris Paridi proſecto
 fuerit cauſa, mortis vero tibi nemo alius,
 Proteſilæ, quam ipſemet tu, qui oblitus
 novæ nuptæ, poſtquam appuliſtis ad Troa-
 dem, nulla periculi ratione habita, & tam
 inconfiderate ante alios exiluïſti gloriæ cu-
 pidus, cujus cauſa primus in egreſſu ce-
 cidïſti. PROT. Quin vero de me tibi,
 Æace, reſpondebo veriora; non enim mi-
 hi eorum cauſa eſt imputanda, ſed fato,
 & quod a principio ſic fuerit conſtitutum
 Deorum voluntate. ÆAC. Recte: Quid
 igitur hos accuſas?

Dialogus 27.

Nireus, Therfites & Menippus.

NIR. **E**Cce vero, Menippus hic iudicabit, uter nostrum sit formosior. Dic, Menippe, annon tibi videor forma præstantior? **MEN.** Quinam estis? nam hoc prius, opinor, scire oportet. **NIR.** Nireus & Therfites. **MEN.** Uter Nireus, uter Therfites? nondum enim hoc satis liquet. **TH.** Jam unum hoc obtineo, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere Homerus ille cæcus te laudavit, omnium formosissimum appellans: verum ille ego fastigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior visus sum iudici. Jam vero tempus est, Menippe, ut pronuncies, utrum altero formosiores putes. **NIR.** Nimirum me Aglaïa & Charope prognatum, qui pulcherrimus sub Ilium veni. **MEN.** Atqui non item sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti: verum ossa tua aliis sunt similia. Porro calvaria hoc solo a Therfitæ calvaria dignosci possit, quod tua delicata est: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. **NIR.** Attamen Homerum percontare, qua specie tum fuerim, cum inter Græcorum copias militarem. **MEN.** Somnia mihi nar-

64 *Nireus, Tberfites & Menippus.*

narras: ea vero, quæ nunc habes, ego specto: ceterum illa norunt, qui id temporis vivebant. NIR. Quid igitur tandem? annon hic formosior ego sum, Menippe? MEN. Neque tu, neque alius est formosus hoc in loco: siquidem apud inferos est æqualitas, similesque sunt omnes. TH. Mihi quidem vel hoc fat est.

Dialogus 28.

Menippus & Chiron.

MEN. **E**Quidem inaudivi, Chiron, te, Deus cum es, mortem tamen optasse. CH. Vera hæc sunt, quæ audivisti, Menippe, & mortuus sum, ut vides, cum potuerim immortalis esse. MEN. At quanam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? CH. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. MEN. Quid? an injucundum erat vivere & lucem tueri? CH. Erat, Menippe. Nam, quod jucundum vocant, varium illud, & neutiquam simplex esse duco. Verum ego cum semper viverem, iisdemque fruerer, sole, luce, cibo: tum eadem horæ, & quæcunque in vita contingunt, ordine singula recurrerent, atque aliis alia per vices
suc-

succederent, eorum cepit me satietas. Neque enim in eo voluptas est sita, si semper iisdem fruire, sed si omnino permutes. MEN. Probe loqueris, Chiron. Verum quo animo fers ea, quæ apud inferos sunt, posteaquam ad hæc tanquam ad potiora te contulisti? CH. Non injucunde, Menippe: siquidem æqualitas res est prorsum popularis: nihilque interest, utrum in luce quis agat, an in tenebris: præterea neque sitiendum est nobis, quemadmodum apud superos, neque esuriendum: sed ejusmodi rerum omnium indigentia careremus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem isthuc ais? MEN. Quoniam si illud tibi fastidio fuit, quod in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cum hic itidem similia sint omnia, eodem modo tibi parient fastidium, & quærenda erit aliqua status commutatio, atque hinc in aliam vitam migrandum, id quod arbitror fieri non posse. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo prædicant, præsentibus rebus sis contentus, bonique consulas quod adest, nec quicquam in his esse putes, quod ferri non queat.

LUCIANI

DIALOGI

FABULOSI.

Dialogus 1.

Jupiter & Mercurius.

JUP. **P**ulchram illam Inachi puellam nosti, Mercuri? MER. Etiam, Io dicis. JUP. Illa non amplius puella est, sed juvenca. MER. Monstrum hoc. Sed quomodo mutata est? JUP. Zelotypia mota Juno, mutavit ipsam. Quinetiam novum aliud malum infelici excogitavit: bubulcum quendam multioculum Argum nomine custodem addidit, qui juvenecam insomnis pascit. MER. Quid igitur facto opus est? JUP. Devolans in Nemeam sylvam (illic alicubi Argus pascit) illum quidem interficito: ipsam vero Io per pelagus in Ægyptum abducens, Ism facito: & dehinc Dea illis esto, Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes servet.

Dia-

Dialogus 2.

Vulcanus & Apollo.

VUL. **V**idisti, Apollo, Majæ infantulum illum nuper genitum, ut formosus est, omnibusque arridet, & jam quiddam præ se fert, quasi in magnum aliquod bonum sit evasurus? **AP.** Illumine ego infantem, o Vulcane, dixero, aut magnum aliquod bonum, qui, quantum ad fraudulentiam attinet, ipso Japeto antiquior est? **VUL.** Ecquem injuria afficere potuerit, jam primum natus? **AP.** Interroga Neptunum, cujus tridentem suffuratus est: aut Martem, nam & hujus subtraxit e vagina gladium: ut de me ipso non dicam, quem arcu & sagittis exarmavit. **VUL.** Hæccine infantulus ille, qui vixdum movebatur in fasciis? **AP.** Scies, Vulcane, si modo ad te venerit aliquando. **VUL.** Atqui jam venit. **AP.** Quid igitur? omnia habes ferramenta, nullumque ipsorum est amissum? **VUL.** Omnia, o Apollo. **AP.** Attamen inspice diligenter. **VUL.** Per Jovem forcipem non video. **AP.** Sed videbis ipsum alicubi in fasciis infantis. **VUL.** Adeone aduncas habet manus, perinde ac si in ipso ventre furandi artem esset meditatus? **AP.** Annon audivisti ipsum

ipsum jam arguta & volubilia loquentem ?
atque hic etiam ministrare vult nobis. Hē-
ri autem , provocato Cupidine , eum il-
lico palæstra superavit , nescio quo pacto
pedes illi subtrahens. Deinde , interim
dum laudabatur , Veneris surripuit cestum ,
cum ob victoriam ipsum fuisset amplexa-
ta : Jovis etiam ridentis sceptrum : ac nisi
gravius fuisset , multumque ignem habuis-
set , ipsum quoque fulmen sustulisset. VUL.
Acrem mihi narras puerum. AP. Non id so-
lum , sed jam etiam musicum. VUL. Un-
denam hæc conjicere potes ? AP. Testudi-
nem mortuam cum alicubi invenisset , ex ea
instrumentum musicum compegit ; man-
bria enim adaptavit , & jugum addidit , &
adfixit claviculas , & subjecit asserculum ,
fidesque intendens septem valde tenerum
& concinnum quid cecinit , ut ego quo-
que illi jam invideam , qui jam olim per-
sonando citharam me exerceo. Dicebat au-
tem Maja , illum neque noctu in cœlo ma-
nere , sed præ nimio agendi studio ad infe-
ros usque descendere , inde nimirum etiam
aliquid furto ablaturus. Est autem alatus ,
ac virgam quandam mirificæ potestatis fe-
cit , qua animas evocat , & mortuos dedu-
cit. VUL. Illam ipsi dedi , ut esset ludicrum.
AP. Proinde & mercedem istam tibi re-
tulit , forcipem videlicet. VUL. Recte
sane admonuisti : quare ibo , ut illum re-
ci-

cipiam, sicubi, ut ais, inter fascias inveniri poterit.

Dialogus 3.

Vulcanus & Jupiter.

VUL. **Q**uid me oportet facere, Jupiter? Venio enim, ut jussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides uno ictu opus sit dissecare. JUP. Recte sane, o Vulcane. Sed jam, impacta illa, divide mihi caput in duas partes. VUL. Tentas me, num insaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. JUP. Dividi mihi calvariam volo. Si vero non obedieris, me experieris non nunc primum irascentem. Verum toto animo ferie dum est, nec cunctandum. VUL. Vide, Jupiter, ne quid mali faciamus: acuta enim securis est. Nec sine sanguine, nec ad Lucinae morem tibi obstetricabitur. JUP. Incute modo, Vulcane, audacter. Ego enim novi, quid conducat. VUL. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim facere non deceat, te jubente? Quid istuc? armata puella. Magnum, o Jupiter, in capite malum habebas. Quare merito iracundus eras, cum sub membrana cerebri tantam virginem vivam nutries, idque armatam. Nimi-

mirum nescius castra, non caput habebas. Hæc vero saltat, & cum armis tripudiat, & clypeum concutit, & hastam vibrat, & furore concitatur. Quodque maximum est, formosa admodum, ætatis maturæ brevi adeo jam facta est. Cæruleis quidem est oculis, sed huic ornatum addit galea. Quare, o Jupiter, hoc mihi refer obstetricandi præmium, ut illam mihi despondeas. JUP. Impossibilia petis, Vulcane: vult enim virgo permanere. Ego certe, quantum in me est, nihil repugno. VUL. Hoc volebam, curæ mihi erunt reliqua: jamque ipsam rapiam. JUP. Si hoc tibi adeo facile est, facias licet. At illud scio, te, quæ consequi nequeas, amare.

Dialogus 4.

Venus & Cupido.

VEN. **C**Upido gnate, vide quæ facias. Non dico, quæ, te impulsore, homines in terra, vel in se quisque, vel invicem alii in alios admittunt: sed quæ in cælo fiunt. Qui multiformem Jovem exhibes; illum in quodcunque tibi visum fuerit pro tempore commutans. Lunam autem e cælo detrahis. Solem vero apud Clymenen aliquoties tardare compellis, oblitum au-

aurigationis. Nam quidquid injuriæ in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum etiam, tu audacissime, ipsam Rheam, jam anum, totque Deorum matrem, ad pusionis amorem compulisti & ad Phrygii illius adolescentis desiderium. Eaque jam a te acta est in insaniam, junctisque leonibus, & assumptis Corybantibus, quippe qui & ipsi furore quodam afflatti sunt, sursum ac deorsum per Idam oberant: hæc quidem propter Attidem ejulat, Corybantum vero, alius suum sibi cubitum ense secat, alius demissa coma per montes fertur insanus, alius cornu canit, alius tympano strepitum facit, alius cymbalum pullat. Breviter omnis undiquaque Ida tumultus atque insanix plena est. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperî, ne, si quando resipiscat Rhea, vel etiam potius, si insanire pergat. Corybantibus imperet, ut te correptum discerpant, aut leonibus objiciant. Hoc ego metuo, quum te periclitantem video. CUP. Bono animo esto, mater, si quidem leonibus ipsis jam factus sum familiaris, ac sæpenumero, consensu tergo, prehensaque juba, equitis ritu illos agito. Illi vero canda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circumlambunt, illæsamque reddunt. Porro Rheæ ipsi, quando tandem vacaverit, ut me ulciscatur, cum-
in

in Attide tota sit? Ecquid ego delinquo, quum res pulchras, quales sunt, demonstro? Vos ne appetatis res pulchras: quare his de rebus in me crimen ne conferatis. An vis, mater, ut neque tu posthac Martem, neque ille te amet? VEN. Quam callidus es, & nulla in re non superas. Attamen horum, quæ dixi, olim memineris.

Dialogus 5. /

Jupiter, Æsculapius & Hercules.

JUP. **D**esinite, o Æsculapi & tu Hercules, inter vos rixari perinde ut homines: indecora enim hæc, & a convivio Deorum aliena. HER. At vis, o Jupiter, medicamentarium istum ante me accumbere? ÆSC. Ita per Jovem: etenim sum melior. HER. Qua in re, o attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cum faceres, quæ nefas erant: nunc autem ex misericordia iterum immortalitatis particeps factus es? ÆSC. Tu vero, Hercules, oblitus es, te in Oeta conflagrasse, quandoquidem mihi ignem objicis? HER. Nequaquam æqualia & similia sunt, quæ in vita gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de
con-

contumeliosis hominibus pœnas sumens. Tu vero radicum es resector, & circulator, forte quidem ægrotantibus hominibus adhibere remedia utilis: virile autem nihil quicquam præstitisti. *ÆSC.* Recte dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus adscendisti, corpore ab ambobus corrupto, nimirum a tunica, & deinde, a flamma. Ego vero si etiam nihil aliud, tamen neque servivi, neque purpuratus, ut tu, & ab Omphale aureo sandalio verberatus lanam in Lydia carpsi: neque infariens, liberos & uxorem occidi. *HER.* Nisi desinas mihi conviciari, protinus senties tibi non multum profuturam immortalitatem: si quidem e cœlo præcipitem te in caput dejiciam: ut ne ipse quidem Pæon te capite contritum curaverit. *JUP.* Desinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate: aut vos e convivio utrosque ablegabo. Atqui, o Hercules, æquum est, ut priore loco accumbat Æsculapius, quippe qui prior est mortuus.

Dialogus 6.

Mercurius & Apollo.

ME. **Q**uid tristis es, Apollo? AP. Quoniam, o Mercuri, sum infelix in amoribus ME. Dignum quidem hoc tristitia: sed quodnam est tuum infortunium? Te ne adhuc affligit, quod de Daphne tibi accidit? AP. Nequaquam: sed amasium doleo, Laconem illum Oebali filium. ME. An mortuus est Hyacinthus? dic mihi. AP. Maxime. ME. Unde, Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formosum illum puerum? AP. Meum ipsius hoc est factum. ME. Numquid insanivisti, Apollo? AP. Non: sed quoddam infortunium mihi præter animi sententiam accidit. ME. Quomodo? rem enim hanc scire cupio. AP. Disco ludere discebat, atque ego una cum illo ludebam. Ceterum ventorum omnium perditissimus Zephyrus jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed, cum negligereetur, atque contemptum hunc non ferret, ego quidem, ut consueveramus, discum in altum jaculabar: ille autem a Taygeto spirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga sanguis multus manaret, unde puer statim est mortuus. Sed ego Zephyrum quidem

dem continuo sum ultus sagittis, & ad montem usque fugientem insecutus. Puerro autem & sepulcrum Amyclis struxi, ubi discus eum prostravit: & effeci, ut ex ejus sanguine terra florem reddat suavissimum, Mercuri, & pulcherrimum omnium, qui præterea literas habet mortuum lugentes. Num tibi præter rationem moestus fuisse videor? ME. Ita sane, Apollo: mortalem enim te tibi amasium comparasse noras: quare, illo jam mortuo, ne doleas.

Dialogus 7.

Juno & Latona.

JU. **P**ulchros enimvero tu quoque Latona Jovi liberos peperisti. LA. Non omnes, Juno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus. JU. At hic claudus est, sed utilis tamen, quippe qui optimus est artifex, & cælum nobis exornavit, & Venerem uxorem duxit, a qua studiose observatur. Contra vero tuorum liberorum, altera quidem ultra modum virilis, & montana: &, quod majus est, in Scythiam profecta, sciunt omnes, qualia comedat, hospites mactans, & Scythas ipsos imitata, qui humana carne vescuntur. Apollo autem, simulat quidem sese

omnia

D 2

omnia scire, & jaculari, & cithara canere, & medicari morbos, & vaticinari: & erectis vaticinandi tabernis, hac quidem in Delphis, illa in Claro, & Didymis, decipit consulentes se, obliqua & in utramque partem interrogationis dubia respondens, tutus ut sit error: & hinc ditescit: multi enim sunt amentes, qui se præstigiis deludendos præbent. Verum non ignorant prudentiores, ipsum multa mentiri: quippe ille ipse vates ignorabat, se amasium disco interfecturum esse, nec prædixerat fore, ut ipsum Daphne fugeret, idque tam formosum & comatum. Itaque non video, cur pulchriores liberos te quam Nioben illam procreasse putaris.

LA. At vero hi liberi, hospitum videlicet mactatrix ista, & mendax ille vaticinator, scio quam gravi molestia te afficiant, quum inter Deos conspiciuntur: & maxime, quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic vero in convivio cithara, ut omnibus sit admirationi, personat. **JU.** Risi, Latona. Ille-ne admiratione dignus, quem Marsyas, si modo juste judicare voluissent Musæ, ut qui ipse canendi arte vicerat, excoriasset? Nunc autem deceptus ille miser perit, injuste fane damnatus. Hæc autem formosa tua virgo, ita formosa est, ut postea quam animadvertit sese ab Actæone conspectam fuisse, verita,

rita, ne adolescens ille turpitudinem ipsius evulgaret, immiserit illi canes. Mitto dicere, quod neque parturientibus obstetricatura fuisset, si virgo utique & ipsa esset. LA. Valde elato es animo, o Juno, eo quod cum Jove concumbis, & cum ipso regnas: Ideoque intrepide contumeliosa es. Verumtamen brevi te rursus lachrymantem videbo, quum, te relicta, in terram descenderit, in taurum aut cygnum conversus.

Dialogus 8.

Juno & Jupiter.

JU. **E**Quidem pudefierem, Jupiter, si mihi talis esset filius, effeminatus adeo, & ebrietate perditus: mitra revinctam habens comam, qui plurimum infanis mulieribus adsit, mollior illis ipsis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens: atque in summa cuivis magis, quam tibi patri similis. JUP. At vero hic muliebri mitra revinctus, mollior mulieribus, non solum, o Juno, Lydiam subjugavit, & Tmoli incolas cepit, & Thraces subegit: verum etiam contra Indos cum hoc muliebri exercitu profectus, & elephantos cepit, & terram potitus est, ipsum-

que regem, qui aliquantum resistere ausus fuerat, captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saltans simul, & choreas agens, hastis usus hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si quis ipsi conviciari aggressus est contumeliose de sacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, palmitibus implicatum, vel, ut a matre tanquam hinnulus laceraretur, efficiens. Vides, quam virilia hæc & me patre non indigna. Si vero lusibus & deliciis inter hæc indulget, non est quod invidas, & maxime, si cogites, qualis hic sobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit. JU. Tu mihi etiam laudaturus videris ipsius inventum, vitem scilicet & vinum: idque, cum videas, qualia inebriati isti facitint titubantes, & ad contumeliam animum convertentes, denique præ potu insanientes. Itaque Icarium, cui primo dedit palmitem, ipsi compotores ligonibus cæsum interfecere. JUP. Nihil dicis. Non enim vinum hæc, neque ipse Bacchus efficit, sed immoderatus potus, & quod, ultra quam decet, impleantur mero. Qui autem moderate biberit, hilarior, & suavior fuerit. Nulli autem compotorum tale quid fecerit, quale passus est Icarius. Sed tu adhuc zelotypia videris affici, ac Semeles reminisci, Juno, siquidem Bacchi pulcherrima calumniaris.

Dia-

Dialogus 9.

Venus & Cupido.

VE. **Q**uid tandem causæ est, Cupido, cur ceteros omnes Deos expugnaris, Jovem, Neptunum, Apollinem, Junonem, me denique tuam matrem, ab una vero Minerva abstineas, tuaque fax nihil ignis adversus ipsam habeat, vacua jaculis sit pharetra, tuque ipse arcu careas, nec jaculari noris? CU. Metuo ipsam, mater: est enim formidabilis, adspectu truculento, ac summopere virilis. Proinde, si quando illam tenso arcu petam, galeæ cristam quatiens, expavescit me: tum intremisco, & e manibus meis effluunt tela. VE. Atqui Mars annon erat hac formidabilior? attamen exarmatum ipsum superasti. CU. Imo ille ultro me admittit, & invitat. Verum Minerva torve semper aspicit: quin aliquando temere ad illam advolavi, faciem propius admovens: at illa, si ad me accesseris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, & in tartara præcipitem datum, vel discerptum perdam. Plurima item id genus minabatur: Ad hæc acerbum videt, & in pectore faciem gestat horrendam, viperis coman-

tem, quam magnopere formido: territat enim me, fugioque quoties eam aspicio. VE. Esto sane, Minervam metuis, ut ais, illamque Gorgonem, idque, cum Jovis ipsius fulmen non reformidaris. Musæ vero cur tibi sunt invulnerabiles, & a tuis jaculis tutæ degunt? Num & hæ cristas quatiunt, & Gorgonas prætendunt? CU. Ipsas revereor, mater: sunt enim vultu reverendo, semperque aliquid meditantur, & cantionibus intentum animum habent: quin etiam non raro illis assisto, carminis suavitate delinitus. VE. Esto, has relinque, quoniam sunt reverendæ: at Dianam cur non vulneras? CU. Ut breviter dicam, hanc per montes assiduo fugientem assequi non possum: deinde proprio quodam amore tenetur. VE. Quonam, o gnate? CU. Nempe venatus cervorum & hinnulorum, quos insectatur ut capiat, & jaculis conficiat, ac prorsum tota rerum hujusmodi studio tenetur: tametsi fratrem ejus, qui nimirum & ipse arcu valet, & ferit eminus. VE. Intellico, gnate: illum sagitta sæpe vulnerasti.

Dialogus 10.

Mars & Mercurius.

MA. **A** Udistin', Mercuri, qualia nobis Jupiter sit minatus, quam superba, quamque absurda? Ego, inquit, si voluero, catenam ex coelo demittam, unde si vos suspensi me vi detrahere conemini, luseritis operam; nunquam enim deorsum traxeritis. Contra ego si velim illam in altum attrahere, non vos solum, sed terram, & mare simul sublatum in sublime sustulero. Et alia similia, quæ audivisti. At ego, siquidem cum uno quolibet conferatur singulatim, ita præstantiorem eum esse, viribusque superiores non negaverim: sed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam si terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. ME. Bona verba, Mars. Neque enim talia dicere tutum est, ne quid forte mali ex hac petulantia capiamus. MA. An vero credis apud quemlibet hæc dicturum me? Imo apud te solum id audeo, quem linguae continentis esse novi. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem, haud queam apud te reticere. Etenim memini cum non ita multo ante Neptunus, Juno &

Minerva, mota adversus eum seditione, molirentur comprehensum illum vincere, quantopere formidans in omnem speciem se verterit, idque cum tres tantum essent. Ac, nisi Thetys miserata, Briareum centimanum ad opem ipsius vocasset, cum ipso fulmine & tonitru victus fuisset. Hæc reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam ridere. ME. Tace, bona verba. Neque enim tutum ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Dialogus II.

Mercurius & Maja.

ME. **E**Stne vero, mater, Deus quispiam in cœlo me inferior? MA. Ne quid, Mercuri, hujusmodi dixeris. ME. Quid non dicam, ego qui tot negotia solus sustineo, quibus delassor, in tam multa ministeria distractus? Nam mane surgendum est mihi, & verrendum convivii cœnaculum. Tum ubi curiam, in qua Dii consultant, stravero, & singula composuero, Jovi apparere, & perferre illius mandata toto die sursum ac deorsum cursitantem: quumque reversus sum adhuc pulverulentus, apponenda ambrosia. Porro, priusquam novitius iste

pocillator advenisset, ego nectar etiam ministrabam. Quodque est omnium gravissimum, soli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: sed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, manumque ducem agere, & foro judiciali assistere. Neque enim mihi scilicet sufficiebant diurna negocia, quod versor in palæstris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo: nisi hæc quoque provincia accedat, ut præterea res mortuorum componam. Atqui Ledaë filii alternis vicibus apud superiores atque inferos versantur. Mihi vero hæc & illa quotidie facere necesse est. Et hic quidem Alcmæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus prognati, securi epulantur: at ego Atlantide Maja progenitus illis ministro. Quinetiam me recens Sidone a Cadmi filia reversum, ad quam miserat me visum, quid ageret puella, cum nondum respirassem, misit iterum Argos, visum Danaën. Rursum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antiopam visito: adeo ut prorsus animum despondeam. Quare, si possem, libenter venundari vellem, quemadmodum qui duram in terris servitutem serviunt. MA. Missa fac ista, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cum sis juvenis. At nunc, quo jussus es, Argos contende, deinde in Bœotiam,

tiam, ne, si tardior fueris, etiam plagas accipias; nam iracundi sunt, qui amant.

Dialogus 12.

Jupiter & Apollo.

JU. **Q**ualia fecisti, o Titanum pessime: qui, quæ in terris sunt, omnia perdidisti, stulto adolescenti commisso curru, qui alia quidem ad terram delatus exussit, alia vero præ frigore corrumpi fecit, procul ab ipsis abstracto igne. Denique nihil non perturbavit, & confudit. Ac nisi ego, animadversis iis quæ gerebantur, ipsum fulmine deturbassem, ne reliquæ quidem ultæ hominum superessent: talem nobis pulchrum istum aurigam, & currus gubernatorem emisisti.

AP. Peccavi, Jupiter, sed ne irascaris, si credidi puero multum supplicanti. Nam unde tantum futurum malum existimassem?

JU. Annon noras quam multa diligentia negotium hoc opus haberet? & ut si quis vel paululum excedat a via, pereant protinus omnia? Ignorabas etiam equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frænum? Siquis enim illis laxet, statim fræna detrectant, uti nimirum & istum abstulerunt, nunc qui-

quidem ad lævam, paulo post vero ad dextram, interdum etiam in cœpti cursus contrarium, sursum denique ac deorsum, quocunque ipsis libuisset. Ille vero nesciebat, quomodo iis esset utendum. AP. Hæc quidem omnia sciebam, ideoque diu resistebam, nec ipsi aurigationem credebam. Sed postquam lachrymando obsecrauit, & cum ipso Clymene mater, in currum impositum admonui, quomodo deberet ipsum viæ insistere, quantum vero in sublimi agitantem, sursum ferri: deinde rursus in declive vergere: utque habenas regere, nec equis impetum permittere deberet. Dixi etiam, quantum periculum esset, si non recta via ageret. At ille, puer enim erat, conscenso tanto igne, & vastæ adeo profunditati superne incumbens, ut consentaneum est, obstupuit. Equi vero, ut senserunt, non me esse eum qui conscendisset, contempto adolescentulo, e via diverterunt, & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem, dimissis habenis, metuens, opinor, ne excideret ipse, gyrum rotæ apprehendit ac tenuit. Sed & ille jam poenas suas dedit, & mihi, Jupiter, satis supplicii luctus hic est. JU. Satis, inquis, qui talia ausus sis? At nunc quidem veniam tibi concedo: sed in posterum, siquid simile deliqueris, aut talem quempiam tui successorem emiseris, continuo senties, quan-

to fulmen nostrum igne tuo sit ardentius. Quare illum quidem forores ipsius ad Eridanum sepeliant, ubi curru excussus decedit, electrum ipsi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu vero compacto curru (fractus enim est temo ejus, & attrita rotarum altera) adjunctis equis aurigare. Sed horum omnium memor esto.

Dialogus 13.

Apollo & Mercurius.

AP. **P**Otesne mihi dicere, Mercuri, uter istorum Castor sit, aut uter Pollux? ego enim non facile ipsos discrevero. ME. Ille, qui nobiscum heri versatus est, Castor erat: hic vero est Pollux. AP. Quomodo dignoscis? sunt enim similes. ME. Quoniam hic, o Apollo, habet in facie vestigia vulnery, quæ pugilatu certans aliquando ab adversariis accepit: ac in primis, quibus a Bebryce Amyco vulneratus est, quando cum Jasone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ se fert, sed pura est & illæsa facie. AP. Operæ precium fecisti, qui notas, quibus dignosci queant, me docueris. Nam cetera certe omnia æqualia sunt, ovi pars
di-

dimidia, stella desuper imminens, & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quare sæpe equidem Castorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rursus Castorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo nobiscum versantur, sed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc vero Deus est alter ipsorum. ME. Fraternali amore hoc faciunt. Nam, cum oporteret alterum ex Ledæ filiis mortem obire, alterum immortalem esse, diviserunt ita inter se ipsi immortalitatem. AP. Non prudenti divisione, Mercuri, siquidem neque sic sese mutuo aspicient, quod, ut puto, maxime desiderabant. Quomodo enim, cum alter apud Deos, alter apud manes sit? Verumtamen, ut ego vaticinor, Æsculapius medetur, tu palæstricam doces, puerorum exercitator optimus, Diana vero obstetricatur, atque aliorum quisque suam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis? num otiosi, tam grandes cum sint, nobiscum convivabuntur? ME. Haudquaquam: sed illis injunctum est, ut Neptuno ministrent, & pelagus obequient, & sicubi nautas tempestate periclitantes aspexerint, navigio insidentes, incolumes navigantes præstent. AP. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

Dialogus 14.

Cyclops & Neptunus.

CY. **O** Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me inebriatum excæcavit, somno gravatum aggressus. NE. Quis vero hæc ausus est, Polypheme? CY. Principio quidem se Neminem vocabat; sed, postquam effugit, & extra tela, ut dicitur, fuit, Ulyssiem nominari se aiebat. NE. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Illo autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cum animosus admodum non sit? CY. Deprehendi in antro, e pascuis reversus, multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam autem apposui foribus operculum (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensa quam ex monte detuleram arbore, suscitavi, visi sunt conantes sese abscondere. Ego vero comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hic versutissimus ille, sive Nemo, sive Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat bibendum; dulce quidem & fragrans illud: sed ad fruendas insidias præsentissimum, & turbulentissimum. Mihi enim, illud cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & an-
trum

tru n ipsum invertebatur : nec amplius apud me prorsum eram. Postremo ad somnum pertractus sum. Ille vero exacuto vecte, eoque igne succenso, me dormientem insuper excæcavit : ab eoque tempore cæcus sum, Neptune. NE. Ut alte dormivisti, gnate, qui non exilieris, interim dum excæcareris. Ulysses vero ille quo pacto effugit ? Non enim, fat scio, saxum a foribus dimovere potuit. CY. At ego amovi, quo facilius illum comprehenderem inter egredendum. Ego vero collocatus ad fores, extensis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, cum arieti mandassem ea, quæ pro me ab ipso fieri oporteret. NE. Intellego rem. Sub illis latuit, te clam se subducens. At ceteros certe Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare. CY. Convocavi illos, pater, & venerunt. Sed cum illius insidiatoris nomen interrogassent, eumque dicerem esse Neminem, insanire me arbitrati, discesserunt. Ita mihi execrabilis ille nomine imposuit. Et, quod omnium maxime mihi doluit, contumeliose objecta mihi calamitate hac, ne pater quidem Neptuneus, inquit, te sanabit. NE. Bono sis animo, fili, ulciscar enim ipsum : ut discat, etiamsi oculorum cæcitatem mereri non queam, navigantes certe tamen servare vel perdere penes me esse : navigat autem adhuc.

Dialogus 15.

Menelaus & Proteus.

ME. **A**T in aquam te converti, Proteu, incredibile non est, siquidem es marinus: etiam arborem fieri, tolerabile: in leonem etiam aliquando muteris licet, tamen neque hoc supra fidem est. Quod si & te, qui in mari habitas, in ignem converti possibile est, hoc omnino miror, nec adducor ut credam. PR. Ne mireris, Menelaë: fio enim (& ignis). ME. Vidi & ipse. Sed videris mihi, dicam enim apud te, præstigias quasdam adhibere rei atque intuentium oculos decipere, cum tale nihil fias. PR. Ecquæ deceptio in tam manifestis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidisti, in quam multa ipse me transformaverim? Quod ni credis, & falsa res tibi videtur, scilicet species quædam inanis ob oculos versans: quum ignis factus fuero, admove mihi, o generosissime, manum. Senties enim, num videar tantum ignis, an vero & vim urendi habeam. ME. Periculosum est experimentum hoc, Proteu. PR. At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidisse unquam, neque etiam, quid pisces huic accidere soleat, scire. ME. At polypum quidem vidi: quæ vero ac-

accidant illi, libenter ex te cognoverim. PR. Cuicumque saxo acetabula sua accedens applicuerit, & cirramentis affixus adhæserit, illi seipsum similem efficit, mutatque colorem, imitando saxum, quo lateat piscatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifeste apparens, sed omnino saxum referens. ME. Ferunt hæc: sed hoc tuum est incredibilius, Proteu. PR. Nescio, Menelaë, cuinam alteri credas, cum tuis oculis non credas. ME. Apprime vidi: sed tamen monstrosa res est, eundem ignem atque aquam fieri.

Dialogus 16.

Panope & Galene.

PA. **V**Idisti-ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad cœnam in Thessalia, quia non & ipsa ad convivium invitata fuerit? GA. Non convivata sum ego vobiscum. Nam me Neptunus iusserat, tranquillum interea, Panope, servare pelagus. Sed quid fecit Eris, cum præsens non esset? PA. Thetis ac Peleus concesserant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clam omnibus (id quod facile illi tum fuit, cum alii biberent, nonnulli applau-

de-

derent, vel Apollini cithara personanti, vel Musis ore modulantibus animum adhibentes) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum, totum aureum, Galene, cui erat inscriptum, *Formosæ accipiat*. Dum autem hoc, tanquam ex composito, volvitur, pervenit eo loci, ubi Juno, & Venus, & Minerva accumbebant. Et postquam Mercurius, eo sublato, inscripta legit, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim agendum erat, illis præsentibus? Illæ vero inter se contendebant, ac quælibet suum illud esse volebat, ac nisi Jupiter ipfas diremisset, ad manus usque res processisset. Verum ille, ipse quidem iudicium hac de re non feram, inquit, tamen illæ ipsum iudicare vellent. Sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, utpote elegantiae studiosus, & qui non male iudicare poterit. GA. Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? PA. Hodie arbitror in Idam abeunt. GA. Ecquis veniet paulo post, qui, quæ vicerit, nobis renunciaret? PA. At jam nunc tibi affirmo fore, ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino hallucinetur.

Dialogus 17.

Neptunus & Delphines.

NE. **R**ecte facitis, Delphines, quod
semper hominum amantes estis:
& olim Inûs filium in Isthmum portastis,
exceptum a Scironiis scopulis, unde cum
maere præcipitatus erat. Et tu nunc, as-
sumpto Methymnensi citharædo isto, in
Tænarum cum ipso ornatu, & cithara ena-
tasti: neque illum a nautis misere perdi
passus es. DE. Ne mireris, Neptune, quod
hominibus beneficiamus, cum ex homini-
bus pisces ipsi facti simus. NE. Atque e-
quidem ob id reprehendo Bacchum, quod
vos navali prælio superatos ita transforma-
vit, cum debuisset solum in deditionem
accipere, quemadmodum alios in potesta-
tem redegit. Sed quo pacto, quod huic
Arioni accidit, sese habet, Delphin. DE.
Periander, opinor, delectabatur ipso, &
artis gratia sæpe accersebat. Ille autem a
tyranno ditatus, cum domum in Methy-
mnam navigasset, divitias suas ostentare
concupivit. Ac, consensu sceleratorum
quorundam hominum pontone, postea-
quam indicavit se multum auri & argen-
ti secum ferre, ubi ad medium ferme
Ægeum perventum fuit, insidiari illi nau-
tæ cœperunt. Ille vero (auscultabam e-
nim

nim omnia juxta navigium natans) quoniam hoc vobis ita visum est, inquit, at me saltem, assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentem finite præcipitare meipsum. Concesserunt nautæ. Tum ille assumpsit ornatum, & quiddam plane blandum cecinit, atque in mare, tanquam ilico moriturus, præcipientem se dedit. Ego vero, excepto atque imposito mihi illo, in Tænarum enatavi. NE. Tuum erga musicam studium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipsi retulisti.

Dialogus 18.

Neptunus & Nereides.

NE. **F**Retum hoc quidem angustum, in quod puella præcipitata est, Hellepontus ab ipsa vocetur. Ipsum autem cadaver, vos Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis sepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune, sed hic in cognomine pelago sepeliatur. Miseremur enim ipsius, ut quæ maxime miserrabilia passa fuerit a noverca. NE. At hoc, Amphitrite, fas non est, neque etiam alias honestum, hic illam alicubi sub arena jacere. Sed, quod dixi, in Troade in Cher-
so-

foneso mox sepelietur. Illud autem pro solatio ipsi erit, quod paulo post eadem & Ino patietur, &, persequente illam Athamante, in pelagus ex summo Cithærone, qua in mare porrigitur, filium etiam in ulnis gestans præcipitabitur. NER. Sed & illam, in Bacchi gratiam, servare oportebit. Educavit enim illum Ino, eademque nutrix illius fuit. NE. Non decebat, cum adeo prava esset. Sed Baccho non gratificari non decet, Amphitrite. NER. Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidi t? Phryxus autem frater ejus tuto vehitur? NE. Merito: adolescens enim est, & contra impetum obsistere potest. Illa vero ejus insueta, consensu vehiculo inusitato, & in vastam profunditatem despiciens, perculsa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta prævolatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus hætenus sustentaverat: atque ita in mare decidit. NER. Annon matrem ipsius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NE. Decebat: sed Parca longe quam Nephele potentior est.

Dialogus 19.

Iris & Neptuneus.

- **IR.** **I**Nfulam illam errantem, Neptune, quæ a Sicilia revulsa, atque undis submersa, mari innatat: eam, dixit Jupiter, jam erige, & cernendam exhibe, & fac, ut manifesta in medio Ægæo firmiter maneat, tuto admodum stabilita: opus enim illa nonnihil habet. **NE.** Hoc fiet, Iri: sed tamen, quem usum illi præbebit manifesta apparens, neque amplius natans?
- IR.** Latonam in ea parere oportet: jam enim male habet a doloribus. **NE.** Quid igitur? annon ipsi cælum sufficit? quod si hoc non (sufficiat) nonne vero tota terra recipere possit ejus partus? **IR.** Non, Neptune. Nam Juno Tellurem magno jurejurando obstrinxit, ne quod Latonæ parturienti perfugium præberet. Hæc igitur insula juramento non tenetur: tam enim fuit abscondita. **NE.** Intellego rem. Igitur subsiste, insula: atque iterum e profundo emerge, nec amplius sublabaris, sed immota maneat, ac suscipe felicissima fratris mei liberos duos, Deorum pulcherri-
mos. Et vos, o Tritones, Latonam in ipsam trajicite, omniaque tranquilla sint. Serpentem autem illum, qui nunc ipsam de-
ter-

terrendo, velut œstro exagitat, ipsi infantes, posteaquam in lucem editi fuerint, continuo aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu vero Jovi renuncia, omnia esse parata. Stabilita est insula, veniat Latona, ac pariat.

Dialogus 20.

Xanthus & Mare.

XA. **S**UScipe me gravia passum, o Mare: mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei est, o Xanthe? quis te deussit? XAN. Vulcanus. Sed prorsus exustus sum miser, & effervesco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis. Postquam enim illum Phrygas occidentem supplex precatus sum, ille autem nihil ab ira remitteret, sed cadaveribus obstrueret mihi alveum, ego misertus miserorum, ut aquis eum obruerem irruui, quo perterritus, a virorum cæde cessaret. Ibi Vulcanus (nam tum prope aderat) universo igne, opinor, quantum habebat, quantumque in Ætna, & si quibus aliis in locis erat, allato processit mihi obviam: ac exussit quidem ultimos & myricas: assavit autem & infelices pisces & anguillas; me vero cum efferve-

E

scere

scere fecisset, parum abfuit quin totum aridum reddiderit. Videsne igitur, quomodo his incendiis affectus sum? MAR. Turbidus & calidus es, Xanthe, ut par est, cruore, a cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac merito, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat me vicinorum Phrygum misereri? MAR. At vero Vulcanum nonne decebat Achillis filii Thetidis misereri?

Dialogus 21.

Doris & Thetis.

DO. **Q**uid fles, Theti? TH. Pulcherri-
mam, Dori, puellam vidi in ar-
cam a patre coniectam, cum-
que ipsa recens genitum infantem. Pater
autem iussit nautas, ut postquam in altum
a terra provecti essent, acceptam arcam
in mare projicerent, quo periret & misera
illa, & infans. DOR. Quam ob causam, o
soror? siquidem omnia exacte comperta ha-
bes? THET. Pater illius Acrisius, quia
pulcherrima erat, in æreum quendam tha-
lamum inclusam perpetuæ virginitati desti-
narat. Deinde verum quidem dicere non
possum: Jovem autem aiunt conversum in

in aurum, ad ipsam per impluvium esse delapsum. Illam vero, excepto in sinum demanante Deo, gravidam factam fuisse. Quod cum pater animadvertisset, utpote durus quispiam, & zelotypus senex, graviter indignatus est; & stupratam ab aliquo ipsam ratus, cum recens peperisset, in hanc arcam conjecit. DOR. Ceterum quid agebat illa, quando ingrediebatur? TH. De se quidem tacebat, Dori, & ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymans, & avo pulcherrimum illum ostentans. Ille autem propter malorum ignorantiam, mari arridebat: quorum ego quum memini, rursus lachrymis oppleor. DOR. Et me flere fecisti: at jam ne mortui sunt? TH. Haudquaquam. Nam arca vivos illos custodiens circum Seriphum adhuc natat. DOR. Cur igitur non servamus ipsam, in retia Seriphiis hisce piscatoribus immittentes? qui scilicet extractos illos, incolumes præstabunt. TH. Recte dicis: ita faciamus. Non pereat ipsa, nec infans adeo formosus.

Dialogus 22.

Triton, Nereides & Iphianassa.

TR. **B**Alæna illa vestra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emisistis, nulla injuria puellam affecit, ut putatis, & ipsa mortua jam est. NER. A quo, Triton? Num Cepheus, tanquam illectamento aliquo proposita puella, aggressus illam occidit, ex insidiis cum multis copiis adortus? TRIT. Non. Sed nostis puto, Iphianassa, Persecum illum Danaës filium, quem una cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum misertæ, servastis. IPH. Novi quem dicis. Vero autem consentaneum est illum jam adolescentem esse, & valde cum generosum tum aspectu pulchrum. TRIT. Hic balænam occidit. IPH. Quamobrem, Triton? Neque enim hujusmodi præmia conservationis persolvere nobis debebat. TRI. Ego vobis exponam omnem rem, uti gesta est. Missus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Postquam autem in Libyam pervenit. IPH. Quomodo, Triton? solus-ne, an & alios secum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. TRIT. Per aërem profectus est: alatum enim illum

Ium Minerva fecit. Postquam autem eo loci venit, ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant; hic, amputato Medusæ capite, avolavit. IPH. Quo pacto illas aspexit? aspici enim nequeunt: aut quisquis illas aspexerit, nihil amplius postea cernit. TRIT. Minerva prælato illi clypeo (talìa enim narrantem ipsum audivi apud Andromedam, & apud Cepheum postea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in speculo aliquo, exhibuit ipsi spectandam Medusæ imaginem. Postea sinistra arrepta illius coma, & inspecta imagine, dextra autem sublata harpe, caput ipsius abscidit: & antequam sorores expergiscerentur, avolavit. Porro ubi circa maritimam hanc Aethiopiæ oram venisset, terræ jam propinquior aliquanto volans, videt Andromedam expositam, in rupē quadam prominente palo affixam, pulcherrimam, o Dii, promissa coma, & seminudam longe infra ubera. Ac primum illius fortunæ misertus, damnationis causam interrogavit: & paulatim amore captus (oportebat enim incolumem servari puellam) opem ferre illi statuit. Et postquam balæna accessisset terribilis admodum, quasi absorptura Andromedam, in altum sublatus adolescens, manu ad capulum admota, tenens harpam, altera quidem ferit, altera vero Gorgonem spe-

standam proferens, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua est, & diriguere membra ejus omnia, quæ Medusam aspererunt. At hic solutis vinculis, quibus virgo alligata fuerat, suppositaque manu, suscepit illam summis pedum digitis e lubrica rupe descendentem: & nunc cum eadem nuptias in ædibus Cephei peragit: deinde Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta est. **NER.** Equidem non admodum ægre fero factum hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puella, si quid superbe gloriata fuerit mater, & nobis pulchriorem videri se voluerit? **TRIT.** Hac sane ratione jam propter filiam doluit, utpote quæ mater sit. **NER.** Ne istorum amplius, o Dori, meminermus, si quid barbara mulier præter decorum loquuta est. Satis enim supplicii tulit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis igitur gaudeamus.

T I M O N.

Timon, Jupiter, Pluto, Mercurius, Pauper, ceterique.

TI. O JUPITER philie, hospitalis, sodalitie, domestice, fulgurator, juramenti præses, nubicoge, grandistrepe, & si quod aliud tibi cognomen attoniti poëtæ tribuunt, maxime quum hærent in versu (Nam tum illis multi nominis factus, carminis ruinam fulcis metrique hlatum imples) ubi tibi nunc magni crepum fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam nugas esse apparet, fumumque poëticum, nec omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, nescio quomodo penitus extinctum sit, & frigidum, & ne minimam quidem scintillam iræ contra nocentes asservarit. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi sunt, citius extinctum elychnium metuerit, quam flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam in ipsos vibrare videris, ut nec ignem, nec fumum ex ipso manantem pertime-

scant: sed hoc solum ex vulnere putent sibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut jam Sal-moneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum abs re: quippe adversus Jovem usque adeo ira frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quid enim, ubi tu, perinde ac si sumsisse mandragoram, dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitiosos observes: sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui senio confecti torpent. Quandoquidem cum juvenis adhuc esses, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuo fulmen erat in negotio, & ægis concutiebat, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quassationes cribri commoti instar frequentes, nix cumulatim, grando saxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbresque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deucalionis ætate naufragium ortum est, ut omnibus sub aqua demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem apulit, humani generis quasi scintillulas
 quas-

quasdam fervans, unde sceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum socordia præmium ab illis reportas, cum nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat, nisi si quis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum necessariam rem facere sibi videatur, sed priscum quendam ritum observare: pene vero Saturnum, o Deorum generosissime, te reddunt, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipsi manus Olympiæ injecerint. Interea tu altifremus ille, adeo piger fuisti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cum adhuc ad fugam se compararent. Sed generosus ille, gigantum extingtor, & Titanum victor sedebas, fulmen decemcubitale dextra tenens, quum tibi cæsaries ab illis circumtonderetur. Hæc igitur, o præclare, quando tam secure negligere desines? quando de tantis maleficiis poenas sumes? Quot Phaëthontes, aut Deucaliones, satis idonei sunt ad expiandum tam inexhaustam morum improbitatem? Et enim, ut communibus omisissis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evexi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis opem tuli, imo assatim, ut amicis be-

nefacerem, universas opes effudi, & propterea pauper evasi, jam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meoque de nutu pendebant. Quod si quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapsum prætereunt, quasi ne norint quidem. Porro alii, procul conspecto me, alio sese detorquent, existimantes sese inauspicatum, abominandumque visuros spectaculum, quem non ita pridem servatorem, & de se bene meritum prædicabant. Itaque prementibus malis ad extrema redactus consilia, rhenone indutus, terram exerceo quatuor conductus obolis, & cum solitudine, & ligone hic philosophor. Hoc interim lucri mihi videor factururus, quod non amplius intuebor plerosque præter meritum felices: illud enim est perquam molestum. Jam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto, gravique somno (longiorem enim quam Epimenides dormivisti) resuscitato fulmine, aut ex Ætna redaccenso, ingenti excitata flamma, iram aliquam strenui illius ac juvenilis Jovis ostende, nisi vera sint ea, quæ de te tuaque sepultura Cretenses fabulantur. JUP. Quis hic est,
Mer-

Mercuri, qui sic ex Attica in montis Hy-
metti radicibus vociferatus est? horridus
totus ac squalidus, & rhenone amictus?
fodit autem, ut arbitror, in terram pro-
nus, homo loquax & confidens: nimirum
est philosophus, neque enim alias adeo im-
pia adversus nos erat dicturus. MERC.
Quid ais, o pater? non nosti Timonem fi-
lium Echecratidis Colyttensem? Hic est,
qui nos plerumque sacro convivio excepit
ex hostiis eximiis parato, ille repente dita-
tus, ille qui totas hecatombas, apud quem
splendide Jovialia festa consuevimus agita-
re. JUP. Eheu, quænam ista rerum com-
mutatio! hiccine est honestus ille, dives,
circum quem tam frequentes erant amici?
Quid illi accidit, ut hoc sit habitu, squa-
lidus, ærumnosus, fossor conductitius, ut
conjecto, cum tam gravem ligonem gerat?
MERC. Illum, ut ita dicam, probitas e-
vertit, & humanitas, atque in omnes ege-
nos misericordia, vel revera veccordia po-
tius, facilitas, nullusque in suscipiendis a-
micis delectus, quippe qui neutiquam in-
tellexerit sese corvis, lupisque gratificari.
Quin magis cum a vulturibus tam multis
misero jecur eroderetur, amicos illos & so-
dales existimabat ex benevolentia erga se,
cum tamen nihil aliud quam epulis gaude-
rent. Illi vero postquam ossa penitus nu-
dassent, circumrosissentque, deinde si qua

inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxissent, abierunt, exuccum, & radicitus succifum deferentes, adeo ut non amplius agnoscant, aut aspiciant, tantum abest ut sint, qui vicissim illi opitulentur, & impertiant. Has ob res fossor, & sago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens, mercede agricolam agit, mala sua ægerrimo fert animo, quod qui sua sunt benignitate ditati, nunc admodum fastuose prætereant, ac ne nomen quidem, an Timon vocetur, noverint. JUP. At vero vir neutiquam fastidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quod his agat in malis: siquidem & execrandos illos adulatores imitemur, si ejus viri obliviscamur, qui tot pinguiissimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiamnum in naribus remanet. Tamen si propter negotia, magnamque pejerantium turbam, & eorum, qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem, quam mihi pariunt sacrilegi, qui multi sunt, & observatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere sinunt, multo jam tempore Atticam non respexi: ac in primis ex quo philosophia, & verborum contentiones, apud istos increbuerunt, adeo ut, istis inter se pugnantibus, vociferantibusque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Unde mihi neces-

fun

sum est, aut auribus obturatis federe, aut ab ipsis perdi, qui virtutem quandam, & nescio quæ incorporea, nugasque magna voce connectunt. Hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit improbus. Quod reliquum est, Mercuri, assumpto Pluto, celeriter ad hunc eas: Plutus autem una secum etiam ducat Thesaurum, & ambo apud Timonem permaneant, nec tam facile demigrent, etiam si quam maxime rursus illos præ bonitate domo exigit. Ceterum de ingratis illis palponibus in posterum consultabo, & poenas dabunt, simul atque fulmen præparavero. Nam fracti sunt, & retusa cuspidē duo radii ejus maximi, quum nuper acrius in sophistam Anaxagoram jacularet, qui suis familiaribus persuadebat, nullos esse nos, qui Dii vocantur. At ab illo aberravi: nam obtensa manu Pericles eum protexit: fulmen vero in Castoris & Pollucis templum detortum, tum illud exussit, tum ipsum ad saxum pene est comminutum. Quanquam vel id supplicium satis magnum in istos fuerit, si ditissimum videant factum fuisse Timonem. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & oblitreperum, audacemque esse? idque non iis modo, qui causas agunt, verum etiam, qui vota faciunt, utile. En mox e pauperrimo dives evaserit ille Ti-

mon, qui alta voce clamavit, & libere fuit locutus in precibus suis, attentum vero Jovem reddidit. Quod si incurvus fodiendo siluisset, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, o Jupiter, hunc aditurus non sum. JUP. Quid ita, optime Plute, præsertim me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens, idque cum illi paternus essem amicus, ac tantum non furcillis ex ædibus extruserit, sicut qui e manibus ignem abjiciunt. Num rursus ad istum ibo, parasitis, adulatoribus, & scortis donandus? Ad eos mitte me, Jupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus in pretio sum, & exoptatissimus. At hi stupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhegone, & ligone, miseri sint contenti, si quatuor obolos lucrentur, qui decem talenta contemptim dono dare solebant. JUP. Nihil in te istiusmodi posthac facturum est Timon, quippe quem ligo abunde docuerit, (nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia) te potius quam paupertatem esse eligendum. Ac tu mihi quernus admodum esse videris, qui nunc Timonem incuses, quod tibi libere vagari permiserit patefactis foribus, nec zelotypus in te, domo conclusit. Alias autem contra in divites sto-

ma-

machabaris, quum diceres te ab illis, repagulis, clavibus, & impressis sigillis ita fuisse conclusum, ut ne prospicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas, affirmans præfocari te nimis tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, curis plenus, contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus: quod si quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In summa rem admodum acerbam judicabas in æreo, ferreove thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimisque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurde facere aiebas, qui te præter modum adamarent, neque, cum liceret, frui auderent, nec quamvis essent domini, secure suo amore uterentur: sed vigiles observarent, ad sigillum seramque immotis oculis intuentes, abunde magnum fructum arbitantes a te percipi, non quod ipsis fruendi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent; non aliter quam in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci finit. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, asservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præ-

præceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea finat ad fuliginosam, & oris angusti lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare. Annon igitur iniquum, cum hæc olim inculaveris, nunc his contraria Timoni objicere? PLUT. Atqui, si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus illa nimia remissio, negligentia, non benevolentia, erga me, merito videatur. Illos vero, qui me ostiis ac tenebris inclusum servant, & ut crassior, pinguior, imo immensus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipsi, nec in lucem producunt, ne a quoquam videar, illos inquam amentes & contumeliosos recte putem, quippe qui me insontem tot inter vincula putrescere cogunt, non intelligentes brevi sibi abeundum, & me alii cuiquam, cui fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nunium facile mihi manus admovent: sed eos, qui, quod est optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorsus abstineant, nec penitus profundant. Etenim per Jovem illud considera, Jupiter, si quis, ubi juvenem & formosam uxorem lege duxerit, postea neque observet neque omnino zelotypia prosequatur, concedens illi, ut noctu atque interdum eat quo velit, & rem cum quibuslibet

libet habeat, vel potius ultro producat, ut adulteretur, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profecto hoc tu nequaquam dices, Jupiter, qui sæpe numero amorem senseris. Rursum si quis ingenuam lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem, ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec eam ab alio aspici sinat, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate contineat, ac interim se amore teneri dicat, & hunc præ se ferat colore, corpore exhausto, refugis oculis, num fieri potest, ut talis quispiam desipere non videatur, quippe qui, cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeo formosam atque amabilem sinat emarcescere, per omnem vitam, tanquam Cæleri sacerdotem alens? Hæc & ipse indignor, quum a nonnullis ignominiose cædor calcibus & dilanior, & exhaurior, a nonnullis contra perinde ut literatus fugitivus compedibus vincior. JUP. Quid igitur adversus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: Hi quidem dum Tantalum in morem, nec bibere, nec edere sinuntur, sed ore sicco, auro tantum inhiant: illi vero, dum ceu Phineo cibus harpyiæ ipsis e faucibus eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multo nactus

Ti-

Timonem. PLUT. An ille aliquando desinet me velut ex foraminoso cophino, priusquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quasi conetur occupare, quo minus influam, veritus ne si copiosius infundar, ipsum inundem? Quo fit, ut in Danaïdum dolium aquam mihi videar allaturus, frustra que infusus, vase non continente liquorem: imo prius propemodum effuso quod influit, quam influxerit: eoque modo latior est dolii hiatus ad effusionem, ac liberrimus exitus. JUP. Proinde ni hiatus istum obturaverit, perpetuamque perstillationem sistere conetur, te propediem effuso, facile rursus sagum & ligonem in sæce (& fundo) dolii reperiet. Verum abite jam, illumque ditate. Tu vero, Mercuri, memineris redeundo Cyclopas ex Ætna ad nos adducere, quo fulmen cuspidem restituta refarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. MERC. Eamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam, o præclare, te non cæcum modo, verum etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus utrinque sum: ita ut ægre ad metam perveniam, quum nonnunquam qui me opperiebatur, prius consenuit. Sed, quum discedendum est, alatum videbis, avibus longe celeriozem.

Unde

Unde fit, ut, amoto repagulo, protinus voce præconis victor pronuncier, saltu stadium transmensus, ne videntibus quidem aliquando spectatoriibus. MERC. Ista quidem non vera dicis. Imo ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat quo restim emerent, qui hodie repente divites facti splendide vivant, albis quadrigis vehantur, quibus ne asellus quidem ante suppetebat: ii tamen purpurati, & manibus auro ornatis obambulant: qui nec ipsi credere possunt, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, o Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec a Jove sed a Dite transmittor ad eos, qui & ipse opum largitor est, magnaue donans: quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obsignatum, & sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea defunctus ille, alicubi in tenebricosa ædium parte jacet, vetere lintheo super genua injecto tectus, & a felibus oppugnatus. Porro qui me speraverant obtinere, in foro opperiuntur hiantes, non aliter quam hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus ille funiculus incisus, apertæque tabellæ, novusque meus dominus est pronunciatus, sive cognatus quispiam, sive

sive adulator, sive servulus obscœnus, qui puerili obsequio favorem meruerit, etiam tum mento subraſo, pro variis omnigenisque voluptatibus, quas ipsi jam obſoletus ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmiũ ferens generoſus quique tandem ille fuerit, nonnunquam me ipsis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modo Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Ceterum illos nequicquam hiantes, ſequæ mutuum intuentes relinquit, ac verum luctum agentes, quod ejusmodi thynnus ex intimo ſagenæ ſinu effugit, devorata non exigua eſca. Atque hic repente totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc horreſcens, & ſi quis alium loro increpet, ſtans arrectis auribus, & piſtrinum tanquam templum adorans, non amplius iis, in quos incidit, eſt tolerabilis: ſed & ingenuos contumelia afficit & conſervos flagris cædit, experiens num ſibi quoque ſimilia liceant: donec aut in ſcortulum incidens, aut alendorum equorum ſtudio captus, aut adulatoribus ſeſe tradens, dejerantibus Nirco formoſiorem eſſe, Cecrope, Codrove generoſiorem, callidiorem Ulyſſe, ditiorẽ vero ſedecim ſimul Cræſis, momento temporis ſemel effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis,

rapinis, & flagitiis fuerant collecta. MERC. Ista sermo sic se habent, uti narras. Verum ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem, cæcus cum sis, viam invenire potes? aut qui dignoscis, ad quosnam Jupiter te miserit, dignos illi visos, qui divitiis abundant? PL. Enimvero credis me reperire istos, ad quos mittor? MERC. Per Jovem haud quaquam. Neque enim Aristide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Ceterum quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Hic autem quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, abducit ac possidet, te, Mercuri, pro lucro præter spem objecto adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat, ex ipsius sententia ditari abs te eos, quos dignos existimarit qui ditescerent? PLUT. Et jure quidem optimo fallitur, o bone; quippe qui, cum me cæcum esse probe sciat, emittat vestigatum rem usque adeo repertu difficilem, & jam olim e vita sublatam, quam ne Lynceus quidem facile inveniret, cum adeo sit obscura & minuta. Quare cum rari sint boni, improbi vero in civitatibus omnia obtineant, oberrans facile in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At qui sit, ut, quoties

eos

eos deferis, facile aufugias, cum viæ sis
 ignarus? PLUT. Tum demum acutum
 cerno, pedibusque valeo, solummodo
 quum fugiendi adest opportunitas. MERC.
 Illud etiam mihi responde: qui fit, ut, cum
 oculis sis captus (dicendum enim est) præ-
 terea pallidus, & cruribus gravis, tot ha-
 beas amatores, adeo ut omnes in te defi-
 gant oculos: &, si potiantur, felices vi-
 deantur; sin frustrentur, non sustineant
 vivere? Ex his quidem non paucos novi,
 qui sic perditæ te amarint, ut se aëreo e-
 scopulo in alta piscosi maris præcipites ab-
 jecerint, rati fastidiri sese abs te, propter-
 ea quod illos nullo pacto respexisses. Quan-
 quam sat scio, tu quoque fateberis, si
 quo modo tibi ipsi notus es, furere istos,
 qui hujusmodi amore sunt dementati.
 PLUT. At enim credis me, qualis sum,
 talem istis videri, nempe claudum, & cæ-
 cum, & quicquid aliud mihi inest vitii?
 MERC. Quid ni, o Pute, nisi & ipsi
 omnes sint cæci? PLUT. Haud cæci qui-
 dem, o optime, verum inscitia, errorque,
 quæ omnia occupant, illis offundunt tene-
 bras. Ad hæc ipse quoque, ne per omnia
 deformis sim, persona valde amabili te-
 ctus, inaurata, gemmisque picturata, ac
 versicoloribus amictus eis occurro: at illi,
 rati sese nativi vultus venustatem aspicere,
 amore capiuntur, dispereuntque, nisi po-
 tian-

tiantur. Quod si quis me toto corpore renudatum illis ostenderit, dubio procul ipsi semet damnabunt, qui tantopere cæcutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. MERC. Quid ergo, postquam eo perventum est, ut jam divites evaserint, jamque personam sibi circumposuerint, rursus falluntur? adeo ut si quis illis adimere conetur, pene caput potius quam personam abjiciant? Neque enim verisimile est, etiam tum illos ignorare, auro bracteata esse formam, quum intus cuncta inspexerint. PLUT. Ad id non paucae res, o Mercuri, mihi sunt adjumento. MERC. Quænam? PLUT. Simul atque qui me primum nactus est, patefactis foribus exceperit, clanculum una mecum introit fastus, vecordia, insania, molities, contumelia, fraus, aliaque sexcenta: a quibus omnibus posteaquam est occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: meque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum, quidvis potius passurus, quam ut me rejicere compellatur. MERC. Ut lævis es, o Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, neque ullam certam præbes ansam, qua prensus tenere: verum nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contra Pau-
per-

pertas, viscosa, & prehensu facilis, toto corpore multos uncus gerit hamatos, ut, qui tetigerint, ilico hæreant, nec facile queant avelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. PLUT. Quam? MERC. Nempe quod thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. PLUT. Ista quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo, ad vos ascendo: jussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. MERC. Jam igitur Atticam adeamus, & me sequere chlamydi adhærens, donec ad agellum pervenero. PLUT. Recte facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic fragor, ac si ferrum & lapis collidantur? MERC. Timon hic est, qui proxime montanum & petricosum fodit solum. Papæ, & Paupertas adest, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorum turba, quorum omnium agmen fames cogit, longe præstantior quam tui sint satellites. PLUT. Quin igitur quam ocyssime discedimus, Mercuri? Neque enim quicquam æstimabile præstiterimus cum homine vallato istiusmodi exercitu. MERC. Secus visum est Jovi: quare nihil metuamus. PAUP.

Quo-

Quonam istum, Argicida, manu adducis?
MERC. Ad hunc Timonem a Jovē missi
sumus. PAUP. Itane nunc Plutus ad Ti-
monem, posteaquam ego ipsum antea de-
liciiis male corruptum suscepi? & his, vi-
delicet Sapientiæ & Labori traditum, stre-
nuum, multique pretii virum reddidi? A-
deone despicienda, injuriæque idonea Pau-
pertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi
unica erat possessio, eripiat, jam exactis-
sima cura ad virtutem excultum? ut Plu-
tus hic illum denuo suscipiens, contu-
meliæ & arrogantiae iterum tradat, mol-
lemque & ignavum, & vecordem, qualis
olim erat, rursus mihi restituat, ubi jam
nihili factus erit. MERC. Sic, o Pau-
pertas, Jovi placitum est. PAUP. Equi-
dem abeo: at vos, Labor, & Sapientia
reliquique, sequimini me. Porro hic brevi
cognoscet, qualem me reliquerit, adju-
tricem bonam, & rerum optimarum au-
ctorem, quæcum donec habuit commer-
cium, sano corpore, valentique animo
esse perseveravit, virilem exigens vitam,
& ad sese respiciens: supervacua autem &
vulgaria ista, aliena, ut sunt, existimans.
MERC. Discedunt illi: nos cum adeamus.
TIM. Quinam estis, o scelesti? ac qua
gratia huc advenistis, homini operario, ac
mercenario negotium exhibituri? sed non
lætantes abibitis, improbi cum sitis omnes:

nam ilico vos ego glebis & faxis petitos
 comminuam. MERC. Nequaquam, o Ti-
 mon, ne ferito: neque enim mortales feri-
 res. Ego enim sum Mercurius, hic Plutus.
 Nos, tuis precibus exauditis, misit ad te
 Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes
 accipe, delistens a laboribus. TIM. Atqui
 vos jam ploraveritis, etiam si Dii sitis, ut
 dicitis: siquidem odi pariter omnes tum
 Deos tum homines. Sed cæcum hunc, quis-
 quis is est, certum est mihi impacto ligo-
 ne comminuere. PLUT. Abeamus, per
 Jovem, Mercuri: quandoquidem hic ho-
 mo mihi videtur non mediocriter insanire,
 ne malo quopiam accepto discedam. MER.
 Nequid ferociter, Timon, quin potius hac
 ferocitate & asperitate deposita, bonam
 fortunam porrectis manibus excipe, rursus
 dives esto, rursus Atheniensium princeps,
 solusque fortunatus ingratos illos despicio.
 TIM. Nihil mihi vobis est opus: ne obtur-
 bate: sat opum mihi ligo: sum præterea
 fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.
 MERC. Adeo ne quæso inhumaniter? *Hæc
 ego sæva Jovi referam atque inmania di-
 cta?* Atqui par erat forsitan invisos esse tibi
 homines, a quibus tam indignas injurias
 accepisti: nequaquam autem Deos, cum il-
 li tantopere tui curam gerant. TIM. At ti-
 bi, Mercuri, Jovique pro vestra cura, pluri-
 mam habeo gratiam: sed Plutum hunc re-
 ci-

cipere nolim. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum auctor fuit, cum me assentatoribus traderet, mihi insidiatores inveheret, odium conflaret, illecebris corrumpere, invidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeo perfide & proditorie destitueret. Contra vero Paupertas me laboribus viro dignissimis exercens, mecumque vere & libere convivens, & quibus opus erat suppediavit laboranti, & vulgaria illa contemnere docuit, effecitque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque sycophanta rertitans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quæ sunt in civitate aspicio, abunde magnum & sufficientem victum ligo mihi suppeditat. Quare tu, Mercuri, quam venisti, viam remetiens abi, Plutum hunc ad Jovem deducens. Illud mihi sat fuerit, si effecerim, ut omnes mortales per omnem ætatem ejulent. MER. Nequaquam, o bone: neque enim omnes ad ejulandum sunt accommodati. Quin iracunda ista pueriliaque missa fac, & Plutum excipe: non sunt rejicienda munera quæ a Jove profisciscuntur.

PLUT. Vin' Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres, si quid dixerō? TIM. Dicitō, sed nec multis, nec cum procœmiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. PLUT. Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus abs te accusato. Vide tamen, num qua in re te, quemadmodum ais, læserim, ego qui dulcissimarum quarumque rerum tibi auctor fui, honoris, præsidentie, coronarum, aliarumque delictiarum. Mea etiam opera celebris, conspicuus atque observandus eras: verum si quid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum in culpa. Quin potius a te sum ipse affectus contumelia, propterea quod ita ignominiose execrandis illis viris me objecisti, qui te laudabant, & prestigiis dementabant, mihiq̃ue modis omnibus infidias struebant. Porro quod extremo loco dixisti, te a me proditum, istud criminis in te possum retorquere, cum ipse sim modis omnibus a te rejectus, præcepsque exactus ex ædibus: unde pro molli chlamyde sagum hoc charissima tibi paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantopere Jovem oraverim ne ad te venirem, utpote qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, o Plute, in cujusmodi hominem sit commutatus?

Proin-

Proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu vero fode ita ut facis: tu interim thesaurum ligone effossum educito: audiet enim te clamantem. TIM. Paren-
dum est, Mercuri, rursusque ditescendum. Quid enim facias, cum Dii ipsi te cogant? Tamen vide, in quæ negocia me miserum conjicies? qui, cum hætenus felicissime vixerim, nihil mali commeritus tantum auri repente accipiam, tantumque cura-
tum suscipiam. MERC. Sustine, Timon, mea gratia, tametsi grave est istud, & into-
lerandum, quo videlicet palpones illi invi-
dia rumpantur. Ego autem, superata Ætna, in coelum revolabo. PLU. Abiit quidem il-
le, ut videtur: id enim ex remigio alarum conjicio. Tu vero hic operire, siquidem di-
gressus Thesaurum ad te transmittam. Sed magis feri. Te compello, auri Thesau-
re, Timonem hunc exaudi: & te offer eruen-
dum. Fodi, Timon, altius impingens. Ceterum a vobis ego discedo. TIM. Age
verò, o ligo, te validum mihi præsta, nec defatigare, quando Thesaurum ex abdito in
apertum evocas. O prodigiorum auctor Jupiter, amici Corybantes, ac lucifer
Mercuri, undenam auri tantum? Num somnium hoc est? Metuo, ne carbonem re-
perturus sim expectatus. Atqui aurum profecto est insigne, fulvum, grave, & a-
spectu longe jucundissimum. *Pulcherrima*

aurum faustitas mortalibus, quippe quod ignis in morem ardens, noctes diesque renides. Ades, o mihi charissimum, & desideratissimum: nunc demum credo vel Jovem ipsum aurum esse factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto sinu usque adeo formosum amatorem excipiat, per tegulas illapsam? o Mida & Cræse, muneraque in Templo Delphica dicata, ut nihil eratis, si cum Timone, Timonisque opibus comparemini, cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendi bonum est. At ego omnem hunc mercatus agellum, turriculaque ad servandum aurum constructa, in qua solus apte possim inhabitare, eandem etiam mihi defuncto sepulchrum esse volo. Hæc igitur decreta sunt, placitaque in reliquum vitæ: commercii cum quibusvis fuga, ignoratio & fastidium omnium hominum. Porro amicus, hospes, sodalis, ara misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egentibus opitulari, iniquitas, ac morum subversio: sed vita sit solitaria, qualis est lupis, unusque sibi amicus Timon: ceteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congregari, piaculum: adeo ut, si quem aspexero duntaxat, inauspicatus sit ille dies. In summa, non alio nobis habeantur loco, quam saxæ, vel æneæ statuæ:

&

& neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus esto. Ceterum tribules, cognati, populares, postremo patria ipsa, frigida quædam & inutilia nomina, & stultorum hominum gloriæ. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, abhorrens ab assentationibus, & odiosis laudibus: Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi ipsi vicinus, sibi excussis aliis conterminus: & semel se ipsum comiter excipere decretum esto, si moriendum sit & admovenda corona. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, *hominum osor*. Morum autem notæ, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quod siquem conspexero incendio conflagrante, & supplicante ut extinguiam, pice, oleoque restinguere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ne possit emergere. Hoc pacto parem gratiam reportent. Hanc legem tulit Timon Eche-cratis Colyttensis, & Timon ipse concionis subscripsit suffragiis. Age hæc decreta sunt: hæc fortiter tueamur. Ceterum magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, quod opibus abundo: eos enim illud præfocaverit. Sed quid illud? Eheu, quæ celeritas ista? undique concurrunt pul-

verulenti atque anhelī, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitur, hoc conscenso colle, faxis eos abigo, e sublimi dejaculans? an hac tantum in re legem violabimus, ut semel cum illis congregiamur, ut contemti magis angantur? ita satius esse ducō. ideoque restemus, quo illos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? Nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper cœnam petenti, funem porrexit, quum apud me sæpenumero solida dolia vomuerit. Sed bene est, quod ad me venit: nam primus omnium vapulabit. GNA. Nonne dicebam fore, ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? Salve, Timon formosissime, suavissime, convivator bellissime. TIM. Tu quoque salve, Gnathonides, vulturum omnium voracissime, atque hominum perditissime. GNA. Grata tibi semper dicacitas: sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his quos nuper didici dithyrambis. TIM. At elegos canes admodum miserabiles, ab hoc doctus ligone. GNA. Quid istuc? feris, o Timon? antestor, o Hercules, hei hei, te, quod mihi vulnus inflixeris, apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui, si cunctere paulisper, mox cædis me reum ages. GNA. Nequaquam: quin plane vulneri medere, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est

re-

remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Ab eo. Sed male tibi vertet, quod ex viro commodo tam faevus factus sis. TIM. Quis est recalvaster ille qui accedit? Philia des, assentatorum omnium execratissimus. Hic cum a me solidum acceperit fundum, tum in filiae dotem talenta duo, laudationis premium, cum me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudasset, dejerans me oloribus multo magis canorum, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & convivâ? enimvero digna se accepit, cum sit ingratus. At nos qui jam olim familiares sumus, æquævi, ac populares, tamen modestè agimus, ne insilire videamur. Salve, here, fac, ut adultores istos observes nefarios, qui nusquam nisi in mensa adsunt: præterea a corvis nihil differunt. Nulli hominum hujus ætatis est amplius fidentum: ingrati omnes & scelesti. At ego cum tibi talentum asserrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, in via accepi te summas opes esse nactum. Proinde veni his de rebus te moniturus, quamquam forte tibi me monitore nihil erat opus, cum vel ipsi Nestori, id quod de-

cet, consulere queas. TIM. Ita fiet, Philades. Verum accede, quo te ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quod illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius huc orator Demeas accedit, tabulas dextra tenens, seque profitens mihi cognatum esse. Hic una die de meo sedecim talenta civitati dependit: nam damnatus erat, ac vinctus. At quum solvendo non esset, ego misertus illum redemi. Porro cum illi forte ovenisset, ut Erechtheidi tribui distribueret ærarium, atque ego adiens, id quod collatum fuerat, poscerem, negabat se civem me agnoscere. DEM. Salve, Timon, præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profecto jam pridem te populus frequens, & utraque curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi: Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri: præterea pugillatu, luctu, cursuque die eodem, adhæc solenni quadriga, equestrique certamine in Olympicis vicit. TIM. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. DEM. Quid tum? spe-

ſpectabis poſthac. Sed iſta communia addi ſatius eſt. Tum anno ſuperiore apud Acharnenſes pro Rep. fortiffime ſe geſſit, & Peloponneſiorum duo agmina concidit.

TIM. Qua ratione? quippe qui nec unquam arma geſſerim, nec miles unquam conſcriptus fuerim. DEM. Modeſte quidem de te loqueris: Nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationibus, & in adminiſtrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit Reipublicæ. Quamobrem viſum eſt omnibus, curiæ, plebi, magiſtratibus tributim, plebejis ſingulatim, communiter omnibus, aureum ſtatuerè Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextra tenentem, & capite radiatum: eumque ſeptem aureis coronis coronare, haſque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragædos promulgari: ſiquidem hodie illi Bacchanalia ſunt agenda. Tulit hoc ſuffragium Demeas orator, cognatus illius propinquus, & diſcipulus. Etenim orator optimus eſt Timon, præterea quicquid voluerit. Quare hoc tibi ſuffragium attuli: utinam & filium meum ad te adduxiſſem, quem tuo nomine Timonem denominavi! TIM. Qui potes, Demea, qui nunquam uxorem duxeris, quantum nobis ſcire licuit?

DEM. At ducam novo ineunte anno, si Deus dederit, liberisque operam dabo: tum quod nascetur (erit enim masculus) Timonem nominabo. TIM. An uxorem tu sis ducturus, haud equidem scio, tanta a me plaga accepta. DEM. Hei mihi, quid hoc est rei? Tyrannidem oceptas, Timon, pulsasque ingenuos, ipse nec ingenuus, nec civis? verum pœnas dabis propediem, cum aliis nominibus, tum quod arcem incenderis. TIM. At, o scelestè, non conflagravit arx: proinde palam est, te calumniatorem agere. DEM. Verum, effossio ærario, dives factus es. TIM. Neque hoc effossus est. Hæc etiam absurda dicis. DEM. Verum effodietur posthac. Interim vero omnia, quæ in eo sunt condita, possides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei scapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, si cum inermis duo Lacedæmoniorum agmina fuderim, unum scelestum hominem non protrivero. Tum frustra vicero in Olympiis pugillatu & lucta. Sed quid hoc? annon Thrasycles Philosophus hic est? profecto ipse est, promissa barba, subductisque superciliis, & magnus quiddam secum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, coma super fronte crispata

spata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic habitu frugalis, incessu moderatus, amictu modestus, mane mirum quam multa de virtute differit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad coenam venit, puerque ingentem illi calicem porrexit (meraciore autem maxime delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis sermonibus maxime contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & pronò corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dumque catinos indice digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querulus, quasi deteriorem partem acceperit, vel si totam placentam, aut suam solus omnium accipiat, qui quidem edacitatis & insatiabilitatis est fructus, temulentus, vino insanus, non ad tantum modo, saltationemque, verum ad convicium usque & iram. Adhæc multus inter pocula sermo: tum enim maxime de temperantia, & sobrietate verba facit, idque cum jam a mero male affectus ridicule balbutit. Accedit his deinde vomitus. Postremo sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus

manibus tibicinæ inhærentem. Quamquam alioqui ne sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendacio vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter assentatores primas tenet, pejerat promptissime, anteit impostura, comitatur impudentia. In summa vir est omnifaria sapientia cumulatus, omni ex parte exactus, varieque absolutus. Quare licet sit modestus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thrasycles? THRAS. Non hoc animo ad te venio, Timon, quo plerique isti, qui nimirum tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum spe adducti concurrunt, multam assentationem exhibituri apud te, hominem simplicem, & de rebus suis facile impertientem. Scis enim offam ad coenam mihi sat esse, obsonium vero suavissimum, cepam, aut nasturtium, aut siquando lubeat epulari lautius, paulum salis: potum vero ex fonte novem fistulis scaturiente constare: tum hoc pallium quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me est in precio, quam calculi qui sunt in littoribus. Verum tua ipsius gratia huc me contuli, ne te corrumpat pessima & infidiosissima possessio divitiarum, quippe quæ multis sæpenumero immedicabilium malorum causa extiterit. Etenim, si
me

me audies, potissimum opes universas in mare projicies, utpote non necessarias bono viro, quique Philosophiæ possit opes perspicere. Ne tamen in profundum, o bone, sed ferme ad inguina usque ingressus, paulo ultra fluctuosum littus, me uno spectante. Sed si hoc nolis, tu eas alio potiore modo confestim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porro si quis erit Philosophus, æquum est, ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quanquam mea ipsius gratia non postulo, set ut amicis, siqui indigent, impertiam, sat erit, si peram hanc, ne duos quidem integros modios Ægineticos capientem, plenam præbueris. Eum enim, qui philosophatur, convenit paucis esse contentum, nihilque ultra peram cogitare. TIM. Equidem ista quæ dicis, probō, Thrasyclus. Ergo, si videtur, priusquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, insuperque auctarium ligone admetiar. THRAS. O populi Imperium, & leges! a nefario homine in libera civitate pulsamur. TIM. Quid stomacharis, o bone Thrasyclus? num te defraudavi? Atqui mensuræ choenices
qua-

quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? Complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Gniphon, in summa, eorum agmen qui vapulabunt. Quin igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, paulisper interquiescere sino? At ipse, congestis plurimis saxis, procul in ipsos grandino? BLEP. Ne jace, Timon, abimus enim. TIM. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus abibitis.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

In Lucianum.

Qui Samosatensis non laudat scripta Sophistæ,
 Aut malus aut hebes est, aut sapit ille nimis.
 Si malus est, tanta cum libertate notari
 Quod celat vitium non feret ille suum.
 Quid mirum est hebetem nullos sentire lepores?
 Scimus amaracinum non bene olere sui.
 Cujus tam rigida est sapientia ut omnia damnet,
 Sævia nil fuerint, ille sibi sapiat.
 Triste supercilium valeat. Sed iudice sano,
 Utile qui dulci miscuit, ille sapit.
 Ille placet doctis. Docto placuisse videmus
 Hemsterhusiada scripta, Lycine, tua:
 Qui labes illis contractas tempore longo.
 Eximere haud cessat dexteritate sua.

STEPHANUS BERGLER.

 455
 AVE.

Ad Luciani Dialogos

N O T Æ.

Acetum prorsus & elegans
scribendi genus, per mi-
nisterium & ridicula mor-
tuorum colloquia seculi sui
mores & vitia notare, quod
in his fecit dialogis argute

& false noster *Lucianus*: præcipue tamen,
ut philosophis erat insensissimus, eorum
intemperies atque insatiabilem rixandi li-
bidinem Attico aceto perfudit: in collo-
quiis autem Deorum, Gentilium in pri-
mis, insanam de multitudine Deorum opi-
nionem, & nugaces derisit poëtarum fa-
bulas: hanc vero ridendi formam primus,
ut quidem videtur, *Lucianus* novavit:
ad nostram certe ætatem nullum ingeniosi
hominis monumentum, quod cum *Lu-
ciani* possit Dialogis comparari, pervenit:
memoratur quidem *Orpheus* edidisse τὰ
εἰς ἄδου κατὰ λυγρὸν, de qua legi potest *E-
schenbachius* in *Epigene*, *Democritus* τὰ
εἰς τὸν αἶδου ab *Athenæo*, *Diogene Laër-
tio*, aliisque quos ad hunc *Menagius* colle-
git, *Heraclides Ponticus* ab eodem *Dioge-
ne* & *Plutarcho*, *Cebes* τὸ εἰς ἄδου διήγησιν,
siquidem pro certo habeam *Suidam* in *Ce-
bes* sic intelligi debere, & scribi: εἰς τὸν αἶδου
*

Ad Luciani Dialogos

ἢ ἐν ἀδελφῇ διόγῳ, καὶ ἕκῃ τινί. Sed hæc
 scripta aliud omnino argumentum habue-
 runt: si quid tamen apud veteres his *Lu-*
ciani Colloquiis extiterit simile, illa est,
 me iudice, *Menippi Νεκροῖα*, istius ejusdem
 Cynici, qui primam agit apud *Lucianum*
 personam: hoc enim inter alia illius ho-
 minis opuscula recenset *Diogenes Laër-*
tius: sane *Νεκροῖα* etiam Grammatici vete-
 res vocabant illam *Odyssæ Homericæ* par-
 tem, quæ Ulyssis ad inferos descensum,
 quæque ibi vidit & audivit, continebat,
 ut docuerunt eruditissimi Viri ad *Ælian.*
V. H. lib. XIII. c. 14. & Longinum c. 9.
A Suida tamen *νεκροῖα* quoque exponi τὸ
 ἢ νεκρῶν ἱερὸν, me quidem non latet: sed
 existimo, utramvis significationem eligas,
 rem de forma scripti Menippeï eodem esse
 redituram: plura dabit de vocis *νεκροῖα* no-
 tione *Gataker. ad M. Antonin. lib. IX. §.*
24. Confirmat, ut equidem opinor, con-
 jecturam nostram ipse *Lucianus*, qui qua-
 lem habuerit aliam rationem, ut sæpissime
 personam adhiberet *Menippi*, multo rarius
 autem *Diogenis* aut alterius alicuius Cy-
 nici derisoris, quam quod hic *Menippus*
 in eodem ante se fuerat argumento versa-
 tus: utcumque se res illa habet, id certe
 indubitabile est, istius Cynici opuscula
 fuisse stylo mordaci conscripta, & magis
 ad risum, quam res serias composito: si-
 dem

dem facit *Diogenes*: φέρει μὲν ἐν σκυδαῖον
 εἶδεν· τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλὰ καταγέλα-
 τὰ γέμεν, καὶ τι ἴσον τοῖς Μελιάρων ἔ-
 ποτ' αὐτὸν ἄγορεύει *Varro* tanti fecit hunc
 canem, ut in *Satyris* scribendis, quas e-
 jus etiam nomine *Menippeas* appellavit,
 illum fuerit æmulatus, teste *Gellio* N. A.
 lib. II. c. 18. unde *Menippe*i cognomen
 homini doctissimo adhæsit, quod erudite
 docet *Jos. Merccerus* ad *Nonium* p. 207.
Marcus Antoninus de Rebus Suis lib. VI.
 §. 47. inter generosos humanæ vitæ con-
 temtores & magna philosophiæ liberioris
 lumina *Menippum* reponit: par enim esse
 monet, ut mortem æquo feramus animo,
 cum tot ante nos obierint illustres viri, re-
 ges, duces, philosophi, καὶ ἄλλαι φύσεις
 ὀξείαι, μεγαλόφρονες, φιλόπονοι, πανῶργοι,
 αὐθάδεις, αὐτῆς δὲ ἐπικήρυ καὶ ἐφημέριον ἔ-
 θρώπων ζωῆς χλευασαί, οἷον Μένιππον καὶ ὅσοι
 τοιοῦτοι. Alias ignobilis fuit hic *Menippus*,
 & scriptorum ejus pauci sunt, qui fecerint
 mentionem: solus forte præter *Diogenem*
Athenæus *Arcesilaum* ejus & *Symposium*
 nominat: sed *Samosatenfis* noster, non
 fecus ac *Varro* nonnullo eum in pretio ha-
 buit, & tantoperè Cynica *Menippi* liberta-
 te fuit delectatus, ut primum ipsi conces-
 serit in *Dialogis* locum. Similis argumen-
 ti in *Anthologia* reperitur *Diogenis* apud
 inferos cum *Cræso* colloquium, quod *La-*

rimis his versibus expressit *Ausonius* Epigr.
LIII.

*Effigiem, Rex Cræse, tuam, altissime Regum,
Vidit apud manes Diogenes Cynicus :
Constitit utque procul, solito majore cacbinno
Concussus dixit; quid tibi divitiæ
Nunc profunt, Regum ô ditissime, quum sis
Sicut ego solus, me quoque pauperior :
Nam quæcunque habui, mecum fero, quum
nihil ipse
Ex tantis tecum, Cræse, feras opibus.*

Integrum repræsentavi carmen *Ausonii*, quod multa sint simili sensu *Luciani* Colloquiis inspersa: præter hoc autem pauca reperiuntur alia in *Florilegio Græco* comparia. Porro recentiorum non paucos lepidum *Luciani* institutum cepit, & ad similia tentanda compulit. *Janus Secundus* nostras ingenio & arte summus, plerosque Auctoris nostri Dialogos Latinis versibus reddere constituerat, cujus curæ elegans inter ejus opera specimen superest. Prætereo vividum & mobile Gallorum ingenium, quorum complures artificium *Luciani* hoc in genere sunt æmulati.

P. I. Μετοικήσας] Sic quædam editiones *Luciani*, cum aliæ præferant μετοικήσας quod unice probat *Bourdilotius*: ne nos tamen homini docto credamus; ut enim

enim hæc lectio omnia Plutonis ad arbitrium refert, sic altera meo iudicio melior comminationem exprimit Croesi, Midæ & Sardanapali, quod clarius eorum adversus Menippum indignationem designat: sed unius hæc res est literæ.

P. 2. Λυπήσας γδ] Præterire nequeo adsimilem *Platonis* sententiam de senibus, qui juvenilis ætatis fructus in memoriam revocant lib. I. de Rep. p. 572. Οἱ δὲ πλεῖστοι ἡμῶν (πρεσβυτέρων) ἐλοφύρονται ζυνέσις, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθεῖν, καὶ ἀναμνησθέντες πρὸς τὰ φρονήσια καὶ πρὸς πόθους καὶ εὐχίας, καὶ ἄλλ' ἅτα, ἀ τ' τοιαῦτα ἔχοντες, καὶ ἀγανακτοῦσι, ὡς μεγάλα τιμῶν ἐστερημένοι, καὶ τότε μὲν εὖ ζῶντες, οὖν δ' ἄρ' οὐ ζῶντες.

Ὡς ἄρ' ἐκαστοῦ μὲν] *Ovidius* sententiam complet: sic itaque scribe: similitudo sequentis syllabæ fefellerat librarios.

P. 3. Καὶ ἀκίσταν &c.] En *Benedicti* versionem: *Et pro acu ad resarciendum velum quinque obolos exolvi*: quæ si staret, ita sane *Lucianum* oportuisset scripsisse: καὶ ὑπὲρ ἀκίστας δ' ἑξὶς πέντε ὀβολὺς ἐγὼ κατέβαλον. hæc lectio etiam bene conveniat cum ingenio linguæ Græcæ, spernenda tamen præ facili & acuta distinctione, qua omnem huic loco difficultatem absterfit *Eruditissimus Grævius*; præterquam quod & *Thomas*

Magister vulgarem retineat lectionem ἡ
 Ἀκρίης. Si vim sensus & rerum ordinem
 consideres, facile Tibi, quisquis es hu-
 manior, liquebit, jure nos illam distinctio-
 nem Luciano redonasse: dixerat Mercuri-
 us, se Charonti quinque drachmis ancho-
 ram emisse; conqueritur de nimio pretio
 Charon: at enim, ita me Pluto juvet, in-
 quit Mercurius, id pretium pependi, &
 duobus itidem obolis tropoterem emi: le-
 nior hic Charon post solemne Mercurii &
 sanctum jus jurandum, Adscribe, ait, in
 tabula vel adnota (id enim in re calcula-
 toria τίσιναι est apud Græcos. Vid. *Nostr.*
Dial. Meretr. p. 751.) quam dixisti, sum-
 mam: iterum Mercurius: καὶ ἀκρίαν ὑπὲρ
 τῆς ἰσῆς· intellige ἀνισομέλι· unde & se-
 quentia pendent: καὶ κερὲν ὡς ἐπιπλάσας &c.
 ne vero de pretio non credat Charon,
 πῶς ἰσολῶς, inquit, ἐγὼ κατέβαλον· qui
 utique loquendi modus elegans est & con-
 firmantis, atque omnem Charonti præcidit
 dubitandi rationem, an forte Mercurius
 pretiis rerum emtarum subdole lucri causa
 aliquid de se adjiciat. Καταβάλλειν hac no-
 tione sæpe apud *Lucianum*; in *Cataplo*:
 εἰδὲ τὴν ἰσολὴν ἔχειν τὰ περιττὰ καταβάλλειν.
 Similiter etiam in libello de *Lucretia*, & *Dia-*
log. Meretr. p. 752. Scholiastæ ad hunc
 locum nota, quamquam corruptissima, ple-
 ne refarciri potest ex *Etymologo* in ἀκρίαν.

P. 5. *Ἐπιπίζει*] Bonitatem hujus locutionis contra *Grævium* asseruit jure merito Clariss. *Jensius*: prorsum aliud est *ἐπιπίζειν*, ab omni aliquem spe depellere, ad desperationem adigere, quod *Luciani* proposito contrarium est: illosne enim ad desperationem adactos dicas, qui ditissimi senis opes jam inter se diviserunt, & beatæ fructum vitæ spe præcipiunt? Sed hæc ipsa jam vox in *Stephani Thesauro* fuit adnotata, & *Thucydidis*, *Luciani* atque *Suidæ* auctoritate munita: ad *Thucydidis* locum, qui sub initium libri VII. est, recte *Scholias*tes eis *ἐπιπίδας ἐμβάλλειν*. In *Suida* sæpius occurrit: *Ἐψυχαγώγησι, ἐπὶ ἡλπίσι* &c. *Bato*, ni fallor, apud *Eundem* in *Pythagoras Ephesus*, quem locum sine nomine Auctoris expressit in *Ἐπιπίζων*, αὐτὸς ἐπιπίζων ταῖς προχίσισι: improbum igitur est *Thomæ* *ἐπιπίζειν*, neque ulla ratione defendi debet; nam nec *Lucianus*, nec quisquam, credo, elegantiorum, qui oratione scripserunt prosa, *ἐπιπίζειν* pro spe *laetare* posuit: optime enim & ad rem nostram *Ammonius*, seu *Herennium* vocare malis: *Ἡλπισαι, καὶ ἐπὶ ἡλπίσιν ἀγαθίρειν*. *Ἡλπισαι μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες πρὸς τινός· ἐπὶ ἡλπίσιν δὲ ἑτέρου, ἑτέρου εἰς ἐλπίδας ἡγαγοί*. Ille vero magistellus e vitiosa sui codicis lectione insolentem puris auribus significationem confuxit. Oc-

currit in *Heliod.* lib. VII. p. 356. diversa notione : εὐφραίνει τῇ ὥρῃ τὴν κρείττεον ἐπιπλίζειν, in *Deorum benevolentia spem habere repositam.*

Ὀνειροπολεῖν.] Cultissimus *Achilles Tatius* lib. V. p. 349. Οὐκ ἔτι δέομαι πολλῶν ἡμερῶν καὶ γάμου μακροῦ, διὸ καὶ δυσυχὴς ὀνειροπόλον· nimirum, ut opportune *Virgilius* *Ecl.* VIII. *Credimus, an qui amant, ipsi sibi somnia fingunt? ὀνειροπολοῦσι.* Ad hanc formam *somniatas opes* dixit *Tertullianus*. Paulum aliter de *Pythagoreis* affirmat *Clemens*, eos τὴν μετέπειτα ὀνειροπολεῖν καὶ ψυχῆς· *Aristophanes* *Nubib.* Ὀνειροπολοὶ καὶ καθεύδον ἱππικῶς.

P. 6. Ὑπὸ ἐπιχρῆματι.] *Sperans*, id mihi fore promittens, ut *Eruditiss. Grævius*: sic interpretabimur, si calculum possit eruditorum ferre hæc lectio: attamen ego malim ἐπιχρῆματι refingere optimo sensu: illum ipsum semper colui, ut qui mihi tabulas suas promitteret: multo frequentius enim dicitur aliquis ἐπιχρῆματι τί τινα, quam simpliciter ἐπιχρῆματι pro sperare, aut ea significatione, qua hic, stante veteri lectione, intelligi deberet: venusta loquendi ratio ἐπ' ἐμοὶ τιθένεσθαι, meo commodo, bonis mihi testamento relictis decessurum esse: sed plenius in editione Veneta apud Juntas; ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμας, ut mihi nuper indicabat

Vir Eruditissimus Du Soul, a cujus industria luculentam Luciani editionem expectamus.

Ἐπεγίνετο] Simile locutionis exemplum si proferatur, non intercedo, quo minus locum obtineat vulgata lectio: nunc autem, dum alium sibi vindicem recepta vulgo scriptura quærit, tentare libet ἰπτείνετο, vel ἀπτείνετο. facilis in vicinis literis error: quam frequenter fuerit peccatum in commutandis T & Γ, luculenter docuit Vir eruditione summa *L. Kusterus* ad *Suidam* in Μεγάλειον μῦθον: nec autem verba de continuato & extenso tempore usurpantur: *Lucianus* in *Hermotimo*: εἰς μέσας νύκτας ἀπαταθείσης ὡς φασὶ τῆ συνεντίας. ut hoc loco εἰς μήκιστον. *Libanius* Orat. VIII. p. 250. Jovem refert ἐπλεῖναι τὴν νύκτα, ὅτε Ἡρακλῆς ἐσπέριετο. *Horat.* *Vive* extento *Proculejus* ævo. exemplis opus non est, ubi res per se nota loquitur.

Ὁ μειρακίσκος] Commisit hic *Lucianus* contra nitidiorem Atticismum: ipse enim in *Solæcista* reprehendit ὁ μείραξ. nam Attice dicitur ἡ μείραξ & μειρακίσκος. Rem plene exposuit summus *Grævius* ad *Solæcist.* p. 740. Sed pluribus in locis *Samosatensis* noster quandam scribendi libertatem legibus Atticisini Grammaticis solutam scdatur. Similem in alterius perniciem compositæ fraudis eventum non ineleganter

Heliodorus excogitavit *Æthiop.* lib. VIII. p. 379.

Pag. 7. Ἦκε γάρ ἄν σοι] Ἦκεν & ἔρχε-
σθαι concinne apud Græcos ea dicuntur,
quæ sine multo labore inventa opponuntur
lucro: Per similis est *Aristophanis* locus in
Pluto vi. 1243. Ἦκεν γάρ ἄν σοι ιατρός ἐδ
πισπευρόν. *Arrianus* scriptor politissimus
de *Exped. Alex.* lib. VII. c. 9. Καὶ τὰ
ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης ἀγαθὰ, ὅσα ἀμαχεῖ
ἐκλήσμεν, ὑμῖν ἔρχεται. quantum ab hoc
simplici nitore abest versio Latina Doctiss.
Vulcanii: *Ægypti Cyrenesque opes*, qui-
bus potiti sumus sine vi, ea quoque ad
vos accesserunt: *Noster* p. 10. οἱ δὲ κλήροι
ἐς Εὐνόμοι καὶ Θρασυκλίου ἀφ᾽ ἑλθον. Parilem
apud Romanos elegantiam in verbo veni-
re adnotavit *Grævius*. Sed ille *Callide-
mides* *Pythagoræ* sequi præceptum malue-
rat, ταῖς λεωφόροις μὴ βαδίζειν ὁδοῖς.

Πολύτροπος] In *Scholiis* vitiose est πολ-
ύτροπος.

Οἶνος ἀνθοσμίας] Operæ est pretium con-
similem adscribere *Theodoret*i locum, ubi
pari ratione vinum fragrans & Siculæ de-
licię conjunguntur: is est *Serm.* IX. ἀφ᾽
Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε, καὶ χα-
μαίζουσι, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνάθῳ καὶ ταῖς ὀφρύ-
σι τὼ εὐδαιμονίαν μετροῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας
εἶναι νομίζεις ζῶν. ὑψηλόν, &c. καὶ ἐκ-
πώμαζα καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ παιδαγωγίαν

Σικελικῶ τε καὶ Συβαρτικῶ, καὶ ἄλλα ὅσα
 σοι τ' ὕγρον καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδαινον ἐπιτη-
 δεύσαι τ' βίον. De οἷνῳ ἀνθοσμίας omnia
 sunt pervulgata ex *Athenæo*, *Polluce*, *Eus-
 tathio* aliisque Grammaticis: meminist
 etiam *Aristophanes*, quem laudat *Eroti-
 anus* in οἷνῳ ἀνθοσμίας, *Pluto* vi. 808. in
 illa narratione ficta facetiarumque plena:
 Οἱ δ' ἀμφορῆς (μεσοὶ) οἷον μέλανῳ ἀνθο-
 σμίας· ibi vid. *Scholiasten*. *Pherocr.* apud
Poll. X. 75. κύλικας οἷον μέλανῳ ἀνθοσμίας
 "Ἠγλαν ἀφ' χάτης· *Achilles Tatius* perele-
 ganti loco lib. II. p. 67. οἶνοι μέλανα & ἀν-
 θοσμίας distinguit: ἀνθοσμίας μεθύσκεσθαι a-
 pud *Lucianum* in *Epist. Saturn.* & alibi
 sæpe. Σικελικὴ & Συβαρτικὴ τραπέζα c
Lyside, *Suida*, *Diogeniano*, atque aliis
 nulli non pernota, ut jam nunc quoque
 nimium dixerim: tantum addere lubet exi-
 mium *Themistii* locum in *Laud. Funer.*
Patris sui. p. 238. κατακλινεῖς δ' ἐπὶ εἰδῶ-
 δῳ ἐρωμένων τάπησι καὶ πορφύρῃ, καὶ τρα-
 πέζῃσι χρυσοῖς Σικελικῶ, πίνῃ τε ἁδ-
 δῶ, καὶ ἐνυχεῖται κόρης αὐτῶν τινῶ Κορινθίας
 ἢ παιδὸς Ἰωνικῆ ἀφ' αἰσθημένων. Videnne de-
 pictum luxuriæ quoddam compendium:
Idem Protrept. ad Nicomed. Σοβαρτίαν
 αὐτὴν τραπέζαν ἢ Σικελικῶ τινὰ αὐτοθέλῃαν.
 Mox non immerito summus *Grævius* pro
 ὑπερῖδ e MS. malebat ἐπὶ ῥῖδ· apud *Chry-
 sostomum* legisse memini πατοδαπῶν ἀγα-

θῶν ἐπιρροῶ. Eleganter Plato de *Legibus* lib. VI. p. 875. σβενύουσι τῷ αὐτῷ τε καὶ ἐπιρροῶ. & *Noster* in Gallo p. 245. τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον αἰεὶ αὐτὸν τε καὶ πολὺ ἐπιρρίον. & *Inag.* p. 21. *Aristæn.* lib. II. Ep. 12. εἰδὲς γὰρ ἐξαρκῆ πλῆτος αὐτῇ, εἰδ' ἂν ἐν ποταμῶν ἐπιρρέῃ. *Aristoteles* δὲ χρωμ τὴν ἐπιρρέουσαν τροφὴν *succum* & *tenuiores* appellat *particulas e terra in arborem influentes*: alias fane non raro ὑπορρεῖν & ἐπιρρεῖν idem significant: quod dixerat *Ælian.* V. H. III. 45. Διπλῆς ἂν ἐπὶ τούτοις ὑπορρεῖ λόγος, sic expressit lib. XII. cap. 60. Πολλοὶ μὲν γὰρ, ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρριυσαν.

P. 10. *ῥηέσθαι*] Quamquam hæc lectio posse defendi videatur, præfero *ῥηήσθαι*, ut p. 81. πότεν γὰρ ἂν ἤλπισα τηλικῶτον *ῥηήσθαι* κακόν; in istis sæpius esse peccatum, MSS. utinam nos docuit: sic apud *Æschinem* adversus *Timarchum*: οὐκ αἶνόν γε εἰδεμένη ποτὲ δύνασθαι ἀφελίσθαι τῷ ἀλήθειαν. MS. *δυνήσασθαι* præfert, quod aptius iudico.

P. 12. *ἴθνα Ὑάκινθος* &c.] Formosorum apud inferos nomenclatorem agit: in memoriam revoco venustissimum *Propertii* locum lib. II. El. 21. qua pro salute puellæ vota facit, &, ut suis precibus faveant Pluto ejusque conjux, satis esse apud inferos formosarum confirmat: pulchram in superis locis unam vivere si-
nant:

nant : sed ipsa summi poëtæ verba expectas.

Sunt apud inferos tot millia formosarum :

Pulchra sit in superis , si licet , una locis.
Vobiscum est Iole , vobiscum candida Tyro ,

Vobiscum Europe , nec proba Pasiphaë ,
Et quot Iona tulit , vetus & quot Achæa
formas

Et Ibeæ , & Priami diruta regna senis.

Hic , uti vides , formas tantum femineas enumerat : Tyronem inter has inferis etiam heroinis adscripsit *Homerus* , quod erudite notat *Is. Vossius* ad *Catullum* ; quædam mihi propter *Lucianum* notanda : in *superis* , inquit *Propertius* , *locis* : apud *Nostrum* sæpius simili ratione manes appellant τὰ δαιμόνια , homines in terra , apud superos viventes , τὰ δαιμόνια & τὰ ὑπὲρ γῆς res humanas : hinc emanavit loquendi forma , *superos relinquere* apud *Vellejum* *Paterculum* pro *vita defungi*. Præterea sic scribit *Lucianus* : καὶ ὅλως τὰ δῖχα ἅτα καὶ πάντα non aliter *formas* pro formosis *Propertius* posuit : ita quoque vocem intelligunt in hoc vexatissimo docti poëtæ loco : *Cynthia forma potens* , *Cynthia forma levis* : & lib. II. El. 2. vs. 42. recentiorum quidam terrestres formas Olympo curiose Jovem spectasse refert , sed imprimis opportunus est *Synesi* locus in illa Epistola longe politissima , qua eos refellit , qui Atticam & ele-

gantiozem scribendi rationem vitio sibi ver-
tebant: ὡς περ ἰποῖεν Ἀθήνησιν οἱ δημῳεγοί,
Ἀφροδίτῃ καὶ Χέρις καὶ τοιαῦτα κάλλη θεῶν
ἐγάλμασι Σιλῶν καὶ Σατύροις ἀμπίχοντες.
Paulum aliter a *Demosthene* dicuntur, κάλ-
λη ἱερῶν καὶ τῶ ἐν ταῖς ἀνὰ θεμάτων. Sequar
animi mei impetum: Ὅτ᾽ αὖ μόνον ὄρω, Me-
nippus inquit: ossa notant apud poëtas
iplos manes: quod docet ultima & erudi-
ta elegantissimi *Broekhuysii* nota in *Proper-
tium* ad istum versiculum memorabili e-
mendatione restitutum: — *sim digna me-
rendo Cujus honoratis ossa vebantur avis.*
notabilis est *Ovidii Diris in Ibin* locus,
quo manes *osseas* appellat *larvas*: sic enim
egregie *Heinsius* refecit, cum antea legere-
tur *osseæ forma*: cum his componi velim,
quæ scripsit *Noster* in *Catapl.* p. 447.

P. 13. Καταβαλὼν σεαυτὸν] Πίπτεν sic au-
surpatur de *Diogene Cynico* mortem medi-
tante ab *Æliano* V. H. lib. VIII. c. 14. Διο-
γῆνης ὁ Σινωπεύς, ὅτε λοιπὸν εὐσέει ἐπὶ θανά-
τῳ, ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε κατὰ τινος γυ-
μνασίου ὡς ἐν γυμνασίῳ ὄντος &c. ad hunc *Lu-
ciani* locum si *Interpretes Æliani* atten-
disent, nunquam certe ab Auctoris mente
aberrassent, ut ab Eruditissimis *Commen-
tatoribus* monstratum. Adde *Nostr.* in *La-
pith.* p. 852.

Κατίσπασα τὸ πῶδες] Decenter de Cer-
bero dicitur quippe cane, cui moris erat
um-

umbras latratu terrere atque morſu impetere. *Propert.* lib. IV. El. 11. *Cerberus* & nullas bodie petat improbus umbras. Sed audacius hoc ipſum in *Hermotimo* facto adſcribitur: ſic enim ad tumidum illum ſemiphiloſophum *Lycinus*: εἶπε εἰδότες εἰσὲ πλεῖστοι ἤδη τῷ ἄκρῳ χυρόμενοι τὸ χρεὼν ἐπιτεῖον κατασπᾶντες λαβόμενοι τῷ ποδοῖ ἐξ ἀτελῆς τῆ ἐλπίδος. Δάκνει aliquando de graviffimis uſurpatur malis aut morbis, qui aliquem mordent & urunt: ita *Menander* ἐν Ὀργῇ. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὴν καλὴν τῦτον δακνὴν Φιλίππιδος λεπτότερον δὲ παδείξει νεκρὸν. *Catullus*: multis languoribus peresus. & *Apulej.* *Metam.* VI. *Cupido amore nimio peresus.* Sed lethalis ille morſus leniendus eſt molliore huius verbi & meliore notione: τὸ γὰρ μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων, ita *Lucianus* ſcribit in *Amoribus*, ſeu quis alius iſtius libelli auctor, καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὁδὸς ἐστὶν πόθου δάκνη. & *Heliod.* lib. II. p. 71. ἀλλ' εἰ μὴ τί με δακνομένην ἔρωτι ὑπονοεῖν μέλας. Multa egregia obſervat de δάκνει *Gataker.* ad *M. Anton.*

P. 14. Ἐστὶ δέ τις &c.] Sane *Lucillius Antbol.* lib. II. c. 50. de avariſſimo *Hermocrate* ita canit: Καί τοι τὸ γ' ἔδην ἔχειν ἰσολεπτεῖον· οἱ δὲ τὰ καὶνὰ χρήματα κληρότομοι ἔρπασαν ἀσπασίας. Obolum ori mortuorum inſertum μισθὸν τῷ περὶ μὲν res eſt notiſſima: vide *Lucianum* lib. de *Luctu*: in numero

mero dissentiunt; duos enim obolos memorat *Aristoph. Acharn.* Act. 1. Sc. 2. Sed illo in loco Comicum alluisse putat *Scholias* ad iudicium mercedem, quam & ipse ibi de duobus defunctorum ori obolis impositis, non de uno sane loquatur: aliam ob causam turris illa loquax & consiliaria apud *Apulej. Metam.* lib. VI. *Psychæ* jussu *Veneris* ad inferos descensuræ præcipit offas polentæ mulso contritas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipes, ut alteram scilicet *Charonti* portorium exsolveret in transitu, alteram in reditu: sed quædam *Apuleji* non insiceta verba, nec quæ hoc *Luciani* loco aliena ponere juvat: *Ergo & inter mortuos avaritia vivit, nec Charon ille Ditis pater* (f. portitor, vel, neque Ditis pater, pro, Dis pater) *tantus Deus quidquam gratuito facit, & pauper moriens viaticum debet querere, & si forte præ manu non fuerit, nemo eum expirare patietur? Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore; pauloque post: ac deinde avaro navite data, quam reservaras stipe, transitoque ejus fluvio recalcans priora vestigia, ad istum cælestium siderum redies chorum: hic quidem ratio est manifesta, cur *Psyche* duos secum tulerit obolos, & a me jam exposita.*

Unius

Unius tamen oboli plerique omnes tantum meminerunt: *Lucianus* noster nunquam aliter: in *Colloquio Diogenis & Pollucis*: ὅς κρη' ἵνα ὀβολὸν ἔχοντες ἤκον μετ' ὀλίγον· in *Cataplo*: οὐδὲ τ' ὀβολὸν ἔχον τὰ πορθημῖα καταβάλλειν· sic etiam p. 11. *Antiphanes* apud *Stobensem*: Τιθίξῃ; πλετῶσαι ἀφ' ἑὸς μεγάλῳ ἀλγέθῃκῳ, Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μῦθον ἐνεγκάμεθα· Vide etiam *Hesychium* & *Etymologum* in ναῦλον, *Suidam* in Δανακλῶ & παρκαδοῖα· duorum itaque qui mentionem faciunt, *Aristophanis* sequuntur exemplum, qui non ipsius rei veritatem, sed Comicam & consuetam in ridendo libertatem sectatus est: de hoc etiam portorio elegans est in *Juvenale* locus Sat. III. vs. 267.

— nec habet, quem porrigat ore trientem.
sua etiam tum ætate illum morem apud Athenienses permansisse *Scholias* testatur, quem vide: & concinne *Propertius*:
*Vota movent superos: ubi portitor ara recepit,
Obserrat verbosos lurida porta rogos.*

Ad hæc de portitore Charonte *Eruditissimus Broekhuis* legatur. Sed & nostra tamen ætate eundem de mortualibus obolis observant ritum Tatarum *Wogulskii*. Naulum illud inferni portitoris πορθημῖα in primo dialogo nominabat *Lucianus*; summi modo literæ sunt expressæ in eo, quem

superius e *Cataplo* citavi loco, quamquam ibi *Scholiasta* πορθμῆιον habet: πορθμῆια λέγει τὸ μισθὸν ὑπὲρ τῆς ἀσπίδος διδόμενον. Sed πορθμῆιον apud *Nostrium* nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet: in hoc colloquio: ναυλήσας τὸ πορθμῆιον. Dial. 22, 23. & *Catapl.* p. 427. κενὸν γὰρ, ὡς ἔρας, ἐπιστᾶν τὸ πορθμῆιον. *Dio* de *Julio Cæsare* narrat, illum ἐν πορθμῆια τινὶ περιεῖσθαι. Denique & in *Hesychio* πορθμῆιον ipsa navicula vel ponto exponitur: his prorsus contraria tradit *Eustath.* ad *Odyss.* γ. ὦν, inquit, (πορθμῆιον vel πορθμειῶν) καὶ ὁ μισθὸς ἥτοι ὁ ναῦλος ἢ ὑδέρως τὸ ναῦλον, πορθμῆιον λέγεσθαι, καὶ τὸ αὐτῶν πλοῖον ὡς ναῦς ἀπλῶς, ἀλλὰ παρανόμως τῷ τόπῳ πορθμῆιον. ut dissensum Grammaticorum peripicias, addere volui ista *Suida*: Πορθμῆιον, τὸ πλοῖον, πορθμῆιον δὲ τὸ ναῦλον. etli unicus hujus Lexicographi *Æsculapius L. Kusterus* ordinem inversum præferat: saltem patet ipsos in usu utriusque vocis hæsitasse Græcos, & aliud pro alio sæpe sumsisse: quod si *Callimachi* auctoritate res staret, acciperemus *Eustathii* distinctionem; sic enim ille apud *Etymologum* in *Δανάης* & *Suidam* in πορθμῆιον. Τάνακα καὶ τάνους πορθμῆιον ἔτι φέρεται πορθμῆιον Ionum usu nascitur ex πορθμῆιον. nimirum per singularem Cereris benevolentiam *Ægiali* incolis remissum erat vecti-
gal

gal hoc mortuale, propterea quod illam edocuisse de raptu Proserpinæ. Hæc ple-
raque quamquam in *Stephani* Thesau-
ro postea repererim, inducenda tamen non
existimaui, quod ipse quibusdam illa re-
bus locupletassem. Multa cum hoc dia-
logo similia *Cataplus* habet p. 444. & 446.
ubi Charon itidem conqueritur de noxia
quorundam paupertate: at quo deferretur?

P. 15. τὸ κοινὸν] Locus parilis in *Cataplo*: sic enim ibi Cyniscus ad Charon-
tem: τῶμας δὲ ἢ ἐν ἀνθρώποις ἐθελῆς, ἵτοιμῃ καὶ
ἀνέκωνται εἶναι. Ad remos ipsas animas
regente clavum Charonte sedisse multi do-
cuerunt: Vide cultissimum *Broekhuysium*
ad lib. IV. Eleg. 7. *Propertii*: quo loco
ad *Luciani* Dialogos Lectorem remittit.

καὶ δὲ αὐτῷ μέλει] *Marc.* XII. v. 14.
Διδάσκαλε, εἰδὼς ὅτι ἀληθὲς εἶ, καὶ ὁ νό-
μος σοὶ ἀπὸ ἐδνός.

P. 16. ἀπικναιῶ] *Arrodit, excruciat*:
Noster Catapl. ἔτι δὲ καὶ ὁ κνίσσα ἢ τὸ σκενα-
ζομενὸν ἐς τὸ δεῖπνον ἀπικναιέ με. *Aristoph.*
in *Vesp.* Ἄν' αὐτῷ μοι τὴν δαλείαν ὅσα
ἀπικναιῶν ἀπικναιέ. ibi *Menandri* locum
Scholias notat: Τὶ ὁ καθύδεις; σὺ μὲν
ἀπικναιέ, ὥσπερ αὖν. Elegantissime *Dionys.*
Halicarnass. lib. de *Admiranda Vi* dic.
in *Demost.* καὶ τὸ ἀπικναιῶν ἐκείνη δι' ἀντιθέ-
τον παρικναιέται ὥς ἀπικναιέ τις ἀπικναιέται
ἀπικναιέ

ἡδία καὶ ἡρόν· & *Heliod.* lib. III. p. 136.
 καὶ σὶ δῶκναιεν αἰήθω· & lib. IV. p. 163.
 V. 134. Apud *Hesychium* vitiose legitur
 Ἀποκαίῃ pro Ἀποκναιῃ, λυπεῖ, φονεύει·
 quæ in eo sequuntur tentata sunt a Sal-
 masio & ex parte restituta: Tu vero no-
 biscum omnia sic refice: Ἀποκναιῃ, δῶ-
 κάμνῃ, δῶκνύῃ, δῶτελείῃ, δῶκνέπῃ· Ἀ-
 ποκνύῃ e *Suida*, apud quem eam vocem
 e MSS. restituit acutissimus *Kusterus*, de-
 sumpsi: alias arrideret sane δῶξέῃ· cui e-
 mendationi momentum adderet hic e *Galeni*
Glossis locus: Ἀποκναιεν, μάλιστα μὲν
 τὸ δῶξέν, ἤδη δὲ καὶ τὸ καταφθείρειν καὶ τὸ
 κατιχναίνειν· ex isto tamen Ἀποκνύειν &
Galeni καταφθείρειν patet significationem
 ἢ φονεύειν huic etiam verbo posse conve-
 nire; ipse quoque *Hesychius* Ἀποκναιεις,
 ἀναιρεῖς· Vide & δῶκναιεις.

Τὸ δὲ πρῶτον ἐπίρροπον ἦν] *Sed hæc res*
prævaluit pondere: sic reddidit satis ob-
 scure *Benedictus*: sensus, si quidem hæc
 stare posset lectio, talis est: meus autem
 amor multo gravior est, quam ut aqua
 Lethes hausta extingui potuerit: meus in
 conjugem amor majoris ponderis fuit atque
 virium, &c. rarus in hoc sensu nominis
 ἐπίρροπον usus: *Hesychius* Ἐπίρροπον, μέ-
 γας, ὑψηλόν, ἐπίρροπον· omnia quæ mo-
 dum magnitudinis mole excedunt ἐπίρροπον
 Græ-

Græcis dicuntur: ut ὑπέρογκον ἔσώματι
 in *Æliani* V. H. ὑπέρογκοι κλάδοι, ὑπέρο-
 γκον φωνή, ὑπέρογκον πόλις apud *Pollucem*.
 Observa itaque hanc vocis illius notionem.
Heliodorus singulari etiam ratione ὑπέρογκον
 vocare solet quæcunque sunt magnifica at-
 que extraordinaria, spectatorumque ani-
 mos admiratione tacita perfundunt; ut
 cognosces ex sequentibus exemplis: lib.
 V. pag. 214. ὑπέρογκον τὸ τέλος ἔσώμα-
 τος · paulumque aliter idem lib. VIII. p.
 299. τὸ φρόνημα ἐξ εὐχρησίας ὑπέρογκον. p.
 314. πομπήαν ὑπέρογκόν τινα σοφῶν · p. 334.
 περὶ πύλαια ὑπέρογκον · p. 335. φρόνημα μέ-
 γα καὶ ὑπέρογκον καὶ βασιλείαν.

P. 17 ἐν τῇ ῥάβδῳ] Ne credas homi-
 nibus eruditis, qui deleri jubent ἐν vel re-
 stitui μέν. Attica venustate redundat: quid
 enim alias hoc *Æliani* loco futurum esset
 V. H. lib. XIII. c. 1. καὶ ἐν τῇ ῥάβδῳ ἐν αὐτοῖς
 ἐν ὁρείῳ τῇ τροφῇ? aut isto *Philonis* Βιλο-
 ποῖκ. V. ἐν ὑπερώοις ἀγλαημιμῶν ἐν ἀμύ-
 γῳ? Plures ita sunt loquuti: *Polemo* *Phy-*
sicn. I. c. πρὸς ὀφθαλμοῖν · πειθόμενον ἐν
 δώροις ἀνέχῃ · *Aristotel.* *Histor. Anim.* lib.
 IV. λεφθῆται ἐν τῷ τελεθόντι · *Arrian.* *Ex-*
pedit. Alexandri lib. III. c. 30. ἐν κλειῷ
 δῆσαι · quod apud *Xenophontem* simplici-
 ter κλειῷ δῆσαι · & *Nostrium* de *Merc.*
Cond. p. 482. *Manetho* lib. I. ἐν κατοχαῖσι
 θιῶν πεπιδημένοι αἰεὶ · præter hæc exempla
 quæ-

quædam commoda notavit *Pfochen. de Ling. Græc. N. T. puritate* §. 47. & plura melioraque tam e Græcis quam Latinis scriptoribus *Munker. ad Hygin. Fab. XX. D. Heinsii* opinio hanc loquendi rationem deteriori ævo adscribentis non est comprobanda: vide tamen ipsum ad *Hesiodi* Interpretes p. 119. similia vero vel ex solo *Hesychio* centena possent proferri. Dixit tamen Auctor noster: τάχα δ' ἂν τινὲς πεινέτο τῇ βασιλείᾳ *Lapith. p. 854.*

[P. 19. Καὶ καλὸς ἦν &c.] Ad rem levissimi momenti similem a Te, Lector, attentionem requiro: tria in sequentibus enumerat Diogenes, quorum causa magnum spirabat Mausoli umbra, τὴν βασιλείαν, τὸ πάλαι, καὶ τὸ βάρυν & τάρυν· eadem illa itaque tria rite distincta velim in ipsius Mausoli verbis; quod fiet, si una vocula diminutam orationem hoc pacto suppleas, καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. ut mox τὸ δ' μ. ὅτι &c. nam illa ἐπηγαγόμενον & ἐπέβην pendent ab ἐς ἰθαρίλευτον, ἡγεῖα, ἐπηγαγόμενον, ἐπέβην· omnia sunt liquida & ordine conjuncta: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ &c. καὶ ὅτι καλὸς ἦν &c. τὸ δ' μέγιστον, ὅτι &c. Alio etiam loco voculam illam perbene restituit Eruditissimus *J. Fensius* Lect. Lucian. p. 116. De Mausolei magnificentia multi scripserunt, quos ad *Philonem Leo Allatius* congeffit? Vid.

Necyom. p. 414. mihi perplacuit semper
suavissimi *Propertii* sententia, qua omnia
docet temporis ic̃tu subruenda, si solum
ingenio quæsitum nomen exceperis, cujus
stat sine morte decus lib. III. Eleg. 1.

*Nam neque Pyramidum sumtus ad sidera
ducti,*

*Nec Jovis Etei cælum imitata domus,
Nec Mausolei dives fortuna sepulchri
Mortis ab extrema conditione vacant.*

Quis autem admirabili tam splendidi se-
pulchri structura gloriatos fuisse Halicar-
nassenses miretur? attamen & hoc & ce-
tera mundi miracula ad Cæsaris amphi-
theatrum comparata famam mereri nul-
lam *Martialis*, seu quisquis alius, affir-
mare non veretur: hæc inter alia:

*Aëre nec vacuo pendentia Mausolea
Laudibus immodicis Cares ad astra ferant.*

P. 20. πλω̃ εἰ μὴ] Notavit hanc lo-
cutionem ipse *Lucianus* in *Solœcista*: pu-
riores enim dixerunt πλω̃ εἰ vel εἰ μὴ, ut
egregie docuit Eruditiss. *Grævius* p. 741.
sed *Samosatensis noster* hanc suam præce-
ptionem ipse sæpe non servavit.

Αὐτῶ] Αὐτῶ scribe: nihil hoc leviculo
errore in *Luciano* aliisque frequentius,
ni-

nihil itidem, quod facilius animadvertatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit & Mathematicos super *Aratei* versiculi sensu *Phenom.* vf. 23. lege, sis, in *Commentario Theonis*.

P. 21. Ἐμέλιος] *Grævii* conjectura in margine notata irrepsit in textum: illa quidem summopere placet, & confirmari potest hoc *Apollodori* loco *Biblioth.* lib. I. p. 56. καὶ τὸ πισῦσαι χέειν κείον· μέλιτος καὶ καθιψήσασα ἰποίησιν ἄριον· vide tamen quæ *Grævius* de MS. lectione disputat.

P. 22. ἐπάρρησιν] Artificium *Luciani* nostri laudatissimum est in alludendis veterum poetarum locis; *Homerum* ita plerique literis humanioribus dediti terunt, ut vix effugere queant quæ ejus loca respexit *Lucianus*: hic totos principis poetæ versiculos in suam transfudit orationem, quod ideo noto, quoniam & *Plato* de *Republ.* lib. III. iisdem utitur in re non prorsus dissimili.

P. 23. Ἰσηγορία] Ἐν ἰσηγορίᾳ πολιτεύεσθαι apud *Dionysium Halicarnassensem* lib. II. c. 19. Ἀργεῖοι δ' ἄτε ἰσηγορίαν καὶ τὸ αὐτόνομοι ἀγαπῶντες· Manium ἰσοτιμίαν & ἰσηγορίαν ubique noster depingit, apud quos *Lydus Dulichio* non distat *Cræsus ab Iro*, ut venuste canit eadem in re *Propertius* lib. III. El. 3.

Αὐτὸν πεπειθέναι] αὐτὸ legendum : mox :
καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάχοντες.

P. 24. Ἐπεστέλεις αὐτῷ] Huc facit *Longini* locus περὶ ὕψους cap. 43. Ὅπως δὲ ἡμῶν
ἐκάστῃ τῶν ὅλων ἤδη βίως δεκάσμοι βραβεύω-
σι, καὶ ἀπώτερον θῆραν θανάτων καὶ ἐνεδραν
ἀλθηνῶν &c.

P. 25. Ἀναστροφήται] *In contrarium
converti, aliter prorsum se habere* : pa-
rissime in *Cataplo* : εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ
πράγματα εἰς τὴν καλὴν ἀνεστραμμένα.

Κορύζης &c.] *Senium non injuria vete-
res appellare malam aetatem consueverant,*
in quod tanta malorum incubuerit cohors :
Noster eadem ferme senectutis incommoda
recensuit Dial. 5. sed ibi καὶ λημῶναι παρσίτι
καὶ κορυζῶναι, aliquanto brevius quam hic,
dixerat. Κορυζῶν vocari mucum illum &
humiditatem seu aetatis seu naturæ vitio
e naribus destillantem, pernotum est : He-
sych. Κορυζα, μύξα, κατάρρις, καὶ κεφα-
λῶ πάθος : ita distingue : si cui propectæ
parum ætatis homini præter modum nares
fluere viderent, & muco oppletas, id ex-
istimabant indubitabile torpentis ingenii,
& stultæ simplicitatis signum : εἰς μωρίαν
διέσκωπον τὰς ῥεορδύας ἐκ τῆς μυκλήρων, in-
quit *Eustatbius* ad *Od. π.* in homine e-
nim sene hoc ætatis potius culpa continge-
re ponebatur : meminerunt etiam *Physio-*
gnomones : hinc voces apud Græcos mu-

cum seu pipitam designantes venuste solent pro stultitia & inani vanitate usurpari: Luciano sane id in hac significatione vocabulum placuisse constat: nullius tam accurata fuit in exemplis colligendis diligentia, ut omnia potuerit exhaustire: illis igitur, quæ Stephanus in *Thesauro*, & perfectæ vir eruditionis Gatakerus ad *M. Antonin.* lib. IX. §. 29. congesserunt, hæc præterea ex *Auctore* nostro accedant: *Adversus Indoctum* p. 553. πρεσβύτες ξένη αὐτῷ τὰληθὲς εἰπῶτα ἵπαιται αὐτὸν τὸ κερύ-
 ζης· *De Morte Peregr.* initio: πολλὰ τοί-
 νυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κερύζῃ τῷ
 γέροντι· eleganter & sæpe de senibus hac
 vocis istius notione utitur *Lucianus*: non
 prætereundus insignis in *Navigio* locus
 pag. 699. καίτοι ἐνός τῷ ἀνασκαιετᾷ περ-
 δεῖ, ὃς περὶ ἐμὸν σε παύσει μαρμυρίζων τὴν
 πολλὴν ταύτην κερύζαν ἀπεξύτας· venusta lo-
 quendi ratione, & more Luciano ad *Ho-*
meri exemplum conformata: ille enim
 poetarum ocellus Il. 1. Γῆρας ἀποξυσας θή-
 σεν νέον ἡρώοντα, quod est ἀφελών, inter-
 prete *Hesychio*. Potuisset etiam pure scri-
 psisse *Noſter* & ad *Platonem* ἀπμύζας· Sic
 enim magnus ille Philosophus p. m. 582. B.
 ὅτι τοί σε κερύζωντα περὶ σοῦ, καὶ σὺν ἀπμύ-
 ζῃ δέομαι· & *Pollux* II. 78. τὸ δὲ ρεύμα
 (τὸ ρίος) μύζα καὶ ἱαποκράτω· κερύζα καὶ
 Ἀλτικὴς· τὸ ταύτην ἀφαιρεῖν, ἀπμύζειν·

Diogenes ad illum, cui servus caiceos induebat, apud *Laërtium*, Οὐπω μακάριος εἶ, ἀν μὴ σε καὶ ἀπμύξῃ. Præterea nomen idem *fastum ridiculum*, & *inani gloria inflatum animum* significat, quæ certissima mentis male sanæ sunt indicia: egregie *Dial.* 21. has enumerat causas *Lucianus*, quæ *Empedoclem* in *Ætnam* insilire compulerint: κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα. minus a nostra ætate remoti scriptores usum hujus vocabuli avide captarunt: inter eos politissimus *Cinnamus* *Histor.* lib. IV. de *Demetrio*: Οὗτος πολλάκις περὶ τῶν ἐσπέρων καὶ ἔθνη πρεσβεύσας Ἑλλωρικὰ κερύζης μεσὸς ἐκείθεν ἐπαινήκει, καὶ ἱερατεύετο ἄλλα τε πολλά &c. & frequenter *Nicetas Choniates*. Inde κερυζᾶν, quod apud *Nostrum* sæpe indicem senilium annorum mucum significat: ita facetissime in *Jove* *Tragædo*: ἀλεκτρύονα μόνον κατέβουσε γέροντα κείτον ἤδη καὶ κερυζᾶντα. ut alia præteream: Grammatici, *stolidum atque insulsum esse* exponunt: *Hesych.* Κορύζει, ξαίνει, μωραίνει. Κορύζων, μεμωραμμένος. malit *Martinius* Κορυζᾶ, & κερυζᾶν. id enim & a *Suida* confirmari videtur: Κορυζᾶν, μεμωραμμένος ἢ μυζᾶζων. Ne tamen immerito quis damnet τὸ κερύζειν, *Polybii* intercedit auctoritas: sic enim *Ecl.* 144. Περὶ Πρεσβ. scribit: πᾶσαι μὲν ἐκέρυζον αἱ πόλεις, παιδῆμεί δ, καὶ μάλιστ. πᾶς ἡ Ἰ. Κορινθίαν. est

autem hoc loco, *superba quadam indignatione sese efferebant*: nonnemo tamen, ut credo, hic malit ἐκέρυζαν restitui: male itidem in *Glossis* scribitur: *Pipitat*, κερυζᾶν. Sed illud in *Hesychio* χαίνω me sollicitat, prorsus enim illius notio cum κερυζᾶν disconvenit: μωραίνειν & μυξάζειν in *Suida* videmus conjuncta: quid itaque si pro χαίνω legamus μυξάζω? sed me rem acute tetigisse, ipse mihi non satis persuadeo: aliam in *Suida* dabo verissimam emendationem, quæ molestiam hujus incertæ compenset: Βεκέρυζαν, τὴν μεγαλύτερον κέρυζαν, καὶ κερυζᾶν ἢ ἰχυρῶς κερύζοντα. Μένανδρος primo κερυζᾶντα debere legi non præteriiit E-ruditiss. *Kusterum*; quamquam & alterum, ut dixi, forte valeat: sed pro κερυζᾶν ponendum existimo βεκέρυζον. huic enim lectioni concinne convenit addita interpretatio: confirmat *Hesychius*: Βεκέρυζω, ἀναιδέη-
 τω, ἀτύνηλω. mirum, ni ipsum præ oculis habuerit Menandri locum. Quæ apud Atticos κέρυζα, a communi dicitur & recentiori Græcia μύξα. μύξαν enim, si Medicos excipias & *Aristotelem*, apud veterum neminem, qui puritati Atticæ studuerunt, reperies: de *Aristotele* vero notatur, illum non tantum in philosophia populares opiniones, verum etiam in scribendo communem vocabulorum usum fuisse sequutum: utitur autem varie voce deducta

μυζώδης de omni re, quæ *mollis* & ex len-
 to humore composita; hinc ὑγρότης & γλι-
 χρότης μυζώδης plus una vice, & μαλακὴν
 καὶ μυζώδεις conjunxit. Μύζαν translate pro
 fastu posuit & arrogantia *M. Antoninus*
 de *Rebus suis* lib. IX. § 29. φιλοσόφως
 πρακτικὰ ἀνθρώπια μυζῶν μετὰ· erudita ad
 eum locum est & lectu digna *Gatakeri* no-
 ta. De *Blenno*, quæ vox *mucidum* & *in-*
sulsum significat, ejusque origine inspicere
Vossium quoque in *Etymologico*: addenda
 est *Hesychii* Glossa: Λέμφοι, καὶ πεπημέται
 μύζαι· Λέμφοι, ὁ μυζώδης καὶ μάταιος, δη-
 λοῖ ὅτι ἀνέηλον καὶ ἀπίπληκτον· rem plenius
 illustrat *Eustath.* ad *Od.* v. p. 1761. Λήμη
 sequitur in *Luciano*, quæ *pituitam* &
concretum oculorum liquorem designat:
 hoc modo cum visus impediatur, λημᾶν fre-
 quenter apud *Nostrum* pro *cæcutire* sumi-
 tur: ut in *Jove Trag.* ἀλλ' εἰ μὴ πᾶν λη-
 μῶ λίθη & λευκῷ πεντίλῃθαι οἶμα ληθοτομή-
 θεῖσα· *Adversus Indoctum*: εἴγε καὶ χύ-
 τραις λημῶνιες τυγχάνοιεν· dicitur enim pro-
 verbio χροκύνθαις καὶ χύτραις λημᾶν, ut
 observarunt *Hesychius* in *Λημᾶν* & *Χύτραις*
λημᾶς, *Suidas* & *Paræmiographus Vaticanus*: hunc ipsum vero *Luciani* locum
 respexit *Scholias* *Aristoph.* ad *Nub.* v. 327.
 ubi phrasin a *Luciano* usurpatam χύ-
 τραις λημᾶν ut raram & audacius adinven-
 tam notat: in *Timone*: λημᾶς ὅτι ἀμολοῶ-
 τής·

τεις · liquidius etiam in *Fugitivis*: Οὐτε ἡμᾶς
 ἀτεινέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμεθαι, ἀλλ'
 οἷον λεημῶνιες ὑπὸ τῷ ἀμβλυώτῃν ἀταφές τε
 καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδαι ἢ σχιὰν ἐνίοτε ἰδόν-
 τες ἂν · Quo plura? suavissime *Comicus* ad
 mentis & ingenii cæcitatem verbum hoc
 transtulit *Pl.* vi. 581. Ἀλλ' ὃ Κρονηκαῖς γνώ-
 μαις ὄντως λεημῶνιζε τὰς φρένας ἄμφω · Sed
 Attice & argutissime *Pericles* τῷ Αἴγιναν
 ἀφελῆν ἐκέλευσε τῷ λήμῳ τῷ Πειραιέως, te-
 ste *Aristotele Rhetor.* III. c. 10. Præterea
 γλαμῶν Attici usurparunt, ut ex *Aristopha-
 ne*, qui γλάμωνα dicit, *Scholias*te ejus, *Hes-
 ychio*, *Suida* & *Etymologo* patet: *Hes-
 ychius* etiam: Γλαμὸς, μύξα, quæ vox ab
 eadem pendet origine: in *Etymologo* men-
 dum residere arbitror cum scribit: Γλαμυρὸς
 καὶ γλαμῶδες ὑγρὸν καὶ καϊόμενον θακρύνει
 ὄμμα · nihil succurrit melius quam ῥεόμενον ·
 Attici vero uti multa e dialectis sumserunt,
 ita quoque a Doribus & Æolibus hoc ipsum
 γλαμῶν & γλάμων · Inde Romani, docente
Vossio in *Etymol.* gramias derivarunt &
gramiosos: Glossæ veteres habent, *Gra-
 ma*, λήμη. Rem ipsam non ineleganter
 expressit apud *Rutilium Lupum Lycon* in
 illo characterismi exemplo prorsus egregio:
*Primum oculis mero madidis, humore ob-
 cæcatis, visu gravidis lucem constanter
 intueri non potest: vident' oculos humore
 obcæcatos, id est, λεημῶνιζας?* Sed quid fa-
 cias

*o*culis visu gravidis? legendum iudico, visu gravibus: oculi visu graves, qui visus integrum non habent usum: alterum non placet.

"Αἰὼ ὃ ποταμῶν] Expositum a *Paræmiographis* proverbium: recte *Hesychius*:

"Αἰὼ ποταμῶν, παρρημία ἐπὶ τῷ ἐπ' ἐναντία ῥυομένων· κέχρωται καὶ Αἰχὺλῶ καὶ Εὐεπίδης· nequicquam igitur *Euripidi* in *Medea* originem assignant huius proverbi, si jam ante hunc *Tragicum* *Æschylus* eo fuerit usus: quos alii laudarunt auctoribus addatur *Libanius* ad *Theod.* qui singulari ratione & eleganti hanc usurpat paræmiam: ἢ ἐν ἑτέρῳ δὲ σε ῥιέσθαι σήμερον, καὶ αἰὼ τῷ ποταμῶν πορευθῆναι τὸ πρῶγμα, id est, τὴν naturam ipsius rei prorsus inverti.

Ἐπιχαίρει] Genuinam germanam lectionem in *Luciano* reposui, quod fieri iusserat *Grævius*: nam nullius est pretii ἐπιχαίρει, nec ullum adfert momentum illud *Jamblichi* in *Protrept.* μόνη δ' αὕτη ἐπισημῶν καὶ τεχνῶν ἔτε ἐπιλυπῆται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, ἔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῷ πέλαι· considera potius supra p. 5. μάττω ἐπιχαίροντες, & in *Timone*: ἐπικεχλωότες μόνον τῷ χρυσίῳ. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐπ'χαίρειν simili sensu legitur de *Mort. Peregr.* p. 764. C. & paulo post, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς ἀγαθὰς κεκηνότες· egregia de χαίρειν notat *Fronto Ducæus* ad hunc *Chrysostomi* lo-

cum *Hom. II. ad pop. Antioch. p. 32. B.*
 αὐτὸ τὸ βασιλεὺς ἔπεινῃ ἰδεῖτο, καὶ
 πρὸς τὸ σῶμα ἐκεχρῆν ἔμνην πλέον μνηλω-
 τῆς ἔχον· ὁ τοσούτον χρυσίον ἔχων· *diceret*
 cum *Lucretio*, ἔμ in corpus pauperis in-
 bians adspexit.

Τοῖς ἀτέκνοις &c.] Loci sensus in versio-
 ne minus recte repræsentatus est; facile
 vero ex iis, quæ dicam, patebit: Εἰσποιεῖν
 τινα, *aliquem sibi filium adoptare*: sic
Isæus pro Euphiletō, Demosthenes, Ly-
sias, alii: inde εἰσποίησθαι, *filius adoptatus*;
 Ἀφάρειος εἰσποίησθαι Ἰσοκράτη γεγνημένον,
 apud *Dionysium Halicarnassensem Judic.*
de Isocr. Suidas: Εἰσποίησθαι, δεῖν, ἐγνή-
 σιον· καὶ εἰσποιεῖτο, ἀντὶ ἑωπιεῖσθαι· *He-*
sych. Εἰσπεποιημένον, ἔξωθεν γεγνημένον· Εἰσ-
 ποιητὸν, δεῖν, νότον· Postea male habent
 editiones αὐτὰς pro αὐτὰς· leve vitium,
 sed non levis momenti; vid. ad p. 20. Par-
 ticipium φέρων venuste aliquando abundat,
 ut præter alios docuit *Eruditiss. Perizonius*
 ad *Ælian. lib. VIII. c. 14.* Exemplis a Vi-
 ro summo allatis unum alterumque e *Lu-*
ciano nostro adjicio: in primis *Fugitivis*:
 ὡς ἐμβάλοι τις αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ· in *Sa-*
turnal. εἰς τὴν Τάρταρον φέρων ἐνέβαλε. *De*
Merced. Cond. p. 488. εἰς οἶον βάρβαρον
 φέρων ἑαυτὸν ἐνέσευκα· Sed hæc observatio
 non consummat omnem vim & elegantiam
 verbi hujus hoc in loco: φέρειν enim ἑαυτὸν
 est,

est, cum significat, *semet ipsum insinua-*
re, commendare, & tacito quodam lecto-
cinio irrepere: attende verba *Luciani,*
 quæ ponam ex ejus libello *Adv. Indoct.* p.
 551. εἰ μὴ αὐτὸν φέρων ταῖς ἑ γέροντι
 ἐκείνῃ ἀσθήκαις ἐνέγραψας. Simillima vi-
 des: itidem in *Lapithis* p. 858. ὅσῃ ἐσθ-
 μίραι πολλῶν ἐνοχλήσῃσι ὧδε πολὺ σε πλε-
 σσιωτέρων, ὅπως εἰδὲ πώποτε φέρων ἑμαυτὸν
 ἐπιδόκα. concinnam hujus locutionis no-
 tionem nulli intellexerunt Interpretes: nunc
 autem liquere arbitror, quæ sit & quam ar-
 guta loci, quem tractamus, sententia: *quid*
vero causæ est, quod alienis avidissime bo-
nis inbietis, & blandis illapsi artibus vos-
metipsos adoptetis filios senibus illis prole
carentibus, cum scilicet hac ratione vos
vel sæpissime decipiamini, vel id absque
eorum fiat consensu atque voluntate?

Τῶν ἐρωδίων] Quas vidi editiones, o-
 mnes sic habent: mihi tamen plenissime
 persuadeo, ab Auctoris fuisse manu, ἢ μὴ
 vel ὅτι ἐρωδίων. animum adverte ad legi-
 timum sententiæ nexum. *Rem quandam*
& artem novam excogitastis, senum ac
vetularum amorem, præcipue si prole ca-
reant: quibus enim liberi sunt, vos non
curatis, nec prosequimini: quamquam
jam multi eorum, quos non amatis, in-
tellecta vestri amoris astutia, etsi liberos
babeant, illos tamen odio se habere fir-
 * * 5 *gunt,*

gunt, &c. Quos nimirum modo dixerat ἀνιστάμενοι, hic vocat μὴ vel ὅτι ἐρωμύους, qui summo opere nituntur, ut & ipsi habeant ἐρασάς. Confer de Merced. Cond. p. 464. κηλοκύνθαις λημέ, in tam clara luce qui nihil videt.

P. 26. Ἀποσφυγέτης] Varia cogitationum hoc in loco divortia mentem meam distraxerunt: equidem existimabam juxta cum Eruditiss. Grævio insolentissimam esse hanc locutionem, & a Luciano non alibi certe usurpatam: sed ea in parte Doctissimi Viri opinioni non accedo, quod præferat e MS. καταγελασθέντες in textum restitui, cum satis mihi liquidum videatur, illud e margine glossema in antiquum Codicem irrepsisse; nam in Græco Scholiasta ἀποσφυγέτης exponitur καταγελασθέντες, derisui habiti: sane non tam solliciti sumus de vocis genuina significatione, quam usu: illam enim non incommode Stephanus in Thesauro declaravit, præ dolore ardescunt vel exardescunt: quod autem adjicitur minus opportunum est: Nisi malis, extabescentes, macerati & confecti dolore, nam σμύχω significat non solum καίω, verum etiam μαράινω. convenientius est, ut is, cujus pectus ardet ira, dentibus infrendeat: & multa quidem adferuntur a Stephano, quæ ad hujus vocabuli faciunt illustrationem, ex Apollonio Rhodio, Theocrito, Phalari-

de,

de, Gregorio; sed poëtæ id sibi totum videntur vindicasse: in *Heliodoro* tamen, qui confinem jucundis poëtarum fictionibus scribendi materiam elegit, quinqueies occurrit cum propria significatione, tum translata: illa loca collegisse juvabit, & paulum perpendisse: lib. II. p. 79. καλέμας, ἔπη τινὲς ἔτι σμυχόρμῳ περιλείφθησαν, ἀψάμρῳ: observandum vero, σμύγειν non proprie de igne dici, qui flammam spargit, eaque ratione conspicuus est, sed qui tacitis alimentis in corporis visceribus nutritus fumo se tantum prodit: ad animi dolores & cruciatus transtulit hoc verbum lib. I. p. 33. ὡς πάλαι γε σμυχόρμῳ ἑμαυτῷ καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων, ἀπορία ᾧ ἔλεγχαν ἡσύχαζον: hic scribendum judico σμυχόρμῳ ἐν ἑμαυτῷ, quod facile linguæ Græcæ periti probabunt: alio modo VIII. 394. ὁ δὲ καὶ φύσφι μὲν τλὴν εὐνέχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόρμῳ δὲ καὶ πάλας καὶ Θεαγένης: *occulta in Theagenem ardens ira*: commaculatus est lib. X. p. 484. locus, quem obiter emendare institui, totumque repræsentabo: καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαερκλείᾳ τὰς χεῖρας ἄγειν μὲν ἐπὶ τὰς βωμὰς καὶ τλὴν ἐπ' αὐτῶν πυρεκαίαν ἐνδείκνυρμῳ: πλείονι δὲ αὐτὸς ᾤει τῷ πάθῳ τλὴν καρδίαν σμυχόρμῳ &c. hæc posteriora, quippe dissilia, Interpretes callide præterierunt: paucis expo-

diam: e Vaticano Codice pro *ωει* reficien-
 dum est *πυει*: quo facto, per se patebit,
 quam inutile sit & rejiculum τῷ πάθῃ: sic
 sensum habes elegantem & acutum: *ipse
 majori, quam in aris ardebat, sollicitu-
 dinis igne cor exustus*: tandem prorsum
 insolens est & mira locutio, quam adhibuit
Heliodorus lib. VII. 342. ἡ δὲ Χαρικλεία
 σισυρής τι καὶ κατεσφυγμένην ὑποβλέψατα
 &c. quod ita vertunt: *Chariclea vero tor-
 ve & ardenter contuita*: malim: *Chariclea
 vero vultu torvo, & qui tectam indigna-
 tionem quodammodo significaret, in illam
 intuita*: sed in istis loquendi formulis, ubi
 nos exempla deficiunt, aut quas licenter
 amœnum Græci hominis ingenium con-
 finxit, cœcutimus aliquando. In verbis au-
 tem affinis similis elegantiae quam multa
 reperiuntur: *Noster* in *Cataplo* p. 438. ἐγὰρ
 δὲ ἐνέπιμπρόμην μὲν, ὅτε εἶχον δὲ ὅμως ὁ,
 τι καὶ δεύσαιμι αὐτόν· *Aristophanes* in pri-
 ma *Lysistr.* Ἀλλ' ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν
 καρδίαν· paulum aliter & alia in re *Plato*
 de Legib. lib. VI. p. 875. Τεῖτη δὲ ἐμὴν
 καὶ μεγίστην χρεῖαν ἔρως ἐξύταλτο, ὕστατον μὲν
 ὀρμάται, ἀσπυρντάτης δὲ τὰς ἀνθρώπους μα-
 νιαὶς ἀπεργάζεσθαι πάντως ὁ ὧν τὴν δὲ θύρας
 πορτὴν ὕβρις πλείστη καὶ ὀργή· sic *ira totus
 ardeo* apud *Plautum* & *Terentium*. Quam-
 vis autem tali modo vulgata muniri possit
 lectio, maximopere tamen placet pulchra
 Viri

Viri summi *Lud. Kusteri* conjectura, qui rescribendum monebat unius literulæ detrimento ἀπμυθότες, *delusi, decepti, emuncti*: florem in ea voce Comicum agnosco, & multa mihi sese offerunt, quibus hæc emendatio possit confirmari: primum Grammatici plerique verbi istius explicationem non præterierunt: *Hesychius* Ἀπομόττειν, ἱξαπατᾶν, γοντεύειν, *Pollux* Lib. II. S. 78. ἤδη δὲ τινες τῷ κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδι ἱξαπατᾶν ἀπμύττειν εἶπον. *Eustath.* ad *Od. E.* Ἀπομόξαται τινα, τὸ ἱξαπατῆσαι. notionem apud Romanos parum diversa frequentatur *emungere*: præter notissima *Plauti Terentii*que loca, *Sidonium Apollin.* veteres æmulatum sic usurpasse observo lib. VII. Ep. 2. *diligenter, quæ ad sacerum pertinuerant, rimatis convasatisque, non parvo etiam corollario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens* &c. lib. IX. Ep. 7. *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissimo velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit*: *Hieronymus* etiam studiosus antiquitatis imitator non uno in loco. Præterea *Scholias*tes aut hanc ipsam lectionem, aut certe ἐπιμυθότες videtur invenisse, siquidem exponat καταγελᾶδόντων. illa enim interpretatio nihil ad ἀπμυθότες facit, cum probe conveniat utriusvis lectioni: nam ἐπιμύσσειν est *naso aduncò*

suspendere, deridere: Suidas Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκλήσει· ἦχον δὲ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν· *Hesychius*: Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκλήσαν, ἐπεμύχθησαν, ἐξεφαύλισαν· Corruptum & male distinctum locum hoc pacto refice: Ἐπέμυξεν, ἐπεμυκλήσαι· Ἐπεμύχθησαν, ἐξεφαυλιόθησαν· vel, quod minore mutatione conficitur. Ἐπεμύχθησαν, ἐξεφαύλισαν ab ἐπιμυχθίζω· igitur ἐπιμυχθέντες vel ἐπιμυχθέντες sunt ἐφαυλιόθεντες· Majus etiam huic emendationi *Eruditill. Kusteri* pondus accedet e simili vitio, quod in *Hesychio* deprehendi, & unice ad hanc facit rem: suo ordine hæc habet: Ἐπισμυκλόν, ἐπισμυκλήσει· clarissime liquet ex dictis, illud ἐπισμυκλόν non posse pertinere ad ἐπισμύχειν, quia enim ratione? sed commodè ad ἐπιμύσσειν· quapropter ἐπιμυκλόν ab ἐπιμέμυσμα reformandum esse non dubito: crediti aliquando in alio *Hesychii* loco Ἐκνίψις, ἀπόσμυξις, κάθαξις parili commissum errore & scriptum pro ἀπόμυξις· sed postea priores curas ipsumque *Hesychium* hac emendavi restitutione, ἀπόσμηξις· *Suidas*: Ἀποσμήχῃ, ἀποκαθαίρῃ· Ex eodem fonte derivatum Μυχθίζειν, μυκθελίζειν, χλευάζειν apud *Hesychium*: tandem aptissimus est & concinnus in hac lectione sensus: *illi vero hereditate spe sua excidentibus & misere decepti dentibus infrendent. seu malis, hereditate, quam ad se certo deventuram spera-*

sperabant, emuncti. De dentium fridore indignationis atque iræ indicio lege *Gataker. Posthum. c. 47.* μὲν μεγάλα βρυμὰ τρύξεν τὰς ὀδόντας est in *Macario Alexandr. apud Palladium H. L.*

P. 28. ἐκ καταδίκης] Sic etiam de *Mort. Peregr.* τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ εἰς μόνον Ἡερκλῆος καὶ Ἀσκληπιῆ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἱερουσάλιν καὶ ἀνδρωφύων, εἰς ὅραν ἐστὶν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάχοντας. De altera hujus loci parte lege *Doctiss. Jensonium Lect. Lucian. pag. 275.*

Ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν] *Noster de M. Peregr.* ὃν ἔχρω πάλας εἰς τὴν Φαλάειδαν ταῦτον ἱμπερόντα τὴν ἀξίαν δαποτετικίαν· in *Reviviscentibus* est dīdōnαι τὴν ἀξίαν, *meritas dare pœnas.* ad initium, & ὑπέχειν τὴν ἀξίαν· κατὰ οἱ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι &c. ὑφίξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν· pauloque post: ὡς ὑπόχη τὴν ἀξίαν, ὃν δίδωκε.

Ἐπιδαψιλεύη τῷ παρὰ.] Interpretis versionem prudenter castigavit Vir Doctissim. *Lamb. Bos Observat. Critic. c. 9.* & ita Soltrati verba fecit Latina: *Benefacis Minos, quod exemplo etiam corollarium seu auctarium addis:* qua ratione *Longinus c. 43.* scripsit ἐπεὶ οἱ μὲν οἱ λοιποὶ οὐκ ἐκνήσομεν ἐπιπροσθεῖναι. Sed ut de re tota liquidius constet, quædam hoc de verbo notare juvat in Lexicis non reperiunda. Primum *δαψιλεύεσθαι* significatione rariore apud *Philon. de 7. Orb. Mirac. cap. de*

Pyram. Ægypt. pro abundare ponitur: *αἰγάαις ἐλεφάντων ἡ Λιβύη δαψιλεύεται*. *gre-gibus elephantum Libya abundat*: sic enim ibi legendum, non *δαψιλεύεται*. Pari ratione uti τῇ πενία opponitur *πλῆτος* in *Macarii Apophtegmat.* sic τῇ ἐνδείᾳ, ἡ δαψίλεια. *Agatheimer. c. 7.* τῷ φουρμῶν ποικίλῃ δαψίλεια. *venuste mellitissimus Heliodorus VIII. p. 398.* κῆλπον ποικίλῃ πόαν κὶ χίλοι ἄφθονοι ἐν δαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομῶν ἀπαυτοματίζοντο. Sed allatis Auctorum exemplis evolvere libet propriam & primam Ἐπιδαψιλεύεσθαι notionem: *Hesychius*: Ἐπιδαψιλεύει, μεγαλοψυχίει. Ἐπιδαψιλευόμενος, μεγαλοψυχέμενος, ἐπιχορηγῶν πλοσίῳ. *μεγαλόψυχος* aliquando idem est quod *μεγαλοπρεπής*, *splendidus*: atque ita ἐπιδαψιλεύεσθαι. *splendidum esse vel in aliquo excipiendo vel in omni vitæ genere*: *Herodoti locum e Musa quinta Suidas citavit* in Ἐπιδαψιλευόμενος. *μεγάλως ἀφπραϊτόμενος*. τὰς δὲ μητέρας κὶ ἀδελφὰς ἐπεδαψιλευόμεθ' ἡμῖν. *Idem*: Ἐπὶ κλυσαν, ἐπεδαψίλευσαν. & in Ἐπικλύτανα. vocabulum φιλοτιμεῖται *Etymologus* exponit, ἐπιδαψιλεύεται, μεγαλοφροσύνῃ, παρδάσει, ἀγαπᾷ. *Amœnissime vero Xenophon Cyrop. lib. II. p. 29.* ἡμῖν δὲ πάντως, ἴφη, ἐν τοῖς δὲ τοῖς φίλοις τέτταρ' ὀλίγῃ ἀξίῃ γέλωτι ἐπιδαψιλεύσῃ. *nobis autem omnino, dixit Cyrus, in amicorum consortio de ista ri-*
den-

*dendi voluptate largiter aliquid imper-
ties* : hinc significatione translata ἐπιδαψι-
λεύεσθαι ἐν τινί, est *in aliqua re luxuriari*
& ingenio fræna laxare : sic usurpavit
Dionysius Halicarnassensis Art. Rbtor.
c. 6. §. 2. ἐπὶ μὲν ἂν τῷ ἐν πολέμοις πεισόντων
καὶ ἐπιδαψιλεύσασθαι τις ἐν τέτοις. Huic
opponitur in sequentibus ἐν βραχέϊ εἰπεῖν.
notabilis etiam in Epistola *Synesii* ad Epi-
scopos de Andronici perdita malitia locus :
illum hominem ab Ecclesia propter com-
missa removerant : sed cum supplex ad me-
liorem se frugem rediturum promississet, ea
fuit admissus conditione, ut vere vita san-
ctiore ostenderet se pœnitundine duci facto-
rum : ἴδοξε ταῦτα, inquit *Synesius*, καὶ
πειρῶν αὐτός τε ἔφη δώσειν καὶ ἡμᾶς λήψεσθαι.
δίδου καὶ εἰλήφαμεν. ἐπιδαψιλεύσατο ταῖς
ὑποθέσει τῷ ἀπικηρύξεως, id est, *petulantius*
*se effudit in illa scelera, propter quæ fue-
rat condemnatus* : Attulit hunc *Synesii* lo-
cum *Suidas* in ἐπιδαψιλεύσατο, quod red-
didit καταχόρως ἐχρήσατο. & id quidem non
male videtur congruere : meo itaque arbi-
tratu ἐπιδαψιλεύεσθαι ἢ τινι & τινί, quod
idem judico, significat *multum esse in ali-
qua re & copiosum* : quapropter *Luciani*
loci sensus : *Recte vero Minos, quod co-
piosius etiam & latius exemplum a me pro-
ductum explices* : si quis alterum malit, non
acriter repugno : hoc tamen videbatur
aptius

aptius usui Linguae Graecae convenire.

P. 31. Ἐκάτης δ᾽ ἔπινεν] *Consimilis in Castallo locus: πᾶς ὁ φιλόσοφος κυνίσκει, δι᾽ ἧς ἡ Ἐκάτης τι δ᾽ ἔπινον φησὶν, καὶ τὰ οὐ καθαρίων ὡς, καὶ πρὸς τέτοις γε σηπὶαν ὁμῶς, λυθαιῖν; lege vetustum Commentatorem.*
De Hecates cena, quam pauperes in trivio positam diripiebant, cum alii, tum etiam Aristoph. Plut. vi. 594. & Scholiast. Hinc explicui Sophoclis in Polluce X. 81. locum: Ἐκαταίας μαγίδας δερπῶν. Ovorum in lustrationibus usus a multis jam observatus: καθάρσια enim lustrationes: Noster in Atmoribus: καθαρσίαν δ᾽ εἶδαι πρὸς τὸ δυσχερὲς ἔστω νόσημα. id enim fieri solebat, ut, si quis gravissime decumberet, lustrationibus uteretur, cujus ritus vestigia sunt relicta apud Pontificios: & postea: καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἔρωτας. apud Pausaniam non uno in loco occurrit. Ad τελευάσιον πολύθυον seu multifore facit illud Aristophanis Plut. vi. 715. ubi Carion pleaque se vidisse narrat, quæ ab Æsculapio agebantur, atqui, scelus, inquit hera, qui potuisti, cum te palliolo dixeris involutum? tum Carion: Ἀλλὰ τῷ τελευάσιῳ, Ὅπας γὰρ εἶχει ὅσκι ὀλίγας, καὶ τὴν Δία. Ibi Scholiastes: ὅπας ὅς τὰς τρώγλας. recte quidem, nam in Apophthegm. Macarii: σιχάριον λιγὲν τρώγλωτον, est stiebarium lineum & scissum, seu πολύθυον ut Noster inquit.

Ἐρω.

Ἑρωτᾶν] Non video, qua possit ratione palato non insipienti placere hæc lectio: quid enim, διδάσκειν τὸ νῦν ἑρωτᾶν? ut paucis complectar, legendum cenſeo ἰρενιᾶν, quod apte de mente dicitur, non itidem ἑρωτᾶν. *Petrus Faber* in *Luciani* margine notarat τὰς νύκτας pro τὸ νῦν, quod acceptum refero humanitati Doctissimi Viri *Du Soul*: argute profecto: neque id meæ conjecturæ anteponi indignabor: minus opportune *Menagius* τὸ νέον. Sæpe *Noster* irrisit futilibus philosophorum syllogismis, quibus se invicem petebant: ut in *Gallo* p. 244. εὐρίσκει καὶ κέραια ἑρασκεν εἰναί μοι. *Fugit*. p. 297. αἱ κορυφαὶ καὶ ἀπορροὶ καὶ ἄτοποι ἀπικρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. *Sympos.* vel *Lapith.* pag. 859. ἵνα μὴ τὸ ἀπὸρρον εἶπω τι, κεραιῶσαν ἢ σωρεύω ἢ διερίζοντα λόγον. plura contulit & erudita *Menagius* ad *Laërtium* & *Harduinus* ad *Themist.* p. 380.

P. 32. Τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς] Ad exemplum *Menandri*, qui scripserat Ἐαυτὸν τιμωρέμενον, quod *Terentius* in eadem reddidit Comœdia, seipsum cruciantem. Megilli hominis formosissimi, de quo mox, etiam meminit in *Cataplo* p. 446.

Οἰκτεροῦντες τὴν ἀπείαν] *Lugentes*, deplorantes inopiam suam: moneo Græcæ Linguæ tirones, ut phrasin attendant, cujus rara apud Auctores, in Lexicis

xicis etiam nulla occurrunt exempla.

Ἐκλεῦσθαι αὐτὰς] De corruptis sensum Lacedæmoniorum moribus non pauca posset notari, nisi brevi decurrere gyro constituissem: id unicum tango, ad hanc rem exstare arguti sensus literas *Apollonii Tyanensis*, quibus Ephoris significat, viros ex iis ad se missos non credidisse se Lacedæmonios ex habitu corporis & vestitu, qui mollis erat, & a severis Laconum institutis alienus, sed id demum ex epistola, quam adferebant, didicisse.

P. 33. ἡ ἀνιμνήστω] Probo Eruditissimum *sensum*, qui sensus elegantiam fulcit inserta particula ὅτι, quæ, si quis me audit, in textum est recipienda: conferri cum hoc dialogo meretur *Ælian.* V. H. lib. XII. c. 64.

P. 35. μέρϑεν] Variam auctores antiquos observare formam in absoluta structura nemo nescit: *Lucianus* accusativum absolute hic adhibuit, ut alibi sæpe: similis in nominativo usus convaluit. Vid. *Nostr.* p. 51. l. 36. Ex solo *Pausania* plura notantem exempla lege *Sylburgium*, hominem optime de Græcis literis meritum, in Præfat. ad Lectorem.

P. 36. πρὲς αἰδείας] Esse aliquid Veteres existimabant apud inferos honorari αἰδεία, nec rem tam optabilem contingere nisi initiatis: insignis est apud *Laërtium*

tium in *Diogene* locus: ἀξιάντων Ἀθλωαίων
 μυηθῆναι αὐτόν, καὶ λεγόντων, ὡς ἐν ἄλλῃ
 περὶ εὐδελίας οἱ μεμνημένοι τυγχάνουσιν, Γελοῖον,
 ἔφη (Διοχάρης), εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπα-
 μινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ ἀλέξωσιν, εὐτελεῖς
 δέ τινες μεμνημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις
 ἔσονται Dial. quoque 22. Menippo viro-
 rum optimo περὶ εὐδελίαν adsignat honoris er-
 go Mercurius in Charontis navicula.

Ἐν μέρει] Nota de hac locutione perele-
 gans est Eruditissimi Gronovii ad *Arrian.*
de Exped. Alex. lib. III. c. 26. Sic apud
Nostrum in *Timone* n. 143. & *Revivisc.*
 pag. 390. δίδοναι λόγους καὶ δέχεσθαι ἐν τῷ
 μέρει. *Achill. Tatius* lib. I. p. 53. τὰ ὃ
 ἄνθη ποικίλῃ ἔχοντα τὴν χροίαν ἐν μέρει συνι-
 ξέφαινε τὸ κάλλος. latuit ibi Interpretem
 genuina voculae significatio.

Ἐξορμήσας] Obliviscitur ipse sui præce-
 pti *Lucianus*, observante *Grævio* ad *So-
 læcist.* p. 742.

Ἀντιξετάζοντες] Recte & ad amussim
 purioris Atticismi: vide *Phrynichum* p.
 58. & ad eum *Notas Dav. Hæschelii*: sic
 etiam *Pausan.* in *Att.* Θεακῶν ὃ ὅτι πάντων
 ἡδύνες πλείους εἰσὶ ὅτι ἄνθρωπων, ὅτι μὴ Κέλαιοι
 πρὸς ἄλλο ἔθνος εἰ ἀντιξετάζοντες. *Noster* de
Merc. Cond. p. 481. *Heliod.* lib. VII. p.
 326. alique: posteriorum pauci regulam
 hanc observant.

Τῶν πατρῶν] Addubitat de veritate le-
 ctio-

et in his vulgatæ summus Grævius ad Solæc. p. 737. oportuisset enim pure scripsisse ἡ πατρίων. Sed cum apud alios etiam Scriptores hic abusus convaluerit, tuto retinebitur ἡ πατρίων. præterquam quod Lucianus sua sæpe cædit vineta; & locutionibus utitur a se in Solæcista damnatis.

Τῆς Διούσης] Malim τῇ Διούῃ. id enim usitatus & Ἐκκλησιάζων. Ælian. V. H. lib. XII. cap. 61. Θερύοις ἐπέπλη Διονύσιον.

P. 38. τῇ γνώμῃ πλέον] Parilem Polybii locum adscribere lubet de Eumene in Collectaneis Constantini a Valesio editis p. 166. Ταῖς μεγίσταις ἡ καθ' αὐτὸν δυνατείαν ἐφάμιλλον ἐποίητε τῷ ἰδίῳ δόχῳ, ὅτι τύχη τὸ πλεον συνέργω χρώμεθα, ὅδ' ὡς πεπιτείας, ἀλλὰ ἂν τ' ἀλχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἔτι ἢ πράξεως τ' ἑαυτῷ. Eadem apud Suidam in Eumenes.

P. 41. Πεινήγησά μοι] Proprie Πεινήγησθαι est per omnia aliquem deducere, eaque quæ visu digna, monstrare atque enarrare. quod hospitibus officium & peregrinis præstari solet: ita in primo Navigio: ὁ Πεινήγμεθα τὸ πλοῖον. quo loco Itolidum Interpretis errorem bene eruditi viri castigant: in Contempl. Charon inquit ad Mercurium: Πεινήγησά μοι τὰ ἐν τῷ βίῳ ὅπαντα, ὥς τίς καὶ ἰδὼν ἐπαιέλθοιμι. hic Scholiastes non satis recte: λεπτομερῶς εἰπέ. nam antea quoque Charon dixerat: ξεναγήσεις γὰρ εἴ οἱδ' ὅτι ξυμπεινοσῶν καὶ δείξας
ἐκα.

ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. quæ lucem cum altero loco compolita huic verbo affundunt: Vide etiam *Suidam* in Περὶ γῆτο. hinc desumpta translatione Περὶ γῆτοαι significat *accurate & per singulas aliquid partes enarrare*, quæ est hujus loci notio: *Ælian.* V. H. lib. III. c. 18. Περὶ γῆταί τινα Θεόπομπου συνίσταται Μίδας & Φρυγὸς καὶ & Σειλῶς. & alibi in fragmine a *Suida* conservato: Αὐτὸς δὲ διῶπνισθεὶς τῷ παιδὶ Περὶ γῆται, ἃ τε εἶδε καὶ ὅσα ἤκουσε, καὶ ἅτινα εἶπεν. eleganter itaque apud *Nos* *frum* Περὶ γῆτης εἰκόνου, pictæ tabulæ enarrator, *Non tem. Cred. Cal.* p. 565. & μύθων Περὶ γῆτης fabularum explanator, ut *Benedictus Philops.* 465. Mox sensum planiorem feci. ἑτοσὶ μὲν ὅτι Κέρκερός ἐστιν, ἴδω. distinctione mala, quæ locum intricabat, ad *Doctiss. Jensii* mentem emendata.

P. 42. Περὶ γῆτομα] Hæc lectio in omnibus comparet libris, nec ulli eruditorum hominum aut Interpretum suspicionem vitii præbuit: ego primum manifestum in ea voce mendum ostendere conabor, deinde veram & veterem scripturam unius literulæ mutatione reducam: nego itaque recte dici & Græce Περὶ γῆτομαί τινι, quod hoc solo *Luciani* loco decepti crediderunt Lexicographi: aliter sane noster *Auctor* *Dial. Fab. 2.* τὸ Ἀφροδίτης μὲν

τὸ κτεῖν ἐκλείψει πρῶτον ὑξάμῃς αὐτὸν ἐπὶ τῇ
 νίκῃ · & *Achilles* *Tatius* scriptor politissimus
 lib. V. pag. 295. πρῶτον ὑξάμῃς με πολλὰ
 ἐφίλῃ · Simili modo *ὑξάμῃς* αὐτὸν τινὰ ·
Tatius lib. V. p. 303. καὶ τὸν τε Κλεῖαν
ὑξάμῃς · nam quod apud eundem
 lib. IV. p. 241. legitur ἐγὼ *ὑξάμῃς*
 αὐτῇ δεσμὸς ἴσμεν · αὐτῇ referri oportet
 ad sequentia: *ego vero amplexu stringens*
vinculi in modum ipsi adhærebo: neque
 unquam nisi quartum casum in hoc etiam
 verbo politi scriptores usurparunt, quam
 in rem, ut eorum, qui aliter existimarunt,
 error emendetur, exempla proferre con-
 sultum duxi: *Heliod.* lib. III. pag. 140.
 καὶ περὶ τὸ πατέρα τὰ εἰωθότα *ὑξάμῃς* ·
 lib. VI. p. 286. ἰδέσθαι καὶ *ὑξάμῃς* ·
 VII. 313. X. 492. & 514. Sic & *Basil.* de
Abrahamo, τὸ παῖδα *ὑξάμῃς* · *Theo-*
phyl. Ep. 15. θάλασσα τῷ γείτονι χέρσον
 ἀπαλῶ *ὑξάμῃς* ρείθρῳ · *Bion.* Ὡς σὲ
ὑξάμῃς καὶ χεῖρα χεῖρσι μίξω · alias &
πρῶτον ὑξάμῃς in *Hesychio* & *Suida* reper-
 tur. Hæc cum satis sint liquida, proclivi
 emendatione reficio *πρῶτον ὑξάμῃς* · vel sal-
 tem *πρῶτον ὑξάμῃς* μὲν γε · siquidem insolent-
 ior videatur verbi Medii usus: ξ & ζ pro-
 pter affinitatem figuræ librariorum incogi-
 tantia sæpe commutari, vel sexcentis e so-
 lo *Polluce* exemplis approbari potest: ve-
 nuste autem *πρῶτον ὑξάμῃς* τινὲς cum propria
 tum

tum translata significatione: *Galenus* in *Protrept.* historiam referens & impudentiam *Diogenis Cynici*, qui ad coenam vocatus hospiti faciem turpiter conspuebat, ita scribit: ἐσιώμεν παρὰ τινι (Διογένης) ὅτι μὲν ἑαυτὸν πάντων ἀκρεβέως ἐκτακτικῶς, μίαν δ' ἑαυτὸν παντάπασι ἡμεληχῆτι, χρημψάμεν ὡς πλύσαν, εἴτ' ἐν κύκλῳ ἐπιστοπύσας, εἰς ἑδρὴν μὲν ὅτι πείρῃ ἱπποσι, αὐτῶν δ' ἑαυτὸν ἐπιστοπύσει τῷ διαπότην ὅτι οἰκίας. *Diogenes* in eadem re εἰς τὸν ὄψιν πλύσαν dixit: scilicet summae ignominiae loco deputabatur in os alicujus inspuere: inde ὡς τὸ ἐπιστοπύσαν ἐπιστοπύσαν inter injuriarum vocabula ex *Hyperide Pollux* enumerat lib. VIII. Segm. 76. itemque rem aliquam prorsus abominari, ἔ, ut *Romani* loquebantur, consputare, ἐπιστοπύσαν τινι: elegantissimus *Aristænetus*, seu quis alius illarum epistolarum Auctor lib. II. Ep. 20. καὶ βδελύττειται ταῖς ὑπερήφανοις ἐπιστοπύσαις καὶ κατὰ πλῆθος ἡδοναῖς. superbique studio quasitas nuper consputatis cupidines, ut optime *Johannes Mercerus* homo doctissimus. *Catullus*:

Nunc audax, cave, sis, precesque nostras
Oramus, cave, despuas ocello.

Lucianus noster de *Merc. Cond.* p. 489.

καταφύγειν conjunxit & ἀπὸ πλῆθος. idem in *Catap.* p. 432. τίλῃ δ' ἡ πλῆθος χρημψάμεν καὶ καταπλῆσας μὲν &c. sed istis de lo-

cu-

cutionibus eleganter a Græcis usurpatis plura non addam: nunc si animum advertas ad Lucianeum loci sensum: optime lectionem hanc congruere perspicies: colaphum mollissimo mortalium Sardanapalo infligere parabat Menippus; at Æacus, capitis ejus fragilitati metuens, periculosissimam hanc alapam inhibuit: Menippus autem, ne hominem invisum nullo afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere liceat, petit: nullum enim in hac ignominie nota frangendæ calvarie periculum; cum, si Sardanapalum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem illam forte ossæam larvam longo luxu emollitam confregisset.

Οὐδὲν ἴσον κύμα &c.] Præterit hic locus diligentiam Eruditissimi *Rittershusii* ad *Porphyr. Vit. Pythag.* ubi plurima de hoc Pythagoræ præcepto studiose collegit: notissimum versiculum alludit *Lucianus*, ut inde discas, ἴσον τοι κύμας τρώγει, κεφαλὰς τε τοκήων.

Ταῖς φλογλαῖναις] Φλογλαῖνας & ἀσταγέγας dictas fuisse pustulas ab igne in subcineritiis panibus excitatas, monstratum est ad *Polluc. VII, 23.* ubi ad hunc ipsum *Luciani* locum respicitur: vide quoque Doctissimum *Gataker. Postb. c. 22* de ἀστὴρ ἰσχυρῆς. Belle vero Empedoclem cum pane subcineritio comparat, qui clam omni-

bus

bus in Ætnæ crateres infiliens Deus videri voluit : historia , seu fabulam potius existimes , e *Diogene Laërtio* notissima. *Noster* sæpissime eo nomine Empedocli illudit : sic in *Veræ Hist. lib. II.* illum *αἰεθλοὶ καὶ τὸ σῶμα ὅλοι ἀπὸ πημάτων* a philosophorum confortio protelat : legendum etiam principium *De Mort. Peregr. & Fugitiv.* p. 787. quo itidem loco reperitur *ἀπαιθευκῶσαι ἢ τι τὸ ἀγαθὸν ἀπαιθευκαυτῆναι ἱμπίσιν* εἰς τὴν πυρρῇ ; *Χαλκῶπαι* autem cur dixerit Empedoclem , hæc e *Diogene* peti potest ratio : *χαλκαῖς γὰρ κρητῖσι εἴθετο ὑποδείσασθαι.*

P. 43. *ἄνθρωπος εἰ.*] Sanior erit , me iudice , hic locus sic distinctus : *ἰουδαῖμον, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἰ τὰ γε τειχῆτα· πάντες εἰ &c.* a me stat usus particulæ *εἰ* , quæ post primam a principio aut secundam certe vocem inferi solet : nihil etiam eo modo de sensu deteritur. Modo post *ἄνθρωποι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ* in *Lucianum* retuli egregium *MSti* supplementum , quod *Grævius* produxit.

Pf. 45. *ὃ γὰρ τὴν πορφυρίδα*] Hujus Ellipseos elegantiam multis e *Luciano* exemplis illustravit Doctiss. *Jensius* L. L. p. 110. Adde e *Cataplo* p. 429. *εἰ γὰρ μὴ ὃ θνησιότατος εἴη* , *ὃ τὸ ξύλον, συγγρησέ μοι.* & in *Timone* n. 120. *ὃ νέπλωτος* , *ὃ τὰς ὅλας ἐκαστόμβας, παρ' ὃ λαμπρῶς εἰσάραδρ ἰορτά-ζια*

ζεν Διάττα. Quamquam e MS. Eruditiss. Grævius proferat ὁ ἀλγεγὸς pro ὁ βλοσυρός. Illa scribendi venustate Attici summo opere sunt delectati, ut acuminis lectoris aliquid supplendum relinquerent: *Æschyl.* in *Prom.* vs. 68. — ὅπως μὴ σκαυτὸν οἰκλιῖς ποτε. *Schol.* β. ὅρα. Ἀττικῶς. illam scilicet intelligendam esse voculam ex Atticismi more significatur: nihil est in *Euripide* frequentius: *Aristoph.* *Pl.* vs. 550. Ὑμεῖς δὲ οἵπερ καὶ Θερασυδῶλα Διονύσιον εἶνα ὁμοιον. sc. censetis, existimatis.

P. 46. τὰς τῶ ἀνδραγῶν ἐπιγραφὰς] Statuas eorum fuisse nominibus & titulis inscriptas, quorum in honorem erant positæ, tum ex testimoniis antiquorum, tum ex istis, quæ temporis injuriam tulerunt, imaginibus res est manifesta. *Tibullus* ad *Messalam*:

Nec quæris, quid quaque index sub imagine dicat,

Sed generis priscos contendis vincere honores.
& mox:

At tua non titulus capiet sub nomine facta.
Dio Chrysostomus ingenio florentem & eloquentia orationem habuit ad Rhodios, qui pessimo exemplo titulis antiquorum heroum erasis, nomina recentiorum publicis imaginibus subscribebant, atque adeo hoc facto hominum bene de republica meritorum decus & memoriam delere instituerant:

in

in hac cum multa reperiantur, quæ huic
 Luciani loco apprime conveniunt, ea col-
 ligere, operæ duxi: p. 312. D. εἶτα τὸ μὲν
 ἀριστερὸν ἔσσης ἐπιγραφῆς ἀναιρεθείσης, ἑτέρω
 δὲ ὀνόματι ἐσχαρταχθέντι πέρας εἶχε τὸ τὸ
 τιμῆς· p. 314. D. οἱ δὲ ἄνθρωποι δέοντα καὶ
 εὐφάινει καὶ εἰχόντι καὶ ἀποειδέας καὶ τὸ μνημο-
 νεύεσθαι· καὶ πολλοὶ καὶ ἀλλὰ ταῦτα ἤδη τεθνή-
 κασιν, ὥπως ἀνδριάντι τύχῃσι καὶ κηρύμα-
 τιν, ἢ τιμῆς ἑτέρας· p. 316. ἢ γὰρ στήλη
 (sic optime Casaubonus pro σολῇ) καὶ τὸ
 ἐπίγραφμα καὶ τὸ χαλκῶν ἐσάσαι, μέγα δοκεῖ
 τοῖς ἑλληνικοῖς ἀνδράσι· iterum: τὴν ἐπιγρα-
 φὴν τὴν ἱσορροπὴν Ὀλυμπιάτι ἢ Πυθοῖ τὸ νι-
 κῆς· 318. G. καὶ ἐπιγραφῆς τινὲς ἀριστερὸν
 ὡς τιτυχηγῆς· 315. A. ἢ δὲ εἰκὼν ἐπιγί-
 γραπταῖς ἢ μόνον τὸ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ τὸ χα-
 ρακτῆρα σάφει· λαβόντι· 329. E. τὸ ζῆν
 ἰωνηδμοῖ τὴν εἰχὼνα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν· ita
 etiam 336. B. 337. A. 338. & 353. B. non
 enim omnia juvat exscribere: vides ubique
 εἰχόντι vel ἀνδριάντι ἐπιγραφὴν dici titu-
 lum, qui non tantum nomen, cujus ho-
 nori statua erat erecta, sed & virtutis no-
 tas atque brevem contineret descriptio-
 nem: *Ælian.* V. H. lib. IX. c. 11. ἐπι-
 γράμματι ἐπὶ πολλῶν εἰχόνων αὐτῶν· adeun-
 dus quoque *Pollux* lib. VIII. c. 10. segm.
 131. *Corn. Nepos* in *Vita Attici* cap. 18.
Noster Necyom. p. 314.

P. 47. Βρεθρόντι] Tironum in gra-
 tiam

tiam pauca notare animus est. Verbum a veteribus ipsoque *Luciano* nisi in re faceta raro usurpatum, quod popolare fuisse atque vile videatur: sed junioris ævi scriptores, qui ab illa vere antiqua & nativa puritate deflectebant, cupidius adhibuerunt & frequentius: id enim hi elegans & eruditum judicabant, si vocabula a veteribus neglecta & ad scenam delegata studiose colligerent, scriptisque suis quasi tessellas infererent. Probamus traditam a Grammaticis notationem a *Βερβίω* æstimatissimo *Lydi* unguenti genere, quod *Pollux* testatur VI, 104. bene itaque *Etymologus* & *Hesychius*: *Βερβίον, μύρον τὸ παχύν, ὡς ἡ Βάχχαρις*. Baccharis enim, ut habent *Glossæ Galenicæ* & *Erotianus*, *Λυδῶν τὸ μύρον*. hæc observare debui, quia ea in re lapsus video Virum doctissimum, qui hac eadem de voce *Βερβίον* quædam ad *Lucianum* fuit commentatus, nec satis intellexisse, quid esset *Βάχχαρις*. Sciendum quoque, nusquam aliter in antiquis scriptoribus, *Athenæo*, *Eustathio*, *Clemente Alexandrino*, aliis, hoc vocabulum inveniri exaratum, quam *Βερβίον* vel *Βερβίον*. unde inferimus, illam esse vocis hujus genuinam scriptionem, adeoque in *Luciani Scholiastæ* *Βερβίον* aut ignorantia confictum, aut a librariis corruptum, quod posterius potius comprobatur *Etymologus*, ex quo sua desum-

fit.

fit. Hinc populus Atheniensis solenni libertate verbum βρειθύειν effinxit; quod idem est ac τρυφᾶν, & divitum in morem cum fastu aliorumque contemptu incedere: & ea quidem est hujus loci Lucianei significatio: sic etiam *Libanius* Oratione XV. in *Lucian.* καὶ οἱ μὲν ὑπέλγαιον, ὃ ἢ ἐβρειθύειο. *Aristophanes* in *Pace*: βρειθύειν, καὶ φαγεῖν ἐκ ἀξῶν. & in *Nubibus* de *Socrate*. vñ. 361. Ὅτι βρειθύει ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμὸν ἀδύναται. *Schol.* ἀποτεινύει τῷ χιμῶνι, καὶ ταυρηδὸν ὀρεῖ. quae iisdem verbis transcripsit *Suidas*, monstrante ingeniosissimo *Kustero*: *Diogenes* in vita *Socratis* hunc *Aristophanis* de *Græcorum* sapientissimo locum appositurus talia præfatur: τῷτο δ' αὐτῷ τὸ ὑπερηγιῶν καὶ μεγαλόφρον ἐμφανὲς καὶ Ἀριστοφάνους &c. quod ipsum egregie verbi significationem declarat: est autem hic *Comici* locus celeberrimus, quo nobilissimi scriptores alluserunt: *Plato* in *Conv.* p. 1206. & *Marcus Antoninus* de *Rebus suis* lib. VII. §. 66. quod utrumque ab *Eruditiss. Menagio* ad *Diogenem* prætermissum miror: *Gatakerus* certe *Angliæ* eruditæ decus & *Aristophanis* & *Platonis* locum commode ad *Antoninum* notavit: præterea *Lucianus Timone* p. 128. singulari structuræ ratione dixit βρειθύειν τι πρὸς αὐτὸν, vultu composito & gravi profundæ meditationis speciem præ se ferre,

qualis philosophorum ejus temporis figura
 nusquam non ab Auctore nostro perstrin-
 gitur: hinc etiam concinne significat, *tor-
 σι' & non bene constituti vultus indicio
 animi indignationem prodere*: ita capien-
 dum est τὸ βρεινύεσθαι in eo *Luciani* loco
 de *Merc. Cond.* p. 496. ἀπαίτες δ' αὖ ἀπαλ-
 λάττονται ἔτι καὶ βρεινυόμην, ἔτι μὴ πλείων
 ἔδωκας, & diversa paulum ratione *Comi-
 cus* in *Lysistrata*: καὶ δ' οὐκ ἐλαίνῃ αὐτῷ ἐμὴ
 καὶ βρεινύειται· tandem καταβρεινύεσθαι τι.
 est injurioso despectu famam alicujus
 & bonorem ledere: vides amœna quadam
 affinitate conjunctas has significationes ex
 una deduci origine. Dixi junioris ævi scri-
 ptores præ veteribus usum hujus verbi af-
 fectasse; idque verum est: cui præ ceteris
 in deliciis fuerit, *Theodoretum* reperiō:
 vide, ne dubites, Prol. *Ἐκλῶ. θεοφρ.* p.
 463. D. Serm. V. ejusdem operis p. 557. D.
 Serm. VI. p. 571. B. Serm. X. p. 628. D.
 lib. I. Αἵρετοπαχεμ. c. 2. alia prætereo ex e-
 jus de Providentia divini numinis Sermoni-
 bus, in quorum quibusdam *Aristophanem*
 respexit. Post hunc pono *Agathiam* scri-
 ptorem pro ea ætate styli puri & eruditi, ex
 quo duo produxit loca *Suidas*: nos alia de-
 cem, eoque amplius, addere possemus.
Theophylactus etiam Hist. lib. I. c. 3. ita
 scribit: Ὁ δὲ σοβαρενός μὲν πολλῶ μάλλον
 καταβρεινύει, οἷα αὐτοπληλακίζομεν τῷ ἀνα-
 ξίφ

ξίω τῷ δαρήματι· quem locum eo adduxi, ut indicarem, *Suidam* inde decerpisse, quod primum apud eum invenitur in βρενθύνειαι· Id. Ep. 69. βρενθύνειαι τῷ κάλλει. Hæc sufficiunt: Mox eleganter ἐπὶ τῷ φρογνίδων· simili modo *Heliodor.* lib. III. p. 144. οὐν ἡ βούτιον τι καὶ ἀποφράσεις ἐπισείων, ἅξι μὲν κατηφής τι καὶ ὥστε ἐπ' ἐννοίας· & *Noster Chronos.* p. 818. ἐπὶ συννοίας βαδίζοντα.

P. 48. πέλεκυς τῶ ναυπηγικῶν] Priscave-nustate dictum pro πέλεκυς ναυπηγικῶν· consimili modo *Theophrastus Charact.* cap. 6. βακτηρίας τῶ σκολιῶν· *Epicharmus* in fabula *Scirone*: καὶ τῶ πύλινον λεκίς· & *Aristophanes* in *Γέραι*· κατὰς τῶ μαγειρικῶν, quod est κατὰς μαγειρικῇ· posteriora suggestit exempla *Pollux* X, 87. & 104. apud quem hujusmodi sunt plura: est autem elegantis locutionis ratio non obscura: nam πέλεκυς τῶ ναυπηγικῶν est, ac si dixeris, securim ex istis, quibus ad ædificandas na-ves utuntur: Quæ sequuntur ἐπὶ τῷ πύλινον τῇ ἀναβάθρῃ χρησάμενος optime *Grævius* expedit: vox autem ἐπὶ τῷ πύλινον vel ἐπὶ τῷ πύλινον eo magis in hoc loco est observanda; quo rarius apud ipsos auctores occurrit: Grammatici notare non præterierunt: *Etymologus*: Ἐπὶ ξύλων, ξύλων, ἐφ' ᾧ κρία κῶπῃσι, τὸ οὐν ἐπὶ τῷ πύλινον· τὸ οὐν apud Grammaticos non tantum istius, quo vivebant, temporis usum

significat, sed sæpe etiam novæ Comœdiæ.

Men. Εἶγε &c.] Menippi personam male hic collocatam vere videor posse contendere: res erit, si sensum perpendas, manifesta: securiculæ loco ad radendam philosophi barbam risus captandi causa ferram Menippus petit: sed, inquit Mercurius, Menippi procacem jocandi libidinem reprimens, securis est idonea: ex eo Menippus Mercurii jussis obsequutus utitur securi: detonsa itaque barba continuat sermonem Mercurius: enge vero, nunc ipsum homini similiorem reddidisti, tantis illius sordibus abrasis: exinde iterum Menippus: Vinne vero, ut & quiddam de superciliis deteram? sic igitur personas constitue: Ἐρ. Ὁ πάλιν ἐκαιός· εἶγε αἰθρ. γδ ἰὼν ἀν ἀπ. α. τ. πιάβου· Μέν. Βάλῃ μικρὸν &c. egregio vero donatum tonsore philosophum. Compone p. 67. τὶ γδ ἔ· &c. ubi similiter sermo ab eodem Vulcano post rei peractæ intervallum repetitur.

P. 49. Δύε τὰ λήγεια &c.] Similem infernæ apparatus naviculæ fere vides sub initium *Catapli*: illud autem εἰ πάθωμεν nauticum est epiphonema omnia sibi prospera deprecantium: ἡμεῖς δ' εἰπλοῶμεν· sic in *Cataplo* p. 444. ubi *Scholias ten* lege: pauloque post: ὡδὴ ἰεν ἰφ' ὅττι ἀν εἰμώζωμεν εἰπλοῶν· in hujus dialogi fine Menippus: εἰπλοῶτε, ὦ Ἐρμῆ.

Μεταξὺ λόγων] Loquendi formula, quam usurpabant, si quid ab instituta oratione alienum sermonibus interfereretur: *Apolodorus* apud *Pollucem* X, 93. Μεταξὺ τῶν λόγων ἡ ταῦτί μοι δοκεῖ· ubi a me quædam sunt observata.

Συνέχεια] Hæc quidem scriptura non temere videtur improbanda: erat tamen cum cogitarem, συνάχεια, vel hoc si videatur ab usu communi remotius, ἀπάσχευα· id enim magis convenire arbitrabar indignationi sævientis in tyranni uxorem feminarum turbæ. Vid. *Dial.* 26.

Ἐξάρχει τῷ θρήνῳ] Scite; nam ἐξάρευν verbum rei musicæ debitum: qui primus cantionem incipit & voce moderatur sua, ἐξάρευν dicitur: *Hesiod.* Ἄσπ. v. 205.

— θεῶν δ' ἐξήρχον ᾠοῖδ'ες

Μῦσας Πιέραιδες —

quem poëtæ locum citavit *Athenæus* lib. IV. p. 180. ubi & hæc inter alia: τὸ γὰρ ἐξάρευν τῷ φόρμῳ ἴδιον: potuisset idem jure de omni cantione dixisse: *Archilochus*: Αὐτὸς ἐξάρευν ὡς αὐτὸν Λέσβιον παιδίονα· *Xenoph.* *Cyrop.* l. IV. non procul initio: ποιῶντας τοῖς θεοῖς ποιῆσαι, καὶ παιᾶνα ἐξάρευν· sed notabilior est locus lib. VII. pag. 103. ὅταν ἔσθ' ὁμῶς ὡσεῖόν τις ἀπὸ πᾶσι γινώμεθα, παιᾶνα ἐξάρευν, ὑμεῖς δ' ἰφίπειθε· ἰφίπειτα itaque qui moderatoris vocem sequuntur. Sed hæc alibi fuisse.

P. 50. Εὐθὺς ἢ καθόδῃ] Hæc pertinent ad ἄπειρον, non ad ἀειπατήσας: *quid non recta properamus ad ipsum Averni descensum?* non bene quidam secus existimarunt, elegans enim est & Avicium εὐθὺς ἢ καθόδῃ. ante nos in *Polluce* IX, 12. vitiose scribebatur εὐθὺς ἢ ἀγρῶν ἀπελθεῖν pro εὐθύ. & segm. 47. εὐθὺς ἢ ἀρωμάτων. *recta in forum aromatarium.* Plato in *Lyfide*. ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺς Λυκείῃ. plura reperies ab Eruditissimo Kühnio notata ad *Ælian.* V. H. lib. IX. c. 18. sic igitur reficiendum in eodem scriptore Atticarum Venerum observantissimo H. A. lib. I. c. 2. εὐθὺς ἢ κύβη pro εὐθὺς, quod & in *Pollucem* malum intulerat pedem: εὐθὺς enim hoc usu a Grammaticis merito damnatur.

Ὁμῶς ἀντιβαίνεις] Egregia vox & hac notione rara, ἀντιβαίνειν, *obfirmato pede in terram niti*: pariter reperio in *Arriani Indicis* c. 16. ubi Indorum sagittandi rationem exponit: καὶ τῷτο (τόξον) κάτω ἐπὶ τῷ γῆν θέντες καὶ τῷ ποδὶ τῷ ἀριστερῷ ἀντιβαίνεις ὥτως ἐκτοξεύουσι, τῷ νεύρῳ ἐπὶ μέγα ἐπίτω ἀπαγαγόντες. idem de Arabibus memorizæ prodit scriptor apud *Suidam* incertus in Ἀραβες & ἀντιβαίνειν. ἀντὶ ἢ χειρῶν τῷ ποδὶ ἐμβαίνειν εἰς τῷ νεύρῳ, κυκλᾷσι τὸ τόξον. quem locum summi viri *Lud. Kusteri* indicio acceptum refero: rem venuste *Virgilius* præpinxit *Æneid.* l. III. vs. 38.

— *genibusque adversæ obliuitor arenæ*: nec minus eximie *Noster Catapl.* p. 429. καὶ τῷ ποδὶ ἀντερείδων ὡς τὰ δαφνὶ εἰς παντελῶς εὐάγωγος ἦν· quod huc perbene facit. Οὐδὲν δέον, *inutili labore*, & *quem fieri non oportebat*. *Xenoph. Cyrop.* IV. p. 66. ὁ δ' ἐμὸς παῖς βαλὼν, εἰδὲν δέον, καταβάλλει τὴν ἀρχὴν· *meus autem filius, quod infectum præstitisset, sagitta immissa, ursam conficit*: sic enim concinna simplicitate hac locutione Græci utuntur. ita δέον p. 21. l. 12. & *Catapl.* p. 427. ὁ δ' Ἐρμῆς βραδύνει, πάλας παρῆναι δέον· pau- loque post: ἐπεὶ εἴδ' ἡμεῖς ποτὲ αὐτὸν ἀπεί- ναι δέον κατεχέκαμεν· talia sunt in *Luciano* multa, neque ad hanc formulam exempla congerere institui.

P. 52. μόλις βαδίζουσι] De Hunnis similia prodit scriptor, nescio quis, apud *Suidam* in Ἀκροσφαλεῖς· αἶνυ γὰρ τὸ ἰσπανὶ εἰς βαδίως ἀνὸς Οὐνὸς τὴν γῆν πατήσκειν· notam ad ea lege *Præstantissimi Kusteri*, cui hæc ipsa debeo.

P. 53. Ἀπισκληκίνας] Quæcunque longa tabe vel ætate confecta atque exsucca vi- gorem & vires amiserunt, a Græcis dicun- tur ἀπισκληκίνας vel κατεσκληκίνας· inde *Hesychius*: Ἀπισκληκὴς, ἀναισθητὴς ἔχων· & *Suidas*: Ἀπισκληκὴς, ἀναισθητὴς ἔχων, καὶ ἀπισκληρυμνός, ἐξηραμνός· lege li- tera duplicata ἀπισκληρυμνός· quomodo

in veteri *Leonide* versiculo: Πήρῳ καὶ δέ-
ψῃον ἀπισκληρυμμένον αἰγὸς Στέρφῳ ut
intelligamus tribus vocabulis expositionem
perfecisse primæ vocis ἀπισκληκῶς *Sui-*
dam: sic enim & lexicographorum prin-
ceps: Κατισκληκῶτα κατισκληκωμένα, nulla
est inter ἀπισκληρύειν & κατασκληρῆν diffe-
rentia: ab eadem enim origine, ut & ἀπε-
σκληκίαι, pendent: V. *Galen. Gloss. Hip-*
procr. in Ἀποσκληρύειν & Ἐπισκληροῖς, *Sui-*
dam in Ἐξισκληκῶς & Κατισκληκῶς, *He-*
sych. in Ἀποσκληκίη, ut alios ne memorem;
nam celebres sunt apud Grammaticos istæ
voces. Sæpe vero Græci his verbis uti so-
lent de iis, in quibus flos corporis & vi-
res vel nimis vigiliis ac laboribus, aut
etiam senectutis incommodo sunt exhau-
stæ. *Lucian. Hermot.* p. 531. ὡχρὸν αἰὲ
ὑπὸ φρογιδῶν καὶ τὸ σῶμα κατισκληκῶτα
adeo venustum faciei decus deformat assi-
duis impallescere chartis: sic Momo in fe-
nis habitum & vultum efficto, & baculo
gressus sustentanti κατισκληκῶς adscribitur
βάρῳ in *Anthologia*: *Heliod.* V. p. 239.
ὅτι μοί τις πρεσβύτης ἰφαίνετο, τὰ μὲν ἄλλα
κατισκληκῶς &c. lib. VIII. p. 379. τότε καὶ
πλέον εἰς γηραιὸν σῶμα καὶ ἀπισκληκῶς ἤδη
ὠρετομῆσαι. Cum autem cuncta, quæ
exarescunt, duritatem quandam nanciscan-
tur, eleganti translatione τὸ ὁ βίη κατι-
σκληκῶς *durum atque austerum vite genus*
ap-

appellatur apud *Suidam* in κατεκληκός·
nec minus egregie *Basilii* in *Vita Thecla*.
p. 18. βίη μὲν γὰρ οὐκ οἶδεν εἶχει ποτὲ τὸ
αὐθάδης, τῷτο καὶ ἀπισκλητὸς τὴ γνώμης, *sui*
judicii & *obstinata animi sententia*.

P. 55. Τερφ· τί ἐν.] *Amphilochi* per-
sona in quibusdam & editis & MSS. Co-
dicibus a dialogi fronte deest: error exin-
de natus, quod *Amphilochum* in hoc to-
to Colloquio non invenirent: errorem ju-
re dixi, quoniam *Amphilochus* pro *Tro-*
phonio hic substituendus est, quod ex ipsius
oratione satis liquet: cum enim in sequen-
tibus suam divinitatem contra *Menippum*
valide tutetur *Trophonius*, hic tamen stu-
pidæ hominum opinionī res ista tribuitur:
hoc a *Trophonii* prorsus alienum esse per-
sona vides, quod commode dixerit *Am-*
philochus: hunc itaque repone.

Μαντιόμαχ.] *Lege Grævium ad Solæc.*
p. 755. Postea nitide *Lucianus* persequitur
omnem in antrum *Trophonii* descendendi
ritum: scripsit etiam *Dicaearchus* integrum
αὐτὸς τὸ εἰς Τερφονίῳ καταβάστω; librum, ut
ex *Athenæo* aliisque cognitum habemus:
eorum autem, qui supersunt, nemo *Pau-*
sania melius & latius horrorem antri sa-
crum, & decipiendis hominibus aptissimam
vaticinandi rationem exposuit in *Bæot. c.*
39. quæ perfectissimi *Commentarii* vice his
Lucianeis esse possunt: illα μάλιστα, quam
in

in adytum descensuri deferebant, proprio nomine vocabatur *μαγίς*, ut ex *Hesychio* liquet & *Etymologo*, quos in hac voce conatus sum emaculare ad *Polluc.* X, 81. videndus etiam *Aristophanis Scholiastes* ad *Nubes*. Opportune veterem *Luciani* Commentatorem inspicio: ex cujus ad hunc dialogum nota hæc aberrantis librarii signa de me: *εσιόντες ἐξήρχοντο* non *εἰσέρχοντο*. & mox: *τὸ ἅπαντα τὸ ζῶντος χρόνον* pro *τρόπον*.

P. 57. *Γάμος τοιούτους*] Quod hic *Alexandro* vitio vertitur, id alia paulum ratione & iisdem verbis laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud *Arrian.* I. VII. C. 10. *γάμος δὲ ὑμῖν τὰς αὐτὰς γιγάμητας, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συλγῆναι ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς* in eodem scriptore præstantissimo cap. 8. *ἔκαστος σιγῇ ἔχοντας ἐκατέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τὴν στρατίαν ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μὴ τὸ πατρὸς στρατεύεσθαι, τὴν Ἀμμωνίαν δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομῆντες* quibus accurate convenit, quod apud *Nostrium* infra: *ὅτε οἱ πολλοὶ εἶναι τὰς τῶν ποταμῶν ἐκείνων ἐπικερτομῆνας*.

P. 60. *ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ*] *Ἀντιτάττεσθαι* & *ἀντιπαρετάττεσθαι* verba sunt a re militari ducta; qui adversam hostibus aciem instruit, *ἀντιτάττει* vel *ἀντιπαρετάττει*. Sic sæpe apud *Polybium*, *Diodorum Siculum*, & *Dionysium Halicarnassensem* atque alios: aureum *Dionis* os in *Rhod.*

p. 315. τὰτ' ἦν ποιῆσαι Λακεδαιμονίων τινὰς ἐν τοῖς εἰνοῖς ἀντιτάξασθαι πρὸς τοσαύτας Περσῶν μυριάδας· *eleganter Heliodor. lib. V. p. 258.* ἀρπάττει τις τῷ ἰσχυρίῳ ἀλγιστάται τὴν κέρην, πρὸς δὲ ὅς ἐστιν ἀξιόμαχος ἀντιτάξασθαι· *Hinc concinnæ apud Græcos translationes sunt enatæ: ἰσὺν ἀντιπαρτάττεισθαι, animi hilaritate morbi viribus resistere: Epicurus Ep. ad Idomeneum: ἀντιπαριτάττει το ἅπασιν τέτοις (τραυλείᾳ καὶ δυσειτελείᾳ πάθει) τὸ καὶ ψυχρὸν καὶ ἐπὶ τῇ τῷ γεγυότων ἡμῖν ἀλγολογισμῶν μνήμῃ.* *Pfellus de Lapid. inter alias Jaspidis dotes hanc quoque reponit: λοιμικῆς ἀντιτάττεισθαι πάθει καὶ ἐπιληπτικῆς.* Denique aptissimus est in *Achille Tat. locus lib. II. p. 35.* quem adscripsisse operæ erit pretium: κάταθεν δ' ὥσπερ ἐκ τῆς καρδίας ὁ ἔρως ἀντιφθέγγειτο· ναὶ, τολμηρὲ, κατ' ἐμὲ στρατεύῃ καὶ ἀντιπαρτάττει; quæ belle cum *Luciano* congruunt: neque vero facer scriptor huius usum vocabuli refugit ad *Roman. XIII. v. 2.* ὁ ἀντιπαρτάττει τῇ ἐξουσίᾳ· & *progr. eximie cap. VII. v. 23.* βλέπω δ' ἔτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοῦς μου· quam sæpe locutionem æmulati sunt Patres. Mox ἐκλαθόμενος τῷ νεογάμῳ γυναικὶς, cum *Horatio* dicas, *teneræ conjugis immemor.*

ἰδὲ δ] Argumentum parile uti frequenter *Lucianus* tractavit, ita præcipue in *Nē-*

Necyom. p. 312. si quis autem primam *Homeri Iliada* perlegerit, facile perspiciet, cui plerumque dialogi partem debeat *Auctor*. Mox ad *Eruditiss. Grævii* mentem verba *Lucianea* distinxi.

P. 61. Ἐγὼ δὲ, ἀ βλέπω] *Equidem ex his judico, ea considero, quæ oculis apparent, quæque jam nunc habes: qualis autem fueris, istius temporis homines novērunt: sensum explicui, ut ostenderem, non injuria me existinare, unam alteramve vocem hinc periisse: forte tamen Elliptica fuerit locutio, ubi non inepte intelligas, cognosco, video, aut aliud istiusmodi: eo ducunt sequentia εἰ τότε ἴσασιν.*

P. 62. εἰ τῷ μεταχῶν] *Sententiæ vincula me non fugiunt: non in eo, inquit Chiron, quod iisdem semper rebus fruamur, sed in continua rerum & varia commutatione sita est voluptas: neque hoc Interpretes latuit: sed quod me sollicitat, id nimirum est, non apte hunc sensum reddi per illa verba εἰ τῷ μεταχῶν: quibus cum non habeo quod subtituam, alios velim rogatos, ut de loci salute cogitent: interim considerari fas est, si vulgata lectione præstet, εἰ τῷ μεταλλάττειν; quod quidem arbitror: verbum enim illud in vetustis Codicibus sic scribi solitum μεταλλάττειν facile degeneravit in μεταχῶν. In præcedenti oratione quiddam itidem ἀναγκάσειν animad-*

animadvertitur, quod a Grammaticis prudentius adhibitum probari solet: in *Xenophonte* istius formæ leguntur non pauca: In extremo dialogo καὶ δεινὴ μεταβολὴ ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν (seu κεντεῦθεν) εἰς ἄλλον βίον: male in prioribus editis maiore distinctionis nota divellebantur: parum ab Auctoris nostri facetia distat illud *Agatharchidis* in Excerptis *Photii*: τὸ δ' ἔχων ὅτι ἐκίτι ὄντω τὸς τύπος ἐν πορθμίδι Ἀγαπλεῖ ἔχοντες Χάρινα ναύκληρον καὶ κυβερνήτην, ἔνα μὴ κατασφραγίης ἀπορῆς ἐπιθέσθαι πάλιν. Cum maximam in rerum vicissitudine dulcedinem constare fancierit Chiron, nos quoque jam nunc præcepti ejus memores, Acheronte relicto, ubi constituto diutius consedimus, ad superos cœli beatissimos incolas adire juvat.

P. 65. Ὀξύχερ] Qui manibus agilis est & promptus, huic convenit id nominis: *Pollux* itaque componit, ἐυκρίαν, λυγισμὸν, ὠδονογῶν, κάμψιν, ὠδονορῶν, ὀξύχειραν, ἐυποδίαν &c. lib. IV, 97. nescio, an idem intelligi debeat II, 149. ὀξύχερ καὶ ὀξύχειρα, τὸ μὲν ὠδὸν Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλξίδι: utraque vides Comicorum nomina, quod in eam me ducit opinionem, non alia *Alexidem* & *Menandrum* adhibuisse notione hanc vocem, quam nostrum *Auctorem*, qui Mercurii designavit furacitatem: apud illos sane, qui

ex corporis indiciis animi conjectant statum & affectus, acutæ & oblongæ manus furandi notant cupiditatem; ita quoque, si qui συνισταλμῶδες ἔχουσιν τὰς δακτύλους, ut apud *Adamantium*, seu, quomodo in *Polemone* lego συνισταλμῶδες, παιῶργοι, κακῶθεις, φιλοχρέματοι. Artes Mercuriales scite *Noster* enumerat primo *Cataplo*.

P. 66. κακάδες] Reduxi MSS. lectionem pro καλάμους, quod malum huc intulerat pedem: agnoverat etiam κακάδες *Scholias*τα: Κοκάδες, inquit, τὰ τ' χορδαῖν ἐπιτόνια· sic enim plerique, non καλάδες· quanquam κλόπες & κλάδοι simplici λ in *Thoma Magistro* scribantur: vox hæc in antiquis rarior, κόμοπας enim dicebant, a recentioribus civitate fuit donata: *Famblicus* de *Vita Pythag.* segm. 118. τὴν δὲ πέντε ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τ' κακάδων ἀνωθεν σύμμετρον ᾠεισσομένη· ibi vide *Eruditiss. Kusterum*. *Scholias*tes *Homeri* vetus, quem *Didymum* vocant ad *Il. I.* Ζυγὸς] ὁ πῆχυς τ' κιθάρας, ᾧ ἔσκενται οἱ κλάδοι· ὅτω δὲ λέγονται οἱ πάσσαλοι, ὧν ἐξάπλωνται αἱ χορδαί, ὥστε τὸ κεικακῆσθαι· quæ ad verbum descripsit *Etymologus* in *Ζυγὸς*· ne alios memorem: plurimum tamen κόμοπας *Lucianus* dixit, *Jove Trag.* p. 195. τὰς κόμοπας τ' κιθάρας ᾠεισσομένη· *Adv. Indoct.* κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχον, ξυλίνας δὲ κόμοπας ἐπικαμμένη· c Do-
ri-

ridis & Galatæ colloquio aliud præterea notavit summus *Grævius*: ut usum horum verticillorum ne declarem, curiosa cavet Grammaticorum diligentia, qui omnes satis bene. In ipsa re, quam *Lucianus* denarrat, dissentiunt *Auctor Argumenti* in *Pindari Pythion*. quem erit cum emendabo, & *Apollodorus Biblioth.* lib. III. p. 169.

P. 68. καὶ τῷτο] Asperi nescio quid in hoc loco latet, quod aliqua me ratione offendit: *caruleos habet oculos, sed illud ipsum galea decorat*: quodnam enim ornamentum caruleis oculis imposita capiti galea confert? in his me fluctuantem cogitationibus opportune *Nicol. Heinsius* expedit ad lib. II. *Artis Ovid.* vs. 659. quam notam perelegantem omnino velim legas.

P. 69. ἢ πῆχυν] Risi jocosam Interpretis simplicitatem, qui *penem* verterit, ubi minime ista *Luciani* contaminatione opus erat: quis nescit Cybeles sacerdotes & Bellonarios convulneratis brachiis aliisque corporis partibus elicuisse sanguinem, eoque Dearum honori litasse? quam multi sunt patres in exagitando hoc Gentilium sacrificulorum scelere? commodo *Benedictus* sui fuit oblitus in *Dea Syria* p. 910. ita *Lucianus* (nisi quis alius istius scripti Auctor potius sit habendus, Assyrium enim in principio se dicit) de *Gallis*: τὰ μὲν γὰρ τε τὰς πῆχιας, καὶ τοῖσι γότοις πρὸς ἀλλήλους τή-
πῳ

πλοῖται· hic aliquanto castius Interpres: *cubitosque incidunt*: præstitisset etiam in hoc loco non tam obscœne cogitasse: *Proper.* lib. II. El. 18. *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Tremendam Cupidinis potestatem vivide Venus deformat, qui non tantum vulgus Deorum, sed ipsum quoque Jovem ludum facit, & emeritam amori Rheæ senectam novis ignibus suscitatur: componi cum his merentur acerba Veneris ad Cupidinem increpatio apud *Apulejum* ad finem lib. V. *Metamorph.* & blandum Jovis ad eundem alloquium lib. VI. An paulo post potius scribendum? δέδιό τι τοιῦτοι.

P. 70. βεβιωται ἡμῖν] Verbi elegantia non latuit Interpretes: hoc pacto τὰ βεβιωμένα *res in vita gestæ* dicuntur ab *Æschine* Ep. 7. Μελανώπων ἢ σὺν ἐπαιελθὼν μόνον ὡς ὁμᾶς νομίζω τοῖς βεβιωμένοις αὐτῶν πρέπασαν λισπύσσει χάρις. Mox ἐκκαθαίρει τὸ βίον, *vitam*, id est, *illam hominum ætatem*, seu *homines illa ætate viventes expurgans*: hanc loquendi venustatem polite *Cassaubonus* exposuit ad *Athen.* XV, 5. eruditissimi Viri observatis multa vel ex solo *Luciano* adjungi possent: ut in *Fugit.* p. 787. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ὦ τί λισπύσσει τὸ βίον ἐλέλυθας; *relicta vita obscure Benedictus*: melius dixisset; *relicta terra*, Et incolentibus eam hominibus p. 788. σὺ κατείδων τὸ βίον ἀδικίας καὶ ἀφρονομίας μετὰ

p. 790. ἐμῆσασα εἰς Ἰνδὸς τοπρῶτον, ἔθι-
 μέγιστοι ἔσσι τῷ βίῳ p. 799. ἄπεισι ὡς τά-
 χιστα εἰς τὸ βίον· recte versum: *ad homines*
ite quam celerissime. Hæc ex uno libello
 appolui, cetera præteriturus. Non aliter
 etiam *Longin.* Sect. 43. τοσαύτη λογικῶν
 ἡγεμονική τις ἐπέχῃ τὸ βίον ἀφορέα· ad quæ
 commodum ex *Herodiano* locum notavit
Doctiss. Tollius: Basil. V. Tb. p. 58. ἵνα
 ἡλύωμαι τραγωδία τῷ βίῳ· Hymnus in Vir-
 tutem antiquus: Ἀριτὰ πολύμοχθοι βρυτείῳ
 ἡλύει, κάλλιπον θήρεσσι βίῳ· βρότεοι ἡλύ-
 οῦσι βίῳ comparia sunt: non autem simpli-
 citer ipsos homines significat viventes, sed
 modum etiam vitæ aliquando & consuetu-
 dines inter eos receptas: unde εἰσπηγῆσθαι
 τῷ βίῳ· in usum humanæ vitæ communem
 inferre: *Euseb.* Περὶ παρασκευῆς. l. I. εἴτα ὁ
 τὰς ἀρετῶν πᾶσι βοιωμήσας διοποιίας τε καὶ διο-
 γονίας εἰσπηγῆσθαι τῷ βίῳ· quibus apposite
 congruunt illa *Basilii in Vita Theclæ* p. 32.
 τελετὰς ὅτι λίγα καὶ μυθήματα καὶ ζωοθυσίας καὶ
 ἀποθνήσκοντας ἀλλὰ μύθων μὲν τινῶν καὶ λόγων
 εὐπρεπεσέων ἐπεισχωμάσονται τῷ βίῳ τῷ τῷ
 ἀφαιδιδόναι τῷ ἐξῆς βίῳ posteris tradere, in
Cinnamo Histtor. lib. I. *Heliodor.* ipsos la-
 trones λεῖπτον βίον vocavit *Æthiop.* lib. I.
 διὸ καὶ συρρεῖ ἐκ αὐτῶν (λίμην) ὁ τοιῷτῷ
 βίῳ· hinc explicare conatus sum obscu-
 ram apud *Pollucem* locutionem IX, 33.
 τελώτης κρείττω τῷ βίῳ, *publicanorum vulgo*

Ἐῖς *face melior*. Jungi aliquando solet ὁ βίος τῷ ἀνθρώπῳ. *Porphyr. de Abstin.* l. 27. Πρῶτον μὲν τοίνυν ἰσίου, ὅς ἐστι παντὶ τῷ βίῳ τῷ ἀνθρώπῳ ὁ λόγος μετὰ τὴν ἀρχήν οἷον, *non cujuscunque generis hominibus*. Ab hac autem eleganti locutione non abhoruerunt Romani, qui, si qua fieri potuit, Græcorum flores in hortulos detulerunt suos: *Lucret.* l. 64. *Humana ante oculos fœde cum vita jaceret In terris oppressa gravi sub religione.* humana vita, ὁ τῷ ἀνθρώπῳ βίος. *Phædr.* Ἐῖς *prudenti vitam consilio monet*: hic jam ab eruditis hominibus notatum, qua debeat significatione sumi *vita*, pro ipsis scilicet hominibus: alias certe, me quidem judice, minus commode diceretur & Latine, *vitam monere consilio*, si proprie capias. *Plinius* etiam *H. N.* XXVIII. c. 2. *In universum vero omnibus horis credit vita nec sentit*: ex hoc autem scriptore plura sunt a *Casaubono* collecta. Audacius aliquanto *Cælius Aurelianus Siccensis* omnem medicorum vitam pro ipsis posuit Medicis: tandem *Propertius* lib. I. El. 2. *His tu semper eris nostræ gratissima vitæ*: cum ad modum intelligi posse puto *Ælian.* V. H. l. c. 34. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, τὴν βλάβην οὐκ ἐμὴν οἰκίαν καὶ τὴν ἀδελφῶν βίον, εἴπει, θεῶν ἀποκόμῃ. ipsos fratres eorumque vivendi rationem. Ἐκκαθαίρει simili ratio-

tionē de Hercule dixit *Synesius* in Epist.
 εἰδεῖσθαι ἂν ἐπὶ ποιηρὲς ἀνδρας τὸν Ἡρόκλειον
 τρόπον ἐκκαθαίρων αὐτῶν τὴν πατρίδα.

P. 72. Ἐπιβάλλουσι] *Lucianus* habet
Græviani Codicis, lectionem, quæ omni
 orationis asperitati commodo medetur. Sæ-
 penumero fabulam *Hyacinthi* Scriptores
 Christiani infestantur: *Tatianus* gravis au-
 ctor & eruditus: λέγεται μοι νῦν ὁ ἐκατή-
 βολος, πῶς Ἰάκινθον διεχρήσατο Ζεφύρος;
 Ζεφύρος αὐτὸν νείκεται· καὶ τὸ τραγωδοποιῶ
 λέγοντος, Ἀῦρα θεῶν ὄχημα τιμωτάτον, ὑπὸ
 βροχέας αὔρας νικηθεὶς ἀπώλεσε τὸν ἱερόμυρον.
Orat. ad Græc. §. 14. *Theophilum* & *Cle-*
mentem prætereo: accurate congruunt illa
Luciani Dial. seq. αὐτὸς γὰρ ὁ μάλιστα ἡγνός,
 ἅτι φοιεύσθαι μὲν ἱερόμυρον τῷ δίσκῳ &c. multa
 habet comparia *Oenomaus* apud *Eusebium*.

P. 73. Ἐργαστήρια τῶν μαντικῆς] Ἀπάτης
ἐργαστήρια has easdem oraculorum officinas
 appellat *Clemens* in *Protrept.* Sed ire juvat
 in rem præsentem: diffors est in hac voce
 a communi notione usus: proprie quidem
 ergastula vocantur, quo mancipia detrudi
 solent, vel etiam prostibula & tabernæ me-
 retriciæ, unde *Theramenes* a *Demosthene*
Ep. 4. ἐν ἐργαστηρίῳ τιθεσθαι μὲν ἐν παιδὶ
 dicitur, quoniam vitam duxerat turpem, &
 juvenilem nequitiam ad seram continuarat
 ætatem: illam autem nitidiorem, quam
 respicio, vocabuli significationem, potius

in exemplis malo, quam mea cognoscas descriptione: *Demosth. Orat. I. adv. Bœotum*: καὶ μετ' ἑαυτῷ κατασκευάσας ἐργαστήριον συγγραπτῶν: quæ paucis mutatis re, euntur ad initium *Orat. II* μετ' ἑαυτῷ κατασκευασάμενος ἐργαστήριον συγγραπτῶν: *Liban. Pro Saltator. οἷμαι μὲν ἔσπεύχην ἐργαστήριον ποιῆσαι τῆς τέχνης, εἰδὲ ὡς ἔστιν Εὐρώπῃσι ῥῆσιν ἀφίνας πῶς λόγους*: non equidem existimo, te Spartam elegisse quasi scenam & theatrum quoddam artis tue oratorice: summo opere vero aridet illud *Hædori. de Delphis*, urbe cultissima, ἱερὸν μὲν Ἀπόλλωνος, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων τέμενος, ἀνδρῶν δὲ σοφῶν ἐργαστήριον esse confirman-
tis: idem *Æthiop. lib. IV. p. 235. πειρατῶν ἐργαστήριον* ipsos piratas homines ergastulis & si quid his pejus, dignissimos, ita vocat: cetera in aliud tempus asservabo.

P. 75. Ὑπὸ συμποσίῳ] Hæc arma totumque Bacchi bellicum apparatus reperies itidem in *Baccho*: non sine fructu conferri potest *Arrian. Ind. Hist. c. 7. expeditiones autem & res Bacchi gestas multo venustissime præpinxit Horat. lib. II. Od. 19.*

P. 76. Οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο] Malim: εἰδὲν ἂν ἐργάσαιτο τοιοῦτοι εἰδὲν ἔστιν ἔμφοτοι: ut exempli raritate facinus hoc apud Junonem Jupiter excuset: ἐμφοταὶ non simpliciter de sodalibus Icarii, sed de quibusvis vino deditis intelligendi.

τὴν Ἡραν] Relege, quæso, cuncta veterum fabularum vestigia, de Junone certe non invenies, illam Cupidinis unquam ludibrio fuisse expositam: quid ergo? reponere Πείαν, cui jam vetulæ pudendum amoris ignem adflaverat Cupido. Vid. Dial. 4. Hanc scripturam editio Juntarum expressit, cujus ab Eruditissimo du Soul admonitus sum.

P. 79. καὶ τὴν θαλ.] Καὶ τὴν θαλ μο-
tis enim non est καὶ eo modo repetere.

Ἐπεβέλευσαν ξυνδῆσαι] Integras aliquando e *Luciano* voces incuria librariorum omisit, ut illustri docuimus exemplo ad p. 6. hic tale quid admissum, fuit cum suspicarer: ita scilicet supplebam propter phraseos, ut opinabar, duritatem: ἐπεβέ-
λευσαν ξυνδῆσαι αὐτοὶ βελομένοι λαβόντες· ut
p. 94. ἐπῆλθον ἐπικλῦσαι θείων· non au-
tem ἐπῆλθον ἐπικλῦσαι· sed nihil invitis ho-
minibus doctis constituo; tolerabilis enim
est in *Auctore* nostro quædam scribendi
libertas. Παντοῖ⊕ dicitur εἶναι qui metu
perculsus varias induit formas, emoti &
trepidantis animi indicia: egregiam horum
picturam vides apud *Nostrum Eunucbo* p.
98 I. Βαγῶας ὃ μάκρον ἐταράττετο, καὶ παν-
τοῖ⊕ ἢν εἰς μυρία τροπόμην⊕ χρώματα καὶ
ψυχρῶ τῷ ἰδρώτι ρεόμεν⊕· Similiter *Tar-*
tius lib. V. Τύτοις ἐτυχὼν πάντῃ ἐθρόμῳ,
ἐμῷ ἀνεφλεγόμενῳ, ἀχείων, ἐθαύμαζον, ἡ-
**** 2 πῖσαν,

πίσαν, ἔχαιρον, ἡχθόμην & ad initium
lib. VIII Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θίρσανδρος πα-
ραπὸς ἡν, ἡχθόμην, ἀργίξην, ἐκκαλέσθην &c.

P. 81. Ἀπαγορεύειν.] In notissima locu-
tione, iis saltem, qui veteres scriptores
non incuriose tractarunt, *Benedictum* im-
pegisse jure quis miretur: tirones itaque
mihi monendi sunt, dici aliquem ἀπαγο-
ρεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέναι, qui labori-
bus periculisque ferendis non sufficit, eo-
rumque gravitate victus fatiscit & animum
despondet. *Noster* in *Hermot.* 551. αὐτὸς
τὸ μῆν & χρόνῳ ἀπαγορεύειν· hic tamen
recte idem *Benedictus*, ob temporis pro-
lixitatem animum despondere: *Libanius*
ad *Theod.* p. 380. ἀνέροχα τὴν ἰδὴν καὶ αὐτὴν
ἀπειπεῖν· plura peti possunt ex *Isocratis*
Ep. I. ἀπακείρηναι, *Platone* p. 598. *B.*
Arrian. de *Venat.* c. 17. *Pausan.* 350,
561. *Polluce* VII. 186. *Luciano* T. I. p.
444. *Synef.* *Ep.* 4. *Acbill. Tat.* p. 159. qui
ante oculos habuisse *Synefii* locum videtur;
aliisque: attamen ego plures in eodem
hæsisse luto interpretes animadverto. *Ser-*
vis, qui immiti dominorum & intolerabili
sævitia pressi, herum mutare constitue-
rant, jus erat παρὰ τοὺς αἰρεῖν· ad quem *Athe-*
niensium morem in sequentibus alludit
Mercurius: rem ipsam declarat *Pollux*
VII. 13. ubi laudanda *Commentatorum*
industria, ad quos *Lectorem* ablego.

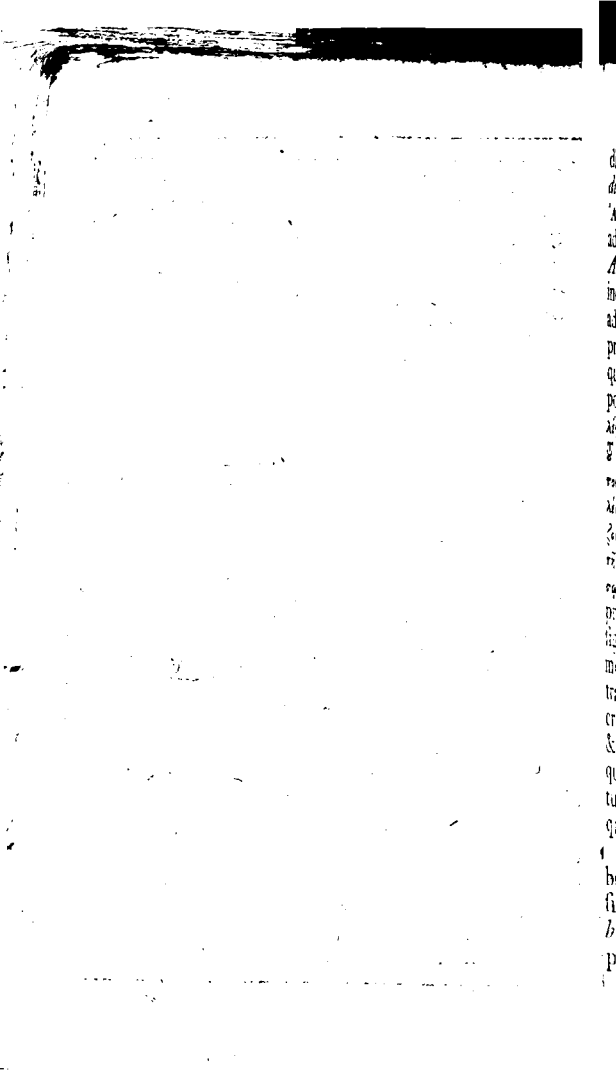
P. 83. τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων] Quæ ca-
 ssum vulnera *Plinio* dicuntur, cui hanc
 vocem pereleganti emendatione restituit
 Vir summus *Joh. Frider. Gronovius* p.
 780. adducto insuper *Auctoris* nostri loco:
 adde quoque doctiss. *Lamb. Bos Observ.*
 ad N. T. p. 98. Sic ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἰσχυ-
 μάτων *Catapl.* p. 448. & *Diogenes* in *Ze-
 none*: τῶν γινώσκων τινὸς παιδάριον μεμωλε-
 πισμῶτον διασάμειν. ὡς αὐτὸν, Ὁρῶ, ἔφη,
 οὗ τῶν θυμῶν τὰ ἰχνη. Quale Castoras insignis
 capiti impositum habuisse memorat *Lucia-
 nus*, etiam nunc in nummis conspicitur:
 non dissona prodit *Codinus* in *Circi* *Con-
 stantinopolitani* descriptione, quem operæ
 est super hac re consulere. Hæc ut non
 tantum mente sed oculis etiam percipias,
 Benevole Lector, laudatissima fecit & ad
 augendas literas prona nobilissimi Wildii
 humanitas: quos enim adjeci *Antiochi*
 nummos, ad exemplaria repræsentavi, quæ
 servat Spectatissimi Viri incomparabilis no-
 mismatotheca. Postea præsens *Dioscuro-
 rum* numen utilissimum nautis periclitan-
 tibus officium præstare, & tranquillandi
 maris provinciam sortito tanquam inter
 Deos iis obtigisse, *Mercurius* affirmat: per-
 apposite ad veterum opinionem: hoc enim
 obeundi maris munere Castoras & *Hele-
 nam* poetæ venustissimi honorifice conde-
 corarunt: *Euripides* in *Oreste*: Ζῶνς γὰρ

ἔσαν, ἔτι ἰὺν ἄφθιτον χρεὼν, Κάστορί τε, Πολυδεύκῃ τ' οὐ αἰθέρῳ πλῦχαῖς Σύνθακ' ἔσαν ναυτίλοις σωτήρι'· iterumque in extrema fabula: Σὺν Τυιδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς καύταις μεδέσασα θαλάσσης· De Helena tamen contraria scripsit, notante *Scholiasia*, *Sofibius*: ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χιμαζομόοις καὶ θαλάτταν ἐπήκρος ἔστι, καὶ Εὐριπίδῳ σεσημείωται· ὁ μὲν τοι Σωσίβι' ἔμπαλιν οἶεταρ ὅτι εὐμνῶς αὐτῇ ἐπιφαίνεσθαι· etiamsi de fausto Helenes numine dubitaverit *Sofibius*, de Castore saltem & Polluce res est certissima: eximium adscribam *Plutarchi* locum in *Lyfandro* pag. 439. ἦσαν δὲ τινες οἱ τῆς Διοσκόρου ἐπὶ Λυσάνδρῳ νεὼς ἐκατέρωθεν, ὅτε τ' λιμὸν ἐξέπλη πρῶτον ἐπὶ τῆς πολέμιας ἄσπερ τοῖς οἴαζιν ἐπιλάμψαι λέγοντες· ut consent verba, & omnia rite cohaereant, vel post ἐκατέρωθεν addendum reor, εἶδον, vel ultima sic refingenda, ὥς ἄσπερ τοῖς οἴαζιν ἐπιλάμψαι ἔλεγον· prius tamen facilitate sua magis arridet: hanc igitur ob causam in Castorum honorem Lyfander Delphis consecravit χρυσῆς ἀστέρας τ' Διοσκύρων, auctore *Plutarcho* p. 343. quin etiam Pollucis Græcum nomen eo trahunt Grammatici, quoniam δεῦκ' *dulcedinem* notat; nam & vitam duxit humano generi utilissimam, & in Deorum acceptus numerum suavissimam iactatis mari navigantibus salutem annunciare non dedi-

di
di
A
ad
A
in
ad
pr
qu
po
xi
E
ra
xi
Z
r
ce
pr
fi
ma
tr
cr
&
qu
tu
qa
b
fi
b
p

dignatur: vide *Scholiastam Apollon. Rhodii* ad lib. I. v. 1037. & *Etymologum* in 'Αδευκῆς. Similem Achillis benevolentiam ad insulam Achilleam memoriæ mandavit *Arrian. Perip. Pont. Eux.* Sed limitibus inclusus augustis, eos tantum curabat, qui ad hanc appellebant insulam, iisdemque præfens suum numen significabat indicis, quibus ipsi Castores: non indigna, quæ ponantur, *Arriani* verba: οἱ δὲ καὶ ὑπερ-
 λύγιστον φανήσονται ἐπὶ τῷ ἱερῷ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ
 τῷ κέρως τῇ Ἀχιλλείᾳ, καθάπερ τῆς Διοσκόρους.
 τοσοῦτοι μόνον τῷ Διοσκύρῳ μείον ἔχειν τῇ Ἀχιλ-
 λείᾳ ὅσον οἱ μὲν Διό-κρυγι τοῖς πανταχῶς πλω-
 ζομένοις ἐκκεργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σω-
 τῆρες γίνονται, ὁ δὲ τοῖς πιλάζουσι ἤδη τῇ νή-
 σῳ. Alibi forte plura, ubi simul, cur hanc
 præcipue Dioscuris provinciam veteres as-
 signatam voluerint, explicabitur: istius-
 modi certe stellarum in morem ignes per
 transtra navium oberrantes haud medio-
 cri gaudio nautarum animos pertentant,
 & maris ad austrum se componentis tran-
 quillitatem prædicunt: causas horum na-
 turales multi recentiorum enuclearunt,
 qua in re nos minime commorabimur.

P. 88. [ιδὼν εἶδον] Sanissima lectio &
 bene Græca: e *Pausania* monstravit hanc
 similesque loquutiones præstantissimus *Syl-
 burgius* in eruditissima illa ad Lectorem
 præfatione: usurparunt etiam LXX. In-

interpretes *Exod.* III, 7. ἰδὼν εἶδον τὸ πρῶτον & λαῶ μὲν. quæ a *Stephano* repetuntur *Actor.* VII, 34. in hac autem scribendi formula lapsi sunt Viri doctissimi, *Pfochenius Diatr.* §. 52. quod Hebrææ phraseos æmulationem negaret, & *Gatakerus* de N. T. *Stylo* c. IX. quod *Pfochenio* adversarius insolens hoc esse Græcis loquendi genus confirmaret, & Lucianeï loci vim frustraneo conatu eludere niteretur: etsi enim phrasîs quædam native Græca sit, a LXX. tamen & N. T. scriptoribus ad locutionem Hebræam accurate exprimendam aliam utique induit formam: quare prudenter *Sylburgium* scripsisse judico: *cujusmodi phrasēs occurrunt etiam in sacris literis ex Hebraïca consuetudine petita.* De polypo legatur *Theophrast.* de *Color.* *Ælian.* H. A. pluribus in locis, & V. H. lib. I. c. 1. *Basilii* & *Eustath.* in *Hexaëm.* ad quem posteriorem multa congeffit *Leo Allatius.*

P. 89. Ἐπιλέξας] *Prælegit*: rarissimi usus significatio, quam observandam moneo: in historia parili *Antoninus Liberalis* c. 1. scripsit: ἡ δὲ ἀνείλετο, καὶ ἀνέγνω. Sic tamen & *Eunapium* adhibuisse censeo in extrema *Libanii* vita: καὶ ὁ γὰρ ἔχων ἀναλεγόμενος ἑκάστον αὐτῶν ἐκείλη. quamquam aliter *Interpres* ceperit; & *Callimachus* *Epigram.* XXIV. πλέτων τὸ δὲ ψυ.

Ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμεν. Paulo post, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἤξιον malim quam αὐτῆς. Jurgia Dearum asperissima nisi sedasset Jupiter, res ad manus venisset, quod ita *Lucianus*: καὶ εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς διέστηεν αὐτὰς &c. veram agnovisse Lectionem videtur *Benedictus*: ac nisi Jupiter ipsas diremisset: αὐτάς· alias enim potius scripsisset, εἰ μὴ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὰς διέστηεν· neque decorum est, διέστηεν suo casu cedere.

P. 92. ἀπέληπτο] Sic tres quatuorve, quas oculis usurpavi, editiones: vitiose tamen: quis enim auribus defæcatis & Græcæ puritati assuetis toleret ἀπὸ λαμβάνειν καὶ ἢ κερμάτων? nam nativa locutio est ἐπιλαμβάνειν καὶ ἢ κερμάτων· ut in *Navigio* καὶ ἢ κερμάτων ἐπιλημμένον· καλῶς δὲ ἐπιλαμβάνειν apud *Max. Tyrium* Serm. V. & φιλοσοφίας ἐπιλαμβάνοντες, *Philosophiæ studiosi* Serm. XXXI. *Artapanus* de Judæorum Rebus apud *Euseb. Præpar. Evang.* lib. IX. Τὸν δὲ Μώυσεν ἦν εἶχε ῥάβδον ὡς παλόντα ὅφιν ποιῆσαι· πληθέντων δὲ πάντων ἐπιλαβόμενον τὴν ῥάβδον ἀνελίθειν καὶ πάλιν ῥάβδον ποιῆσαι· Igitur hoc etiam loco scribe ἐπέληπτο.

P. 94. Εὐτρεπῆ] Ante legebatur εὐπρεπῆ· quæ lectio sane parum erat εὐπρεπής· nos Grævio MSS. probanti sumus obsecuti, & meliorem unius literulæ muta-

tionem lectionem *Luciano* redonavimus. Occurrit equidem in *Æschyli Choëphoris* ἐπικεῖα εὐπρεπῆ, *auxilium paratum*, ὁρnatē instructum: sed hoc damnatum a Codicibus scripturam nullo modo confirmat: cognosce potius hæc exempla aptissimos restitutæ lectionis tibicines: *Lucian.* in *Cataplo*: Εἶεν, ὦ Κλωθεῖ, τὸ μὲν σκάφῃ τῷτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς. *Æschines* in illa multo facetissima epistola X. καὶ ὁ λόγῃ ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τῷ Καπιτώλει εὐτρεπὲς. *Dionysius Halicarnassensis Antiq. Rom.* lib. IV. c. 72. πρὶν ἢ τὰ παρ' ἡμῶν εὐτρεπῆ θύεσθαι. *Hesych.* Εὐτρεπῆ, ἡτοιμασμένον. Hinc εὐτρεπίζειν, *apparare* apud *Aristoph.* Pl. vi. 626. alibique frequen-
tissime.

P. 95. εἰκαυμάταν Dubitabilis est huius lectionis bonitas: nam superius p. 70. ὅτι οὐ τὰ εἰκαυμάτα ἰσάμεν legebamus: breviter inquiram, utrum anteposendum videatur. Εἰκαυμάτα notæ vocantur igne signatæ & inustæ καὶ τῷ εἰκαῖσθαι, unde εἰκαυρῆ, inustus in *Glossis*: & μέλαν εἰκαύτω μελαινει τῷ χροαζῇ apud *Nonium* Συναγ. Ἰσορ. ad *Stent.* II. *Gregorij* 15. *Noster Catapl.* p. 44. καὶ τοι, τί τῷτο; ἔχῃ μὲν καὶ σημεῖα τῷ εἰκαυμάταν, εἴη οἷα ἢ ὅπως ἐξάλλετ' αὐτὸν, μάλλον ἢ ἐκ-
καυρῆ. *De Aristoteli* lib. vi. c. 3. εἰκαυμάτα. *De Aristoteli* lib. vi. c. 3. εἰκαυμάτα. *De Aristoteli* lib. vi. c. 3. εἰκαυμάτα.

dedecoris notas corpore præferret. *Legenda*, quæ hac de re eruditissime scripsit *Rhodius ad Scribonium Largum*. *Eupapius in Ædesio* hos vocat ἀνδροπόδα δεδλευκότα κκῶς, καὶ μάστιγι καταδιδασκαληνῶρα, καὶ τὰς τῇ μοχθηρίαι ἀπειλὰς οἱ τοῖς εἰδώλοις φέρονται. apud *Platonem in Timæo* p. 1045. ὥς οἷον ἱσκαύματα μοι ἀνακλέετα γραφῆς ἔμμοιᾶ μοι γέγονε. quibus ad κρηγογραφίαν seu ἱσκαυστικῶν *Philosophum* respexit ille duco: *Chalcidius* interpretatione liberiore mentem Auctoris sui expressisse fuit contentus: Fors etiam quod studiosa senis & assidua relatio meracam quandam & inobsoletam impresserit animo notam: simili modo *τροσιπτερι* exponit *Etymologus*, ἱσκαυμα ἵππευ γυμνασίου ἐπὶ τῇ γνάμῃ, quod propterea πυρὸς χάρισμα non inconcinne vocat *Anacreon* Od. 55. Tandem *Schohastes* nostri *Luciani* ad *Lexiphanis* ista: καὶ ὅτι καύματα ἢ hæc adnotat: τοῖσι τὰ δὲ τῷ κρύει θύορμα ἱσκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. rectissime scripsit & ex medicorum consuetudine, qui solent ἱσκαύματα nominare signa, quæ frigus penetrabile corporibus humanis impressit, quamquam *Luciano* nihil faciat. At vero ab istis ἱσκαύμασι multum distant ἀναύματα. bonis avibus illa vox in *Pollucem* reducta est lib. VII, 110 & X 110. ubi opportuno *Diederichsen* ostendi significare

ficare *cremia*, seu *ligna arida*, quæ focis imponuntur: quapropter vitii non expertem suspicor *Pollucem* meum VI, 91. τὰ δὲ ἱκαύματα εὐτατα non tamen me prae- terit, & in *Hesychio* sic vulgatum: Εὐ- τατα &c. τὰ ἱκαύματα · melius utriusque integritati consultum arbitror, si refingas *ἐκκαύματα* · discernant oculatiores, num rem acu tetigerim. Ex his satis liquet, & meliorem me ducere in priore dialogo lectionem *ἱκαύματα*, eandemque hic etiam reduci malle, quoniam *ἐκκαυμάτων* ea nunquam est notio, quæ huic *Luciani* loco possit convenire.

P. 98. Πιτόραμϙ] Vide *Grævium* ad *Solæc.* p. 751. In prima Tritonis narra- tione Ἡ Ἀθηναῖ μὲν τὴν ἀσπίδα περιβαίνουσα &c. ἡ Ἀθηναῖ δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι ὑποσιλβού- σης · non bene digestus orationis nexus deprehenditur, quæ Græcis ἀναχλωδία dixi supra.

Ad *Timonem* accedimus, quod ego mobilissimum *Luciani* scriptum juxta cum eruditissimis hominibus admiror & permagni facio: quid enim eo purius est, & ad ve- terem eloquentiæ formulam magis com- positum? quid itidem argutius habes, & ingeniosius? nam certe lectoris harum e- legantiarum non expertis mentem inex- pectata voluptate perfundit. In hanc ita- que curam incubuerant doctissimi viri, ut mel-

mellitissimum hoc ingenii Luciani monu-
 mentum expolirent atque illustrarent: ne-
 que adeo sua laude fraudanda est *Tana-*
quilli Fabri, hominis elegantis, opera,
 quam in hoc Luciani scripto utiliter col-
 locavit: hunc non passibus æquis & lon-
 go satis intervallo sequitur *Lambertus Bar-*
laeus, cujus in *Timonem* labores diligen-
 tiæ gloriam certe & propensi in literas a-
 nimi merentur: ego post alios lineam in
 hac tabula ducere constitui, & fors operæ
 fecisse pretium videbor, si accuratius quæ-
 dam ex *Aristophanis* fabula *Pluto* loca
 commonstravero, quæ sibi proposuit imi-
 tanda *Lucianus*; non enim inde scripti
 præcipuum tantummodo argumentum,
 verum etiam locutiones nonnullas & sen-
 tentias desumfit. Sed post *Tanaquillum*
Fabrum restant, quæ de Timone prædi-
 camus: neque enim tanto nos hunc ho-
 minem odio, quanto ille genus omne hu-
 manum, prosequimur, vel propter hunc
 solum *Luciani* nostri libellum: nam hos
 ejus mores inficetos & ab hominum con-
 gressibus abhorrentes male nititur excusa-
 re *Faber*. Sane *Platonis Epistolæ* a *Leone*
Allatio publicatæ, sophistica potius sen-
 tentiolarum ludibria, quam nativam prin-
 cipis philosophi gravitatem spirant: con-
 tra stat veterum auctoritas, sine qua ni-
 hil in hujuscemodi rebus licet: *Aristopha-*

nes in *Lyfistrata* p. 887. ingenium Timonis inhumanum sale Comico defricat, & in *Avibus* deorum hominumque oforem vocat κατὰ πόλιν Τίμων, merum Timonem: quapropter & merito μετὰ πόλιν cognomen ipsi adhæsit: Cicero *Tuscul. Quæst.* lib. IV. §. 25. odium in hominum universum genus, quod accepimus de Timone, qui μετὰ πόλιν appellatur. Idemque obscurius de *Amicitia* §. 87.: Quin etiam si quis ea asperitate est, & immanitate natura, congressus ut hominum fugiat atque oderit, qualem fuisse Athenis Timonem accepimus &c. Plinius H. N. lib. VII. c. 19. ubi æquabilem animi tenorem exire aliquando monet in rigorem quandam torvitatemque naturæ duram & inflexibilem, affectusque humanos adimere, inter ceteros auctores maxime sapientiæ Timonem connumerat, hunc quidem etiam, ut inquit, in totius odium generis humani evectum: hunc tamen ipsum philosophis accensere non erubuerunt antiqui scriptores, quem insipientis potius sapientiæ, siquidem illa sit sapientia vocanda, consultum dixeris: particulam e *Diogene in Timonis Philasii Vita*, sed alieno ibi loco positam, quæ breviter ingenium huius Misanthropi complectitur, excerptam: Εὐνοῖς ὃ καὶ ἔτερον Τίμων. ὃ μετὰ πόλιν, ὃ δὲ μετὰ πόλιν, ὃ δὲ μετὰ πόλιν.

καὶ ἰδιοπραγίαν, ὡς καὶ Ἀντίγονος φησι· λέ-
 γει γὰρ εἰπεῖν Ἰερώνυμον τὸ Περιπατητικὸν
 ἐπ' αὐτῷ, ὡς καὶ τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ φεύ-
 γοντες τοξεύουσι καὶ οἱ διάκονοι, ὅταν τὸ φι-
 λασόφῳ οἱ μὲν διάκονοι θηρῶσι τὰς μαθητάς,
 οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ Τίμων· alieno
 dixi loco politam, quoniam ex more *Dio-*
genis ad finem erat rejicienda: ut enim
 nunc est, narrationem de Timone Phila-
 sio non bene interrumpit & conturbat: sed
 observa mihi, Timonem nostrum fuisse
 φιλόκρητον: id nimirum ad *Lucianum* fa-
 cit, qui illum inducit agrum sarculo ver-
 santem: ne vero non de Timonis natura
 credat Lector, res erit ipsa testimonio,
 quam e Plutarcho satis ridiculam comeme-
 morabo. Cum processisset aliquando no-
 ster homo in Atheniensium concionem,
 omnium animos rei novitate percussos ad
 se convertit, magnamque sui expectatio-
 nem concitavit: ille vero ad attentos Athe-
 nenses hæc dixisse fertur: arca mihi par-
 va est, in qua domum erigere decrevi: in
 hac ficus enata multorum suspendiis est
 nobilitata: non possum itaque non, quin
 publice significem, si quem Atheniensium
 vitæ ceperit tædium, me eum velle roga-
 tum, ut ex hac felici arbore se suspendat,
 antequam exscindatur: & quis post hæc
 certis asseritis morum ejus argumen-
 tum desinet adhibere? autem argorem ex ip-

juriis amicorum videtur contraxisse, quorum ingratus post ingentia beneficia animus in hanc eum opinionem præcipitavit, ut summam vitæ beatitudinem in universi generis humani odio definiret: μόνῳ εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι θύομαι, πλεον τὸς ἄλλους φεύγοντες ἀνθρώπους, ut scribit *Pasanius*: neque hoc profecto temere finxit *Lucianus* noster, sed ex ipsius historiæ veritate accepit: indicio *Plutarchus* est in *Antonio*, quem & ipsum refert hominum evitasse congressus, καὶ τὸ Τίμωνος ἀγαπᾶν καὶ ζηλῶν βίῃν ἴφρασκεν, ὡς δὴ πεποιθὸς ὅμοια· καὶ γὰρ αὐτὸς, ἀδικηθεὶς ὑπὸ φίλων καὶ ἀχαρισθηθεὶς, ἀπὸ τούτου πᾶσιν ἀνθρώποις ἀπιστεῖν καὶ δουχεύεσθαι. Meminit etiam in *Alcibiade*, quem multa civium celebritate e concione deductum sic alloquutus fuit: Euge vero, fili, macte sis isthoc honore; illis enim tu magnum aliquando malum conciliabis. Cum quo solebat, solus erat Apemantus, quem tamen ipsum ingratus perpetiebatur: nam quando simul una convivabantur, dixissetque Apemantus, Quam aptum est hoc nostrum atque pulchrum convivium, Siquidem, inquit Timon, tu abesses. Miror itaque, quid dixerit Hieronymus Peripateticus, Timonem discipulos fugientem captasse, cui nihil æque fuerit in votis, quam ab omnium familiaritate remotum res sibi suas habere. Vi-

tam cognoscis sentam & morum torvitatem
 horridam: jam nunc quis viri fuerit obitus,
 enarrare juvat: ceciderat bonus ille
 de pyro sylvestri, & cum crure fracto me-
 dici curatram abnueret, computruit, at-
 que adeo squalidam vitam indecora morte
 finivit. *Suidas* hoc e *Neantbe* refert in
 Ἀπόρρων & Τίμων· ἀπὸ ἀχαρίδου περὶ τοῦ·
 Sed vetus ad *Aristophanis Lysistratam*
 Commentator, quem eruditorum homi-
 num oculis concedit singulare Musarum
 decus *Lud. Kusterus*, ἀπὸ χαρίδρας habet;
 quod mihi minus probum videtur & con-
 veniens. Sepulchrum Timonis a reliqua
 terra maris impetus avulsit, ne non vitæ
 notas ipsum repræsentaret monumentum.
 Memorabile est, quod in *Pausania* repe-
 rio lib. I. cap. 30. Κατὰ τὴν τοῦ χάρας (pro-
 pe Academiam) φαίνεται πύργος Τίμωνος
 &c. itaque *Lucianum* laudo, qui rei veræ
 confictam eleganter subtexit: πότες γ' ἤδη
 πᾶσαν πελάγην τὴν ἰχθυίαν περὶ τοῦ οἴκου
 δομήτω ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ· nam de insperata
 thesauri inventionem neminem habet aucto-
 rem, vel saltem nullum inveni, id qui
 memoriæ mandarit: quamquam me non
 prætereat, Commentatorem *Horatianum*
 illud divitis istius exemplum, qui, dum
 populus ipsum sibilabat, sibi plaudebat
 domi, ad Timonem Atheniensem referre:
 neque de nihilo est, quod scribit in extre-
 mo

mo *Timone* : ὅτε τί σ' ἐπὶ τῇ πύτρῃ
 αὐτῷ ἀνέλθ'· etenim illa regio maxime
 saxosa erat, & collibus aspera, ut ex *Pan-*
sania liquet. Denique memoriam hujus
 viri Epigrammatis æternarunt poëtæ : in-
 ter alia, quæ in *Anthologia* reperiuntur,
 hoc *Callimachi* est.

Τίμων, (ὃ γ' ἔτ' ἰστέ) τί τοι, φάτο, ἰ-
 σκότοιο ἰχθύν;

Τὸ σκότοιο, ὑμῖν γ' πλείονες εἰ δίδη.
 Vide *Callimachi Epigrammata* per *Rich-*
Bentlejum fidus eruditionis nobilissimum
 collecta.

P. 99. ὦ Ζεῦ φίλῃ] Multa vides in va-
 tum dedecus cognomina Jovis cumulata,
 quibus quasi tibicinibus & fulturis ruinam
 meditantes versus sustineant : eadem illa &
 aliquanto etiam plura studiose collegit &
 apte explicuit *Dio Chrysostomus de Dei*
cognitione p. 216. Jupiter nimirum πάσης
 ἐπαύριμ' ἂν φύσεώς τε καὶ τύχης, ἅτε πάσαι
 αὐτὰς αἵτι' ἂν, tam varia nactus fuit a
 diversis muneribus, quæ obire putabatur,
 nomina, ut docet *Aristoteles*, aut quicum-
 que alius certe vetus scriptor *de Mundo*
 c. 7. Εἰ, ὃ ἂν πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζό-
 μεθα τοῖς πάθεσι πάντων, ἅπερ αὐτὸς νοχμοῖ.
 lege cetera : plura dabit *Cornutus de Na-*
tura Deorum, *Scholias* *Euripid.* in
Hecub. vs. 345. & *Pollux* lib I. c. 1. cui
 ad verbum fere conveniunt, quæ scribit

Sophocl. Commentator in Ajac. Flagell. vi. 492. Potuerat itaque & Jovē ostendisse πολύνυμον Illustriss. Spanhemius ad *Callim. H. in Dian.* vs. 7. ubi hunc *Luciani* locum tangit. Quæ vero *Noster* in ignominiam convertit Poëtarum, ex iis ipsis cumulum meritis eorum laudibus adstruit *Dio Chrysostomus* dicta *Orat.* pag. 213. qui locus in paucis eximius ab omnibus rei poëticæ amantibus cognosci debet & considerari.

Ἐμβρόντησι] Poëticum illum furorem, quem insaniam & non ingratum placentis stultitiæ colorem *Zoili* denominare consueverant, sugillat hoc nomine *Lucianus*: Ἐμβρόντησιν enim apud *Hesychium*, παρὰ πλεῖστον τὴν ἀφροσύνην, μαινόμενσιν iterum: Ἐμβροντηθέντες ἐν τοῖς θύοις, μωρανθέντες. Ἐμβροντημένον, ἀναιδῆσιν. apud *Suidam* μάταιον θύοις. μάταιον enim γινώσκων recentiores sæpissime dicunt, quem repentino casu obstupidum animi corporisque vires deseruerunt. Hinc non vane suspicor, labem in *Hesychio* hæsisse, ubi scribit: Ἐμβροντημένον, ἀναιδῆσιν, Ἐμβρόντησιν. quid enim facilius animadvertas, quam refici debere, Ἐμβροντημένον: quam enim alterum illud originem habeat? nam brutum judicabo, ad id vocabuli qui confugerit. Proprie posuit *Philostrophus* lib. III. de Vita A. T. Ἐμβροντηθέντες ὁ

αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ σοφῶν, περὶν ἄλλων ἄλλως·
 eos autem a sapientibus fulmine tactos
 omnes vulgo cecidisse: scilicet ex hoc præ-
 ter alia loco pyrii pulveris usum, bellico-
 rumque tormentorum jam olim in India
 fuisse notum quidam contendunt. Vide &
Polluc. I. 118. venuste transtulit *Achilles*
Tatius lib. III. p. 191. μέτεγι γὰρ ὅσα ἔχον
 τὸ κακὸν ἐνὶ βρόντῳ· *immoderatum enim*
malum me reddidit attonitum: id enim
 in *Glossis* Græci vocabuli est interpreta-
 mentum: *Adamantius* de immobilibus
 oculis tractans, οἱ μὲν ὀχρότεροι, inquit,
 ἐμβρογύτης σημαίνουσι· commodè declarat
Polemo in eadem re: οἱ δὲ ὀχρότεροι μανί-
 πρὸς ἄνδρας σημαίνουσι· insanientes igitur stu-
 pidos voluit *Adamantius*: *Hesychium* e
 scena detulisse censeo facetum illud βρόν-
 τημα pro ἐμβρόντῳ·

P. 100. Ἐξω δὲ παράγῃ] Nihil hic im-
 perfectum, ut *Barlaeus* putabat, modo
 vertas, *excepto nominum strepitu*: quæ
 locutio illum fugiebat. Ab eodem paulo
 ante *Propertii* versiculus prave est adhibi-
 tus; *positas fulcire ruinas*. præterquam
 enim quod ibi legendum docuerit *pruinās*
elegantissimus Broekhuisius, aliam ibi longe
 notionem habet *fulcire*, ut ex eruditissimi
 hominis commentario discas. Sed viri il-
 lius errores non paucos præterire constitui.

Τὸ τραύμα] Immerito lites huic scri-
 pturæ

pturæ moverunt doctissimi Viri, quibus inepte de fulmine dici τραῦμα videbatur: seorsum ab iis sentio propter hunc *Euripidis* versiculum: Πολλὰς ὃ βροτῆς τραῦμα ἄναιμον ἄλεσε · elegantissime profecto: conservavit *Theon Smyrnæus* Περὶ Μουσικῆς cap. 2. Hinc emaculabis itaque *Plutarchum Sympos.* IV. c. 2. ubi editum est πνεῦμα ἄναιμον, quod omni Venere caret: neque enim recte de βροτῇ πνεῦμα dicatur, nec rite conjungas cum ἄναιμον · admonuit me stator eruditionis veræ ac vindex *Lud. Kusterus*. In hac autem tota Jovialium fulminum irrisione ante oculos habuit *Noster* hæc *Aristophanis* in *Pluto* vs. 124. Οἶδ' ὃ εἶναι τῷ Διὶ τυρανίδα, καὶ τὰς κεραυνὰς ἀξίως τελευτᾶν · Hæc vero μόνον ὃ τᾷτο εἶεσθαι &c. ad Iovis pertinere contemtores, extra controversiam meo arbitratu esse debet.

Ἀπίθαται ἂν &c.] Inexpectata meis auribus accidebat hæc locutio: quapropter nescio quid meditabar; ἢ πάντοι ἀπιθάνας, ὡς πρὸς ἕτα &c. quod molle est & bene Græcum. Salmoneum & Tantalum pro hominibus posuit impiis & Deos oppugnantibus *Heracl. Vit. Hom.* p. 408.

ὑπὸ μανδραγόρα] *Leo Allatius* ad *Hexaëtm. Eustath.* p. 57. ὑπὸ μανδραγόρα · quod ego potius probo, cum & vetustæ quædam editiones id agnoscant, & *Stepha-*

phanus Schediasm. lib. IV. cap. 6. comprobet; animus ad *Palmerii* notata non est advertendus: vim mandragoræ somnificam multis illustravit eruditionis non spernendæ Græcus d. l. *Hesychius*. Μανδραγόρας, εἶδος βοτάνης οἰνικὴν καὶ ὑπνωτικὴν· scribe ὑπνωτικὴν· nam sic alibi: ὑπνωτικὴν, ὁ μανδραγόρας· & *Suidas* ὑπνωτικὸς κάρπῳ· alterum me sollicitat οἰνικὴν· neque enim perplacet *Sopingii* conjectura μανικὴν· ψυχλικὴν approbarem, nisi nimis a literis recederet; talem enim mandragoræ potestatem *Galenus*, *Paulus Aegineta*, alique assignant; neque sane eo referri potest, quod vino mixtum assumeretur, teste *Theophrasto*: alii persanabunt: huc spectat nobile Cæsaris facinus, quod *Polyænus* narrat *Stratag.* lib. VIII. illum omnes interemisse, qui se ceperant, latrones, vino mandragora mixto iuebriatos & in somnum delapsos: dissentiunt in hac historia *Suetonius*, *Plutarchus*, alique, quos loci non est examinare. Eximie *Noster Adv. Ind.* p. 554. Ἀλ', ὃ καταπύγων, οἷς τοσῶτον μανδραγόραν καταπεχῶσθαι αὐτῷ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκχεῖν, ὁκνεῖται δὲ μὴ εἰδέναι. οἷς μὲν οὐκ ὁ μὲν ἡμέραν βίῃ &c. *sed tantam in eo, effeminate, ingenii torpedinem esse putas:* non aliter usurpasse censeo innominatum Auctorem apud *Suidam*: καὶ φαίνεται πολὺν μανδραγόραν ἐκπεπωκός·
quæ

quæ ex *Demosthene* & *Xenophonte* ab aliis adducta, non recoquo.

P. 101. *κροκηδὸν*] Reperis hoc apud *Suidam* & *πετρηδὸν*, *σπηδὸν* apud *Hesychium*: præceptum autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rem, quas exprimunt, imitationem in auribus efformat: *Philo Judeus* adversus *Flaccum* pari orationem colore variavit: *παντευχίαι σπηδὸν πωπεργίζοντο* &c. *συνιδεμδύων δοράτων φορμηδὸν* &c. *αἱ τοιχιδὸν ἐπὶ μίαν ὕψιν*.

Φορτικῶς] Nimis acute *Faber* de vilitate vocis *ῥασδαῖ* notanda cogitasse *Lucianum* putabat: quid existimem paucis dabo: poetarum ridiculam antea verbositatem obiter irrisisse *Nostrum*, nemo dubitabit: hic verba sunt Tragica & grande sonantia: præterea horridum quid & incómtum in istis *τοταυτὸς ἐκείνη ταιών*. accedo igitur ad *Eruditissimi Jensis* sententiam hæc e Tragico quodam antiquo desumta suspicantis, cujus in fabulis, ut conjecto, numerosis vocibus insulsus suberat sensus: hinc jure videor infirre, *Φορτικῶς παρ' ἑρῶνται* Comicis oppido familiarem poni pro *κρητικῶς* vel *τρικτικῶς*, & *Lucianum* simul ineptum illius poetæ sensum perstrinxisse.

Ἐκ ἀκαρεῖ χρόνῳ] Est in *Aristophanis* *Pluto* vi. 244. *Noster* p. 113.

Εἰς ἴδιον τι ἀρχαῖον] Simulatam illam in ob-

obeundis sacris religionem sæpe designat. *Plato*: vide lib. II. de Rep. ubi multa his affinia.

Ἀγασῖσαι τὰς κύναις] Somniat *Barleus*. de canibus οἰκωροῖς. scilicet illum hominem latuit antiquos adhibuisse canes ad templorum custodiam: hac nimirum tutela ipse Deorum vigilacissimus indigebat: belle facit ad *Lucianum* historiola non inficeta, de cane, cujus utilem vigilantiam publicis honoribus Athenienses condecorarunt, in *Æliano* de *Animal.* lib. VII. c. 13. quam ibi cognosce: Idem canes Vulcano sacros in ejus templo victitasse refert lib. X. c. 2. *Philostratus* etiam canes ad valvas templi Dictynnæ in Creta invigilasse narrat de V. A. T. lib. VIII. cap. 12. De canibus, qui Scipioni in Capitolium ingredienti nunquam allatrarunt, memorat *Gell.* N. A. VII, 1. Possem e *Pausania* plura; sed monuisse Lectorem sufficit. De vicinis, qui in auxilium advocantur, parile, quod apud *Aristophanem* in *Thesmophor.* vs. 248. Ὑδωρ ὕδωρ, ὦ γείτονες.

P. 102. Πόροι φαίνονται] Operæ est *Libanium* audire scribentem T. II. p. 391. εἰδ' εἰποιτο πᾶσιν ἀμαρτήμασι δίκα, σφόδρα ἂν ὀλίγοι ἦν τὸ σωζόμενον. ὅστις ἐν τοικίᾳ, βύλεται θεοῖς, ἀφιεῖς τιμωρίαις χαιρέτω μᾶλλον ἢ λαμβάνων. Est itaque cum tardus ad vindictam Jupiter iracunda ponit fulmina.

Πᾶσι τοῖς δεομένοις] Colorem duxit *No-*
ster ex *Aristophane* Pl. vf. 830. quæ si con-
 ferre neglexeris, minus perspectam habe-
 bis horum omnium elegantiam. Miseret
 me sane Timonis, quem, effusis culpan-
 da liberalitate divitiis, omnes noti atque
 amici deseruerunt, ut purpura Terentiana
 panniculos meos exornem.

Δυσάντηλον καὶ ἀπυρόπαιον] Quarumdam
 venustate locutionum captus *Lucianus*,
 easdem scriptis sæpius inseruit, sibi que
 quodam suo jure vindicavit: adverte ve-
 ro: *Eunuch.* p. 978. δυσσιάνισόν τι ἀπυ-
 φαίνων καὶ δυσάντηλον δίαμα, εἴτις ἔωθεν ἱζιὼν
 ἐν τῇ οἰκίᾳ ἰδοὶ τοιῦτόν τινα· *Pseudol.* p.
 590. ἐντρέπεισθαι τὸ δυσάντηλον δίαμα·
 Proprie dixit ἑτέραν (ὁδὸν) ἐντρέπονσθαι·
 inde deductum ἐντρέπεισθαι τινα, fugere
 alicujus & abominari conspectum: *Ari-*
stopb. Pl. Οἱ δ' ἱξετρέποντο καὶ σὺν ἰδόκεν
 ὁρᾶν μ' ἔτι. *Philo Judæus*: παρθένοι δὲ
 αἰδῶ τὰς ἀνδρῶν ὄψεις καὶ τῇ οἰκισιᾷ ἐν-
 τριπόρῳ.

P. 103. ἀναρρίπισθαι τὸ κεραυνὸν] Bona de
 hoc verbo Interpretumque errore notavit
 Doctiss. *Lamb. Bos Observ. Crit.* cap. 8.
 Dixi quoque ad *Pollucem* X. 94. Concin-
 ne solent alio transferre Scriptores Græci:
Stasimus Cypriorum Auctor: Ζεὺς δ' αἰδῶν
 ἰλίησι καὶ ἐν πυκιναῖς πραπίδεσσι Σύνθετο κα-
 ρίσθαι ἀνθρώπων καμβάτῃ γαῖαν, Ἐπίσας

 50.

πολέμῳ μεγάλῳ ἔστιν Ἰλιακῶς· Δῆμον ἀναρί-
 ριτίζειν inter alia Pollux habet: populi
 animos inflammare dicas cum Livio: pa-
 rum abest illud Plutarchi in Demosth. αἱ
 ᾗ πόλεις, πάλιν ἔ Δημοθένης ἀναρρίπτιζον-
 το αὐτάς, συνίστατο· & Theopompus apud
 eundem: ἡ ᾗ ἔ ῥήτορ· δύναμις ἐκείπιζον-
 σα ἣ θυμὸν αὐτῶν, καὶ ἀφαιρῖσα τὴν φι-
 λαθυμίαν· Detestabile Ephetii Pythagoræ
 vitium scite culpat Bato apud Suidam:
 ἀφβολαῖς ταῖς εἰς πλησίον ἐκείπιθηται κα-
 φόντα· ἢ· Tzetzes ad Hesiod. v. 226.
 ὡς μικρὰς ἀφορμὰς ἀναρρίπτιζοντα πόλεμοι·
 sic vetultæ; namque improbo φόναι, quod
 Daniel Heinsius expressit. Mox Αἴτης
 restitui; de qua emendatione, ne quid
 scrupuli supersit, vide p. 110. ubi Cyclo-
 pas ex Ætna Jupiter advocari jubet ad re-
 sciendum fulmen; & p. 121. hæc sunt
 discedentis Mercurii verba: ἐγὼ δὲ ὑπὲρ
 αὐτῶν Αἰτῶν εἰς ἔργον ἀναπλήσομαι· Postea
 deprehendi convenire mihi cum Fabro,
 quod lætor, quanquam ille hæc rationum
 momenta non attulerit.

· Ἐπίτεριψεν] Perdidit: frequens in Ari-
 stoph. fabula Pluto: ut, v. 120, 351,
 1120. & alibi. Noster. ii. 169. & adversus
 Indoct. ὁμῶς τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτερίψοντάς σε·
 Sic etiam in Pseudol. p. 600. & Fugit. p.
 800.

· Εὐήθεια.] Moreꝝ nimium simplices &
 fa-

faciles hominem aliorum ludibrium faciunt
& risum; degeneravit itaque vocabulum
hoc in stultitiæ significationem: centies
apud *Palæphatum*: rara est & observanda
notio, cum ἰόσας εὐήθεις *Hippocrates* vocat
τὰς εὐτρέπλους: qui facile mutantur, nec
medici curam longa pertinacia detrectant:
docuit *Galenus* in librum περὶ ἀλγίων
ἐξείων. Idem tamen Ἰπποκρ. β in *Prognost.*
quem locum forte totum *Barlaeus* non in-
spexerat, in bonam quoque partem hoc
nomen sumi ostendit prolatis e *Dinarcho*,
Demosthene, & *Platone* exemplis. Hos
æmulatus *Theon Smyrnæus* cap. 1. scripsit:
ἔστι μόνον ἂν εἴη μουσικὸς ὁ κυρίως εὐήθης.
Non vacat similia describere plura e *Pla-*
tone. *Thucydides* lib. III. c. 83. κακωτερο-
πίας & τὸ εὐήθεις, & τὸ ῥηναῖον πλείστοι μετέ-
χουσιν ut contraria & adversis frontibus pu-
gnantia ponit: docte *Scholias*tes: τὸ ἀπλῆν,
τὸ ἀπρόσηπον· σημαίνει τὸ εὐήθεις ἐπὶ καλῶ.
hæc ipsa *Thucydidis* verba voluit *Suidas*
in *Εὐήθεις*.

P. 104. Τεταῦτα μερία] Verissima est
illa lectio, quam e MSS. Reg. *Tanaq.*
Faber reduxit; neque hac emendatione
carere debuit *Timon Lucianus*: opera
vero danda est, ut clare liqueat barbaram
esse locutionem & e Græcarum numero
delendam τεταῦτα πύτατα ταύρων καὶ αἰγῶν,
quoniam aliter eruditissimis viris persua-

sum video: nam inepte profectō Int rpres
tot pinguiſſimos tauros & capras, cujus
 imperitiam ſuperavit *Barlaeus*, cum αἰγῶν
 πióτατα Atticam eſſe conſtructionem aſſir-
 mat pro αἰγας πιοτάτας· vellem equidem,
 ille dignum habuiſſet testimoniis auctorum
 iſtam loquendi formulam probare. Sed
 eamus in rem præſentem: vel ſignificabit
 hæc locutio *tot partes taurorum pinguiſſi-
 mas*, vel, quod arbitrati ſunt, *tot tauros
 pinguiſſimos*: utrumque ab ingenio linguæ
 Græcæ alienum eſt: de primo, quis ali-
 quanto naſutior ferat hanc phraſin, τοσαῦ-
 τα πióτατα ταύρων θύειν? τοσῶτον enim nun-
 quam adjectivis ſimpliciter adjungitur, ſed
 nomina ſubſtantiva deſiderat expreſſa,
 quod pnto nullis contrariis poſſe debilitari
 exemplis. Quoad alterum, Græci ſane non
 dicerent τὰ πióτατα τῶν ταύρων, ſed οἱ πió-
 τῆς τῶν ταύρων· quo loquendi uſu potiſſi-
 mum utuntur, cum res aliqua poteſt in
 varias ſeparari ſpecies: ſic *Iſocrates* οἱ ἀγα-
 θοὶ τῶν γονέων· *Sextus Empiricus*, οἱ με-
 γαλοφρενέες τῶν ἀνθρώπων lib. I. c. 6. reperiu-
 tur enim & inhonēſti parentes & homines
 animi atque eruditionis expertes: eſt ita-
 que, ac ſi dicas, illi ex parentibus, qui
 honēſti ſunt & boni: ſcio tamen non ubi-
 que eodem valere modo hunc compara-
 tionis reſpectum: ſic enim in procemio
Thucydides: καὶ τῶν πλεόντων βίαις ἐντεῦθεν
 ἰπποῖσι.

ἰποῖντο· apposite Scholiastes : Θυκυδίδης, καὶ τὸ πλεῖστον τὸ χρόνον· nimirum hanc locutionem Thucydidi familiarem notat, qui & alibi dixerit τὸ πλεῖστον τὸ χρόνον pro πλεῖστον χρόνον· minus itaque recte Valla : maximam victus partem : concordat illud Herodoti in Clione : τῶτον τὸ Ἀερίον λέγουσι τὸ πολλὸν τὸ χρόνον ἀστρεΐδοντα ἀπὸ Περίανδρον· illum memorant Arionem longinquum contrivisse tempus apud Perian drum : & Aristophanis in Eir. v. 166. Καπιφορήσεις τὴ γῆς πολλῶ· hujus rei igno- ratio in errorem dedit Henr. Stephanum : de Tiberio Cæsare tradit Zosimus : τὸ βί- ρει· ὁ ἀπὸ τῶν (Ὀκλαβιανῶν) ἀπεδέξα- ρον τὴν δόχλῳ εἰς ἰχάτῳ ὁμότη· ἐν- τραπεί· &c. Scribo, inquit Stephanus, ἰχάτον ὁμότη· vel ἰχάτῳ ὁμότη· non intellexit, quod pace viri magni dixerō, Græcam phrasin, eamque in Zosimo fre- quentem ; nam & alibi apud eum ἰχάτῳ κινδύνῳ, & ἀρετῆς καμίσῃ, pro ἰχάτῳ κιν- δύνῳ, & ἀρετῇ καμίσῃ· Paria sunt apud Aristeam de LXX. Interpretibus : εἰ τὰς ἀγαθὰς τὴ ἀνθρώπων ἐπιεικείας ἰσχυροῖς· Epicurum Ep. ad Herodotum : ἵνα παρ' ἰκάσας τὴ καιρῶν ἐν τοῖς κυρωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς δύνωται· Sextum Empir. Pyrrh. Hypot. lib. I. c. 14. καὶ γὰρ καταπαίζειν τὴ Δογματικῶν τιτυφωρῶν καὶ ἀφαιματολογῶν ἐν ἀποδοκιμάζοντι μὲν τὰς προκλητικὰς τὴ λθ-

***** 3

γυν.

γαν· alia contulit & proba Doctissimus *Jensius* Lect. Luc. lib. III. cap. 14. Neque hunc scribendi nitorem repudiarunt Romani: in *Tertulliani Pallio novum vitii & endromidis solocem* legimus. Vide *Salmas.* p. 311.

P. 105. Ἐπιβυσάρηρον] Vide me ad *Poll.* X. 172. *Hesych.* Βύς, καμύς, φράσς τὰ ἄτα· *Noster* in *Gall.* ἐπαυχένια πειθύειν.

Λήρης ξυνεϊρόνων] *Ξυνείρειν* debito sibi loco positum est: crebro enim de futili quadam loquacitate usurpant: *Dio Chrysost.* ad *Alex.* p. 363. de Cynicis: ἄτοι ὃ ἐν τε τελόδοις καὶ σενωποῖς καὶ πυλῶσι ἱερῶν ἀγείρσιν παιδάρεα καὶ ταύτας, καὶ τοιαῦτον ἕχλον σκώμματα καὶ ποδῶν ἀπερμολογίαν ξυνείργητες καὶ τὰς ἀγοραίας ταύτας ἀππερίσεις· *Philo* in *Flaccum*: χλευάζοντες τὴ βασιλείαν καὶ σκώμματα συνείργητες· Vide *Nostrum* p. 2. *Revivisc.* p. 400. ξυνείρειτε τῷ κατηγορίαν καὶ διελέγχετε· & *Gall.* p. 244.

P. 106. Mercurii personam ex *Aristophanis Pluto* defumfisse *Nostrum* liquet: præ ceteris conferenda moneo, quæ leguntur *Act.* V. sc. 1. Αὐτίκα μάλα in *Pl.* VI. 432.

Δικρογίοις ἐξεώθη] Vide *Scaliger.* ad *Fest.* in *Furcilles*, ubi verba quædam *Cedreni* adduxit, quæ huc apte quadrant.

P. 108. Διψαλέον θρυαλλίδιον] Hinc *Luterna* dicitur πίνει τέλειον, ut ipsa facetis-
simè

sime testatur in *Catapl.* 452. καίτοι ποῦνά-
 κες ἐκὼν τῷ λαίῳ ὅσπ' ἔπινον ἀποβῆναι θέλω.

P. 109. 'Εκ' ἀρότρῳ παίδων γηστῶν] Ex
 formula legum Atticarum, ut docuit *Pe-
 titus* ad *Leg. Att. Jamblich.* de *Vit. Pyth.*
Segm. 210. γηστῶν appellat τὰς ἐπὶ τεκνο-
 ποιῆσιν σφόδρῃ τε καὶ νομίμῳ γηνομένης. Ibi
 eruditissimus *Kusterus* *Isidorum Pelusio-
 tain.* emendat, apud quem prave fuerit
 expressum ἐκ' ἀρότρῳ. *Aristæen* lib. I. Ep.
 19. καὶ ἐκ' ἀρότρῳ παίδων γηστῶν ἐρωμένῳ
 ἡγάχιον γαμίστῳ. eundem errorem vides,
 quem equidem effugisse perspicaciam *Do-
 ctiss. Josæ Merceri* miror: adde *Gataker.*
de N. T. Stylo cap. 11. Ornate rem ipsam
 & splendide *Theognis* præpinxit: Ἐχθέρῳ
 ᾧ γυναῖκα πείθεσθαι, ἄνδρα τε μάργον ὅς
 τῷ ἀποτρέψῃ βέλει· ἄρυσεν ἄρ' αὖν. *Dio-
 genes* etiam in adulterio comprehensus ro-
 ganti quid faceret, respondit, Ἀνθρώπων
 φυτεύω, seu, ut alii, ἀπείρω. talia facile
 sexcenta reperias. Mox ἀποτρέψῃ sen-
 sum turpiculum speciose occultat: multa
 congeffit *Doctiss. Gataker.* de *N. T. Stylo*
 cap. 11.

Κατακλείσας παρθενοῖς] Extraordinariam
 Græci curam virginum habuerunt, ut eas
 a virorum consortio remotas in thalamis
 concluderent: eo *Noster* allusit n. 247.
 & 277. Hinc κατακλειστοί, de quâ voce
 docta notat *Salmas.* ad *Tertulliani Pal-*

lium: Philo in Flaccum γύμνια κατάκλει-
τα μηδὲ τ' αὐλαίς περιχόρδρα, καὶ θαλα-
μινόρδρα πάσθιοι. Adde Hieronym. in
Jes. c. VII.

P. 110. Εἰσρυῆσαι] *Isocrat. de Permut.*
Πόσον ὃ πλῆτον εἰς τὴν πόλιν εἰσρυῆσιθαι,
δι' ἡμῶν ἀπάσης τ' Ἑλλάδος σωζομένης.

Τί τῦτο ὑποσκάζεις;] *Distingue*: τί
τῦτο; ὑποσκάζεις; quod & *Benedictus* in
versione vidit.

P. 111. ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ,] *Albedinem*
in mulorum bigis & equorum maximi ve-
teres faciebant, vel ipso teste *Homero*:
Chrysostomus εἰς τιλαίας ἀγάπης inter pre-
tiosas principum delicias in primis laudat
Ζεῦγον λευκῶν ἡμίονων χρυσῶ καλῶπιζόμε-
νοι. In illo beatissimo somnio *Micyllus* sibi
videbatur ἐξελαύνειν ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ in
Gallo p. 245. καὶ ἢ ἴδῃτε ποτε ἐξελαύνοντα
ἐπὶ λευκῷ ζεύγῃ κεχήτα καὶ περικλυτὰ.
Epist. Saturn. p. 834.

P. 112. ὑπερίττειν] *Ut meretriculæ*
καίριζον, sic deliciae dicebantur ὑπερι-
τεῖν, cum se viris præbebant. *Pseudolog.*
καὶ ὡς ὁδῶδες σικυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ τρα-
τιώτῃ συμπεριφθέρῃ πάντῃ ὑπεριτεῖν. *Is-*
apius Aristophanes. Utraque tamen non
raro confusa: nam apud *Athenæum* *Mattho*
de feminis τῷ ὑπεριτεῖν usus est, uti de
deliciis τῷ καίριζον *Noster* p. 9. ἡδὴ
παθάνω, ἢ τινὰ σοι ἐκείνῳ ἰκαίριζο.

Πυρρίης &c.] Servorum nomina e Comœdia derivata, unde postmodum, ut existimo, ad domesticos etiam servos devenerunt: haud raro invenias apud *Lucian.* ut de *Saltat.* pag. 925. ἡ καμφθία ὃ καὶ τῷ πρῶτῳ αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρϑε τερπιῶ αὐτῇ νενέμηκεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίαν καὶ μαγεῖραν πρόσσωπα. ad hæc quæ observavit *Gravius*, erudita sunt & lectu digna. De *Merc. Conduct.* p. 482 ἀπὸ δὲ αἱ μετελῳτέραι σοι προσέτακται τῷ Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προσετασμένῳ. *Pyrrhias* occurrit in *Philops.* p. 486. & p. 492. janitoris nomen est *Tibius*: hæc autem nomina solis mancipiis apta, liberis hominibus nunquam imponebantur: quamvis ætate posteriore hæc liberorum hominum & mancipiorum per nomina distinctio obsolevisse videatur: eo nos ducit *Olympiodorus* in *Platonis Alcibiad.* πάλαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέχρητο οἱ ἐλεύθεροι τῷ δέλῳ καὶ ταῖς θειξί· Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Si quis horum originem pernoscere cupiat, ad *Salmasium* ablego *Exercit. Plin.* p. 34. & 559. obiter & quædam tetigit *Reinesius* V. L. lib. III. ad finem cap. 6.

Εὐμορφότερον Ν.ρέως] Omnium, qui sub Ilium venere, Græcorum longe formosissimum fuisse *Nireum*, potteris *Homerus* persuasit: hinc faceta illa inter *Nireum*

& Therfitem altercatio apud *Nostrium* p. 60. Eadem vero, quæ hic, ferme reperias p. 9. *Horat.* Epod. 15. *Formaque vincas Nireæ. Achill. Tati* lib. VI. p. 387. ἐμοὶ ὃ ἐδὲν μέλῃ τέτων, εἴτε ἐστὶ καὶ Κόδρῳ ἐὺχρύνετο, εἴτε Κροίσῳ πλασιώτερο. Cecropis enim & Codri nobilitatem proverbii celebrarunt: quapropter *Synesius* Ep. 3. ὑπὲρ ἐὺχρύνει ἀμφισβητεῖν τῷ Κέχροπι de homine splendido genere nato: ut in *Calvitiei Encomio* τῷ Βελλεροφόνῃ τωφροσύνης ἀμφισβητεῖν de singulari castitate dixit: eo respexit *Themistius* in Βασανίῃ τὰς παγόνους, ἀνερεινῶντες Διοτρεφεῖς καὶ Διοχρεῖς καθάπερ Ὀμηροῦ λέγει, καὶ τῇ παρομιᾷ πρέποντας τῇ δὲ Κόδρῳ. Alia quædam non dissona conjunxit *Philosophus* Περσίου apud *Euseb.* Περσικ. lib. VIII. c. ult. πλασιώτερο Κροίσῳ, Λυσκίῳ ὀξύπνετο, ἀνδρείοτερο ἢ Κροτανιάτῳ Μίλωνο, κακίῳ Γανυμήδῳ. Pollem aliquanto plura e *Maximo Tyrio* atque aliis: sed operæ non est.

P. 113. ἐδ' ὁ Λυσκίῳ] *Aristophanis* hic est versiculus in *Pl.* 210. βλέποντ' ἀπιδείξω σ' ὀξύτερον ἢ Λυσκίῳ. *Apulej.* *Metam.* lib. II. *Vides hominem perspicaciorem ipso Lynceo vel Argo ἢ oculos totum: & cui non notum illud Horatii: ne corporis optima Lynceis (vel Lyncei) Con-templare oculis.*

P. 114. προσωπεῖον] *Lucian. Pro Imagin.* ὡς περ ἂν εἴ τιμι ἀμόρφω προσωπεῖον εὐμορφον ἐπιθείη τις φέρων.

P. 115. Λαθὼν ὁ τύφος] *Paucis hanc totam orationem complexus est Plutus apud Aristoph.* vī. 107. Ad unguem cum *Auctore Nostro* concordant, quæ *Longinus* scripsit *de Ὑψους* c. 43. p. 236. Τὰ συμφυῆ τῷ πλάτῳ κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισίουσα μὴ ὀρθοῦν δεῖ χεῖρα &c.

P. 116. ἰχατιᾶν] *Agellum mari adfinem, quem colebat Timion, hoc appellat nomine in sequentibus etiam Lucianus. Æschines adversus Timarch.* Οἰκίαν μὲν γὰρ ὁπίωθεν τῆ πόλεως, ἰχατιᾶν δὲ Σφητοῦ· ad ea quæ notat *Scholias* antiquus & ineditus, cum erudito *Lectore* communicare constitui: ἰχατιαὶ εἰσι τόποι ἔχοντες τὴν χώραν περιτρίμφοι ἢ εἰς ὄρη ἢ εἰς θάλασσαν· τὰ δὲ ἐπὶ τοῖς τέμασι τῶν δῆμων ἰχατιαὶ ἐκαλεῖντο· ἄλλως· ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπολαμβάνοντες ὄρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀθηναίων. παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶ, εἰ ἰχατιαὶ καλεῖνται· hæc sunt præter propter, quæ hic illa de voce scribit; nam nonnulla, quæ minus cum ingenio linguæ Græcæ concordabant, ex *Harpocrate* & *Suida* in melius mutavi. *Paucis Hesychius*: Ἐχατιαὶ, ἄκρα, τὰ ἔχοντες μέγαν χεῖρα, τὸ συνάπτον τοῖς ὄρεσιν, ἐρημία.

P. 117. Παραδύσσεια] *Conferre ne refugias,*

gias, quæ *Aristophanes* habet in *Plut.* vi. 558.

ῥάκ⊕] Proverbii formam habet de re inutili & nullius pretii, quod si *Brodeon* non latuisset, melius esset hunc locum interpretatus: *Noster* in *Pseudol.* pag. 566. ἄχει δὴ σε τὸ ῥάκ⊕ λόγῳ τῷτο ῥάκ⊕ πολυχιδὲς ἐργασάμεν⊕ ἐξίωσι. & de *Merc. Cond.* p. 496. Inde sumserunt in metrica paræmiarum collectione: consimile judicavi illud *Aristophanis* apud *Pollucem* X, 33. Τί μοι, ὦ ποιητὴ, ἐξορίζεις ὥσπερ κλητῆραον. nonnihil accedit ponderis explicationi meæ ab hoc *Senecæ* edicto: *Qui hujuscemodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos*: vilissimos nimirum & artis admiratione nulla dignos.

P. 121. ἀγέρραγῶσι] A Græcis sumserat *Virgilius*: *Invidia rumpantur ut ilia Codro*: *Cicero* paulum aliter lib. III. ad *Quint.* Ep. 9. ut bis malis reipublicæ licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. *Aristides* de Momo, qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμ⊕ διαρρήγνυτο ὅσα ἔχον ὅτι αἰτιάσεται. ut alia ne memorem, ὅσα κόνις.

τῇ εἰρσίᾳ τῶ περιῶν] Dithyrambica libertate *Pindarus* aves dixit ἐρέσσειν περιῶν. quæ translatio familiaris apud Græcos in usum concessit Romanorum: *Plau-*

*tus in Amphitr. non ocius quivi, si me
Dadaleis tulissem remigiis. Apulej. lib.
V. Metamorph. Sed ubi remigio plumæ
raptum maritum proceritas spatii fecerat
alienum.*

[Εγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσέσωμαι] Ut aliorum
opiniones refellere in proclivi est, sic, quid
voluerit Auctor, constituere, difficile ju-
dico: ingeniosa *Tanaquilli Fabri* conje-
ctura Codicum aliqua ex parte auctoritate
nititur, si vera est *Brodæi* observatio: ta-
men deterit aliquid *Thomas*, qui vulgatam
confirmat lectionem: quod arbitratur Vir
Eruditissimus, sic exponenda esse hæc ver-
ba: *Ego vero vobis suppositus ero, vel,
substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi
quidem videri disconveniens: is enim ipse
locus, unde sibi præsidium petebat homo
doctissimus, aliter est capiendus: nam ibi
Plutus neutiquam cum Thesaurο suo con-
funditur, aut ejus personam adsumit, sed
contra a Mercurio monetur, ut ad lignonem
Timonis effodientis ex intimis terræ vi-
sceribus thesaurum protractum adducat;
hunc enim ipsi inclamanti obtemperatu-
rum: hæc, uti decebat, ad amussim con-
gruunt cum iis, quæ explicuit *Lucianus*
p. 116. ibi sollicitum Mercurii animum,
quod Thesaurum secum non adduxissent,
scite sedat Plutus, nihil in ea re periculi
esse confirmans, siquidem ipsum in terra

relictum intus jussit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem: itaque *Magistri* potiore hac tenus existimo interpretationem, ut ὑποθήσομαι sumatur pro ὑποχωρήσω. *Suidas* etiam Ὑποθήτω, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω. *Hesychius*; Ὑποθήτω, ὑποταγήτω, εἰζάτω, παρὰχωρησάτω. jure nimirum poterat cedere *Plutus*, tali suorum munerum relicto sponsore: præterquam quod nulla *Pluti* in sequentibus sit mentio, unde rite illum abuisse concludas: vel, si quis hoc forte malit, levi mutatione, ἐγὼ δὲ τῷτοι ὑποθήσομαι. ego vero hunc thesaurum Tibi sub ligone constituam, aut, ὑποθήσω σοι, sponsores pro me dabo: nam apud *Hesychium* Ὑποθήσαι, ὅταν τις ἐκκάθελον εἴη ἐπὶ τῷ ἀνήσασθαι τι. Si quid commode dixi, gaudebo, me vindicem hujus fuisse nodi, sin minus, una possunt litura emendari.

Ὡ χρυσὲ] Utrique versus in scriptis antiquorum sunt pervulgati: nescio quid causæ sit, cur in *Luciani Gallo* Euripideus versiculus ita repræsentetur: Ὡ χρυσὲ δειξίωμα κάλλιστον κλέγας. nam vera scriptio est βροτοῖς, quam *Sextus Empiricus* ad servavit adversus *Mathemat.* p. 55. *Clemens Alexan.* alique plures. Postea *Notster* facete addidit καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. nam ita *Pindarus*: — ὁ δὲ χρυσὸς αἰθέριον πῦρ ἄτε λαμπρότης νύκτωρ μαχάρορ ἐξοχα πλάττω.

P. 122. Ἀναθήνας] Compone *Aristoph.*
Plut. vi. 843.

Ἐνδιατᾶσθαι] In Philosopho cognominē
Diogenes: ὅτι καὶ τὰς Ἀθῶνας ἔφασκε.
 δεικνὺς τὴν τῷ Διὶ εὐαί, καὶ πομπῆον αὐτῶ
 κατεσκευασμένην ἐνδιατᾶσθαι· ἐνδιατῆμα
Græci plerumque vocant *amœnia*; ubi
 jucunde vivitur, ad lirtus vel in campis
 virentibus constructa. Liberius aliquanto
 vitam humanam τὸ πλείονος ἐνδιατῆμα δι-
 xit *Theoph.* *Simoc.* Ep. 10.

Δεδόχθαι] Ἐγὼ, δεδόχθαι propositum im-
 mutabile designant; sæpe *Aristænetus*,
 quem in istis formulis emendavit *Eruditill.*
Josias Mercerus p. 243. & 272.

P. 123. Στέφανον ἐπενεγκεῖν] Mortuis
 tanquam victoribus vitæ stadio egregie de-
 curso corona solebat imponi: *Suidas* in
 Μελίτῳτα· Meminit & *Aristoph.* in *Ec-
 clesiaz.* Vide præterea *Kirchmannum*. Le-
 ve autem, sed non levis momenti vitium
 implicuit sententiam: scribe: ἢ ὃ δὲν δὴ
 θαλεῖν, καὶ αὐτῶ στέφανον ἐπενεγκεῖν· si vero
 in hoc vitæ tam felicitis statu moriendum
 sit, memet ipsum quoque coronare con-
 stituo: ridicule, quasi post mortem sibi
 solus nemine advocato *Timon* exequias ire
 cuperet. Modo ἐκείων τῶ ἄλλων illustri e-
 mendatione perfanavit ingeniosissimus *Fa-
 ber*.

Ἀλχόν] Similiter in *Pseudol.* p. 597.

Τὸ δ' ἐλίσχεται &c. βρόχῳ ὡς ἀληθῶς ἐστὶ
σοι. & *Heliod.* lib. VII. πνιμὸς τοῖνυ εἴχε
τὴν γὰρ.

Ὁσφροινόμοι] *Aristoph.* Pl. 783. Βάκχ
ἐς πόρεας, ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι. Οἱ
φαινόμοι δ' ὄχλησ' ἔσται πρὸς τῇ τις εὔ &c.
cogitet quis 'Ὁσφροινόμοι' sed frustra.

P. 124. Νεοδιδάκων] *Terpander* apud
Euclid. *Introd. Harmon.* p. 19. νέως κε-
λαδίστομον ὕμνος.

Εἰς Ἀρετον πάγον] *Noster* in *Amorib.*
pag. 1047. χεῖρον γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἐστὶ
φόνος καὶ πυρεκαίας ἢ τῇ Δία καὶ φαρμάκων ἀγω-
μιζόμοι ὑπερφυῶς ἀπεφάνητο. Vide *Poll.*
VIII. 117. & notas: de *πεπλήσθ* obiter
Salmasius ad *Tatium* p. 683. & 742.

P. 126. Μίγα ὄφελῳ] *Decus tui ge-*
neris & *praesidium* ex *Horatio* recte dicas:
viri enim illustres & bene de republica me-
riti, concinne dicebantur a Græcis ὄφελῳ
καὶ πόλει; præter alios *Aristophanes* in *Ec-*
clesiaz. Πολλὰς πάνυ Γυναῖκας, ὅτι περ εἰς
ὄφελῳ ὦν τῇ πόλει. id est, exponente *Scho-*
liasta, εὐφροῆς, cui consentit *Suidas*. ex-
spectabimus autem omnem istius phraseos
elegantiam penitus illustratam ab Erudi-
tissimo *Kustero*.

Κολυτρεῖς] Adduxit *Suidas* in ea voce:
psephismatis exemplum apud *Diogen.* in
Zenone comparare non fuerit inutile, plu-
ra sunt apud *Demosthenem*.

Ἐν τῷ καταλόγῳ] Commentarii vice *Polluc.* legas VIII. 115. ibique Eruditorum observata.

P. 128. Αὐτοβορίας] Comice: *verus Boreas*: sic in *Philops.* p. 480. αὐτοανθρώπων ὅμοιον Ἀυτοκασίγητον est apud *Hesychium*, & Αὐτόμαρτυς, quod male sollicitat *Salmasius*.

Ζωροτέρῳ] *Pbrynichus* improbat pag. 24. tanquam poetis proprium, pro quo meliores usurpare amant εὐζωρον & εὐζωρότερον: alterum tamen frequentatur a probatis scriptoribus.

Παρασκευάζομεν] Hoc itidem verbum præfero vulgatæ lectioni in *Revivisc.* p. 411. sæpius est in *Heliodoro* cum propria tum translata significatione: lib. VII. pag. 312. ὡςτις τινὰ τὸ ἀγειροσὼν καὶ ἀληθῶς ἀλῆ-την διωθεῖτο καὶ παρασκευάζειτο. pag. 319. ὡς ἰταιρίδιοι τὸ ἱβελάσκειν ἐκείνο καὶ μάτῳ θρυπτόμενοι παρασκευασάμενοι. 359. τὸ μέγιστον ὀνόματι ἀξίωμα ἡμῶν παρασκευασάμενοι. lib. VIII. p. 370. πᾶσαν ἡ γυναικείαν αἰδῶ παρασκευασαμένη. lib. X. p. 515. πᾶσαν τὴν ἐκ φύσεως τε καὶ ἡλικίας αἰδῶ παρασκευασαμένη.

P. 129. Ἐν ταῖς λοπαῖσι] Refutat *Thomas* hoc inter alia loco *Doctiss. Jensus* L. L. p. 11. est etiam proverbium & titulus Satyræ Varronis Menippeæ: εὐρηκα ἡ λοπάς τὸ πᾶμα. Ceterum ablego Lectorem

rem ad Gruterum in *Phænom. Ciceronis*, ubi hæc & illa *Luciani* superiora ἐκπιτάσας γὰρ τὸ πάγωνα &c. e *Persio* illustrat.

· Τότε ὃ μάλισα] Rejice majoris distinctionis notam post κύλις, ut intelligas αὐτὸν σωφροσύνης καὶ κατὰ φύσιν λόγοι πολλοὶ οἶσι· hoc si displiceat, omnino censendum est, vocem esse omissam ἀγλέγελας aut simile quid post κατὰ φύσιν· alias enim hæc non commode cohererent: notandum vero ὑποτροχυλίζων γελοῖος, id enim antepono receptæ lectioni γελοῖος; *Metrodorus*, teste *Diogene*, hoc linguæ vitio impeditum fuisse Epicurum memoriæ mandavit, qui fortunatam veri philosophi vitam luxuriæ & voluptatis finibus inclusisse existimabatur.

· P. 130. μάζα] Prorsus cum his congruit Persarum victus, quorum inemtas dapies polite describit *Xenoph. Cyrop.* lib. I. sale pauperculi victitabant opsonio; unde scitum illud in *Apollonii Tyanensis Litteris*: ἐμοὶ δὲ εἴη τὸ αἰτίας τροπᾶν ἐν θείμει οἴκῳ· mihi vero sit in pauperie juste vivere atque honeste. Ἐνιὰκ· ἐν· nomen erat fonti Athenis, unde vilioris homines fortis aquam ad potum hauriebant: de *Diogene* fortunæ injurias viriliter eludente *Laërtius*: meminerunt *Thucydides*, *Polux*, *Hesychius*, alii.

· Κομματῶν.] Codicibus antiquis & hos pro-

probantibus eruditis morem gessi: *He-
sych.* Κυματογῆ, ῥαχία, αἰγιαλὸς ὑπαγω-
γῆ. *Herodot. Calliop.* κηρικῆιον ἐπὶ τῇ κυ-
ματογῆς κείρωρον. & *Agath.* lib. III. quem
Suidas citat: sumitur etiam pro ipsa flu-
ctuum ad littus allisione: *Noster* in *Na-
vig.* pag. 670. καὶ φοβερωτάτῳ ποιεῖ τῶν
κυματογῶν καὶ τῷ ἤχῳ μέγαν. atque ita in-
tellige in altero, quem apposuit *Suidas*,
loco: non penitus tamen damnandam esse
lectionem vulgatam docet *Longus Pastor*,
III. pag. 95. καὶ ἐπὶ τῇ ψάμμῃ πλεσίον τῇ
κυματογῆς ἐβάδιζε ζητῶν τὰς τευχιλίας.
quanquam & ibi nescio quo jure *Mollio*
venerit in mentem τῇ κυματογῆς. Ἄλλ'
ῥοις crebro apud *Pausan.* sed infinito mo-
do junctum: ut lib. I. cap. 23. Ἐστὶ δὲ
λίθου ἢ μέγας, ἢ ἄλλ' ἑσσι καθέζεσθαι μικρὰ
ἐνδρόφ.

Ω δὲ] Spuriam hanc formulam & alie-
nam ab Atticæ locutionis norma statuit
ipse *Lucianus* in *Solæc.* Grammaticorum
decretis scilicet obsequutus: utitur tamen
& hic & alibi *Noster*, ut docuit erudite
summus *Grævius*: *Polyb. Hist.* lib. I. ὅς
μὲν ἐξέβαλον τῇ πολιτῶν, ὅς δὲ ἀπέσφαξαν
sed purius idem paulo post: τὰς μὲν ἐκ-
βαλόντες, τὰς δὲ ἀποσφάξαντες τῇ πολιτῶν.
Soranus in *Hippocr.* Vita: ἀφ' ἧς εἰς τὸς
ἀφ' ἧς δὲ ἐνεακαίδεκα. *Menandrium* si
majori habemus in pretio, quam *Pbry-*
n.

nichus, valebit hæc formula: ejus hoc est: Οἷς μὲν δίδωται, οἷς δὲ ἀφαιρεῖται τό-
χον· Vide *Thomam*.

Τὴν πῆραν] Vide *Nostrium de Mort. Peregr.* p. 775. *Diogenis* erat: μηδὲν ὥτις
τὴν πῆραν φερεῖν·

P. 131. Κοιδύλων] Elegans est *Tollii* nota ad *Longin.* p. 232. κοιδύλων ἐντεῖθεν
μάλα σερρόν· *Ælian.* V. H. XIII. 38. hoc
summi dedecoris loco deputabatur. *De-*
mosth. adv. Midiam & Laërt. in *Diog.*

Ὡς δημοκρατία] *Aristoph.* Pl. vñ. 950.
Ὅτι καταλύει ἀειφανῶς εἰς ἂν μόνον τὴν δη-
μοκρατίαν· crimen hoc invidiosissimum iis
objiciebant, qui insigni aliquo facinore
populi libertatem sollicitare videbantur:
sæpius in *Aristophane* & Oratione *Demo-*
sthenis adversus *Midiam*, ad quam videas
Ulpianum.

Ἐπιχαλαζῶ] Persimile est ἡνίκα Gallo:
κατεχαλάζησας αὐτῶν ἀφρόνους τὰς λίθους·

A D D E N D A.

P. 3. Iis, qui Menippi cum laude men-
tionem fecerunt, nunc adjuuge *Eunap.*
de *Vita Sophist. Proæm.* Καρνεάδης δὲ ἦν
κατὰ τὴν τὴν τὴν χρόνους, καὶ τὴν κατὰ κυνι-
σμοὺς ἐν ἀφανῆς, εἰ τινα καὶ κυνισμῶν χρὴ λό-
γον ποιῆσθαι, παρὶ οἷς ἦν Μυσώνιον καὶ Δη-
μάτειον καὶ Μένιππον, καὶ ἕτεροι γέ τινες
πλείους·

πλείους. *Luciani* autem dialogis adfine quid reperio in *Eris Armenii Apologo* jucundissime ficto apud *Platon.* de *Rep.* lib. X. inter alia defunctorum animas ad campos Elyfios & lætissima florentibus herbis prata venientes narrat οἷον ἐν παρηγύρῃ κατασκηνῶσθαι καὶ ἀσπάζεσθαι τε ἀλλήλους, ὅσαι γνώριμαί, καὶ πυνθάνεσθαι τὰς τε ἐκ τῆ γῆς ἡκίμας ὡρᾶς τῆ ἐτέρων τὰ ἐκεῖ, καὶ τὰς ἐκ τῆ ἕρποντ τὰ παρ' ἐκείναις. διηγείσθαι δὲ ἀλλήλαις, τὰς μὲν ὀδυρομένης τε καὶ κλαίουσας, ἀναμιμνησκομένης ὅσα τε καὶ οἶα πάθοιεν καὶ ἴδοιεν ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορείᾳ. εἶναι δὲ πορείαν χιλιετῇ. τὰ δ' αὖ ἐκ τῆ ἕρποντ εὐπαθείας διηγείσθαι καὶ θίας ἀμηχάνους τὸ κάλλος. non itaque nonnulla caret specie, colloquia scribere mortuorum.

P. 8. l. 4. *Noster* in *Timone*: ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ.

L. 11. *Lucian.* in *Gallo.* prope finem ἔτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸ πλεῖστον. eleganter vero *Sextus Empiricus* sapientem a Stoicis confictum, quem si omnia perlustres vanam tamen quærendi operam perdideris, appellat τὸ παρ' αὐτοῖς ὀνειροπολήματι σοφόν. P. H. lib. I. *Theophyl. Simoc.* Ep. 9. τὴν σὺν ὀνειροπόλῳ ἐπάνοδον.

P. 20. l. 1. ad *Dionysii* locum facit *Euphrius* in *Jamblic*: ὅ γὰρ κατέχῃ τὸ ἀκροατικὸν καὶ γοητικὸν ὥστε τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἀπερίφειν καὶ ἀπηναικὲν τὴν ἀρχὴν ἵσκειν.

P. 26.

P. 26. l. 24. *Homeri* locum respexit & *Eunapius* in *Libanio*: δέσποινα νεόπληθε καὶ τὸ γῆρας ἀπεξεσμένη. *Theophanes* etiam non invenuste *Hom.* 14. de *Thamare*: αἱ δὲ ἀχλαστίας ὑπερβολῶς ἀπξύσασαί τ' αἰστέπαι πᾶσαν αἰδῶ.

P. 29. l. 14. legendus etiam *Thomas*, qui ab *Atticis* hominem senem & gravidine laborantem λεμφὸν dici notat: inde *Menander* γέροντα λεμφὸν vocat, ut *Ammonius* habet: *Lucilium* appellat emunctæ naris *Horatius* Sat. IV. l. l. ad quæ proba est *Acronis* nota: significat sapientem, quia e contrario mungolium stultum appellamus: vox meis auribus inexpectata mungosus; neque tamen obelo configendam puto, etsi cogitarem de mucoso, quod in *Philoxeni* Glossis legas: *Muccosus*; μύζων paulo aliter commentator ineditus: tersæ vel munda, emunctæ naris est, qui deridet alios fortiter: *Horatium* cum in hac loquendi ratione tum in aliis sæpius imitatum esse *Hieronymum* scio. Vid. *Erasm.* Chii. II. Cent. VIII. Ad. 59. Idem non præterit alterum illud ἀσκῶνι ἀπμύττωσαι, cui congruit, quod *Horatio* quidam acerbo convicio exprobravit, Quotiens vidi patrem tuum brachio se emungentem? ut in suavissimi poetæ vita narratur.

P. 30. l. 7. versiculum *Aristophanis* vulgo

vulgo placuisse, ex imitandi studio patet: *Gregorius Palama*, mentem inducens corpus in jus vocantem, αὐτὴ δ' ἐγὼ, inquit, κρηναῖς λήμας ἐπισχετᾷμα. & *Theophylactus* in *Epistolis*: hinc etiam Epicurus ridicula corruptione Democritum appellare consueverat Δημόκριτον, teste *Hesychio Ilustri*.

L. 9. & *Plutarcho* in *Pericle* p. 156. ubi *Interpretis* errorem ex dictis non difficulter emendabis.

P. 36. l. 14. Tentare juvat, si quid in *Hesychio* a me possit emendari: Ὑποσμούχῃ (ὕποσμούχῃ) θλίβῃ, ἀνὰ, καταποντῇ. ἐκ μεταφορᾶς τῷ τραυμάτι. de vulnere dici proprie ὕποσμούχην, unde hæc derivari possit metaphora, equidem ignoro: conjectabam: πρὸς τραυμάτι. ut translate nescio quis Auctor de vulneribus usurpavit ὕποσμούχην. nisi præferas: τῷ καυμάτι. sequitur in eo Ὑποσμούχουσα, ἔνδοξον ἱεθερίζουσα. quovis iudice contendam ita scripsisse *Suidam*, pro ἐνδιεθερίζουσα, quod vulgatas editiones occupavit: Idem: Διασμούχων, ἀφ' ἑσθίων, ἀφ' αἰών. *Hesychio* sponfore reliciendum, ἀφ' ἑσθίων. nam & ζῆλον actionem designat: Idem: Ζεί, φλέγῃ.

P. 41. Veteres æmulatur *Nicephor. Gregor. Hist. Byzant.* lib. II. c. 7. ἔμολον δ', ἀλλὰ καὶ νοσοκομεῖα καὶ πτωχοτεροφῆα τοῖς τότε καιροῖς ἐπεδαψιλεύσαντο.

P. 46. l. 19. Haud pœnitebit inspexisse *Salmas. Plinian. Exerc.* p. 68.

P. 51. l. 14. Præterit me Doctissimum *Jensium* eadem notasse.

P. 56. l. 8. Huc refer *Hesychii*: Βεβρεθυρμόν, ὡς ἰαπώνια, ὀργιζόμενον· an, βεβρεθυρμόν; sed nihil mutandum videtur propter ὀργιζόμενον.

P. 58. l. 27. Zenonis est, Νῦν εὐπλόη-
κα, ὅτι νειανάγηκα· teste *Diogene & Suida* in Voce.

P. 61. l. 2. Pulchre *Eunapius* & significatione metaphorica in *Prisco* ὡς τῇ δυνάμει τῇ ἀληθείας ἀντιβαίνειν· in *Chrysanthio*: τοῖς φαυλοῖσι σημείοις ὡς τῇ διὸν ἀντιβαίων.

P. 64. l. 3. Et inprimis *Maximus Tyrtius* Διαλ. κς. qui omnem vaticinandi modum luculenter proponit.

P. 68. l. 13. *Theon Smyrneus Mathem.* p. 8. ταῖς χορδαῖς πρῶτα παρέρχεται ἐπὶ τῇ κρηάων ερεβλήγεις.

P. 70. l. 15. Et *Eunapio* in *Proem.* τὰ πλεῖστα τῷ βιβιωμένων αὐτοῖς·

P. 71. l. 6. Eleganter *Heraclides Vit. Homer.* p. 408. ὁ δαισιδαίμων βίος pro superstitionis hominibus posuit, & p. 495. αἱ ἐνεμόδου τῇ ἀνθρώπινον βίον κακίαν.

P. 95. l. 26. Adde *Hadri. Junium* virum laudabilem Cent. I. Ad. I.

I N D E X

A D

N O T A S.

A.

Achilles apparens nautis circa insulam

Achilleam salutis est signum, 81, 84.

Achilles Tatius, 8, 11, 45, 48, 65, 77, 78.

Acron in Horat. 120.

Adamantius, 68, 94.

Adjectivum masc. aut foem. cum genitivo
casu substantivi more constructum, 103.

Ægialenses edocuerant Cererem de raptu
Proserpinæ, hinc eis vectigal mortuale
remissum, 18, 19.

Ælianus, 2, 12, 14, 21, 31, 44, 46,
47, 52, 72, 82, 98, 118. tentatus, 60.

Æschines, 12, 70, 84, 109.

Æschylus, 84.

Agatharchides, 67.

Agathias, 56.

ἀσχόνη, res molesta atque ingrata, 113.

Alexander M. peregrinas nuptias non spre-
vit: Ammone se natum prædicavit, 64.

Ammonius, 7, 120.

Anacreon, 85.

ἀναπρίττειν, inflammare, excitare, 99,
100.

ἀνασπείρειν, 25.

Anthologia, 15, 62.

42

I N D E X

- ἀνθοσμίας εἶναι, 10, 11.
 ἀντιζητάζειν αἰ τινι vel πρὸς τινα, 45.
 ἀντιβαίνειν, *refragari, adversari*, 60.
 Antiochi nummi, Castorum imaginem
 præferentes, 79.
 ἀντιπαρετάλλεσθαι & ἀντιτάλλεσθαι τινι, 64.
Antiphanes, 17.
 Antonius propter acceptas injurias omni-
 bus diffidebat & irascebatur, uti Timo,
 90.
 οἱ ἄνω, *qui sunt in vivis*, τοῖς κάτω op-
 positi, 13.
 ἄνω τῷ ποταμῷ, Proverb. 31.
 ἀπαγορεύειν, 78.
 ἀπειπῶν, 78.
 ἀπειρηκίαν, *lassitudine vel curis confe-
 ctum labori cedere*, 16.
 Apemantus unicus erat, cujus consuetu-
 dinem toleraret utcunque Timo, 90.
 ἀπεισκληκίαν, *exarescere & vigorem amit-
 tere*, 61, 62.
 ἀπικναίειν τῷ ἀγκλῷ, 19.
Apollodorus, 24, 69.
Apollonius Tyaneus, 44, 116.
 ἀπιδύειν, 26, 27, 37.
 ἀπιδύειν τὸ γῆρας, τῷ αἰδῶ, 26.
 ἀπισμυγῆναι, *dolore confici*, vel etiam ar-
 dere ira, 34.
Apulejus, 15, 16, 70, 111. tent. 16.
 Arabum sagittandi ratio, 60.
Aratus, 24, 115.

Archilochus, 59.

ἄρχιλοχος, 114.

Aristænetus, 12, 49, 113. emendatus, 105.

Aristeus de LXX. 103.

Aristides, 110.

Aristophanes, 8, 10, 17, 19, 30, 36, 42,

52, 56, 57, 84, 88, 91, 95, 98,

99, 109, 112, 113, 114, 118.

Aristoteles, 12, 21, 28, 29, 30, 92.

ἀριστοτέλης παιδων, *liberorum habendorum cura*, 105.

Arrianus, 10, 21, 45, 64, 76, 78, 81.

Athenæus, 1, 59, 63, 70, 106.

Auri præstantia, 112.

Ausonius, 4.

αὐτοσκοπίας, αὐτοάνθρωπος, 114, 115.

τὴν ἀξίαν ἀπρίνειν, 39.

B.

Baccharis, unguenti Lydii genus, 54.

Bacchi arma, 76.

Basilus, 48, 62, 71, 82.

τὰ βεβιωμένα, 70. *res in vita gestæ*.

Bion, 48.

βίος, & *vita* pro ipsis hominibus, 70, 71, 72.

Blennus, 29.

βελόνες, 28.

βρένθειον μύρον, 54.

βρενθείου, *variæ significationes*, 53. seqq.

C.

Cælius Aurelianus, 72.

Cæsaris amphitheatrum, 23.

***** 2

Cæ-

I N D E X

Cæsar latrones, a quibus captus fuerat,
interemit mandragora incōriatos, 96.

Cailinachus, 83, 92, 93.

Canes custodes templorum, 97.

Canis ob vigilantiam honore affectus ab
Atheniensibus, 98.

Catullus, 15, 49.

Cebētis τὸ ἐν ᾧ δὲ διήγησις, 1.

Cedrenus, 104.

Chalcidius in Timæum Platonis, 85.

χαεῖζεισθαι, viro se præbere, 106.

Charontis naulum, 16.

Chrysostomus, 11, 31, 106.

Cicero, 88, 110, 115.

Cinnamus, 27, 71.

Clemens Alexandrinus, 8, 112.

Codinus, 79.

Codro generosior, 108.

Consputare, 49.

Cornelius Nepos, 52.

Cornutus de Natura Deorum, 92.

Cybelæ Sacerdotes lancinabant sibi cor-
pus, 69.

D.

Δάκειν, urere, molestiam asferre, 15.

δαψιλεύεσθαι, & ἐπιδαψιλεύεσθαι, 39.

Democriti, τὰ πρὸ τῶν ᾧ δὲ, 1.

Democritus ab Epicuro vocatus Δημόκρι-
τος, 121.

Demosthenes, 14, 32, 75, 76, 96,
101, 118.

apud

apud Dianæ in Creta canes vigilabant, 98.

Ἀγῆρᾶνται, incidia rumpi, 110.

Dicæarchus ἀπὸ τῆς Τεγρῶνις καταβά-
σεως scripsit, 63.

Didymus, 68.

διχοτόμους ἐξωλεῖν, furcillis ejicere, 104.

Dinarchus, 101.

Dio Chrysostomus, 10, 52, 64, 92,
93, 104.

Diogenianus, 11.

Diogenes in adulterio comprehensus quid
responderit, 105. faciem consputavit il-
li, a quo ad cœnam vocatus fuerat, 49.

Diogenes Laërtius, 1, 2, 3, 55, 79,
88, 115, 116, 118, 122.

Dionysius Halicarnassensis, 19, 24, 32,
40, 84.

Dioscouri in capitibus habent stellas: be-
nigna sunt sidera nautis, 79.

δυσάμνητον θάλασσαν, 99.

Eκχύματα, inusta notæ, 84, 85.

εἰρεσία πλερῶν, 110.

εἰσπολεῖσθαι, adoptatus, 32.

εἰς τρεῖς, de divitiis dicitur, 106.

Ἐκάτης δῶπνον, 41.

ἐκκαθαίρειν, 72.

ἐκκαύματα, cremia, 84.

ἐκτρέπεσθαι, abominari, 99.

ἐν ἀκαρεῖ, 97.

ἐν μέρτι, vicissim, 45.

I N D E X

- ἐν τῇ ῥάεσθαι καθικνεῖσθαι, & similes locutiones, 21.
 Ellipseos exempla, ubi ἐν redundat, 51.
 ἐμβρότητος, attonitus, 93, 94.
 Empedocles in Æniam insilit, 50. Cur
 χαλκός τις dictus, 27, 51.
 Emungere, 37.
 ἐνιάρκην, fons Athenis, 116.
 ἐξέρχεται ἀοιδῆς, 59.
 ἐπιλπίζειν, ipse lactare, 7.
 ἐπιβυσσάρη, 104.
 ἐπίθρονον & ἐπιτόπιον, truncus sive mensa
 in quo lanii carnes concidunt, 57.
 Epicurus, 103, 116.
 ἐπιλαμβάνεισθαι, 82.
 ἐπιρρεῖν, & ἐπιρροή, de divitiarum affluen-
 tia, 12.
 ἐπιτελέειν, 100.
 ἐπιχαίρειν, inhiare, 31.
 Epicharmus, 57.
 ἐπιχαλνῶ λίθοις, 118.
 Equi & muli albi in pretio, 106.
 ἐργαστήριον, 75.
 ἐρχεσθαι & ἔχειν, de rebus lucro apposi-
 tis, 10.
 Erotianus, 54.
 ἰχταριὰ, agellus mari proximus, 109.
 Etymologus, 6, 8, 40, 54, 63, 68,
 81, 85. tent. 30.
 Euclides, 114.
 εὐήθεια non stultitiam tantum, sed morum
 etiam

etiam bonitatem notat. 100, 101.

Eunapius, 82, 85, 118, 119, 122.

Euripides, 31, 52, 79, 95, 112. Vid.
Schol.

Eusebius, 71, 75, 83.

Eustathius, 18, 25, 29, 37, 82.

εὐτρεπής, *paratus*, 84.

Formæ pro Formosis, 13.

G *Galenus*, 20, 96, 110.

γλαμαῖ, *lippire*, 30.

Glossæ, 48, 84, 95. emend. 28.

Galenî, 20.

Philoxeni, 120.

Gregorius Palama, 120.

H *Helenæ* fidus prosperum nautis, 79.

Heliodorus, 8, 10, 20, 21, 34, 45,

48, 57, 62, 65, 71, 76, 113, 115.

emend. 35.

Heraclides de Vita Homeri, 122.

de Inferis, 1.

in Hermocratem avarum *Lucilii* epigram-
ma, 15.

Herodianus, 71.

Herodotus, 40, 103, 117.

Hesiodus, 22, 59.

Hesychius, 18, 20, 25, 27, 29, 31, 37,

40, 45, 61, 62, 63, 94, 97, 104,

109, 112, 115, 116, 121. & alibi. tent.

86, 121. emend. 20, 38, 93, 96.

***** 4

He.

I N D E X

Hesychius Illustris, 121.

Hieronimus, 106.

Hieronimus Peripateticus, 90.

Hippocrates, 101.

Homerus, 24, 26, 65, 106, 119, 120.

Horatius, 9, 65, 76, 91, 114, 120.

Hunni ubique utebantur equis, 61.

Hyacinthi Fabula, 75.

Hymnus in Virtutem, 71.

Hyperides, 49.

I.

Jamblichus, 31, 68, 105.

Jaspidis dotes, 65.

ἰχθυή, 78.

ἰδὼν εἰδὼν, bene Græca formula, 81.

Indorum sagittandi ratio, 60.

Jovis eplitheta multa, 92.

Iseus, 32.

ἰσηγορία, 24.

Isidorus Pelusiota, emend. 105.

Isocrates, 78, 102.

Juno casta, 77.

Juvenalis, 17.

K.

Kαταβάλλειν, pretium solvere, 6.

Καταβάλλειν, ῥίπτειν ἑαυτὸν, 14.

κατάκλεισθαι, conclusa in thalamo virgo,
105.

κατάλογος, 114.

κράταροι, 68.

κράταρες, 68.

κόρυς, *colaphus*, 118.

κέρυξ, κερύξαν, eorum propria & metaphorica significatio, 25, 26, 27.

κέρυξεν, 27.

κυματώγη, litus arenosum, in quo se fluctuum marinorum ira frangit, 117.

L.
Lacedæmoniorum mores corrupti, 43.

λέμφο, 29, 120.

Leonidas, 61.

λήμαι κερνικαί, 121.

λήμη, λημαίν, 19.

Libanius, 9, 31, 55, 76, 78, 98.

Livius, 100.

Longinus, 2, 25, 70, 118.

Longi Pastoralia, 117.

λοπάς, *patella*, 115.

Lucianus, 9, 11, 12. passim.

Luciani dialogis simile quid in veterum Scriptis haud facile invenias, 1.

Lucianus videtur æmulatus *Menippum*, 2.

Lucianus quod ipse reprehenderat, alibi committit, 9, 23, 45.

Lucilii Epigramma, 15.

Lucretius, 72.

Lydorum unguentum, *Baccharis*, 54.

Lynceo perspicacior, 108.

Lyfander aureas stellas dedicavit *Dioscuris*, 80.

Lyfias, 11, 32.

I N D E X

- M.
- M***acarius*, 39, 42.
 μαγίς, 63.
 μάζα, 63.
Mandragoras herba soporifera, 95, 96.
Manes, 14.
Manetbo, 21.
 μαντεύομαι, 63.
Marcus Antoninus, 2, 3, 29, 55.
Martialis, 23.
Mausoleum, 23.
Maximus Tyrius, 83, 122.
Megillus formosus, 43.
Menander, 15, 19, 28, 117, 120.
Menippi primæ partes in Dialogis Lucianis, 3.
Menippi Scripta qualia fuerint, 2, 3.
Menippeæ Satyræ Varronis, ib.
Menippi Arcefilaus & Symposium, 3.
Menippi Νεκυία ad cuius imitationem videntur compositi Dialogi mortuorum *Luciani*, 2.
 μεταξὺ λόγων, 58.
Momus, 62, 110.
Mortuis Corona imponebatur, 15.
Mortuorum Colloquia quinam videantur scripſisse, 1, 2.
Mungosus, mucosus, 120.
 μόξα, 28.

N.

Nicephorus Gregoras, 121.

Nicetas Choniates, 27.

Nireo formosior, 108.

Nonnus, 84.

O.

Obolus Mortuorum ori impositus, unusne fuerit, an duo, 15, 16.

Oenomaus, 75.

Olympiodorus in Platonem, 107.

ὀνειροπολεῖν, somnia sibi fingere, 8, 119, 120.

ὀξύχες, 67.

ὀριλὸς καὶ πόλιος, homo illustris, & de civitate bene meritus, 114.

Orphei εἰς ἄδ' ἀκατάστατος, 1.

ὄσων, 117.

Ovidius, 69. emend. 14.

P. & Q.

Palæphatus, 101.

Palladius, 38.

παντοῖα γίνεσθαι, metu percellitur, 77.

ὑπὸ ὀγκωλίζεσθαι, cubito repellere, 115.

Paræmiographus Vaticanus, 29.

Paulus Aegineta, 96.

Pausanias, 44, 45, 63, 78, 81, 90, 91, 98, 117.

Peregrinus dolore, 15.

ἀκριβοῦς, accurate aliquid enarrare, 46, 47.

ἐπιπύροισθαι, 48.

Per-

I N D E X

- Perfarum victus*, 116.
πέρσας· μηδὲν ὑπὲρ τῶν πέρσας, 118.
Πέρσας, aliquando abundat, 32.
Pbilo, 21, 39, 97, 104, 105, 108.
Philostratus, 93, 98.
φλόκλαινα, 50.
Pbotius, 67.
Pbrynichus, 45. repr. 115, 118.
Plato, 5, 12, 24, 26, 36, 55, 60, 78, 85, 101, 118. Ejus *Epistolæ*, 87.
Plautus, 110.
Plinius, 72, 88.
Plutarchus, 1, 80, 89, 90, 96, 100, 121. emend. 95.
Poëtæ epitheta Deorum cumulant, 92, 93.
Polemo, 21, 86, 94.
Pollux, 21, 37, 48, 49, 50, 53, 54, 57, 67, 71, 78, 86, 92, 94, 110. emend. 60.
Pollux sive *Πολυδύκης*, unde derivetur, 80.
Polyænus, 96.
Polybius, 27, 117. *Collectaneis Constantini*, 46.
Polypus, 82.
πορθμεῖον & πορθμῖον. quid differant, 17, 18.
Porphyrius, 50, 71.
Propertius, 12, 17, 19, 23, 70, 72. emend. 14, 15, 94.
προσπύειν τι, adversari, 28, 29.
Proverbia, 31, 41, 110, 103, 108, 115.
Psellus de *Lapidibus*,

Pulveris pyrii usum jam olim apud Indos
fuisse, 94.

Pythagore præceptum de fabis, 50.

Pythagorei, 8.

Pax, nullius momenti homo, 110.

Religio, 97.

Rhodii ex statuis eradebant nomina He-
roum antiquorum, & recentiorum quo-
rundam inscribebant, 52.

ῥίπτεν ἑαυτὸν, 14.

Rumpi invidia, 110.

Rutilius Lupus tent. 30.

Salmonæus, 95.

Scholastes Æschinis ineditus, 191.

Æschyli, 52.

Apollonii Rhodii, 81.

Aristophanis, 19, 29, 30, 55,
114. emend. 64.

Euripidis, 80, 92.

Hesiodi, 22.

Homeri, 68.

Juvenalis, 17.

Luciani, 6, 18, 34, 54, 58,
68, 85. repr. 10, 46.

Sophoclis, 92.

Thucydidis, 7, 101, 102.

Scipionem noctu canes non allatrarunt, 98.

Scribonius Largus, 85.

Seneca, 110.

Ser.

I N D E X

- Servus-literatus**, 85.
Servorum nomina in Comœdiis, 106, 107.
Sextus Empiricus, 102, 103, 112, 119.
Sicula & Sybaritica mensa, 11.
Sidonius Apollinaris, 37.
σπουδαί, 35.
Socratis incellus & gestus, 95.
Sophocles, 42.
Soranus, 117.
Sosibius, 80.
Stasimus Cypriorum auctor, 99.
Statuæ eorum nominibus inscribebantur,
 quibus erectæ erant, 52.
Stobæus, 17.
Suetonius, 96.
Suidas, 2, 7, 11, 18, 20, 27, 28,
 29, 37, 38, 40, 41, 55, 56, 62,
 91, 93, 96, 97, 100, 101, 112,
 114, 117, 122. emend. 1, 2, 61, 121.
Superi, & superos relinquere pro mori,
 13.
Synesius, 13, 41, 72, 78, 108.
συνδεδω, & similis terminationis adverbia,
 97.

T.

Tantalus, 95.

Tatari Wogulskii obolum mortuorum
oribus imponunt, 17.

Tatianus, 75.

Terpander, 114.

Tertullianus, 8, 104.

A D N O T A S.

Themistius, II, 108.

Theodoretus, 10, 56.

Theognis, 135.

Theon Smyrnaeus, 101, 122.

in *Aratum*, 21.

ἡ Μοιρῶν, 95.

Theophanes, 119.

Theophilus, 75.

Theophrastus, 57, 82, 96.

Theophrastus, 48, 66, 120.

Simocatta, 113, 119, 191.

Theopompus, 100.

Therames, 75.

Thomas Magister, 5, 6, 68, 118, 120.

repr. 7.

Tbucydides, 7, 101, 102.

Tibullus, 52.

in *Timonem Epigramma*, 92.

Timonis ingenium & mores, 87, 88, 89.

Timo cur tanto odio cunctos persecutus fuerit, 90.

Timo turrim sibi ædificat, 91. an thesaurum invenerit, *ib.*

Timonis verba ad Athenienses, 89.

ad *Alcibiadem*, 90.

ad *Apemantum*, *ib.*

Timonis mors & sepulcrum, 91.

Timo Phliasius, 88.

τραῦμα βροτῆς, 95.

Trophonii antrum, 63.

Tzetzes ad Hesiodum, 100.

Var.

INDEX AD NOTAS.

V V.
Varronis Satyræ Menippeæ, 3.

Vellejus Paterculus, 13.

Virgilius, 8, 60, 110.

Virgines in thalamis conclusæ, 105.

Vita, pro ipsis hominibus, 72.

in Vulcani templo canes, 98.

X X.
Xenophon, 21, 40, 59, 61, 66,
 116.

ξυνείπειν σκώμματα, 104.

Y Y.
 ὕπερβην, 20, 21.

ὑπερεῖν, deliciæ dicuntur amatoribus
 suis, 106.

ὑπὸ χιτῶνι, 8.

ὑπορρεῖν, 12.

ὑποσῆσομαι, 111, 112.

Z Z.
Zenonis dictum, 122.

ζῆλον, 121.

Zosimus, ejus locus assertus, 103.

ζωρότερον ἐμβάλλειν, 115.

F I N I S.